

Europeiska unionens officiella tidning

L 257

Svensk utgåva

Lagstiftning

femtiosjunde årgången

28 augusti 2014

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 ⁽¹⁾ 1
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG 73
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 911/2014 av den 23 juli 2014 om flerårig finansiering av Europeiska sjösäkerhetsbyråns åtgärder i fråga om insatser vid föroreningar av havet orsakade av fartyg och olje- och gasanläggningar ⁽¹⁾ 115
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 912/2014 av den 23 juli 2014 om upprättande av en ram för hanteringen av det ekonomiska ansvaret i samband med tvistlösning mellan investerare och stat vid tvistlösningsorgan som föreskrivs i internationella avtal där Europeiska unionen är part 121

DIREKTIV

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/89/EU av den 23 juli 2014 om upprättandet av en ram för havsplanering 135

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/90/EU av den 23 juli 2014 om marin utrustning och om upphävande av rådets direktiv 96/98/EG ⁽¹⁾ 146

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/91/EU av den 23 juli 2014 om ändring av direktiv 2009/65/EG om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) när det gäller förvaringsinstitutsfunktioner, ersättningspolicy och sanktioner ⁽¹⁾ 186

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/92/EU av den 23 juli 2014 om jämförbarhet för avgifter som avser betalkonto, byte av betalkonto och tillgång till betalkonto med grundläggande funktioner ⁽¹⁾ 214

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 909/2014

av den 23 juli 2014

**om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt
ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012**

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av förslaget till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Värdepapperscentraler bidrar tillsammans med centrala motparter i hög grad till att upprätthålla efterhandelsinfrastruktur som skyddar finansmarknaderna och ger marknadsdeltagarna förtroende för att värdepapperstransaktioner utförs korrekt och punktligt, även under perioder av extrem stress.
- (2) På grund av sin nyckelposition i avvecklingsprocessen är de avvecklingssystem för värdepapper som drivs av värdepapperscentraler systemviktiga för värdepappersmarknadernas funktion. Eftersom avvecklingssystemen för värdepapper som drivs av värdepapperscentraler spelar en viktig roll i de innehavssystem för värdepapper genom vilka deltagarna rapporterar investerarnas värdepappersinnehav, är de också ett mycket viktigt verktyg för att kontrollera integriteten hos en emission, genom att de förhindrar otillbörlig skapande eller minskning av emitterade värdepapper och därmed i hög grad bidrar till att upprätthålla investerarnas förtroende. Dessutom är avvecklingssystem för värdepapper som drivs av värdepapperscentraler i hög grad delaktiga i hanterandet av säkerheter för transaktioner knutna till penningpolitiska operationer och även i förfarandet för hanterande av säkerheter mellan kreditinstitut, vilket gör dem till viktiga aktörer i förfarandet för hanterande av säkerheter.

⁽¹⁾ EUT C 310, 13.10.2012, s. 12.

⁽²⁾ EUT C 299, 4.10.2012, s. 76.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 23 juli 2014.

- (3) Medan Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG⁽¹⁾ minskade störningarna i ett avvecklingssystem för värdepapper till följd av insolvensförfaranden mot en deltagare i det systemet, är det nödvändigt att bemöta andra risker inom avvecklingssystem för värdepapper såväl som risken för insolvens eller avbrott i verksamheten hos den värdepapperscentral som driver avvecklingssystem för värdepapper. Ett antal värdepapperscentraler är utsatta för kredit- och likviditetsrisker på grund av att de tillhandahåller banktjänster i anknytning till avvecklingen.
- (4) Det ökande antalet gränsöverskridande avvecklingar till följd av utvecklingen av länkavtal mellan värdepapperscentraler väcker farhågor om värdepapperscentralernas motståndskraft, i avsaknad av gemensamma stabilitetsregler, när de importerar risker som värdepapperscentraler från andra medlemsstater har utsatts för. Trots ökningen av antalet gränsöverskridande avvecklingar har de marknadsdrivna förändringarna i riktning mot en mer integrerad marknad för värdepapperscentraltjänster visat sig vara mycket långsamma. På en öppen inre marknad för värdepappersavveckling bör det vara tillåtet för alla investerare i unionen att investera i alla unionens värdepapper lika enkelt och genom att använda samma förfarande som för nationella värdepapper. Unionens avvecklingsmarknader är emellertid fortfarande fragmenterade över nationsgränserna och gränsöverskridande avveckling är fortfarande dyrare på grund av skillnader i nationella regler för avveckling och värdepapperscentralers verksamhet och begränsad konkurrens mellan värdepapperscentraler. Den fragmenteringen hindrar och skapar ytterligare risker och kostnader för gränsöverskridande avveckling. Med tanke på värdepapperscentralernas systemrelevans bör konkurrens mellan dem främjas för att ge marknadsdeltagare möjlighet att välja leverantör och minska beroendet av någon enskild infrastrukturleverantör. I avsaknad av identiska skyldigheter för marknadsoperatörer och gemensamma stabilitetsstandarder för värdepapperscentraler kommer skilda åtgärder som sannolikt vidtas på nationell nivå att få en direkt negativ inverkan på säkerheten, effektiviteten och konkurrensen på unionens avvecklingsmarknader. Det är nödvändigt att undanröja de betydande hindren för den inre marknadens funktion, undvika snedvridning av konkurrensen och förhindra att sådana hinder och snedvridningar uppstår i framtiden. Det är nödvändigt att inrätta en integrerad marknad för avveckling av värdepapper, utan åtskillnad mellan nationella och gränsöverskridande värdepapperstransaktioner, för att den inre marknaden ska kunna fungera väl. Därför bör den lämpliga rättsliga grunden för denna förordning vara artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), tolkad enligt Europeiska unionens domstols fasta rättspraxis.
- (5) Det är nödvändigt att i en förordning fastställa ett antal enhetliga skyldigheter, som ska gälla för marknadsdeltagare i fråga om vissa aspekter av avvecklingscykeln och avvecklingsdisciplinen, och införa ett antal gemensamma krav för värdepapperscentraler som driver avvecklingssystem för värdepapper. De direkt tillämpliga bestämmelserna i en förordning bör säkerställa att alla marknadsoperatörer och värdepapperscentraler omfattas av identiska direkt tillämpliga skyldigheter, standarder och regler. En förordning bör öka säkerheten och effektiviteten i avvecklingen inom unionen, genom att förhindra att eventuellt skiljaktiga nationella regler införs genom införlivandet av ett direktiv. En förordning bör minska komplexiteten i regelverken för marknadsoperatörer och värdepapperscentraler till följd av olika nationella regler och göra det möjligt för värdepapperscentraler att tillhandahålla sina tjänster på gränsöverskridande basis utan att behöva följa olika uppsättningar nationella regler för exempelvis värdepapperscentralers auktorisation, tillsyn, organisation eller risker. En förordning som inför identiska krav på värdepapperscentraler bör också bidra till att undanröja snedvridning av konkurrensen.
- (6) Den 20 oktober 2010 krävde rådet för finansiell stabilitet mer robusta grundläggande marknadsinfrastrukturer och begärde att de befintliga standarderna skulle ses över och förbättras. Kommittén för clearing- och regleringssystem (CPSS) inom Banken för internationell betalningsutjämning (BIS) och Internationella organisationen för värdepapperstillsyn (Iosco) antog i april 2012 globala standarder för finansmarknadsinfrastruktur. De standarderna har ersatt BIS rekommendationer från 2001, som anpassades 2009 genom icke-bindande riktlinjer på europeisk nivå av Europeiska centralbankssystemet (ECBS) och Europeiska värdepapperstillsynskommittén. Med hänsyn till finansmarknadernas globala karaktär och värdepapperscentralernas systemvikt måste det skapas en internationell samordning kring de stabilitetskrav som de omfattas av. Denna förordning bör följa de befintliga principerna för finansmarknadens infrastruktur som har utvecklats genom CPSS-Ioscos. Kommissionen och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esma) inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010⁽²⁾ bör i nära samarbete med medlemmarna i ECBS säkerställa överensstämmelse med befintliga och framtida standarder, när de utarbetar eller föreslår ändringar i de tekniska standarderna för tillsyn och genomförande samt de riktlinjer och rekommendationer som avses i den här förordningen.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

- (7) Rådet betonade i sina slutsatser av den 2 december 2008 behovet av att stärka säkerhet och sundhet i avvecklingssystemen för värdepapper och att ta itu med de rättsliga hindren för efterhandel inom unionen.
- (8) En av ECBS:s grundläggande uppgifter är att främja väl fungerande betalningssystem. Därför utövar medlemmarna i ECBS tillsyn genom att säkerställa effektiva och sunda clearing- och betalningssystem. Medlemmarna i ECBS fungerar ofta som avvecklingsagenter för kontantdelen av värdepapperstransaktionerna. De är också betydande kunder hos värdepapperscentralerna, som ofta hanterar ställandet av säkerheter i samband med transaktioner knutna till penningpolitiska operationer. Medlemmarna i ECBS bör genom samråd i hög grad vara delaktiga i auktorisation och tillsyn av värdepapperscentraler, erkännande av värdepapperscentraler från tredjeland och godkännande av vissa länkar mellan värdepapperscentraler. För att förhindra uppkomsten av parallella uppsättningar av regler bör de genom samråd också i hög grad vara delaktiga i fastställandet av tekniska standarder för tillsyn och genomförande samt av riktlinjer och rekommendationer, även om kommissionen och Esma bör ha huvudansvaret för fastställandet av sådana tekniska standarder, riktlinjer och rekommendationer i enlighet med denna förordning. Denna förordning bör inte påverka Europeiska centralbankens (ECB) och de nationella centralbankernas ansvar för att säkerställa effektiva och sunda clearing- och betalningssystem i unionen och andra länder. Denna förordning bör inte hindra medlemmarna i ECBS från att få tillgång till information som är relevant för utförandet av sina uppgifter, inbegripet övervakningen av värdepapperscentraler och andra finansmarknadsinfrastrukturer.
- (9) Medlemmarna i ECBS, andra organ som utför liknande uppgifter i vissa medlemsstater eller andra offentliga organ som ansvarar för eller ingriper i förvaltningen av den offentliga skulden i unionen får själva tillhandahålla ett antal tjänster, till exempel drift av ett avvecklingssystem för värdepapper, som skulle innebära att de klassificeras som en värdepapperscentral. Sådana enheter bör, när de agerar som värdepapperscentraler utan att inrätta en separat enhet, vara undantagna från kraven på auktorisation och tillsyn, vissa organisatoriska krav och kapitalkrav och krav avseende placeringsinriktning men bör omfattas av återstående stabilitetskrav för värdepapperscentraler. Om sådana medlemsstatsenheter agerar som värdepapperscentraler, bör de inte tillhandahålla sina tjänster i andra medlemsstater. Eftersom medlemmarna i ECBS fungerar som avvecklingsagenter för avvecklingsändamål, bör de också vara undantagna från kraven i avdelning IV i denna förordning.
- (10) Denna förordning bör vara tillämplig på avveckling av transaktioner i alla finansiella instrument och verksamheter hos värdepapperscentraler, såvida inte annat anges. Denna förordning bör inte heller påverka annan unionslagstiftning i fråga om specifika finansiella instrument, som Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG⁽¹⁾ och åtgärder som har antagits enligt det direktivet.
- (11) Registrering av värdepapper i kontobaserad form är ett viktigt steg för att göra avvecklingen effektivare och säkerställa integriteten i en värdepappersemission, särskilt med hänsyn till den ökande komplexiteten i metoderna för innehav och överlåtelse. Av säkerhetsskäl föreskrivs i förordningen registrering i kontobaserad form av alla överlåtbara värdepapper som har upptagits till handel eller som handlas på handelsplatser som regleras genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU⁽²⁾ och genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 600/2014⁽³⁾. Det bör i denna förordning inte föreskrivas någon särskild metod för den ursprungliga registreringen i kontobaserad form, som kan göras i form av immobilisering eller genom omedelbar dematerialisering. Det bör i denna förordning inte heller fastställas vilken typ av institut som ska registrera värdepapper i kontobaserad form vid emission, utan snarare tillåta olika aktörer, däribland registerförvaltare, att utföra den uppgiften. När transaktioner i sådana värdepapper utförs på handelsplatser som regleras av direktiv 2014/65/EU och förordning (EU) nr 600/2014 eller lämnas som säkerhet enligt villkoren som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG⁽⁴⁾, bör sådana värdepapper dock registreras i en värdepapperscentralers kontobaserade system för att bland annat säkerställa att alla sådana värdepapper kan avvecklas i ett avvecklingssystem för värdepapper. Immobilisering och dematerialisering bör inte innebära någon förlust av rättigheter för innehavare av värdepapper och bör uppnås på ett sätt som säkerställer för innehavare av värdepapper att kontrollera sina rättigheter.

(1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG (EUT L 275, 25.10.2003, s. 32).

(2) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).

(3) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 600/2014 av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 84).

(4) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168, 27.6.2002, s. 43).

- (12) För att säkerställa avvecklings säkerheten bör alla deltagare i ett avvecklingssystem för värdepapper som köper eller säljer vissa finansiella instrument, nämligen överlåtbara värdepapper, penningmarknadsinstrument, andelar i företag för kollektiva investeringar och utsläppsrätter, reglera sin förpliktelse på den avsedda avvecklingsdagen.
- (13) Längre avvecklingsperioder för transaktioner i överlåtbara värdepapper skapar osäkerhet och ökar risken för deltagarna i avvecklingssystem för värdepapper. Avvecklingsperiodernas olika längd i medlemsstaterna försvårar avstämningen och utgör en felkälla för emittenter, investerare och mellanhänder. Därför måste det fastställas en gemensam avvecklingsperiod, vilket skulle underlätta identifieringen av den avsedda avvecklingsdagen och underlätta genomförandet av avvecklingsdisciplinåtgärder. Den avsedda avvecklingsdagen för transaktioner i överlåtbara värdepapper som utförs på handelsplatser som regleras genom direktiv 2014/65/EU och förordning (EU) nr 600/2014 bör inte vara senare än den andra bankdagen efter det att handeln äger rum. För komplexa transaktioner som består av flera deltransaktioner, såsom avtal om återköp av värdepapper eller avtal om värdepapperslån, bör det kravet gälla för den första transaktionen som innebär överföring av värdepapper. Med tanke på deras icke-standardiserade karaktär bör det kravet inte gälla för transaktioner som förhandlas privat av de berörda parterna men utförs på handelsplatser som regleras genom direktiv 2014/65/EU och förordning (EU) nr 600/2014, eller för transaktioner som utförs bilateralt, men som rapporteras till en handelsplats som regleras genom direktiv 2014/65/EU och förordning (EU) nr 600/2014. Dessutom bör det kravet inte gälla för den första transaktionen, om de berörda överlåtbara värdepappren är föremål för ursprunglig registrering i kontobaserad form.
- (14) Värdepapperscentraler och andra marknadsinfrastrukturer bör vidta åtgärder för att förebygga och hantera utebliven avveckling. Det är mycket viktigt att sådana regler tillämpas enhetligt och direkt inom unionen. Framför allt bör värdepapperscentraler och andra marknadsinfrastrukturer åläggas att införa förfaranden som gör det möjligt för dem att vidta lämpliga åtgärder för att tillfälligt stänga av varje deltagare som systematiskt orsakar utebliven avveckling och att offentliggöra deltagarens identitet, förutsatt att deltagaren får möjlighet att lämna synpunkter innan ett sådant beslut fattas.
- (15) Ett av de effektivaste sätten att hantera utebliven avveckling är att kräva att de ansvariga deltagarna ska omfattas av obligatoriskt verkställande av det ursprungliga avtalet. I denna förordning bör det fastställas enhetliga regler för sanktioner och vissa aspekter av ersättningsköps transaktionen för alla överlåtbara värdepapper, penningmarknadsinstrument, andelar i företag för kollektiva investeringar och utsläppsrätter, t.ex. för tidpunkt och prissättning. De reglerna bör anpassas till särdragen hos olika värdepappersmarknader, vissa handelsplatser, såsom tillväxtmarknader för små och medelstora företag enligt definitionen i direktiv 2014/65/EU, och vissa komplexa transaktioner, såsom mycket kortsiktiga avtal om återköp av värdepapper eller avtal om värdepapperslån, så att negativ inverkan på värdepappersmarknaders likviditet och effektivitet undviks. Reglerna om avvecklingsdisciplin bör tillämpas på ett sätt som uppmuntrar till avveckling av transaktioner med samtliga relevanta finansiella instrument senast den avsedda avvecklingsdagen.
- (16) Förfarandena och sanktionerna för utebliven avveckling bör stå i proportion till hur omfattande och allvarlig en utebliven avveckling är och samtidigt kalibreras på ett sådant sätt att de relevanta finansiella instrumentens likviditet upprätthålls och skyddas. Särskilt marknadsgarantverksamhet bidrar på ett avgörande sätt till att tillhandahålla likviditet till marknader inom unionen, särskilt till mindre likvida värdepapper. Åtgärderna för att förhindra och hantera utebliven avveckling bör vägas mot behovet av att upprätthålla och skydda de värdepapprens likviditet. Penningstrafik som påförs de ansvariga deltagarna bör om möjligt krediteras de icke-felande kunderna som kompensation och bör under inga omständigheter bli en inkomstkälla för den berörda värdepapperscentralen. Värdepapperscentraler bör rådfråga de marknadsinfrastrukturer för vilka de tillhandahåller värdepapperscentralstjänster om genomförandet av de avvecklingsdisciplinåtgärder som föreskrivs i denna förordning.
- (17) I de flesta fall bör en ersättningsköpsprocess inledas om de finansiella instrumenten inte levereras inom fyra bankdagar från och med den avsedda avvecklingsdagen. För icke-likvida finansiella instrument är det dock lämpligt att perioden före inledandet av ersättningsköpsprocessen ökas upp till maximalt sju bankdagar. Grunden för bedömning av när finansiella instrument kan anses vara icke-likvida bör fastställas genom tekniska standarder för tillsyn, med beaktande av de bedömningar som redan har gjorts i förordning (EU) nr 600/2014. Om ett sådant fastställande sker, bör förlängningen av tidsfristen för inledandet av ersättningsköpsprocessen vara upp till sju bankdagar.

- (18) Det är lämpligt att låta tillväxtmarknaderna för små och medelstora företag vara så flexibla att de inte behöver tillämpa ersättningsköpsprocessen förrän upp till 15 dagar efter handeln, för att ta hänsyn till dessa marknadens likviditet och i synnerhet för att möjliggöra marknadsgarantverksamhet på de mindre likvida marknaderna. De avvecklingsdisciplinåtgärder som endast gäller för tillväxtmarknaderna för små och medelstora företag bör endast vara tillämpliga på transaktioner som utförts på dessa marknader. I enlighet med vad som noterades i kommissionens arbetsdokument av den 7 december 2011, som åtföljde kommissionens meddelande med titeln *En åtgärdsplan för att förbättra små och medelstora företags tillgång till finansiering*, bör tillträde till kapitalmarknaderna utvecklas som ett alternativ till banklån för små och medelstora företag och det är därför lämpligt att skräddarsy regler som bättre tillgodoser behoven för de tillväxtmarknaderna för små och medelstora företag.
- (19) En värdepapperscentral bör tillåtas att övervaka genomförandet av ett ersättningsköp avseende flera olika avvecklingsinstruktioner gällande samma finansiella instrument och med samma utgångsdatum för genomförandeperioden i syfte att minimera antalet ersättningsköp i den utsträckning som är förenlig med kraven i denna förordning.
- (20) Eftersom huvudsyftet med denna förordning är att införa ett antal rättsliga skyldigheter direkt för marknadsoperatörer, bland annat att registrera alla överlåtbara värdepapper i kontobaserad form hos en värdepapperscentral så snart dessa värdepapper handlas på handelsplatser som regleras genom direktiv 2014/65/EU och förordning (EU) nr 600/2014 eller ställs som säkerhet enligt villkoren i direktiv 2002/47/EG och att avveckla sina förpliktelser senast den andra bankdagen efter handeln, och eftersom värdepapperscentraler är ansvariga för driften av avvecklingssystem för värdepapper och för att vidta åtgärder för punktlig avveckling inom unionen, är det av största vikt att säkerställa att alla värdepapperscentraler är säkra och sunda och alltid uppfyller stränga krav på organisation, uppförande, och stabilitet i enlighet med kraven som fastställs i den här förordningen, inbegripet genom att vidta alla lämpliga åtgärder för att minska bedrägeri och försummelse. Enhetliga och direkt tillämpliga regler för auktorisation och kontinuerlig tillsyn av värdepapperscentraler är därför en nödvändig följd av och sammanlänkad med de rättsliga skyldigheter som införs för marknadsdeltagare genom den här förordningen. Därför måste reglerna för auktorisation och tillsyn av värdepapperscentraler införas i samma rättsakt som de skyldigheter som införs för marknadsdeltagare.
- (21) Med hänsyn till att värdepapperscentraler bör omfattas av gemensamma krav och för att undanröja de nuvarande hindren för gränsöverskridande avveckling bör alla auktoriserade värdepapperscentraler vara fria att tillhandahålla tjänster inom unionens territorium, inbegripet genom att upprätta en filial. För att en lämplig nivå av säkerhet ska säkerställas i samband med att värdepapperscentralstjänster tillhandahålls av värdepapperscentraler i en annan medlemsstat bör sådana värdepapperscentraler omfattas av ett särskilt förfarande som fastställs i denna förordning, om den har för avsikt att tillhandahålla vissa huvudtjänster som anges i denna förordning eller upprätta en filial i en värdmedlemsstat.
- (22) Inom en gränslös avvecklingsmarknad i unionen måste befogenheterna för de olika myndigheter som är inblandade i tillämpningen av denna förordning fastställas. Medlemsstaterna bör särskilt utse de behöriga myndigheter som är ansvariga för tillämpningen av denna förordning och som bör ges de tillsyns- och utredningsbefogenheter som de behöver för att fullgöra sina uppgifter. En värdepapperscentral bör auktoriseras och stå under tillsyn av den behöriga myndighet i dess hemmedlemsstat som är väl lämpad och bör ha befogenhet att granska värdepapperscentralernas dagliga arbete, genomföra regelbundna kontroller och vid behov vidta lämpliga åtgärder. Den berörda behöriga myndigheten bör dock så tidigt som möjligt samråda och samarbeta med andra relevanta myndigheter, däribland de myndigheter som ansvarar för övervakningen av varje avvecklingssystem för värdepapper som värdepapperscentralen driver, de centralbanker som ger ut de mest relevanta avvecklingsvalutorna, i förekommande fall de relevanta centralbanker som fungerar som avvecklingsagenter för varje avvecklingssystem för värdepapper och i förekommande fall även de behöriga myndigheterna för andra koncernenheter. Ett sådant samarbete innebär också informationsutbyte mellan berörda myndigheter och att de myndigheterna omedelbart ska meddelas i en krisituation som påverkar likviditeten och stabiliteten i det finansiella systemet i någon av de medlemsstater där värdepapperscentralen eller någon av dess deltagare är etablerade.
- (23) Om en värdepapperscentral tillhandahåller sina tjänster i en annan medlemsstat, bör den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten kunna begära all för den begärande myndigheten relevant information om värdepapperscentralens verksamhet från den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten. I syfte att möjliggöra effektiv samordning av tillsynen skulle den informationen i synnerhet kunna beröra de tjänster som värdepapperscentraler tillhandahåller användare som är etablerade i värdmedlemsstaten eller de instrument eller de valutor som hanteras och får inbegripa information om negativ utveckling, resultat av riskbedömningar och korrigerande åtgärder. Hemmedlemsstatens behöriga myndighet bör också ha tillgång till eventuell information som värdepapperscentralen regelbundet lämnar till värdmedlemsstatens behöriga myndighet.

- (24) Om en värdepapperscentral tillhandahåller sina tjänster i en annan medlemsstat än medlemsstaten där den är etablerad, inbegripet genom upprättandet av en filial, är det alltid den behöriga myndigheten i dess hemmedlemsstat som har huvudansvaret för tillsynen av värdepapperscentralen. När den verksamhet som bedrivs av en värdepapperscentral i värdmedlemsstaten har kommit att få väsentlig betydelse för värdepappersmarknadernas funktion och för skyddet av investerarna i den värdmedlemsstaten, bör behöriga myndigheter och relevanta myndigheter i hemmedlemsstaten och värdmedlemsstaten upprätta samarbetsarrangemang om tillsynen av värdepapperscentralens verksamhet i värdmedlemsstaten. Den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten bör även ha möjlighet att besluta att de samarbetsarrangemangen kan innebära multilateralt samarbete, inbegripet samarbete i former som liknar kollegier, mellan den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och de behöriga myndigheterna och de relevanta myndigheterna i de berörda värdmedlemsstaterna. Sådana samarbetsarrangemang bör dock inte anses vara tillsynskollegier som avses i förordning (EU) nr 1095/2010. Ingen medlemsstat eller grupp av medlemsstater bör direkt eller indirekt diskrimineras som etableringsplats för värdepapperscentraler och avvecklingstjänster. Ingen myndighet bör i samband med fullgörandet av sina skyldigheter enligt den här förordningen direkt eller indirekt diskriminera något företag från en annan medlemsstat. En värdepapperscentral i en medlemsstat bör inte utsättas för restriktioner eller hindras från att avveckla finansiella instrument i en annan medlemsstats valuta eller i ett tredjelands valuta, med förbehåll för denna förordning.
- (25) Denna förordning bör inte hindra medlemsstaterna från att i sin nationella rätt kräva en särskild rättslig ram för det löpande samarbetet på nationell nivå mellan den behöriga myndigheten för värdepapperscentralen och relevanta myndigheter. En sådan nationell rättslig ram bör vara konsekvent med de riktlinjer för tillsynsmetoder och samarbete myndigheter emellan som Esmå får utfärda enligt denna förordning.
- (26) Varje juridisk person som omfattas av definitionen av en värdepapperscentral måste auktoriseras av de behöriga nationella myndigheterna innan den inleder sin verksamhet. För att olika affärsmodeller ska beaktas bör en värdepapperscentral definieras med hänvisning till vissa huvudtjänster, som består av avveckling, vilket innebär drift av ett avvecklingssystem för värdepapper, samt notarietjänster och centrala kontoföringstjänster. En värdepapperscentral bör åtminstone driva ett avvecklingssystem för värdepapper och tillhandahålla en annan huvudtjänst. Denna kombination är avgörande för att värdepapperscentraler ska kunna spela sin roll i avvecklingen av värdepapper och för att garantera integriteten hos en värdepappersemission. Enheter som inte driver avvecklingssystem för värdepapper, t.ex. registerförvaltare, överlåtelseagenter, offentliga myndigheter, organ med ansvar för ett registersystem som har inrättats enligt direktiv 2003/87/EG eller centrala motparter som regleras genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 ⁽¹⁾ omfattas inte av definitionen av en värdepapperscentral.
- (27) Värdepapperscentraler bör ha återhämtningsplaner som säkerställer kontinuitet i dess kritiska verksamhet. Utan att det påverkar Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU ⁽²⁾ bör de behöriga myndigheterna säkerställa att en adekvat resolutionsplan upprättas och upprätthålls för varje värdepapperscentral i enlighet med relevant nationell rätt.
- (28) För att tillhandahålla tillförlitliga uppgifter om omfattningen av värdepappersavveckling utanför systemen för avveckling av värdepapper och säkerställa att de risker som uppstår kan övervakas och hanteras bör varje institut som inte är en värdepapperscentral och som avvecklar värdepapperstransaktioner utanför systemen för avveckling av värdepapper lämna uppgifter om sin avvecklingsverksamhet till de berörda behöriga myndigheterna. De mottagande behöriga myndigheterna bör därefter överföra denna information till Esmå och informera Esmå om potentiella risker till följd av sådan avvecklingsverksamhet. Dessutom bör Esmå övervaka sådan avvecklingsverksamhet och beakta de potentiella risker som den skulle kunna leda till.
- (29) För att undvika att värdepapperscentraler tar risker inom andra verksamheter än dem som omfattas av auktorisation enligt denna förordning bör auktoriserade värdepapperscentralers verksamhet begränsas till tillhandahållandet av de tjänster som omfattas av auktorisationen eller anmälan enligt denna förordning och de bör inte ha

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtningsplaner och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

några ägarintressen enligt denna förordnings definition, genom hänvisning till Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU ⁽¹⁾, eller något annat direkt eller indirekt innehav av minst 20 % av rösterna eller kapitalet i andra institut än de som tillhandahåller liknande tjänster, såvida inte sådana ägarintressen godkänns av värdepapperscentralens behöriga myndigheter på den grunden att de inte i betydande utsträckning höjer värdepapperscentralernas riskprofil.

- (30) För att det ska säkerställas att avvecklingssystemen för värdepapper fungerar på ett säkert sätt bör de endast drivas av värdepapperscentraler eller centralbanker som fungerar som värdepapperscentraler vilka omfattas av denna förordning.
- (31) Utan att detta påverkar särskilda krav i medlemsstaternas skatterätt bör värdepapperscentraler vara auktoriserade att tillhandahålla tjänster med anknytning till sina huvudtjänster, om dessa bidrar till att öka värdepappersmarknadernas säkerhet, effektivitet och öppenhet och inte innebär otillbörliga risker för huvudtjänsterna. En icke-uttömmande förteckning är upprättad i denna förordning över dessa tjänster, så att värdepapperscentralerna kan anpassa sig till den framtida marknadsutvecklingen. Om tillhandahållandet av sådana tjänster avser källskatte- och rapporteringsskyldigheter gentemot skattemyndigheterna, kommer det även i fortsättningen att utföras i enlighet med den berörda medlemsstatens rätt. I enlighet med artikel 114.2 i EUF-fördraget gäller befogenheten att besluta om åtgärder enligt artikel 114.1 inte bestämmelser om skatter och avgifter. I sin dom av den 29 april 2004 i mål C-338/01 kommissionen mot rådet ⁽²⁾ fastställde Europeiska unionens domstol att uttrycket "bestämmelser om skatter och avgifter" ska tolkas så, "att det inte bara omfattar bestämmelser om skattskyldighet för personer, skatteplikt för transaktioner, beskattningsunderlag, skattesatser och undantag från direkt och indirekt beskattning, utan även bestämmelser om metoder för indrivning av dessa". Denna förordning täcker därför inte metoder för indrivning av skatter för vilka en annan rättslig grund skulle krävas.
- (32) En värdepapperscentral som har för avsikt att utkontraktera en huvudtjänst till en tredje part eller tillhandahålla en ny huvudtjänst eller en anknuten tjänst som inte nämns i denna förordning, driva ett annat avvecklingssystem för värdepapper, använda en annan avvecklingsagent eller etablera någon länk mellan värdepapperscentraler som innebär betydande risker bör ansöka om auktorisation enligt samma förfarande som krävs för den ursprungliga auktorisationen, med undantag av att den behöriga myndigheten bör meddela den ansökande värdepapperscentralen inom tre månader huruvida auktorisationen har beviljats eller avslagits. Länkar mellan värdepapperscentraler som inte innebär betydande risker eller samverkande länkar till värdepapperscentraler som utkontrakterar sina tjänster med koppling till de samverkande länkarna till offentliga enheter, såsom medlemmarna i ECBS, bör dock inte omfattas av krav på föregående auktorisation, men bör anmälas av de relevanta värdepapperscentralerna till sina behöriga myndigheter.
- (33) Om en värdepapperscentral har för avsikt att utvidga sina tjänster till sådana andra anknutna tjänster än banktjänster som uttryckligen nämns i denna förordning och som inte innebär en höjning av värdepapperscentralens riskprofil, bör den kunna göra detta efter att ha underrättat den behöriga myndigheten i dess hemmedlemsstat.
- (34) Värdepapperscentraler som är etablerade i tredjeland bör kunna erbjuda sina tjänster i unionen, inbegripet genom att upprätta en filial. För att säkerställa en lämplig nivå av säkerhet i samband med att värdepapperscentralstjänster tillhandahålls av värdepapperscentraler från tredjeland bör sådana värdepapperscentraler omfattas av krav på erkännande från Esma, om de har för avsikt att tillhandahålla vissa tjänster som anges i denna förordning eller att upprätta en filial i unionen. Värdepapperscentraler från tredjeländer bör kunna skapa länkar med värdepapperscentraler som är etablerade i unionen utan ett sådant erkännande, under förutsättning att den relevanta behöriga myndigheten inte invänder. Med tanke på finansmarknadernas globala karaktär är Esma bäst lämpad att erkänna värdepapperscentraler från tredjeland. Esma bör endast kunna erkänna värdepapperscentraler från tredjeland, om kommissionen konstaterar att de omfattas av en rättslig och tillsynsmässig ram som i praktiken är likvärdigt med det som föreskrivs i denna förordning, om de är auktoriserade och står under tillsyn och övervakning i det land där de är etablerade och om det har upprättats samarbetsarrangemang mellan Esma, värdepapperscentralernas behöriga myndigheter och relevanta myndigheter. Esmas erkännande bör vara beroende av ett erkännande av likvärdighet av den stabilitetsram som tillämpas för värdepapperscentraler som är etablerade i unionen och auktoriserade enligt denna förordning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).

⁽²⁾ REG 2004, s I-4829.

- (35) Med hänsyn till komplexiteten och systemvikten hos värdepapperscentraler och de tjänster de tillhandahåller, bör överskådliga regler för företagsstyrning säkerställa att verkställande ledning, ledamöter i ledningsorganet, aktieägare och deltagare, vilka kan utöva kontroll över värdepapperscentralens drift, enligt definitionen genom hänvisning till direktiv 2013/34/EU, är lämpade att säkerställa att värdepapperscentralen förvaltas på ett sunt och ansvarsfullt sätt.
- (36) Olika styrningsstrukturer förekommer inom medlemsstaterna. I de flesta fall används en enkel eller dubbel styrelsestruktur. Definitionerna i denna förordning är avsedda att omfatta alla befintliga strukturer utan att någon särskild struktur förespråkas. De är endast till för upprättandet av regler som syftar till att ett visst resultat uppnås, oavsett vilken nationell bolagsrätt som är tillämplig för ett institut i en medlemsstat. Definitionerna bör därför inte påverka den allmänna tilldelningen av befogenheter i enlighet med nationell bolagsrätt.
- (37) Överskådliga regler för företagsstyrning bör garantera att hänsyn tas till de intressen som företräds av värdepapperscentralens aktieägare, ledning och anställda, å ena sidan, och de intressen som företräds av användarna, som värdepapperscentralerna i slutändan tjänar, å andra sidan. De styrningsregler bör tillämpas utan att det påverkar den ägarmodell som värdepapperscentralen antar. Användarkommittéer bör inrättas för varje avvecklingssystem för värdepapper som värdepapperscentralen driver för att ge användarna möjlighet att ge värdepapperscentralens ledningsorgan råd i de viktigaste frågor som påverkar dem och de bör ges verktyg för att utföra sin uppgift. Olika användare av värdepapperscentraler, inbegripet innehavare av olika typer av värdepapper, bör få sina intressen representerade i användarkommittén.
- (38) Värdepapperscentraler bör kunna utkontraktera driften av sina tjänster, förutsatt att de risker som detta innebär hanteras. Med hänsyn till hur viktiga värdepapperscentralernas uppgifter är, bör det i denna förordning föreskrivas att värdepapperscentraler inte kan överföra sitt ansvar till tredje part genom utkontrakteringen av sin verksamhet till tredje part. Utkontraktering av sådana verksamheter bör omfattas av stränga villkor, som upprätthåller värdepapperscentralernas ansvar för sina verksamheter och garanterar att tillsynen och övervakningen av värdepapperscentralerna inte äventyras. Det bör vara möjligt att undanta en värdepapperscentralens utkontraktering av sin verksamhet till offentliga enheter från dessa krav på vissa villkor.
- (39) Denna förordning bör inte hindra medlemsstater som tillåter system med direkta värdepappersinnehav från att i sin nationella rätt föreskriva att andra parter än värdepapperscentraler ska eller får utföra vissa uppgifter, som i vissa andra typer av system för värdepappersinnehav vanligtvis utförs av värdepapperscentraler, samt specificera hur de uppgifterna bör utföras. I vissa medlemsstater utför kontoförande institut eller deltagare i avvecklingssystem för värdepapper som drivs av värdepapperscentraler registreringar på värdepapperskonton som upprätthålls av värdepapperscentraler utan att nödvändigtvis själva vara kontohållare. Med tanke på behovet av rättslig säkerhet vad gäller registreringar på konton på värdepapperscentralnivå bör sådana andra parter specifika roll erkännas i denna förordning. Det bör därför vara möjligt att under särskilda omständigheter och i enlighet med strikta bestämmelser fastställda genom lagstiftning dela ansvaret mellan en värdepapperscentral och den relevanta andra parten eller ge denna andra part exklusivt ansvar för vissa aspekter av förandet av värdepapperskonton på den högsta nivån, förutsatt att denna andra part omfattas av lämplig reglering och tillsyn. Det bör inte finnas några begränsningar av ansvarsdelningens omfattning.
- (40) Uppföranderegler bör skapa genomlysning i förbindelserna mellan värdepapperscentraler och deras användare. Värdepapperscentraler bör framför allt ha offentliga, öppna, objektiva och icke-diskriminerande kriterier för deltagande i avvecklingssystemet för värdepapper, som enbart bör tillåta begränsning av deltagares tillträde på grundval av de därmed förbundna riskerna. Behöriga myndigheter bör kunna ingripa snabbt och effektivt, om en värdepapperscentral utan godtagbara skäl vägrar att tillhandahålla tjänster till deltagare. En värdepapperscentral bör offentliggöra priser och avgifter för sina tjänster. För att ge öppet och icke-diskriminerande tillträde till dess tjänster och med tanke på det stora marknadsinflytande som värdepapperscentraler fortfarande har inom sina respektive medlemsstaters territorium, bör värdepapperscentraler inte kunna avvika från sin offentliggjorda prisättning för sina huvudtjänster och de bör upprätthålla separat redovisning för de kostnader och de intäkter som är kopplade till var och en av sina huvudtjänster och till sina anknutna tjänster. De bestämmelserna om deltagande kompletterar och förstärker den rätt för marknadsdeltagare att använda avvecklingssystem i en annan medlemsstat som fastställs i direktiv 2014/65/EU.

- (41) I syfte att underlätta effektiv registrering, avveckling och betalning bör värdepapperscentraler i sin kommunikation med deltagare och med den marknadsinfrastruktur som de samverkar med inrymma relevanta internationella, öppna kommunikationsförfaranden och standarder för meddelanden och referensuppgifter.
- (42) Med hänsyn till att avvecklingssystemen för värdepapper spelar en central roll för finansmarknaderna, bör värdepapperscentraler när de tillhandahåller sina tjänster göra sitt bästa för att säkerställa punktlig avveckling av värdepapperstransaktioner och värdepappersemissionens integritet. Denna förordning bör inte påverka medlemsstaternas nationella rätt för reglering av innehav av värdepapper och arrangemangen för att upprätthålla integritet hos värdepappersemissionerna. För att ett stärkt skydd ska uppnås för värdepapperscentralernas deltagares och kunders tillgångar bör dock denna förordning innehålla krav på att värdepapperscentralerna separerar varje deltagares värdepapperskonton och att de på begäran erbjuder ytterligare segregering av deltagarnas kunders konton, vilket i vissa fall eventuellt endast kan vara möjligt till en högre kostnad, som bör bäras av de av deltagarnas kunder som begär ytterligare segregering. Värdepapperscentraler och deras deltagare bör vara skyldiga att erbjuda både segregering av samlade kundkonton (omnibuskonton) och individuellt segregerade kundkonton, så att kunderna kan välja den nivå av segregation som de anser passar deras behov.

Det enda undantaget från detta bör vara om värdepapperscentraler och deras deltagare för att uppfylla andra krav som härrör från den allmänna rättsordningen, särskilt när det gäller effektiv och öppen indrivning av skatt, måste erbjuda segregering av individuella kundkonton för personer som är medborgare i, bosatta i och juridiska personer som är etablerade i en medlemsstat i vilken en sådan segregering av individuella kundkonton krävs, vid datumet för denna förordnings ikraftträdande, enligt den nationella rätten i den medlemsstat där värdepappren har utfärdats och då endast för medborgare i, bosatta i och juridiska personer etablerade i den medlemsstaten. Värdepapperscentraler bör se till att dessa krav tillämpas separat för varje avvecklingssystem för värdepapper som de driver. Utan att det påverkar tillhandahållandet av anknutna tjänster bör värdepapperscentraler inte för egen räkning använda värdepapper som tillhör en deltagare, såvida inte deltagaren uttryckligen har godkänt detta, och de bör inte heller på annat sätt för egen räkning använda värdepapper som inte tillhör dem. Dessutom bör värdepapperscentralen kräva att deltagarna erhåller erforderligt förhandsgodkännande från sina kunder.

- (43) I direktiv 98/26/EG fastställs att överföringsuppdrag som införs i avvecklingssystem för värdepapper i enlighet med bestämmelserna för de systemen bör vara giltiga enligt rättsordningen och bindande för tredje part. Eftersom det i direktiv 98/26/EG inte specifikt hänvisas till värdepapperscentraler som driver avvecklingssystem för värdepapper, bör denna förordning för tydlighetens skull innehålla krav på att värdepapperscentraler fastställer den eller de tidpunkter då överföringsuppdrag införs i deras system och blir oåterkalleliga i enlighet med reglerna i det direktivet. För att den rättsliga säkerheten ska ökas bör värdepapperscentraler dessutom informera sina deltagare om vid vilken tidpunkt överföringen av värdepapper och kontanter i ett avvecklingssystem för värdepapper blir giltig enligt rättsordningen och bindande för tredje part, allt efter omständigheterna, i enlighet med nationell rätt. Värdepapperscentraler bör även vidta alla rimliga åtgärder för att säkerställa att överföringar av värdepapper och kontanter är rättsligt giltiga och bindande för tredje part senast vid utgången av den bankdag som är den faktiska avvecklingsdagen.
- (44) För att undvika avvecklingsrisker på grund av insolvens hos avvecklingsagenten bör en värdepapperscentral när det är praktiskt genomförbart och möjligt avveckla kontantdelen av värdepapperstransaktionen via konton hos en centralbank. Om detta alternativ inte är praktiskt genomförbart och möjligt, bör en värdepapperscentral kunna göra avvecklingen via konton hos ett kreditinstitut som är inrättat enligt villkoren i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁽¹⁾ och som omfattas av ett särskilt auktorisationsförfarande och stabilitetskrav enligt avdelning IV i denna förordning.
- (45) Banktjänster med anknytning till avveckling vilka innebär kredit- och likviditetsrisker bör endast tillhandahållas av värdepapperscentraler eller utkontrakteras till enheter som har auktoriserats att tillhandahålla banktjänster med anknytning till värdepapperscentralsverksamhet som föreskrivs i denna förordning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

- (46) För att säkerställa de effektivitetsvinster som blir resultat av tillhandahållande av både värdepapperscentraltjänster och banktjänster inom samma företagskoncern bör inte kraven i denna förordning förhindra att kreditinstitut tillhör samma koncern som värdepapperscentralen. Det är lämpligt att införa bestämmelser enligt vilka värdepapperscentraler kan auktoriseras att tillhandahålla anknutna tjänster till sina deltagare och andra enheter via samma juridiska person eller via en separat juridisk enhet som får vara del av samma företagsgrupp som ytterst kontrolleras av samma moderföretag eller inte. När ett kreditinstitut som inte är en centralbank fungerar som avvecklingsagent, bör det kunna tillhandahålla värdepapperscentralens deltagare de tjänster enligt denna förordning vilka omfattas av auktorisationen, men det bör inte tillhandahålla andra banktjänster från samma juridiska person, detta för att begränsa avvecklingssystemens exponering mot risker till följd av kreditinstitutets fallissemang.
- (47) Eftersom direktiv 2013/36/EU inte specifikt behandlar intradagskredit- och likviditetsrisker till följd av tillhandahållande av banktjänster anknutna till avveckling, bör kreditinstitut och värdepapperscentraler som tillhandahåller sådana tjänster också omfattas av särskilda, utökade krav på reduktion av kredit- och likviditetsrisker, inbegripet ett riskbaserat extra kapitalkrav som återspeglar relevanta risker. Sådana utökade krav på reduktion av kredit- och likviditetsrisker bör följa de globala standarder för finansmarknadsinfrastruktur och de principer för *övervakningsverktyg för förvaltning av intradagslikviditet* som offentliggjordes av Baselkommittén för banktillsyn i april 2013.
- (48) Vissa värdepapperscentraler som även agerar som kreditinstitut är föremål för de kapitalbaskrav och de rapporteringsskyldigheter för kreditinstitut som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013⁽¹⁾ och i direktiv 2013/36/EU. Med tanke på dessa värdepapperscentralers systemvikt bör lämpligen de strängaste kraven i unionsrätten vara tillämpliga för att undvika en ackumulativ tillämpning av olika unionsregler, till exempel när det gäller rapporteringen om kapitalbaskraven. På eventuella områden där potentiellt överlappande krav har identifierats bör Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA) inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽²⁾ och Esma avge yttranden om den lämpliga tillämpningen av unionsakter i enlighet med artikel 34 i förordning (EU) nr 1093/2010 och förordning (EU) nr 1095/2010.
- (49) Utöver de kapitalbaskrav som föreskrivs i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU bör kreditinstitut och värdepapperscentraler vara föremål för ett extra kapitalkrav som återspeglar de risker, till exempel kredit- och likviditetsrisker, som uppstår med anledning av tillhandahållande av intradagskrediter till bland annat deltagare i ett avvecklingssystem för värdepapper eller andra användare av värdepapperscentraltjänster.
- (50) För att det ska säkerställas att särskilda åtgärder som syftar till att begränsa kredit- och likviditetsrisker efterlevs i full utsträckning bör de behöriga myndigheterna kunna kräva att värdepapperscentraler utser mer än ett kreditinstitut, när de, på basis av tillgängliga bevis, kan visa att ett kreditinstituts exponering mot koncentrationen av kredit- och likviditetsrisker inte har reducerats i full utsträckning. Värdepapperscentraler bör också kunna utse mer än ett kreditinstitut.
- (51) Tillsynen över de utsedda kreditinstitut eller värdepapperscentraler som har auktoriserats att tillhandahålla banktjänster anknutna till avveckling och deras efterlevnad av kraven i förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2013/36/EU och de specifika relevanta stabilitetskraven i denna förordning bör anförtros de behöriga myndigheter som avses i förordning (EU) nr 575/2013. För att säkerställa enhetlig tillämpning av tillsynskraven är det önskvärt att de banktjänster som tillhandahålls av värdepapperscentraler av sådan storlek och beskaffenhet att de utgör en betydande risk för den finansiella stabiliteten i unionen står under ECB:s direkta tillsyn på de villkor som föreskrivs i rådets förordning (EU) nr 1024/2013⁽³⁾ vad gäller policyn för stabilitetstillsyn av kreditinstitut. Den här förordningen bör inte påverka tillämpningen av förordning (EU) nr 1024/2013.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽³⁾ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

- (52) Ett kreditinstitut eller en värdepapperscentral som har auktoriserats att tillhandahålla banktjänster anknutna till avveckling bör följa all nuvarande och kommande unionslagstiftning som är tillämplig på kreditinstitut. Denna förordning bör inte påverka direktiv 2014/59/EU och varje framtida unionslagstiftningsakt avseende ramen för återhämtning och resolution av kreditinstitut, värdepappersföretag och andra finansinstitut.
- (53) För att uppnå en tillräcklig grad av säkerhet och kontinuitet i de tjänster som värdepapperscentralerna tillhandahåller, bör värdepapperscentralen omfattas av särskilda enhetliga och direkt tillämpliga stabilitets- och kapitalkrav, som reducerar deras juridiska och operativa risker och investeringsrisker.
- (54) Säkerheten i de länkarrangemang som upprättas mellan värdepapperscentraler bör omfattas av särskilda krav för att göra det möjligt för deras respektive deltagare att få tillträde till andra avvecklingssystem för värdepapper. Tillhandahållandet av anknutna banktjänster via en separat juridisk person bör inte förhindra värdepapperscentraler från att motta sådana tjänster, särskilt när de är deltagare i ett värdepappersavvecklingssystem som drivs av en annan värdepapperscentral. Det är särskilt viktigt att alla potentiella risker som uppstår på grund av länkarrangemangen, som exempelvis kreditrisker, likviditetsrisker, organisatoriska risker eller alla andra relevanta risker för värdepapperscentraler, reducerats i full utsträckning. Beträffande samverkande länkar är det viktigt att sammanlänkade avvecklingssystem för värdepapper tillämpar identiska tidpunkter för införande av ett överföringsuppdrag i respektive system samt för tidpunkten då sådana överföringsuppdrag blir oåterkalleliga och att de tillämpar likvärdiga regler för tidpunkten då överföringar av värdepapper och kontanter blir slutgiltiga. Samma principer bör gälla för värdepapperscentraler som använder gemensam it-infrastruktur för avveckling.
- (55) För att möjliggöra en effektiv tillsyn av värdepapperscentralers verksamhet från de behöriga myndigheternas sida bör värdepapperscentraler vara föremål för stränga krav på registerföring. Värdepapperscentraler bör under minst tio år bevara alla registreringar och uppgifter om alla sina tjänster, inbegripet transaktionsuppgifter för säkerhets- och hanteringstjänster som inbegriper behandling av avtal om återköp av värdepapper eller avtal om värdepapperslån. Värdepapperscentralerna kan behöva ange ett gemensamt format för sina kunders tillhandahållande av transaktionsuppgifter, för att möjliggöra uppfyllandet av kravet på registerföring i enlighet med de relevanta tekniska standarderna för tillsyn och för genomförande antagna enligt denna förordning.
- (56) I många medlemsstater är emittenter enligt nationell rätt skyldiga att emittera vissa typer av värdepapper, särskilt aktier, hos sina nationella värdepapperscentraler. För att undanröja detta hinder för en väl fungerande efterhandelsmarknad i unionen och för att tillåta emittenter att välja det effektivaste sättet att förvalta sina värdepapper, bör emittenter ha rätt att välja vilken värdepapperscentral som helst som är etablerad i unionen för att registrera sina värdepapper och erhålla relevanta värdepapperscentralstjänster. Eftersom en harmonisering av den nationella bolagsrätten inte omfattas av denna förordning, ska den nationella bolagsrätten eller liknande rätt enligt vilken värdepappren har utfärdats fortsätta att gälla och åtgärder vidtas för att säkerställa att kraven i den nationella bolagsrätten eller liknande rätt kan uppfyllas i de fall där rätten att välja värdepapperscentral utnyttjas. Sådan nationell bolagsrätt och liknande rätt enligt vilken värdepappren har utfärdats styr förhållandet mellan emittenten och innehavarna eller annan tredje part samt deras respektive rättigheter och skyldigheter med koppling till värdepappren, såsom rösträtt, utdelning och företagshändelser. Vägran att tillhandahålla en emittent tjänster bör vara tillåten endast på grundval av en genomgripande riskbedömning eller om värdepapperscentralen inte tillhandahåller några emissionstjänster med anknytning till värdepapper som har utfärdats enligt bolagsrätten eller liknande rätt i den relevanta medlemsstaten. Behöriga myndigheter bör kunna ingripa snabbt och effektivt, om en värdepapperscentral utan tillräckliga skäl vägrar att tillhandahålla tjänster till emittenter.
- (57) Mot bakgrund av växande gränsöverskridande innehav och överföring av värdepapper, som förstärks genom denna förordning, är det av yttersta angelägenhet och vikt att det fastställs tydliga regler för vilken lag som ska vara tillämplig på äganderättsaspekter i samband med värdepapper på konton som upprätthålls av värdepapperscentraler. Detta är dock en horisontell fråga, som inte omfattas av denna förordnings tillämpningsområde och som skulle kunna behandlas i framtida unionslagstiftningsakter.
- (58) Genom Europeiska uppförandekoden för clearing och avveckling av den 7 november 2006 inrättades en frivillig ram för att möjliggöra tillträde mellan värdepapperscentraler och andra marknadsinfrastrukturer.

Efterhandelssektorn följer emellertid fortfarande nationsgränserna, vilket gör kostnaderna för gränsöverskridande handel onödigt höga. Det är nödvändigt att fastställa enhetliga villkor för länkar mellan värdepapperscentraler och för tillträde mellan värdepapperscentraler och andra marknadsinfrastrukturer. För att värdepapperscentraler ska kunna erbjuda sina deltagare tillträde till andra marknader bör de ha rätt att bli deltagare i en annan värdepapperscentral eller begära att en annan värdepapperscentral ska utveckla särskilda funktioner, så att de får tillträde till den senare. Sådant tillträde bör ges på rättvisa, rimliga och icke-diskriminerande villkor och bör endast nekas, om det skulle utgöra ett hot mot finansmarknadernas smidiga och ordnade funktion eller orsaka systemrisk. Behöriga myndigheter måste kunna ingripa snabbt och effektivt, om en värdepapperscentral utan tillräckliga skäl vägrar att bevilja en annan värdepapperscentral tillträde. Om länkar mellan värdepapperscentraler skapar betydande avvecklingsrisker, bör de omfattas av auktorisation och utökad tillsyn av relevanta behöriga myndigheter.

- (59) Värdepapperscentraler bör också ha tillträde till transaktionsdata från en central motpart eller en handelsplats och dessa marknadsinfrastrukturer bör ha tillträde till de avvecklingssystem för värdepapper som värdepapperscentralerna driver. Sådant tillträde får endast nekas, om det skulle utgöra ett hot mot finansmarknadernas smidiga och ordnade funktion eller orsaka systemrisk och får inte nekas på grund av förlust av marknadsandelar.
- (60) Behöriga myndigheter måste kunna ingripa snabbt och effektivt, om värdepapperscentraler eller marknadsinfrastrukturer utan tillräckliga skäl vägrar att ge tillträde till sina tjänster. Den här förordningen kompletterar tillträdesbestämmelserna mellan handelsplatser, centrala motparter och värdepapperscentraler som fastställs i förordning (EU) nr 648/2012 och förordning (EU) nr 600/2014, vilka är nödvändiga för att upprätta en konkurrenskraftig inre marknad för efterhandels-tjänster. Esmas och kommissionens bör fortsätta att nära övervaka hur efterhandelsinfrastrukturen utvecklas och kommissionen bör vid behov ingripa för att förhindra konkurrenssnedvidning på den inre marknaden.
- (61) En sund tillsyns- och uppföranderam för finanssektorn bör bygga på starka tillsyns- och sanktionssystem. Därför bör tillsynsmyndigheter ha tillräckliga befogenheter att agera och tillgång till avskräckande sanktionsordningar mot olagligt beteende. För att främja mer likformiga sanktioner mellan tillsynsaktiviteter gjordes en översyn av befintliga befogenheter att påföra sanktioner och hur de tillämpas i praktiken i kommissionens meddelande av den 8 december 2010 om att förstärka sanktionssystemen i den finansiella tjänstesektorn.
- (62) För att säkerställa att värdepapperscentraler, kreditinstitut utsedda som avvecklingsagenter, medlemmarna i deras ledningsorgan och varje annan person som i praktiken kontrollerar deras verksamhet eller andra personer verkligen uppfyller kraven i denna förordning, bör behöriga myndigheter kunna påföra administrativa sanktioner och vidta andra åtgärder som är effektiva, proportionella och avskräckande.
- (63) För att sanktioner ska få avskräckande effekt och tillämpas konsekvent i alla medlemsstater bör denna förordning innehålla en förteckning över de viktigaste administrativa sanktioner och andra åtgärder som måste finnas tillgängliga för de behöriga myndigheterna, bestämmelser om befogenheten att påföra de sanktionerna och vidta andra åtgärder mot alla personer, juridiska eller fysiska, som är ansvariga för en överträdelse samt en förteckning över de viktigaste kriterierna vid fastställande av sådana sanktioners och andra åtgärders nivå och typ och de administrativa sanktionsavgifternas nivå. Administrativa sanktionsavgifter bör fastställas med hänsyn till faktorer som identifierade finansiella fördelar till följd av överträdelsen, överträdelsens allvarlighetsgrad och varaktighet, försvårande eller förmildrande omständigheter samt vikten av att de administrativa sanktionsavgifterna får en avskräckande effekt och om lämpligt inkludera en rabatt för samarbete med den behöriga myndigheten. Beslut om och offentliggörande av sanktioner bör respektera de grundläggande rättigheterna enligt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*), i synnerhet respekten för privatlivet och familjelivet (artikel 7), rätten till skydd av personuppgifter (artikel 8) och rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol (artikel 47).

- (64) För att potentiella överträdelser ska upptäckas bör det införas effektiva mekanismer för att uppmuntra rapportering av potentiella eller faktiska överträdelser av denna förordning till de behöriga myndigheterna. De mekanismerna bör omfatta ändamålsenliga skyddsmekanismer för de personer som rapporterar potentiella eller faktiska överträdelser av förordningen och de personer som anklagas för sådana överträdelser. Ändamålsenliga förfaranden bör inrättas för att tillgodose den anklagades rätt till skydd av personuppgifter, rätt till försvar och rätt att yttra sig innan ett slutligt beslut som påverkar personen i fråga antas samt rätten att väcka talan inför domstol mot beslut eller åtgärder som rör personen i fråga.
- (65) Denna förordning bör inte påverka tillämpningen av bestämmelser om straffrättsliga påföljder i medlemsstaternas rätt.
- (66) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG ⁽¹⁾ reglerar den behandling av personuppgifter som utförs i medlemsstaterna enligt denna förordning. Varje utbyte eller överföring av personuppgifter som görs av medlemsstaternas behöriga myndigheter bör ske i enlighet med de bestämmelser om överföring av personuppgifter som fastställs i direktiv 95/46/EG. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽²⁾ reglerar Esmas behandling av personuppgifter enligt den här förordningen. Esmas eventuella utbyte eller överföring av personuppgifter bör ske i enlighet med de regler för överföring av personuppgifter som fastställs i förordning (EG) nr 45/2001.
- (67) Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheterna och följer de principer som erkänns i stadgan, i synnerhet rätten till respekt för privatlivet och familjelivet, rätten till skydd av personuppgifter, rätten till ett effektivt rättsmedel och en opartisk rättegång, rätten att inte bli dömd eller straffad två gånger för samma brott, samt näringsfriheten, och måste tillämpas i enlighet med de rättigheterna och principerna.
- (68) Esma bör spela en central roll vid tillämpningen av den här förordningen genom att se till att nationella behöriga myndigheter tillämpar unionens regler på ett enhetligt sätt och genom att lösa tvister mellan dem.
- (69) Esma bör lämna in årliga rapporter till kommissionen med en bedömning av tendenser och potentiella risker på de marknader som omfattas av den här förordningen. De rapporterna bör minst innefatta en bedömning av avvecklingseffektivitet, internaliserad avveckling, gränsöverskridande tillhandahållande av tjänster, skälen till avslag på ansökningar om tillträde och eventuella andra väsentliga hinder för konkurrens i samband med finansiella efterhandeltjänster, inbegripet sådana hinder som uppstår till följd av olämplig användning av licenser, lämpligheten med sanktioner för utebliven avveckling, i synnerhet behovet av ytterligare flexibilitet i fråga om sanktioner för utebliven avveckling av illikvida finansiella instrument, tillämpningen av medlemsstaternas bestämmelser om civilrättsligt ansvar på förluster som åsamkas av värdepapperscentraler, villkoren för tillhandahållande av anknutna banktjänster, krav avseende skydd av deltagare och deras kunders värdepapper och sanktionsordningen, och de får vid behov inbegripa rekommendationer om preventiva eller korrigerande åtgärder. Esma bör även inom en lämplig tidsram och i enlighet med förordning (EU) nr 1095/2010 genomföra inbördes utvärderingar av de behöriga myndigheternas verksamhet. Med tanke på värdepapperscentralers systemvikt och det faktum att de regleras på unionsnivå för första gången, är det lämpligt att kräva att sådana inbördes utvärderingar inledningsvis bör ske åtminstone vart tredje år beträffande tillsynen av de värdepapperscentraler som använder sig av friheten att tillhandahålla tjänster eller delta i en samverkande länk.
- (70) I och med att Esma är ett organ med mycket specialiserade expertkunskaper om värdepapper och värdepappersmarknader är det lämpligt och ändamålsenligt att Esma anförtros utarbetandet av förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som inte inbegriper politiska ställningstaganden, för överlämnande till kommissionen. I angivna fall bör Esma också bedriva ett nära samarbete med medlemmarna i ECBS och EBA.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

- (71) Kommissionen bör ges befogenhet att anta tekniska standarder för tillsyn i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget och artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010 och förordning (EU) nr 1095/2010 i fråga om de närmare detaljerna för avvecklingsdisciplinåtgärder, rapporteringen av internaliserad avveckling, information och andra uppgifter som en värdepapperscentral ska lämna i sin ansökan om auktorisation, villkoren för när värdepapperscentralers behöriga myndigheter får godkänna att värdepapperscentraler har ägarintressen i vissa juridiska personers kapital, information som olika myndigheter ska lämna till varandra under sin tillsyn av värdepapperscentralerna, information som den ansökande värdepapperscentralen ska tillhandahålla Esmas i sin ansökan om erkännande, innehåll i styrformerna för värdepapperscentraler, utformning av de register som värdepapperscentraler ska upprätthålla, de risker som värdepapperscentraler behöver ta hänsyn till när de genomför en genomgripande riskbedömning och de behöriga myndigheternas bedömning av skälen till avslag på ansökan om tillträde, närmare beskrivning av förfarandet för deltagares och emittenters tillträde till värdepapperscentraler, tillträde mellan värdepapperscentraler och mellan värdepapperscentraler och andra marknadsinfrastrukturer, närmare beskrivning av de åtgärder som värdepapperscentraler ska vidta för att upprätthålla en emissions integritet, reducering av operativa risker och investeringsrisker och risker till följd av länkar mellan värdepapperscentraler, närmare beskrivning av kapitalkrav för värdepapperscentraler, utformningen av ansökan om auktorisation för tillhandahållande av anknutna banktjänster, det extra kapitalkravet samt stabilitetskraven för kredit- och likviditetsrisker för de värdepapperscentraler och utsedda kreditinstitut som har auktoriserats att tillhandahålla anknutna banktjänster.
- (72) Kommissionen bör också ges befogenhet att anta tekniska standarder för genomförande genom genomförandekter i enlighet med artikel 291 i EUF-fördraget och artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010 i fråga om standardformulär och mallar för rapporteringen av internaliserad avveckling, värdepapperscentralers ansökan om auktorisation, för tillhandahållandet av information mellan olika behöriga myndigheter med anledning av tillsyn av värdepapperscentraler, för de relevanta samarbetsarrangemangen mellan myndigheter i hemmedlemsstater och värdmedlemsstater, format för de register som värdepapperscentraler ska bevara, för förfarandena i fall där en deltagare eller emittent nekas tillträde till en värdepapperscentral, värdepapperscentraler nekas tillträde till varandra eller tillträde nekas mellan värdepapperscentraler och andra marknadsinfrastrukturer samt för samrådet med olika myndigheter innan auktorisation beviljas en avvecklingsagent.
- (73) I syfte att uppnå målen som anges i denna förordning bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på specifika bestämmelser om vissa definitioner, parametrar för beräkning av administrativa sanktionsavgifter för deltagare som orsakar utebliven avveckling, kriterierna för när en värdepapperscentralers verksamhet i en värdmedlemsstat bör anses vara av väsentlig betydelse för den medlemsstaten. Det är av särskild vikt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (74) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för att besluta om bedömningen av regler i tredjeland för erkännande av värdepapperscentraler från tredjeland. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (75) Vid bedömningen av tredjelands relevanta bestämmelser bör ett proportionellt, resultatbaserat tillvägagångssätt användas, med inriktning på efterlevnad av relevanta unionsregler och i relevanta fall internationella standarder. Villkorligt eller tillfälligt erkännande får också beviljas, om det inte finns några områden med väsentliga skillnader som kan ha förutsebara skadliga effekter på unionsmarknaderna.
- (76) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att fastställa enhetliga krav för avveckling och för värdepapperscentraler, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går förordningen inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (77) Direktiv 98/26/EG måste ändras för att anpassas till Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU ⁽¹⁾, varigenom godkända avvecklingsystem för värdepapper inte längre ska anmälas till kommissionen utan till Esma.
- (78) Med hänsyn till att denna förordning harmoniserar åtgärderna på unionsnivå för att förhindra och hantera utebliven avveckling och har ett bredare tillämpningsområde för sådana åtgärder än Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 236/2012 ⁽²⁾, måste artikel 15 i den förordningen upphävas.
- (79) Värdepapperscentraler bör undantas från tillämpningen av direktiv 2014/65/EU och förordning (EU) nr 600/2014, om de tillhandahåller tjänster som uttryckligen anges i denna förordning. För att säkerställa att enheter som tillhandahåller investeringstjänster och verksamhet omfattas av direktiv 2014/65/EU och förordning (EU) nr 600/2014 och för att undvika snedvridning av konkurrensen mellan olika typer av tillhandahållare av sådana tjänster, måste det dock ställas krav på att värdepapperscentraler som utför investeringstjänster och verksamhet i samband med sina anknutna tjänster omfattas av kraven i direktiv 2014/65/EU och förordning (EU) nr 600/2014.
- (80) Tillämpningen av kraven på auktorisation och erkännande i denna förordning bör skjutas upp för att ge värdepapperscentraler som är etablerade i unionen eller i tredjeland tillräckligt med tid för att ansöka om auktorisation och erkännande av sin verksamhet i enlighet med denna förordning. Fram till dess att ett beslut om auktorisation eller erkännande av värdepapperscentraler och deras verksamhet, inbegripet länkar mellan värdepapperscentraler, fattas enligt denna förordning, bör respektive nationella regler om auktorisation och erkännande av värdepapperscentraler fortsätta att gälla.
- (81) Det är också nödvändigt att skjuta upp tillämpningen av kraven på avvecklingsdisciplin och rapporteringsskyldighet för företag som internaliserar en avveckling till alla nödvändiga delegerade eller implementerade akter som ytterligare specificerar sådana krav är klara och att kraven på att vissa överlåtbara värdepapper ska registreras i kontobaserad form och skyldigheten att avveckla förpliktelser i avvecklingsystem för värdepapper senast den andra bankdagen efter handeln för att ge marknadsdeltagare som innehar värdepapper i pappersform eller tillämpar längre avvecklingsperioder tillräckligt med tid för att uppfylla de kraven.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

SYFTE, TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I denna förordning fastställs enhetliga krav för avvecklingen av finansiella instrument i unionen och regler för värdepapperscentralers organisation och uppträdande i syfte att främja en säker, effektiv och smidig avveckling.
2. Denna förordning är tillämplig på avveckling av alla finansiella instrument och på verksamheten hos värdepapperscentraler, om inte annat anges i denna förordning.
3. Denna förordning påverkar inte unionsrätten om specifika finansiella instrument, särskilt direktiv 2003/87/EG.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU av den 24 november 2010 om ändring av direktiven 98/26/EG, 2002/87/EG, 2003/6/EG, 2003/41/EG, 2003/71/EG, 2004/39/EG, 2004/109/EG, 2005/60/EG, 2006/48/EG, 2006/49/EG och 2009/65/EG, vad gäller befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten), Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (EUT L 331, 15.12.2010, s. 120).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 236/2012 av den 14 mars 2012 om blankning och vissa aspekter av kreditpapper (EUT L 86, 24.3.2012, s. 1).

4. Artiklarna 10–20, 22–24 och 27, 28.6, 30.4, 46 och 47, bestämmelserna i avdelning IV och kraven på att rapportera till behöriga myndigheter eller relevanta myndigheter eller på att följa deras beslut enligt denna förordning är inte tillämpliga på medlemmarna i ECBS, andra nationella organ i medlemsstaterna som utför liknande uppgifter eller andra offentliga organ som har ansvar för eller ingriper i förvaltningen av den offentliga skulden i unionen när det gäller sådana värdepapperscentraler som de ovannämnda organen förvaltar direkt under samma förvaltningsorgans ansvar, som har tillgång till de organens medel och som inte är en separat enhet.

Artikel 2

Definitioner

1. I denna förordning gäller följande definitioner:
 1. värdepapperscentral: en juridisk person som driver ett avvecklingssystem för värdepapper som avses i avsnitt A punkt 3 i bilagan och tillhandahåller minst ytterligare en huvudtjänst som förtecknas i avsnitt A i bilagan.
 2. värdepapperscentral från tredjeland: en juridisk person som är etablerad i ett tredjeland och tillhandahåller en tjänst liknande den huvudtjänst som avses i avsnitt A punkt 3 i bilagan och utför minst ytterligare en huvudtjänst som förtecknas i avsnitt A i bilagan.
 3. immobilisering: koncentrerad placering av fysiska värdepapper hos en värdepapperscentral, så att överföringar där efter blir möjliga genom ett kontobaserat system.
 4. dematerialiserad form: det faktum att finansiella instrument endast existerar i kontobaserad form.
 5. mottagande värdepapperscentral: värdepapperscentral som mottar en ansökan från en annan värdepapperscentral om att få tillgång till dess tjänster genom en länk mellan värdepapperscentraler.
 6. ansökande värdepapperscentral: värdepapperscentral som ansöker om tillgång till en annan värdepapperscentralers tjänster genom en länk mellan värdepapperscentraler.
 7. avveckling: slutförande av en värdepapperstransaktion, när den utförs, i syfte att reglera förpliktelserna mellan parterna i en transaktion genom överföring av kontantmedel eller värdepapper eller bådadera.
 8. finansiella instrument eller värdepapper: finansiella instrument enligt definitionen i artikel 4.1.15 i direktiv 2014/65/EU.
 9. överföringsuppdrag: överföringsuppdrag enligt definitionen i artikel 2 i andra strecksatsen i direktiv 98/26/EG.
 10. avvecklingssystem för värdepapper: ett system enligt artikel 2 a första, andra och tredje strecksatsen i direktiv 98/26/EG som inte drivs av en central motpart vars verksamhet består i utförandet av överföringsuppdrag.
 11. företag som internaliserar en avveckling: ett institut, inbegripet ett institut som har auktoriserats i enlighet med direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, som utför överföringsuppdrag för kunders räkning eller för egen räkning på annat sätt än genom ett avvecklingssystem för värdepapper.
 12. avsedd avvecklingsdag: den dag som förs in som avvecklingsdag i avvecklingssystemet för värdepapper och på vilken parterna i en värdepapperstransaktion har kommit överens om att avvecklingen ska äga rum.
 13. avvecklingsperiod: tidsperioden mellan handelsdagen och den avsedda avvecklingsdagen.
 14. bankdag: bankdag enligt definitionen i artikel 2 n i direktiv 98/26/EG.

15. utebliven avveckling: när en avveckling av en värdepapperstransaktion inte sker på den avsedda avvecklingsdagen eller endast sker delvis på grund av brist på värdepapper eller kontantmedel, och oavsett underliggande orsak.
16. central motpart: en central motpart enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) nr 648/2012.
17. behörig myndighet: den myndighet som varje medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 11, såvida inte annat följer av denna förordning.
18. relevant myndighet: varje myndighet som avses i artikel 12.
19. deltagare: varje deltagare i ett avvecklingssystem för värdepapper enligt definitionen i artikel 2 f i direktiv 98/26/EG.
20. ägarintresse: ägarintresse enligt artikel 2.2 första meningen i direktiv 2013/34/EU eller direkt eller indirekt innehav av minst 20 % av rösterna eller kapitalet i ett företag.
21. kontroll: förhållandet mellan två företag enligt vad som beskrivs i artikel 22 i direktiv 2013/34/EU.
22. dotterföretag: ett dotterföretag i den mening som avses i artiklarna 2.10 och 22 i direktiv 2013/34/EU.
23. hemmedlemsstat: den medlemsstat där en värdepapperscentral är etablerad.
24. värdmedlemsstat: den medlemsstat, annan än hemmedlemsstaten, där en värdepapperscentral har en filial eller tillhandahåller värdepapperscentralstjänster.
25. filial: ett driftställe, annat än huvudkontoret, som är en del av en värdepapperscentral, saknar rättskapacitet och tillhandahåller de tjänster som värdepapperscentralen har auktorisation att tillhandahålla.
26. obestånd, när det gäller en deltagare: en situation där insolvensförfaranden enligt definitionen i artikel 2 j i direktiv 98/26/EG inleds gentemot en deltagare.
27. leverans mot betalning: en avvecklingsmekanism för värdepapper som kopplar en överföring av värdepapper till en överföring av kontantmedel, så att leveransen av värdepapper endast sker om och endast om den motsvarande överföringen av kontantmedel sker och vice versa.
28. värdepapperskonto: ett konto på vilket värdepapper kan krediteras eller debiteras.
29. länk mellan värdepapperscentraler: ett arrangemang mellan värdepapperscentraler, som innebär att en värdepapperscentral blir deltagare i en annan värdepapperscentralers avvecklingssystem för värdepapper, i syfte att underlätta överföring av värdepapper från deltagarna i den sistnämnda värdepapperscentralen till deltagarna i den förstnämnda värdepapperscentralen eller ett arrangemang genom vilket en värdepapperscentral får indirekt tillträde till en annan värdepapperscentral via en mellanhand. Länkar mellan värdepapperscentraler omfattar standardiserade länkar, anpassade länkar, indirekta länkar och länkar för driftskompatibilitet.
30. standardiserad länk: en länk mellan värdepapperscentraler, där en värdepapperscentral blir deltagare i en annan värdepapperscentralers avvecklingssystem för värdepapper på samma villkor som gäller för andra deltagare i den senare värdepapperscentralens avvecklingssystem för värdepapper.

31. anpassad länk: en länk mellan värdepapperscentraler, där en värdepapperscentral som blir deltagare i en annan värdepapperscentralers avvecklingssystem för värdepapper tillhandahålls särskilda tjänster utöver de tjänster som denna värdepapperscentral normalt tillhandahåller deltagare i avvecklingssystemet för värdepapper.
32. indirekt länk: ett arrangemang mellan en värdepapperscentral och en tredje part som inte är en värdepapperscentral och som är deltagare i en annan värdepapperscentralers avvecklingssystem för värdepapper. En sådan länk upprättas av en värdepapperscentral för att underlätta överföringen av värdepapper till dess deltagare från deltagarna i en annan värdepapperscentral.
33. samverkande länk: en länk mellan värdepapperscentraler, som innebär att värdepapperscentralerna enas om att upprätta gemensamma tekniska lösningar för avveckling i de system för avveckling av värdepapper som de driver.
34. internationella, öppna kommunikationsförfaranden och standarder: internationellt godkända standarder för kommunikationsförfaranden, såsom standardformat för meddelanden och datarepresentation, som är tillgängliga för alla eventuella intresserade parter på rättvisa, öppna och icke-diskriminerande grunder.
35. överlåtbara värdepapper: överlåtbara värdepapper enligt definitionen i artikel 4.1.44 i direktiv 2014/65/EU.
36. aktier: värdepapper som anges i artikel 4.1.44 a i direktiv 2014/65/EU.
37. penningmarknadsinstrument: penningmarknadsinstrument enligt definitionen i artikel 4.1.17 i direktiv 2014/65/EU.
38. andelar i företag för kollektiva investeringar: sådana andelar i företag för kollektiva investeringar som avses i avsnitt C punkt 3 i bilaga I till direktiv 2014/65/EU.
39. utsläppsrätter: utsläppsrätter enligt definitionen i bilaga I avsnitt C punkt 11 i direktiv 2014/65/EU, utom derivat som avser utsläppsrätter.
40. reglerad marknad: reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.1.21 i direktiv 2014/65/EU.
41. multilateral handelsplattform eller MTF-plattform: multilateral handelsplattform enligt definitionen i artikel 4.1.22 i direktiv 2014/65/EU.
42. handelsplats: en handelsplats enligt definitionen i artikel 4.1.24 i direktiv 2014/65/EU.
43. avvecklingsagent: avvecklingsagent enligt definitionen i artikel 2 d i direktiv 98/26/EG.
44. tillväxtmarknad för små och medelstora företag: en tillväxtmarknad för små och medelstora företag enligt definitionen i artikel 4.1.12 i direktiv 2014/65/EU.
45. ledningsorgan: ett eller flera organ hos en värdepapperscentral, som har utsetts i enlighet med nationell rätt och har befogenhet att fastställa värdepapperscentralens strategi, mål och allmänna inriktning och som kontrollerar och övervakar ledningens beslutsfattande och inbegriper personer som i praktiken leder värdepapperscentralens verksamhet.

Om ett ledningsorgan enligt nationell rätt omfattar olika organ med specifika uppgifter, ska kraven i denna förordning endast tillämpas på de ledamöter i ledningsorganet som i den tillämpliga nationella rätten tilldelas det relevanta ansvaret.

46. verkställande ledning: de fysiska personer som utövar de verkställande uppgifterna hos en värdepapperscentral och är ansvariga och rapporteringsskyldiga inför ledningsorganet för den löpande ledningen av värdepapperscentralen.

2. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 67 avseende åtgärder för att ytterligare specificera andra anknutna tjänster än banktjänster som anges i avsnitt B punkterna 1–4 i bilagan samt de anknutna banktjänster som anges i avsnitt C i bilagan.

AVDELNING II

AVVECKLING AV VÄRDEPAPPER

KAPITEL I

Kontobaserad form

Artikel 3

Kontobaserad form

1. Utan att det påverkar punkt 2 ska alla emittenter etablerade i unionen som emitterar eller har emitterat överlåtbara värdepapper som har upptagits till handel eller handlas på handelsplatser se till att dessa värdepapper presenteras i kontobaserad form som immobilisering eller efter en direkt emission i dematerialiserad form.

2. När transaktioner med överlåtbara värdepapper äger rum på en handelsplats, ska de relevanta värdepappren registreras i kontobaserad form hos en värdepapperscentral på eller före den avsedda avvecklingsdagen, såvida de inte redan är registrerade där.

När överlåtbara värdepapper överförs till följd av ett avtal om finansiellt säkerhetsställande enligt definitionen i artikel 2.1 a i direktiv 2002/47/EG, ska de värdepapprena registreras i kontobaserad form hos en värdepapperscentral på eller före den avsedda avvecklingsdagen, såvida de inte redan är registrerade där.

Artikel 4

Verkställighet

1. Myndigheterna i den medlemsstat där den emittent som emitterar värdepappren är etablerad ska säkerställa att artikel 3.1 tillämpas.

2. De myndigheter som är behöriga att utöva tillsyn över handelsplatserna, inbegripet de behöriga myndigheter som har utsetts i enlighet med artikel 21.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG⁽¹⁾, ska se till att artikel 3.2 första stycket i denna förordning tillämpas, när de värdepapper som avses i artikel 3.1 i denna förordning handlas på handelsplatser.

3. De myndigheter i medlemsstaterna som ansvarar för tillämpningen av direktiv 2002/47/EG ska säkerställa att artikel 3.2 andra stycket i denna förordning tillämpas, när de värdepapper som avses i artikel 3.1 i denna förordning överförs till följd av ett avtal om finansiellt säkerhetsställande enligt definitionen i artikel 2.1 a i direktiv 2002/47/EG.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 345, 31.12.2003, s. 64).

KAPITEL II

Avvecklingsperioder

Artikel 5

Avsedd avvecklingsdag

1. Varje deltagare i ett avvecklingssystem för värdepapper som i det systemet för egen räkning eller för en tredje parts räkning avvecklar transaktioner med överlåtbara värdepapper, penningmarknadsinstrument, andelar i företag för kollektiva investeringar och utsläppsrätter ska avveckla sådana transaktioner på den avsedda avvecklingsdagen.
2. Vid transaktioner med sådana överlåtbara värdepapper som avses i punkt 1 som utförs på handelsplatser ska den avsedda avvecklingsdagen vara senast två bankdagar efter dagen när handeln sker. Det kravet ska inte gälla för transaktioner som förhandlas privat men utförs på en handelsplats, för transaktioner som utförs bilateralt men rapporteras till en handelsplats eller för den första transaktionen när de berörda överlåtbara värdepappren är föremål för ursprunglig registrering i kontobaserad form enligt artikel 3.2.
3. De behöriga myndigheterna ska se till att punkt 1 tillämpas.

De myndigheter som är behöriga att utöva tillsyn över handelsplatser ska se till att punkt 2 tillämpas.

KAPITEL III

Avvecklingsdisciplin

Artikel 6

Åtgärder för att förhindra utebliven avveckling

1. Handelsplatser ska fastställa förfaranden för att göra det möjligt att bekräfta relevanta uppgifter om sådana transaktioner med finansiella instrument som avses i artikel 5.1 samma dag som transaktionen har utförts.
2. Trots kravet som föreskrivs i punkt 1 ska de värdepappersföretag som har auktoriserats enligt artikel 5 i direktiv 2014/65/EU i tillämpliga fall vidta åtgärder för att begränsa antalet uteblivna avvecklingar.

Sådana åtgärder ska åtminstone bestå av arrangemang mellan värdepappersföretaget och deras professionella kunder som avses i bilaga II till direktiv 2014/65/EU och som ska säkerställa att det skyndsamt meddelas hur värdepapper som ingår i transaktionen ska fördelas, att detta bekräftas och att godkännandet eller icke-godkännandet av villkoren bekräftas i god tid före den avsedda avvecklingsdagen.

Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010 för de standardiserade förfaranden och protokoll för meddelanden som ska användas för att uppfylla andra stycket i denna punkt.

3. En värdepapperscentral ska för varje avvecklingssystem för värdepapper som den driver fastställa förfaranden som underlättar avvecklingar av transaktioner i de finansiella instrument som avses i artikel 5.1 på den avsedda avvecklingsdagen med minimal exponering mot motparts- och likviditetsrisker för deltagarna och en låg andel uteblivna avvecklingar. Den ska genom lämpliga mekanismer främja tidig avveckling på den avsedda avvecklingsdagen.
4. En värdepapperscentral ska för varje avvecklingssystem för värdepapper som den driver införa åtgärder för att uppmuntra deltagarna att avveckla transaktioner i tid och ge dem incitament till att göra detta. Värdepapperscentraler ska kräva att deltagarna avvecklar sina transaktioner på den avsedda avvecklingsdagen.

5. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa vilka åtgärder som ska vidtas av värdepappersföretag i enlighet med punkt 2 första stycket, närmare bestämmelser om de förfaranden för att underlätta avveckling som avses i punkt 3 och närmare bestämmelser om åtgärder för att uppmuntra och ge incitament till punktlig avveckling av transaktioner i tid enligt punkt 4.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 7

Åtgärder för att hantera utebliven avveckling

1. En värdepapperscentral ska för varje avvecklingssystem för värdepapper som den driver upprätta ett system som övervakar uteblivna avvecklingar av de transaktioner i finansiella instrument som avses i artikel 5.1. Den ska regelbundet rapportera om antalet och omständigheterna kring uteblivna avvecklingar samt förmedla all annan relevant information, inklusive värdepapperscentralernas och deras deltagares planerade åtgärder för att förbättra avvecklingseffektiviteten, till den behöriga myndigheten och relevanta myndigheter. De rapporterna ska årligen offentliggöras av värdepapperscentralerna i aggregerad och anonymiserad form. De behöriga myndigheterna ska meddela Esma all relevant information om uteblivna avvecklingar.

2. En värdepapperscentral ska för varje avvecklingssystem för värdepapper som den driver inrätta förfaranden som underlättar avvecklingar av de transaktioner i finansiella instrument som avses i artikel 5.1 vilka inte avvecklas på den avsedda avvecklingsdagen. Dessa förfaranden ska inbegripa en sanktionsmekanism, som effektivt ska avskräcka deltagare som orsakar utebliven avveckling.

Värdepapperscentralerna ska före införandet av de förfaranden som avses i första stycket samråda med de relevanta handelsplatserna och centrala motparterna för vilka de tillhandahåller avvecklingstjänster.

Sanktionsmekanismerna som avses i första stycket ska inbegripa sanktionsavgifter för deltagare som orsakar utebliven avveckling (*ansvariga deltagare*). Sanktionsavgifterna ska beräknas på daglig basis för varje bankdag som avveckling av en transaktion uteblir efter den avsedda avvecklingsdagen fram till utgången av den ersättningsköpsprocess som avses i punkt 3, men inte längre än fram till den faktiska avvecklingsdagen. Sanktionsavgifterna ska inte utformas som en inkomstkälla för värdepapperscentralen.

3. Utan att det påverkar de sanktionsmekanismerna som avses i punkt 2 och rätten att annullera en transaktion bilateralt ska, om en ansvarig deltagare underlåter att leverera de finansiella instrument som avses i artikel 5.1 till den mottagande deltagaren inom fyra bankdagar efter den avsedda avvecklingsdagen (*förlängningsperiod*), ett ersättningsköpsförfarande inledas, genom vilket dessa instrument ska bli tillgängliga för avveckling och levereras till den mottagande deltagaren inom en lämplig tidsram.

Om transaktionen avser ett finansiellt instrument som handlas på en tillväxtmarknad för små och medelstora företag ska förlängningsperioden vara 15 dagar, såvida inte tillväxtmarknaden för små och medelstora företag beslutar att tillämpa en kortare period.

4. Följande undantag från de krav som avses i punkt 3 ska vara tillämpliga:

a) På grundval av typen av tillgång och de berörda finansiella instrumentens likviditet får förlängningsperioden utökas från fyra bankdagar upp till maximalt sju bankdagar, om en kortare förlängningsperiod skulle få konsekvenser för de berörda finansmarknadernas smidiga och ordnade funktion.

b) Vid transaktioner som består av flera deltransaktioner, inbegripet avtal om återköp av värdepapper eller avtal om värdepapperslån, ska den ersättningsköpsprocess som avses i punkt 3 inte vara tillämplig om tidsramen för transaktionerna är tillräckligt kort och gör ersättningsköpsprocessen verkningslös.

5. Utan att det påverkar punkt 7 ska de undantag som avses i punkt 4 inte vara tillämpliga på transaktioner som avser aktier, om de transaktionerna clearas av en central motpart.

6. Utan att det påverkar de sanktionsmekanismen som avses i punkt 2 ska, i fall där det vid tidpunkten för handeln avtalade priset på aktierna är högre än det pris som har betalats för genomförandet av ersättningsköpet, mellanskillnaden betalas av den ansvariga deltagaren till den mottagande deltagaren senast den andra bankdagen efter det att de finansiella instrumenten har levererats efter ersättningsköpet.

7. Om ersättningsköpet misslyckas eller inte är möjligt, kan den mottagande deltagaren välja att få en kontantersättning eller att skjuta upp genomförandet av ersättningsköpet till ett lämpligt senare datum (*uppskjutandeperiod*). Om de relevanta finansiella instrumenten inte levereras till den mottagande deltagaren före utgången av uppskjutandeperioden, ska kontantersättning betalas.

Kontantersättningen betalas till den mottagande deltagaren senast den andra bankdagen efter utgången av antingen ersättningsköpsprocessen eller uppskjutandeperioden när uppskjutandeperioden har valts.

8. Den ansvariga deltagaren ska ersätta den enhet som genomför ersättningsköpet för alla belopp som har betalats i enlighet med punkterna 3, 4 och 5, inbegripet eventuella avgifter för utförande av ersättningsköpet. Deltagarna ska tydligt informeras om sådana avgifter.

9. Värdepapperscentraler, centrala motparter och handelsplatser ska införa förfaranden som gör det möjligt att i samråd med deras respektive behöriga myndigheter tillfälligt stänga av en deltagare som konsekvent och systematiskt underlåter att leverera de finansiella instrument som avses i artikel 5.1 på den avsedda avvecklingsdagen och att offentliggöra dennes identitet först efter det att deltagaren har fått tillfälle att lämna synpunkter, förutsatt att de behöriga myndigheterna för värdepapperscentralen, de centrala motparterna och handelsplatserna samt de för deltagaren har blivit vederbörligen informerade. Utöver samråden före en eventuell avstängning ska värdepapperscentraler, centrala motparter och handelsplatser utan dröjsmål anmäla till respektive behöriga myndigheter om avstängningen av en deltagare. Den behöriga myndigheten ska omedelbart informera de relevanta myndigheterna om en deltagares avstängning.

Offentliggöranden av avstängningar får inte innehålla personuppgifter i den mening som avses i artikel 2 a i direktiv 95/46/EG.

10. Punkterna 2–9 ska tillämpas på alla transaktioner med de finansiella instrument som avses i artikel 5.1 som har upptagits till handel eller handlas på en handelsplats eller som clearas av en central motpart enligt följande:

a) För transaktioner som clearas av en central motpart ska den centrala motparten vara den enhet som genomför ersättningsköpet enligt punkterna 3–8.

b) För transaktioner som inte clearas av en central motpart men som utförs på en handelsplats ska handelsplatsen i sina interna regler införa en skyldighet för sina medlemmar och sina deltagare att tillämpa de åtgärder som avses i punkterna 3–8.

c) För alla andra transaktioner än de som avses i a och b i det här stycket ska värdepapperscentralerna i sina interna regler införa en skyldighet för sina deltagare att omfattas av de åtgärder som avses i punkterna 3–8.

En värdepapperscentral ska tillhandahålla centrala motparter och handelsplatser den avvecklingsinformation som krävs för att de ska kunna fullgöra sina skyldigheter enligt denna punkt.

Utan att det påverkar leden a, b och c i första stycket får värdepapperscentraler övervaka genomförandet av de ersättningsköp som avses i de leden vilka avser flera olika avvecklingsinstruktioner gällande samma finansiella instrument och med samma utgångsdatum för genomförandeperioden, i syfte att minimera det antal ersättningsköp som ska genomföras och därigenom deras påverkan på priserna för de relevanta finansiella instrumenten.

11. Punkterna 2–9 ska inte tillämpas för ansvariga deltagare som är centrala motparter.

12. Punkterna 2–9 ska inte tillämpas om insolvensförfaranden inleds mot den ansvariga deltagaren.

13. Denna artikel ska inte tillämpas om huvudhandelsplatsen för en aktie finns i ett tredjeland. Vad som är huvudhandelsplatsen för en aktie ska fastställas i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 236/2012.

14. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 67 för att utifrån typen av tillgång och det finansiella instrumentets likviditet och typen av transaktion fastställa parametrarna för beräkning av vad som är en avskräckande och proportionell nivå för de sanktionsavgifter som avses i punkt 2 tredje stycket, vilka ska säkerställa en betryggande avvecklingsdisciplin och de berörda finansmarknadernas smidiga och ordnade funktion.

15. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa följande:

- a) Närmare bestämmelser om det system för att övervaka uteblivna avvecklingar och de rapporter om uteblivna avvecklingar som avses i punkt 1.
- b) Förfarandena för indrivning och omfördelning av sanktionsavgifter samt eventuella andra intäkter från sådana sanktioner i enlighet med punkt 2.
- c) Närmare bestämmelser om den lämpliga ersättningsköpsprocessen som avses i punkterna 3–8, inbegripet lämpliga tidsramar för leveransen av det finansiella instrumentet efter den ersättningsköpsprocess som avses i punkt 3. Dessa tidsramar ska utformas med hänsyn till typen av tillgång och de finansiella instrumentens likviditet.
- d) Omständigheter då förlängningsperioden skulle kunna förlängas, beroende på typen av tillgång och de finansiella instrumentens likviditet, i enlighet med de villkor som avses i punkt 4 a och med beaktande av kriterierna för bedömning av likviditet i artikel 2.1.17 i förordning (EU) nr 600/2014.
- e) Transaktionstyper och de särskilda tidsramar för dessa enligt punkt 4 b vilka gör ersättningsköp verkningslösa.
- f) En metod för beräkning av den kontantersättning som avses i punkt 7.
- g) Villkoren för när en deltagare anses konsekvent och systematiskt underlåta att leverera finansiella instrument som avses i punkt 9.
- h) Den nödvändiga avvecklingsinformation som avses i punkt 10 andra stycket.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 8

Verkställighet

1. Den behöriga myndigheten för den värdepapperscentral som driver avvecklingssystemet för värdepapper, den relevanta myndigheten med ansvar för övervakning över det berörda avvecklingssystemet för värdepapper samt de behöriga myndigheterna för tillsyn av handelsplatser, värdepappersföretag och centrala motparter ska ha behörighet att säkerställa att artiklarna 6 och 7 tillämpas av de institut som står under deras tillsyn och att övervaka de påförda sanktionerna. Vid behov ska de respektive behöriga myndigheterna bedriva ett nära samarbete med varandra. Medlemsstaterna ska informera Esmas om de utsedda behöriga myndigheter som ingår i tillsynsstrukturen på nationell nivå.

2. För att säkerställa enhetliga och effektiva tillsynsmetoder i unionen i fråga om artiklarna 6 och 7 i denna förordning får Esmas i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010.

3. Överträdelser av bestämmelserna i denna avdelning ska inte påverka giltigheten av ett privat avtal om finansiella instrument eller parternas möjlighet att göra bestämmelserna i ett privat avtal om finansiella instrument gällande.

KAPITEL IV

Internaliserad avveckling

Artikel 9

Företag som internaliserar avveckling

1. Företag som internaliserar en avveckling ska varje kvartal till de behöriga myndigheterna där de är etablerade rapportera den aggregerade volymen och värdet av alla värdepapperstransaktioner som de har avvecklat utanför avvecklingssystem för värdepapper.

Behöriga myndigheter ska utan dröjsmål överföra de uppgifter de har erhållit i enlighet med första stycket till Esmas och informera Esmas om potentiella risker med anledning av denna avvecklingsverksamhet.

2. Esmas får i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i vilka innehållet i dessa rapporter specificeras ytterligare.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

3. Esmas ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för rapportering och överföring av de uppgifter som avses i punkt 1.

Esmas ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

AVDELNING III

VÄRDEPAPPERSCENTRALER

KAPITEL I

Auktorisation och tillsyn av värdepapperscentraler

Avsnitt 1

Myndigheter ansvariga för auktorisation och tillsyn av värdepapperscentraler

Artikel 10

Behörig myndighet

Utan att det påverkar den övervakning som genomförs av medlemmarna i ECBS som avses i artikel 12.1, ska en värdepapperscentral vara auktoriserad och stå under tillsyn av den behöriga myndigheten i sin hemmedlemsstat.

Artikel 11

Utnämning av behörig myndighet

1. Varje medlemsstat ska utse den behöriga myndighet som ska ansvara för utförandet av uppgifterna enligt denna förordning i samband med auktorisation och tillsyn av värdepapperscentraler som är etablerade på deras territorium utförs samt underrätta Esma om detta.

Om en medlemsstat utser mer än en behörig myndighet, ska den fastställa deras respektive roller och utse en enda myndighet som ansvarig för samarbetet med andra medlemsstaters behöriga myndigheter, de relevanta myndigheterna, Esma och EBA, när det särskilt hänvisas till dem i denna förordning.

2. Esma ska på sin webbplats offentliggöra en förteckning över de behöriga myndigheter som har utsetts i enlighet med punkt 1.

3. De behöriga myndigheterna ska ha alla de tillsyns- och utredningsbefogenheter som de behöver för att utföra sina uppgifter.

Artikel 12

Relevanta myndigheter

1. Följande myndigheter ska delta i auktorisationen och tillsynen av värdepapperscentraler, när det särskilt hänvisas till dem i denna förordning:

a) Den myndighet som ansvarar för tillsyn av det avvecklingssystem för värdepapper som drivs av värdepapperscentralen i den medlemsstat vars rätt är tillämplig på avvecklingssystemet.

b) De centralbanker i unionen som ger ut de mest relevanta valutorna i vilka avveckling sker.

c) I relevanta fall den centralbank i unionen på vars konton kontantdelen i ett avvecklingssystem för värdepapper som drivs av värdepapperscentralen avvecklas.

2. Esma ska på sin webbplats offentliggöra en förteckning över de relevanta myndigheter som avses i punkt 1.

3. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med fastställande av villkoren för när de unionsvalutor som avses i punkt 1 b ska anses vara de mest relevanta, och arrangemang för att inrätta en effektiv process för samråd med de relevanta myndigheter som avses i leden b och c i den punkten.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 13

Informationsutbyte

1. Behöriga myndigheter, relevanta myndigheter och Esma ska på begäran och utan onödigt dröjsmål förse varandra med den information som krävs för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt denna förordning.
2. Behöriga myndigheter, relevanta myndigheter, Esma och andra organ eller fysiska och juridiska personer som mottar konfidentiell information vid utförandet av sina uppgifter enligt denna förordning får använda den enbart för utförandet av sina uppgifter.

Artikel 14

Samarbete mellan myndigheter

1. Behöriga myndigheter, relevanta myndigheter och Esma ska bedriva ett nära samarbete med varandra, inbegripet genom att utbyta all relevant information för tillämpningen av denna förordning. Om lämpligt och relevant ska detta samarbete omfatta andra offentliga myndigheter och organ, särskilt sådana som har inrättats eller utsetts enligt direktiv 2003/87/EG.

För att säkerställa enhetliga och effektiva tillsynsmetoder i unionen, däribland samarbete mellan behöriga myndigheter och relevanta myndigheter vid de olika bedömningar som krävs för tillämpningen av denna förordning, får Esma i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utfärda riktlinjer för behöriga myndigheter i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010.

2. På grundval av tillgängliga uppgifter ska de behöriga myndigheterna vid utövandet av sina allmänna uppgifter vederbörligen beakta sina besluts potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i övriga berörda medlemsstater, särskilt i krisituationer som avses i artikel 15.

Artikel 15

Krissituationer

Utan att det påverkar det underrättelseförfarande som fastställs i artikel 6.3 i direktiv 98/26/EG ska behöriga myndigheter och relevanta myndigheter omedelbart underrätta Esma, Europeiska systemrisknämnden inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010⁽¹⁾ och varandra om krissituationer för värdepapperscentraler, inklusive all utveckling på finansmarknaderna som kan inverka negativt på marknadens likviditet, stabiliteten för en valuta i vilken avveckling sker, penningpolitikens integritet eller det finansiella systemets stabilitet i någon av de medlemsstater där värdepapperscentralen eller någon av dess deltagare är etablerad.

Avsnitt 2

Villkor och förfaranden för auktorisation av värdepapperscentraler

Artikel 16

Auktorisation av en värdepapperscentral

1. Varje juridisk person som omfattas av definitionen av en värdepapperscentral ska erhålla en auktorisation av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den är etablerad innan den inleder sin verksamhet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

2. Auktorisationen ska ange de huvudtjänster som förtecknas i avsnitt A i bilagan och andra anknutna tjänster än banktjänster som är tillåtna enligt avsnitt B i bilagan som värdepapperscentralen är auktoriserad att tillhandahålla.
3. En värdepapperscentral ska alltid uppfylla de nödvändiga villkoren för auktorisation.
4. En värdepapperscentral och dess oberoende revisorer ska utan onödigt dröjsmål informera den behöriga myndigheten om väsentliga förändringar som påverkar efterlevnaden av villkoren för auktorisation.

Artikel 17

Förfarande för att bevilja auktorisation

1. Den sökande värdepapperscentralen ska lämna in en ansökan om auktorisation till sin behöriga myndighet.
2. Ansökan om auktorisation ska åtföljas av all information som krävs för att den behöriga myndigheten ska kunna fastställa att den sökande värdepapperscentralen vid tidpunkt för auktorisationen vidtagit alla nödvändiga arrangemang för att uppfylla kraven som anges i denna förordning. Ansökan om auktorisation ska innehålla en verksamhetsplan, i vilken den tilltänkta verksamhetsinriktningen och värdepapperscentralens organisationsstruktur ska beskrivas.
3. Inom 30 arbetsdagar efter mottagandet av ansökan ska den behöriga myndigheten bedöma om ansökan är fullständig. Om ansökan inte är fullständig, ska den behöriga myndigheten fastställa en tidsfrist inom vilken den ansökande värdepapperscentralen måste lämna kompletterande information. Den behöriga myndigheten ska meddela den ansökande värdepapperscentralen, när ansökan anses vara fullständig.
4. Från och med tidpunkten när ansökan anses vara fullständig, ska den behöriga myndigheten översända all information i ansökan till de relevanta myndigheterna och samråda med de myndigheterna om egenskaperna hos det avvecklingssystem för värdepapper som drivs av den ansökande värdepapperscentralen. Varje relevant myndighet får inom tre månader från mottagandet av informationen framföra sina synpunkter till den behöriga myndigheten.
5. Om en ansökande värdepapperscentral avser att tillhandahålla de tjänster som avses i artikel 4.1.2 i direktiv 2014/65/EU utöver tillhandahållandet av andra anknutna tjänster än banktjänster som är uttryckligen angivna i avsnitt B i bilagan, ska den behöriga myndigheten översända all information i ansökan till den myndighet som avses i artikel 67 i direktiv 2014/65/EU och samråda med den myndigheten om den ansökande värdepapperscentralens förmåga att uppfylla kraven i direktiv 2014/65/EU och förordning (EU) nr 600/2014.
6. Den behöriga myndigheten ska, innan en värdepapperscentralens auktorisation beviljas, samråda med de behöriga myndigheterna i den andra berörda medlemsstaten i följande fall:
 - a) Värdepapperscentralen är dotterföretag till en värdepapperscentral som är auktoriserad i en annan medlemsstat.
 - b) Värdepapperscentralen är dotterföretag till det moderföretag till en värdepapperscentral som är auktoriserad i en annan medlemsstat.
 - c) Värdepapperscentralen kontrolleras av samma fysiska eller juridiska personer som har kontrollen över en annan värdepapperscentral som är auktoriserad i en annan medlemsstat.

7. Det samråd som avses i punkt 6 ska minst omfatta följande:
- Lämpligheten hos aktieägare och personer som avses i artikel 27.6 samt anseendet och erfarenheten hos de personer som i praktiken styr värdepapperscentralens verksamhet som avses i artikel 27.1 och 27.4, när de aktieägarna och personerna är gemensamma för värdepapperscentralen och för en värdepapperscentral som är auktoriserad i en annan medlemsstat.
 - Huruvida förbindelserna som avses i punkt 6 a, b och c mellan den värdepapperscentral som är auktoriserad i en annan medlemsstat och den sökande värdepapperscentralen påverkar den senares förmåga att uppfylla kraven i denna förordning.
8. Senast sex månader efter inlämnandet av en fullständig ansökan ska den behöriga myndigheten skriftligen med ett fullständig motiverat beslut underrätta den sökande värdepapperscentralen om auktorisationen har beviljats eller avslagits.
9. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa vilken information den sökande värdepapperscentralen ska lämna till den behöriga myndigheten i ansökan om auktorisation.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

10. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för ansökan om auktorisation.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 18

Effekter av auktorisationen

- Verksamheten hos den auktoriserade värdepapperscentralen ska begränsas till tillhandahållandet av de tjänster som omfattas av auktorisationen eller av anmälan i enlighet med artikel 19.8.
- Avvecklingssystem för värdepapper får endast drivas av auktoriserade värdepapperscentraler, inbegripet centralbanker som fungerar som värdepapperscentraler.
- En auktoriserad värdepapperscentral får ha ägarintresse endast i en juridisk person vars verksamhet är begränsad till tillhandahållande av de tjänster som förtecknas i avsnitten A och B i bilagan, såvida inte ett sådant ägarintresse godkänns av dess behöriga myndighet på grunden att det inte i betydande utsträckning höjer värdepapperscentralens riskprofil.
- Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa vilka kriterier som ska beaktas av de behöriga myndigheterna vid godkännande av värdepapperscentralers ägarintressen i andra juridiska personer än de som tillhandahåller de tjänster som förtecknas i avsnitten A och B i bilagan. Sådana kriterier får inbegripa huruvida de tjänster som tillhandahålls av den juridiska personen kompletteras av tjänster som erbjuds av en värdepapperscentral och i vilken utsträckning värdepapperscentralens exponeras mot ekonomiska förpliktelser till följd av sådant ägarintresse.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 19

Utvidgning och utkontraktering av verksamheter och tjänster

1. En auktoriserad värdepapperscentral ska lämna in en ansökan om auktorisation till den behöriga myndigheten i dess hemmedlemsstat när den vill utkontraktera en huvudtjänst till en tredje part enligt artikel 30 eller utvidga sina tjänster till en eller flera av följande tjänster:

- a) Ytterligare huvudtjänster som förtecknas i avsnitt A i bilagan och inte omfattas av den ursprungliga auktorisationen.
- b) Anknutna tjänster som tillåts enligt, men inte uttryckligen förtecknas, i avsnitt B i bilagan och inte omfattas av den ursprungliga auktorisationen.
- c) Drift av ytterligare ett avvecklingssystem för värdepapper.
- d) Avveckling av hela eller delar av kontantdelen av värdepapperscentralens avvecklingssystem i konton hos en annan avvecklingsagent.
- e) Upprättande av en samverkande länk, inbegripet med värdepapperscentraler i tredjeland.

2. Beviljandet av auktorisation enligt punkt 1 ska ske enligt det förfarande som anges i artikel 17.

Den behöriga myndigheten ska inom tre månader efter inlämnandet av en fullständig ansökan underrätta den ansökande värdepapperscentralen om auktorisationen har beviljats eller avslagits.

3. Värdepapperscentraler som är etablerade i unionen och avser att upprätta en samverkande länk ska lämna in en ansökan om auktorisation enligt punkt 1 e till sina respektive behöriga myndigheter. De myndigheterna ska samråda med varandra om godkännandet av länken mellan värdepapperscentraler. Om de fattar olika beslut och båda myndigheterna samtycker, får ärendet hänskjutas till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som Esma tilldelas enligt artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

4. De myndigheter som avses i punkt 3 ska endast neka att auktorisera en länk, om en sådan länk mellan värdepapperscentraler skulle utgöra ett hot mot finansmarknadernas smidiga och ordnade funktion eller orsaka systemrisk.

5. Samverkande länkar hos värdepapperscentraler som utkontrakterar en del av sina tjänster med anknytning till dessa länkar för driftskompatibilitet till en offentlig enhet i enlighet med artikel 30.5 samt sådana samverkande länkar som inte avses i punkt 1 e ska inte vara föremål för auktorisation enligt den punkten utan anmälas till värdepapperscentralernas behöriga och relevanta myndigheter innan de upprättas, genom tillhandahållande av all relevant information som möjliggör för dessa myndigheter att bedöma uppfyllandet av kraven i artikel 48.

6. En värdepapperscentral som är etablerad och auktoriserad i unionen får upprätthålla eller upprätta en länk med en värdepapperscentral i ett tredjeland i enlighet med de villkor och förfaranden som fastställs i denna artikel. Om länkarna upprättas med värdepapperscentraler i tredjeländer, ska den information som tillhandahålls av den ansökande värdepapperscentralen göra det möjligt för den behöriga myndigheten att utvärdera om sådana länkar uppfyller de krav som fastställs i artikel 48 eller krav som är likvärdiga med dem som fastställs i artikel 48.

7. Den behöriga myndigheten för den ansökande värdepapperscentralen ska kräva att den värdepapperscentralen bryter en länk mellan värdepapperscentraler som har anmälts, om en sådan länk inte uppfyller de krav som föreskrivs i artikel 48 och därmed innebär ett hot mot finansmarknadernas smidiga och ordnade funktioneller orsakar systemrisk. Om en behörig myndighet som kräver att en värdepapperscentral ska bryta en länk mellan värdepapperscentraler ska den följa det förfarande som fastställs i artikel 20.2 och 20.3.

8. De ytterligare anknutna tjänster som uttryckligen anges i avsnitt B i bilagan ska inte vara föremål för auktorisation utan ska anmälas till den behöriga myndigheten innan de tillhandahålls.

Artikel 20

Återkallande av auktorisation

1. Utan att det påverkar eventuella korrigerande åtgärder enligt avdelning V ska den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten återkalla auktorisationen under någon av följande omständigheter, om värdepapperscentralen

a) under tolv månader inte har utnyttjat sin auktorisation, uttryckligen har frånsagt sig auktorisationen eller inte har tillhandahållit några tjänster eller utövat någon verksamhet under de föregående sex månaderna,

b) har erhållit auktorisationen genom att lämna osanna uppgifter eller på något annat olagligt sätt,

c) inte längre uppfyller de villkor enligt vilka auktorisationen beviljades och inte har vidtagit de korrigerande åtgärder som den behöriga myndigheten har begärt inom en viss tidsfrist,

d) allvarligt eller systematiskt har överträtt kraven som föreskrivs i den här förordningen och i tillämpliga fall i direktiv 2014/65/EU eller förordning (EU) nr 600/2014.

2. Så snart den behöriga myndigheten upptäcker att någon av de omständigheter som avses i punkt 1 föreligger, ska den omedelbart samråda med de relevanta myndigheter och i tillämpliga fall den myndighet som avses i artikel 67 i direktiv 2014/65/EU om huruvida auktorisationen måste återkallas.

3. Esma eller någon relevant myndighet och i tillämpliga fall den myndighet som avses i artikel 67 i direktiv 2014/65/EU får när som helst begära att den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten undersöker om denna värdepapperscentral fortfarande uppfyller villkoren för auktorisationen.

4. Den behöriga myndigheten får begränsa återkallandet av auktorisationen till en viss tjänst, verksamhet eller finansiellt instrument.

5. En värdepapperscentral ska upprätta, genomföra och upprätthålla lämpliga förfaranden som säkerställer punktlig och ordnad avveckling och att kundernas och deltagarnas tillgångar överförs till en annan värdepapperscentral i händelse av återkallande av auktorisationen som avses i punkt 1.

Artikel 21

Register över värdepapperscentraler

1. Beslut som fattas av behöriga myndigheter enligt artiklarna 16, 19 och 20 ska omedelbart meddelas Esma.

2. Centralbankerna ska utan onödigt dröjsmål underrätta Esma om de avvecklingssystem för värdepapper som de driver.

3. Namnet på varje värdepapperscentral som bedriver verksamhet enligt denna förordning och som har beviljats auktorisation enligt artiklarna 16, 19 eller 25 ska föras in i ett register med angivande av de tjänster och i tillämpliga fall de typer av finansiella instrument för vilka värdepapperscentralen har auktoriserats. Registret ska inbegripa värdepapperscentralens filialer som värdepapperscentralen driver i andra medlemsstater, länkar mellan värdepapperscentraler och de uppgifter som krävs enligt artikel 31, om medlemsstaterna har använt sig av den möjlighet som anges i den artikeln. Esma ska göra registret tillgängligt på sin särskilda webbplats och hålla det uppdaterad.

Avsnitt 3

Tillsyn av värdepapperscentraler

Artikel 22

Översyn och utvärdering

1. Den behöriga myndigheten ska minst en gång om året se över de arrangemang, strategier, förfaranden och mekanismer som har genomförts av en värdepapperscentral för efterlevande av denna förordning samt utvärdera de risker som denna värdepapperscentral är eller kan vara exponerad mot eller som den ger upphov till för värdepappersmarknadernas smidiga funktion.
2. Den behöriga myndigheten ska kräva att värdepapperscentralen överlämnar en tillfredsställande återhämtningsplan som säkerställer kontinuitet i dess huvudverksamhet till de behöriga myndigheterna.
3. Den behöriga myndigheten ska säkerställa att en adekvat resolutionsplan upprättas och upprätthålls för varje värdepapperscentral, så att kontinuitet säkerställs åtminstone för dess kärnverksamhet, med beaktande av storleken, systemvikten, arten, omfattningen och komplexitetsgraden i den berörda värdepapperscentralens verksamhet och en eventuell relevant resolutionsplan som har upprättats i enlighet med direktiv 2014/59/EU.
4. Den behöriga myndigheten ska fastställa hur ofta och hur djupgående översynen och utvärderingen enligt punkt 1 ska genomföras, med beaktande storleken, systemvikten, arten, omfattningen och komplexitetsgraden i den berörda värdepapperscentralens verksamhet. Översynen och utvärderingen ska uppdateras minst en gång årligen.
5. Den behöriga myndigheten ska göra inspektioner på plats hos värdepapperscentralen.
6. När den behöriga myndigheten utför den översyn och utvärdering som avses i punkt 1, ska den i ett tidigt skede samråda med de relevanta myndigheter, särskilt om hur de avvecklingssystem för värdepapper som drivs av värdepapperscentralen fungerar, och, i tillämpliga fall, med den myndighet som avses i artikel 67 i direktiv 2014/65/EU.
7. Den behöriga myndigheten ska regelbundet och minst en gång om året informera de relevanta myndigheter och, i tillämpliga fall, den myndighet som avses i artikel 67 i direktiv 2014/65/EU om resultaten av den översyn och utvärdering som avses i punkt 1, inbegripet eventuella korrigerande åtgärder eller sanktioner.
8. När de utför den översyn och utvärdering som avses i punkt 1, ska de behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen av värdepapperscentraler som upprätthåller de typer av förbindelser som avses i artikel 17.6 a, b och c ge varandra all relevant information som kan underlätta arbetet.
9. Den behöriga myndigheten ska ålägga en värdepapperscentral som inte uppfyller kraven i denna förordning att i ett tidigt skede vidta de åtgärder som krävs för att hantera situationen.

10. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa följande:

- a) Den information som värdepapperscentralen ska lämna till den behöriga myndigheten för den översyn och utvärdering som avses i punkt 1.
- b) Den information som den behöriga myndigheten ska lämna till de relevanta myndigheter som avses i punkt 7.
- c) Den information som de behöriga myndigheter som avses i punkt 8 ska lämna till varandra.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

11. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för tillhandahållande av information i enlighet med punkt 10 första stycket.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Avsnitt 4

Tillhandahållande av tjänster i en annan medlemsstat

Artikel 23

Frihet att tillhandahålla tjänster i en annan medlemsstat

1. En auktoriserad värdepapperscentral får tillhandahålla de tjänster som avses i bilagan inom unionens territorium, inbegripet genom att upprätta en filial, förutsatt att de tjänsterna omfattas av auktorisationen.

2. En auktoriserad värdepapperscentral som avser att tillhandahålla de huvudtjänster som avses i punkterna 1 och 2 i avsnitt A i bilagan med anknytning till finansiella instrument som har utfärdats enligt en annan medlemsstats rätt som avses i artikel 49.1 eller att inrätta en filial i en annan medlemsstat ska omfattas av det förfarande som avses i punkterna 3–7.

3. Varje värdepapperscentral som för första gången önskar tillhandahålla de tjänster som avses i punkt 2 inom en annan medlemsstats territorium eller ändra omfattningen av de tillhandahållna tjänsterna ska meddela den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten följande:

- a) I vilken medlemsstat värdepapperscentralen avser att inleda verksamhet.
- b) En verksamhetsplan med uppgift särskilt om vilken eller vilka tjänster värdepapperscentralen avser att tillhandahålla.
- c) Vilken eller vilka valutor som värdepapperscentralen avser att hantera.
- d) Om det finns en filial, filialens organisatoriska struktur och namnen på dem som ansvarar för ledningen av filialen.

e) I relevanta fall en bedömning av de åtgärder som värdepapperscentralen avser att vidta för att möjliggöra användarnas efterlevnad av den nationella rätt som avses i artikel 49.1.

4. Inom tre månader från mottagandet av den information som avses i punkt 3 ska den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten lämna informationen till den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten, såvida den inte, med hänsyn till det planerade tillhandahållandet av de avsedda tjänsterna, har anledning att tvivla på lämpligheten i den administrativa strukturen eller den finansiella situationen för den värdepapperscentral som önskar tillhandahålla sina tjänster i värdmedlemsstaten.

Den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten ska utan dröjsmål underrätta de relevanta myndigheterna i den medlemsstaten om eventuell information som har mottagits enligt första stycket.

5. Om den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten i enlighet med punkt 4 beslutar att inte översända all information som avses i punkt 3 till värdmedlemsstatens behöriga myndighet, ska den informera den berörda värdepapperscentralen om skälen för vägran inom tre månader från det att den har mottagit all information samt informera värdmedlemsstatens behöriga myndighet om sitt beslut vad gäller punkt 6 a. När information delges som svar på en sådan begäran, ska värdmedlemsstatens behöriga myndighet inte utfärda det meddelande som avses i punkt 6 a.

6. Värdepapperscentralen får börja tillhandahålla de tjänster som avses i punkt 2 i värdmedlemsstaten på följande villkor:

a) Den har mottagit ett meddelande från den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten som bekräftar att myndigheten har tagit emot den information som avses i punkt 4 och, som i relevanta fall, godkänner den bedömning som avses i punkt 3 e.

b) Om det inte har kommit någon mottagningsbekräftelse, inom tre månader från dagen för översändandet av den information som avses i punkt 4.

7. Vid ändring av de förhållanden om vilka information har lämnats i enlighet med punkt 3 ska värdepapperscentralen skriftligen meddela den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten ändringen senast en månad innan den genomför ändringen. Den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten ska också utan dröjsmål underrättas om ändringen genom hemmedlemsstatens behöriga myndighet.

Artikel 24

Samarbete mellan myndigheter i hemmedlemsstaten och värdmedlemsstaten samt inbördes utvärdering

1. Om en värdepapperscentral som är auktoriserad i en medlemsstat har inrättat en filial i en annan medlemsstat, ska den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten samarbeta nära med varandra vid utförandet av sina uppgifter som föreskrivs i denna förordning, särskilt vid genomförandet av inspektioner på plats vid filialen i fråga. Den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten respektive värdmedlemsstaten får, under utövandet av sina uppgifter och efter att ha underrättat den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten eller hemmedlemsstaten, genomföra inspektioner på plats vid filialen i fråga.

2. De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten eller värdmedlemsstaterna får kräva att värdepapperscentraler som tillhandahåller tjänster i enlighet med artikel 23 regelbundet ska rapportera till dem om sin verksamhet i den värdmedlemsstaten, inbegripet för att samla in statistik. De behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten ska på begäran av de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten tillhandahålla hemmedlemsstatens behöriga myndighet de regelbundna rapporterna.

3. Den behöriga myndigheten i värdepapperscentralens hemmedlemsstat ska på begäran av den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten utan dröjsmål lämna såväl upplysningar om vilka emittenterna och deltagarna är i de avvecklings-system för värdepapper som drivs av den värdepapperscentral som tillhandahåller tjänster i den värdmedlemsstaten som all annan relevant information om den värdepapperscentralens verksamhet i värdmedlemsstaten.

4. När, med beaktande av värdepappersmarknadssituationen i värdmedlemsstaten, den verksamhet som bedrivs av en värdepapperscentral har kommit att få väsentlig betydelse för värdepappersmarknadernas funktion och för skyddet av investerarna i värdmedlemsstaten, ska den behöriga myndigheten i hem- och värdmedlemsstaten och de relevanta myndigheterna i hem- och värdmedlemsstaten upprätta samarbetsarrangemang för tillsynen av värdepapperscentralens verksamhet i värdmedlemsstaten.

Om en värdepapperscentral har kommit att få väsentlig betydelse för värdepappersmarknadernas funktion och för skyddet av investerarna i mer än en värdmedlemsstat, får hemmedlemsstaten besluta att sådana samarbetsarrangemang ska inbegripa tillsynskollegier.

5. Om den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten har tydliga och verifierbara skäl att anta att en värdepapperscentral som tillhandahåller tjänster inom värdmedlemsstatens territorium i enlighet med artikel 23 bryter mot de skyldigheter som följer av bestämmelserna i denna förordning, ska den underrätta den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och Esma om sina iakttagelser.

Om värdepapperscentralen, trots de åtgärder som vidtas av den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten eller för att dessa åtgärder har visat sig vara otillräckliga, fortsätter att överträda de skyldigheter som följer av bestämmelserna i denna förordning, ska den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten efter att ha informerat den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten vidta alla lämpliga åtgärder som behövs för att se till att bestämmelserna i denna förordning följs inom värdmedlemsstatens territorium. Esma ska utan dröjsmål informeras om sådana åtgärder.

Den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten och hemmedlemsstaten får hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelas enligt artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

6. Utan att det påverkar artikel 30 i förordning (EU) nr 1095/2010 ska Esma efter samråd med medlemmarna i ECBS åtminstone vart tredje år organisera och genomföra en inbördes utvärdering av tillsynen av de värdepapperscentraler som utnyttjar friheten att tillhandahålla tjänster i en annan medlemsstat i enlighet med artikel 23 eller deltar i en samverkande länk.

Inom ramen för den inbördes utvärdering som avses i första stycket ska Esma, i lämpliga fall, också begära yttranden eller råd från den intressentgrupp för värdepapper och marknader som avses i artikel 37 i förordning (EU) nr 1095/2010.

7. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 67 i fråga om åtgärder för att fastställa de kriterier enligt vilka en värdepapperscentralens verksamhet i en värdmedlemsstat kan anses vara av väsentlig betydelse för värdepappersmarknadernas funktion och för skyddet av investerarna i den värdmedlemsstaten.

8. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för det samarbete som avses i punkterna 1, 3 och 5.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Avsnitt 5

Förbindelser med tredjeland

Artikel 25

Tredjeland

1. Värdepapperscentraler från tredjeland får tillhandahålla de tjänster som avses i bilagan inom unionens territorium, inbegripet genom att etablera en filial.
2. Utan hinder av vad som sägs i punkt 1 ska en värdepapperscentral från tredjeland som avser att tillhandahålla de huvudtjänster som avses i punkterna 1 och 2 i avsnitt A i bilagan med anknytning till finansiella instrument som har utfärdats enligt en medlemsstats rätt som avses i artikel 49.1 andra stycket eller att inrätta en filial i en medlemsstat omfattas av det förfarande som avses i punkterna 4–11 i den här artikeln.
3. En värdepapperscentral som är etablerad och auktoriserad i unionen får upprätthålla eller upprätta en länk med en värdepapperscentral från ett tredjeland i enlighet med artikel 48.
4. Esma får efter samråd med de myndigheter som avses i punkt 5 erkänna en värdepapperscentral från tredjeland som har ansökt om erkännande för att tillhandahålla de tjänster som avses i punkt 2, om följande villkor är uppfyllda:
 - a) Kommissionen har antagit ett beslut i enlighet med punkt 9.
 - b) Värdepapperscentralen från tredjeland är föremål för effektiv auktorisation, tillsyn och övervakning eller, om avvecklingssystemet för värdepapper drivs av en centralbank, övervakning, som garanterar fullständig efterlevnad av de stabilitetskrav som är tillämpliga i det tredjelandet.
 - c) Det har upprättats samarbetsarrangemang mellan Esma och de ansvariga myndigheterna i det tredjelandet (nedan kallade *ansvariga tredjelandsmyndigheter*) enligt punkt 10.
 - d) Värdepapperscentralen från tredjeland vidtar i relevanta fall nödvändiga åtgärder för att möjliggöra efterlevnad bland sina användare av den relevanta nationella rätten i den medlemsstat där den avser att tillhandahålla värdepapperscentralstjänster, inklusive den rätt som avses i artikel 49.1 andra stycket, och de åtgärdernas lämplighet har bekräftats av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där värdepapperscentralen från tredjeland avser att tillhandahålla värdepapperscentralstjänster.
5. När Esma bedömer om de villkor som avses i punkt 4 är uppfyllda, ska den samråda med
 - a) de behöriga myndigheterna i de medlemsstater i vilka värdepapperscentralen från tredjeland har för avsikt att tillhandahålla värdepapperscentralstjänster, särskilt om hur värdepapperscentralen från tredjeland avser att efterleva det krav som avses i punkt 4 d,
 - b) de relevanta myndigheterna,
 - c) de ansvariga tredjelandsmyndigheter som getts uppdraget att auktorisera, utöva tillsyn över och övervaka värdepapperscentraler.

6. Den värdepapperscentral från tredjeland som avses i punkt 2 ska lämna in sin ansökan om erkännande till Esma.

Den ansökande värdepapperscentralen ska överlämna all information till Esma som anses nödvändig för erkännande. Esma ska göra en bedömning av om ansökan är fullständig inom 30 arbetsdagar från och med mottagandet av ansökan. Om ansökan inte är fullständig, ska Esma fastställa en tidsfrist, inom vilken den ansökande värdepapperscentralen måste lämna kompletterande information.

De behöriga myndigheterna i de medlemsstater där värdepapperscentralen från tredjeland avser att tillhandahålla värdepapperscentralstjänster ska bedöma huruvida värdepapperscentralen från tredjeland efterlever den rätt som avses i punkt 4 d och med ett fullständigt motiverat beslut underrätta Esma om huruvida den efterlevs eller inte inom tre månader från det att all nödvändig information mottagits från Esma.

Beslutet om erkännande ska baseras på de kriterier som fastställs i punkt 4.

Senast sex månader efter inlämnandet av en fullständig ansökan ska Esma skriftligen med ett fullständigt motiverat beslut underrätta den sökande värdepapperscentralen om huruvida erkännande beviljats eller avslagits.

7. De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna – där den enligt punkt 4 vederbörligen erkända värdepapperscentralen från tredjeland tillhandahåller värdepapperscentralstjänster – får i nära samarbete med Esma begära att de ansvariga tredjelandsmyndigheterna ska

- a) regelbundet rapportera om den verksamhet som bedrivs av värdepapperscentralen från tredjeland i de värdmedlemsstaterna, inbegripet för att samla in statistik,
- b) inom en lämplig tidsperiod lämna såväl upplysningar om vilka emittenterna och deltagarna är i de avvecklingssystem för värdepapper som drivs av den värdepapperscentral från tredjeland som tillhandahåller tjänster i den värdmedlemsstaten som all annan relevant information om den verksamhet som bedrivs av värdepapperscentralen från tredjeland i värdmedlemsstaten.

8. Esma ska efter att ha samrått med de myndigheter som avses i punkt 5 se över erkännandet av värdepapperscentralen från tredjeland, om den värdepapperscentralen utvidgar sina tjänster i unionen enligt det förfarande som fastställs i punkterna 4, 5 och 6.

Esma ska återkalla erkännandet av värdepapperscentralen, om de villkor som fastställs i punkt 4 inte längre är uppfyllda eller under de omständigheter som avses i artikel 20.

9. Kommissionen får anta genomförandeakter för att fastställa att den rättsliga och tillsynsmässiga ramen i ett tredjeland säkerställer att värdepapperscentraler som har auktoriserats i det tredjelandet följer rättsligt bindande krav, som i praktiken är likvärdiga med kraven i denna förordning, och att de värdepapperscentralerna fortlöpande är föremål för effektiv tillsyn, övervakning och efterlevnadskontroll i det tredjelandet samt att det tredjelandets rättsliga ram tillhandahåller ett effektivt och likvärdigt system för erkännandet av värdepapperscentraler som är auktoriserade enligt tredjelandslagstiftning. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med granskningsförfarandet som avses i artikel 68.2.

Vidare får kommissionen, vid fastställandet som avses i första stycket, även överväga huruvida denna rättsliga och tillsynsmässiga ram i ett tredjeland även återspeglar CPSS-IOSCO:s internationellt erkända standarder, såvitt dessa inte strider mot kraven som föreskrivs i denna förordning.

10. I enlighet med artikel 33.1 i förordning (EU) nr 1095/2010 ska Esma upprätta samarbetsavtal med de ansvariga tredjelandsmyndigheterna vilkas rättsliga och tillsynsmässiga ramar erkänts som likvärdiga med denna förordning i enlighet med punkt 9. Sådana avtal ska minst ange följande:

- a) Mekanismen för informationsutbyte mellan Esma, behöriga myndigheter i värdmedlemsstaten och de ansvariga tredjelandsmyndigheterna, inbegripet tillträde till all information som Esma begär om de värdepapperscentraler som är auktoriserade i tredjeländerna, i synnerhet tillträde till information i de fall som avses i punkt 7.
- b) Mekanismen för att snabbt underrätta Esma när en ansvarig tredjelandsmyndighet anser att en värdepapperscentral som den utövar tillsyn över överträder villkoren för sin auktorisation eller annan tillämplig rätt.
- c) Förfarandena för samordning av tillsynsverksamhet, om lämpligt inbegripet inspektioner på plats.

Om ett sådant samarbetsavtal innehåller bestämmelser om överföring av personuppgifter från en medlemsstat, ska dessa överföringar följa bestämmelserna i direktiv 95/46/EG, och när ett samarbetsavtal innehåller bestämmelser om att Esma ska överföra personuppgifter, ska dessa överföringar följa bestämmelserna i förordning (EG) nr 45/2001.

11. Om en värdepapperscentral från tredjeland har erkänts i enlighet med punkterna 4–8, får den tillhandahålla de tjänster som avses i bilagan inom unionens territorium, inbegripet genom att inrätta en filial.

12. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa vilka uppgifter den sökande värdepapperscentralen ska lämna till Esma i sin ansökan om erkännande enligt punkt 6.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

KAPITEL II

Krav på värdepapperscentraler

Avsnitt 1

Organisatoriska krav

Artikel 26

Allmänna bestämmelser

1. En värdepapperscentral ska ha stabila styrformer, vilket omfattar en tydlig organisationsstruktur med en tydlig, överblickbar och konsekvent ansvarsfördelning, effektiva metoder för att identifiera, hantera, övervaka och rapportera de risker som den är eller kan bli utsatt för samt en tillfredsställande ersättningspolitik och rutiner för intern kontroll, däribland sunda förfaranden för administration och redovisning.

2. En värdepapperscentral ska införa riktlinjer och förfaranden som är så effektiva att de säkerställer efterlevnad av denna förordning, inklusive ledningens och de anställdas efterlevnad av alla förordningens bestämmelser.

3. En värdepapperscentral ska ha och tillämpa effektiva skriftliga organisatoriska och administrativa förfaranden för att identifiera och hantera potentiella intressekonflikter mellan värdepapperscentralen själv, inbegripet dess ledning, anställda, ledamöter av ledningsorganet eller någon person med direkt eller indirekt koppling till dem, och dess deltagare eller kunder. Den ska upprätthålla och genomföra lämpliga förfaranden för lösande av eventuella intressekonflikter.
4. En värdepapperscentral ska offentliggöra sina styrelseformer och regelverk för verksamheten.
5. En värdepapperscentral ska ha lämpliga förfaranden för att låta sina anställda rapportera internt om potentiella överträdelser av denna förordning genom en särskild kanal.
6. Värdepapperscentralen ska vara föremål för regelbundna och oberoende revisioner. Resultaten av dessa ska meddelas ledningsorganet och tillhandahållas den behöriga myndigheten och användarkommittén, när lämpligt med beaktande av potentiella intressekonflikter mellan medlemmarna i användarkommittén och värdepapperscentralen.
7. När en värdepapperscentral ingår i en företagskoncern som omfattar andra värdepapperscentraler eller sådana kreditinstitut som avses i avdelning IV, ska den anta detaljerade riktlinjer och förfaranden som specificerar hur de krav som fastställs i denna artikel ska tillämpas på koncernen och de olika enheterna i koncernen.
8. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att på värdepapperscentralsnivå och på koncernnivå som avses i punkt 7 fastställa:
 - a) De övervakningsverktyg för de risker för värdepapperscentraler som avses i punkt 1.
 - b) Nyckelpersonals ansvar i fråga om riskerna för värdepapperscentraler som avses i punkt 1.
 - c) De potentiella intressekonflikter som avses i punkt 3.
 - d) De revisionsmetoder som avses i punkt 6.
 - e) De omständigheter under vilka det vore lämpligt att delge användarkommittén revisionens resultat i enlighet med punkt 6, med beaktande av potentiella intressekonflikter mellan medlemmarna i användarkommittén och värdepapperscentralen.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 27

Företagsledning, ledningsorgan och aktieägare

1. Företagsledningen ska ha tillräckligt god vandel och erfarenhet att det säkerställer en sund och ansvarsfull ledning av värdepapperscentralen.
2. En värdepapperscentral ska ha ett ledningsorgan, där minst en tredjedel men inte mindre än två av ledamöterna är oberoende.
3. Ersättningen till de oberoende och andra icke verkställande ledamöterna av ledningsorganet ska inte vara kopplad till värdepapperscentralens affärsresultat.

4. Ledningsorganet ska bestå av lämpliga ledamöter med tillräckligt god vandel och en ändamålsenlig blandning av färdigheter, erfarenheter och kunskaper med anknytning till enheten och marknaden. De icke verkställande ledamöterna av ledningsorganet ska besluta om ett mål för representation av det underrepresenterade könet i ledningsorganet och utarbeta en policy för hur antalet personer av det underrepresenterade könet ska ökas, så att målet uppnås. Det målet, policyn och dess genomförande ska offentliggöras.
5. En värdepapperscentral ska klart fastställa ledningsorganets roll och ansvar i enlighet med den relevanta nationella rätten. En värdepapperscentral ska på begäran tillhandahålla den behöriga myndigheten och revisorn protokollen från ledningsorganets möten.
6. Värdepapperscentralens aktieägare och personer som direkt eller indirekt har möjlighet att kontrollera värdepapperscentralens ledning ska vara lämpliga att säkerställa en sund och ansvarsfull ledning av värdepapperscentralen.
7. En värdepapperscentral ska
 - a) tillhandahålla den behöriga myndigheten och offentliggöra information om värdepapperscentralens ägarförhållanden, särskilt om vilka parter som har möjlighet att utöva kontroll över värdepapperscentralens verksamhet och om hur omfattande deras intressen är,
 - b) underrätta och ansöka om godkännande från sin behöriga myndighet i fråga om varje beslut om överföring av äganderätt som leder till att sammansättningen av de personer som utövar kontroll över värdepapperscentralen ändras. Värdepapperscentralen ska offentliggöra äganderättsöverföringen efter att ha fått godkännande från sin behöriga myndighet.

Varje fysisk och juridisk person ska utan onödigt dröjsmål informera värdepapperscentralen och dess behöriga myndighet om ett beslut att förvärva eller avyttra äganderätter som leder till att sammansättningen av de personer som utövar kontroll över värdepapperscentralen ändras.

8. Den behöriga myndigheten ska inom 60 arbetsdagar efter mottagandet av den information som avses i punkt 7 besluta om de föreslagna ändringarna i kontrollen över värdepapperscentralen. Den behöriga myndigheten ska neka att godkänna föreslagna ändringar i kontrollen över värdepapperscentralen, om det finns objektiva och verifierbara skäl att anta att de skulle innebära ett hot mot en sund och ansvarsfull ledning av värdepapperscentralen eller mot värdepapperscentralens förmåga att följa denna förordning.

Artikel 28

Användarkommitté

1. En värdepapperscentral ska inrätta en användarkommitté för varje avvecklingssystem för värdepapper som den driver, vilken ska bestå av företrädare för emittenter och deltagare i dessa avvecklingssystem för värdepapper. Användarkommitténs råd ska vara oberoende av direkt påverkan från värdepapperscentralens ledning.
2. Värdepapperscentralen ska på ett icke-diskriminerande sätt fastställa mandatet för varje användarkommitté som har inrättats, de styrformer som krävs för att säkerställa dess oberoende och dess arbetsordning samt tillträdeskriterier och metoderna för val av användarkommitténs medlemmar. Styrformerna ska vara offentliga och ska säkerställa att användarkommittén rapporterar direkt till ledningsorganet och har regelbundna sammanträden.
3. Användarkommittéerna ska ge ledningsorganet råd om viktiga arrangemang som påverkar medlemmarna, däribland kriterier för att ta in emittenter eller deltagare i respektive avvecklingssystem för värdepapper samt om nivån på tjänsterna.
4. Användarkommittéerna får för ledningsorganet lägga fram ett icke bindande yttrande med en detaljerad motivering rörande värdepapperscentralens prissättningsstruktur.

5. Utan att det påverkar behöriga myndigheters rätt att bli informerade på vederbörligt sätt, ska användarkommitténs medlemmar ha tystnadsplikt. Om användarkommitténs ordförande konstaterar att det föreligger eller kan föreligga en intressekonflikt för en medlem vad gäller ett särskilt ärende, ska denna inte tillåtas att rösta om ärendet.

6. En värdepapperscentral ska skyndsamt informera den behöriga myndigheten och användarkommittén om alla beslut där ledningsorganet beslutar att inte följa användarkommitténs råd. Användarkommittén får informera den behöriga myndigheten om eventuella områden där den anser att det rådet från användarkommitténs inte har följts.

Artikel 29

Registerföring

1. En värdepapperscentral ska bevara alla sina registeruppgifter om sina tjänster och sin verksamhet i minst tio år, inbegripet de anknutna tjänster som avses i avsnitten B och C i bilagan, så att den behöriga myndigheten kan övervaka efterlevnaden av förordningens krav.

2. En värdepapperscentral ska på begäran ge tillträde till de register som avses i punkt 1 åt den behöriga myndigheten och de relevanta myndigheter samt eventuella andra offentliga myndigheter som enligt unionsrätten eller nationell rätt i hemmedlemsstat har rätt att kräva tillträde till sådana register för fullgörande av sina uppgifter.

3. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa närmare bestämmelser om de registeruppgifter som avses i punkt 1, vilka ska bevaras för övervakning av värdepapperscentralens efterlevnad av bestämmelserna i denna förordning.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

4. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa formatet för de registeruppgifter som avses i punkt 1, vilka ska bevaras för övervakning av värdepapperscentralens efterlevnad av bestämmelserna i denna förordning.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 30

Utkontraktering

1. Om en värdepapperscentral utkontrakterar tjänster eller verksamheter till en tredje part, ska den fortfarande vara ansvarig för att fullgöra samtliga skyldigheter enligt denna förordning och ska alltid uppfylla följande villkor:

a) Utkontraktering får inte leda till delegerat ansvar.

b) Värdepapperscentralens förbindelser med och skyldigheter mot sina deltagare eller emittenter får inte ändras.

c) Villkoren för värdepapperscentralens auktorisation får inte förändras.

- d) Utkontrakteringen får inte hindra utövandet av tillsyns- och övervakningsuppgifter, däribland tillträde på plats för att inhämta relevant information för att fullgöra de uppgifterna.
 - e) Utkontraktering får inte innebära att värdepapperscentralen berövas system och kontroller som är nödvändiga för att hantera sina risker.
 - f) Värdepapperscentralen ska upprätthålla den sakkunskap och de resurser som är nödvändiga för att bedöma de tillhandahållna tjänsternas kvalitet, tjänsteleverantörens organisatoriska lämplighet och kapitaltäckning, för att effektivt övervaka de utkontrakterade tjänsterna och för att hantera de risker som är förknippade med utkontrakteringen på löpande basis.
 - g) Värdepapperscentralen ska ha direkt tillgång till relevanta uppgifter om de utkontrakterade tjänsterna.
 - h) Tjänsteleverantören ska samarbeta med den behöriga myndigheten och de relevanta myndigheterna i samband med de utkontrakterade verksamheterna.
 - i) Värdepapperscentralen ska se till att tjänsteleverantören uppfyller de standarder som fastställs i den gällande rätten om uppgiftsskydd som skulle vara tillämplig om tjänsteleverantören var etablerad i unionen. Värdepapperscentralen ska vara ansvarig för att se till att de standarderna anges i ett kontrakt mellan parterna och att standarderna upprätthålls.
2. Värdepapperscentralen ska i ett skriftligt avtal fastställa sina egna respektive tjänsteleverantörens rättigheter och skyldigheter. Avtalet om utkontraktering ska göra det möjligt för värdepapperscentralen att upphäva avtalet.
 3. En värdepapperscentral och en tjänsteleverantör ska på begäran ge den behöriga myndigheten och de relevanta myndigheterna all information som krävs för att de ska kunna bedöma om den utkontrakterade verksamheten uppfyller kraven i denna förordning.
 4. Utkontrakteringen av en huvudtjänst måste auktoriseras enligt artikel 19 av den behöriga myndigheten.
 5. Punkterna 1–4 ska inte tillämpas, om en värdepapperscentral utkontrakterar vissa av sina tjänster eller verksamheter till en offentlig enhet eller om utkontrakteringen styrs av särskilda rättsliga ramar, tillsynsramar och verksamhetsramar som den offentliga enheten och den berörda värdepapperscentralen gemensamt har godkänt och formaliserat och som har godkänts av den behöriga myndigheten på grundval av de krav som fastställs i denna förordning.

Artikel 31

Tjänster som tillhandahålls av andra parter än värdepapperscentraler

1. Utan hinder av artikel 30, om så krävs enligt nationell rätt, får en annan person än värdepapperscentraler ansvara för att utföra registreringar på värdepapperskonton som upprätthålls av värdepapperscentraler.
2. Medlemsstater som tillåter andra parter än värdepapperscentraler att tillhandahålla vissa av de huvudtjänster som avses i avsnitt A i bilagan i enlighet med punkt 1 ska i sin nationella rätt fastställa vilka krav som ska gälla i sådant fall. De kraven ska inbegripa de bestämmelser i denna förordning, som ska tillämpas på både värdepapperscentralen och i relevanta fall den andra berörda parten.
3. Medlemsstater som tillåter andra parter än värdepapperscentraler att tillhandahålla vissa huvudtjänster som avses i avsnitt A i bilagan i enlighet med punkt 1 ska delge Esmå alla relevanta uppgifter om tillhandahållandet av sådana tjänster, inklusive sin relevanta nationella rätt.

Esmå ska införa sådana uppgifter i det register över värdepapperscentraler som avses i artikel 21.

Avsnitt 2

Uppföranderegler

Artikel 32

Allmänna bestämmelser

1. En värdepapperscentral ska ha klart fastställda mål och syften som är möjliga att uppnå, t.ex. för minsta nivå på tjänsterna, förväntningar på riskhantering och affärsprioriteringar.
2. En värdepapperscentral ska ha överblickbara regler för hantering av klagomål.

Artikel 33

Krav för deltagande

1. För varje avvecklingssystem för värdepapper som en värdepapperscentral driver ska den ha offentliga krav för deltagande, som medger rättvist och öppet tillträde för alla juridiska personer som avser att bli deltagare. Kriterierna ska vara öppna, objektiva och icke-diskriminerande för att garantera rättvist och öppet tillträde till värdepapperscentralen med vederbörlig hänsyn till riskerna för den finansiella stabiliteten och marknadernas ordnade funktion. Inträdesbegränsningar ska bara tillåtas, i den utsträckning som de syftar till motiverad kontroll av en särskild risk för värdepapperscentralen.
2. En värdepapperscentral ska behandla en ansökan om tillträde utan dröjsmål genom att besvara ansökan senast inom en månad och ska offentliggöra förfarandena för behandling av ansökningar om tillträde.
3. En värdepapperscentral ska neka deltagare som uppfyller kraven som avses i punkt 1 tillträde endast om detta vederbörligen motiveras skriftligen och grundar sig på en övergripande riskbedömning.

Om en värdepapperscentral vägrar tillträde, har den ansökande deltagaren rätt att klaga hos den behöriga myndigheten för värdepapperscentralen som har nekat tillträde.

Den ansvariga behöriga myndigheten ska granska klagomålet genom att bedöma skälen till vägran och ge den ansökande deltagaren ett motiverat svar.

Den ansvariga behöriga myndigheten ska vid sin bedömning av klagomålet samråda med den behöriga myndigheten på den ort där den ansökande deltagaren är etablerad. Om myndigheten för den ansökande deltagaren inte håller med om den bedömning som har gjorts, får endera av de båda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats enligt artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Om värdepapperscentralens vägran att bevilja den ansökande deltagaren tillträde inte anses vara motiverad, ska den behöriga myndigheten för värdepapperscentralen som har nekat tillträde utfärda ett beslut och kräva att värdepapperscentralen ska bevilja den ansökande deltagaren tillträde.

4. En värdepapperscentral ska ha objektiva och överblickbara förfaranden för tillfälligt stopp och ordnat utträde för deltagare som inte längre uppfyller kraven som avses i punkt 1.

5. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa dels de risker som ska tas i beaktande av värdepapperscentraler när de genomför en genomgripande riskbedömning och av behöriga myndigheter när de bedömer skälen till vägran i enlighet med punkt 3, dels den närmare utformningen av det förfarande som avses i punkt 3.

Esma ska lämna in dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senaste den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

6. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär och mallar för det förfarande som avses i punkt 3.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med förfarandet i artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 34

Öppenhet

1. För varje avvecklingssystem för värdepapper som en värdepapperscentral driver och för var och en av de andra huvudtjänster den tillhandahåller ska värdepapperscentralen offentliggöra de priser och avgifter som gäller för de huvudtjänster som förtecknas i avsnitt A i bilagan som de tillhandahåller. Den ska offentliggöra priser och avgifter för varje tillhandahållen tjänst och varje tillhandahållet uppdrag separat, inklusive avdrag och rabatter och villkoren för att åtnjuta dessa. Den ska ge sina kunder separat tillträde till de specifika tjänster som tillhandahålls.

2. En värdepapperscentral ska offentliggöra sin prislista för att underlätta jämförelser av erbjudanden och ge kunderna möjlighet att förutse vilket pris de kommer att få betala för tjänsterna.

3. En värdepapperscentral ska vara bunden av sin offentliggjorda prissättning för huvudtjänster.

4. En värdepapperscentral ska ge sina kunder information som gör det möjligt att stämma av fakturor mot de offentliggjorda prislistorna.

5. En värdepapperscentral ska till alla kunder lämna ut information som möjliggör för dem att bedöma riskerna som är förbundna med de tillhandahållna tjänsterna.

6. En värdepapperscentral ska redovisa kostnader och intäkter för de tillhandahållna huvudtjänsterna separat och ge den behöriga myndigheten tillgång till informationen.

7. En värdepapperscentral ska redovisa kostnaderna och intäkterna för de tillhandahållna anknutna tjänsterna som helhet och ge den behöriga myndigheten tillgång till informationen.

8. För att säkerställa en effektiv tillämpning av unionens konkurrensbestämmelser och möjliggöra fastställande bland annat av korssubventionering av anknutna tjänster genom huvudtjänster, ska en värdepapperscentral söra för analytisk redovisning av sin verksamhet. Sådan analytisk redovisning ska åtminstone särskilja kostnaderna för och inkomsterna från var och en av huvudtjänsterna från kostnaderna för och inkomsterna från anknutna tjänster.

Artikel 35

Kommunikation med deltagare och andra marknadsinfrastrukturer

Värdepapperscentraler ska i sin kommunikation med deltagare i de avvecklingssystem för värdepapper som de driver och med de marknadsinfrastrukturer som de samverkar med använda internationella, öppna kommunikationsförfaranden och standarder för meddelanden och referensdata för att underlätta effektiv registrering, betalning och avveckling.

Avsnitt 3

Krav på värdepapperscentralstjänster

Artikel 36

Allmänna bestämmelser

En värdepapperscentral ska för varje avvecklingssystem för värdepapper som den driver ha lämpliga regler och förfaranden, däribland robusta redovisningsmetoder och kontroller, för att bidra till att säkerställa integriteten hos värdepappersemissioner och att minska och hantera de risker som är förknippade med förvaring och avveckling av transaktioner med värdepapper.

Artikel 37

Emissionens integritet

1. En värdepapperscentral ska vidta lämpliga avstämningsåtgärder för att kontrollera att det antal värdepapper som utgör en hel eller delar av en värdepappersemission som har lämnats in till värdepapperscentralen är lika med summan av de värdepapper som har registrerats på värdepapperskonton som tillhör deltagarna i det avvecklingssystem för värdepapper som drivs av värdepapperscentralen och, i relevanta fall, på ägarkonton som upprätthålls av värdepapperscentralen. Dessa avstämningsåtgärder ska göras minst en gång om dagen.

2. Om lämpligt och om andra enheter är inblandade i avstämningsprocessen för en viss värdepappersemission, t.ex. emittenten, registerförvaltare, emissionsagenter, överlåtelseagenter, vanliga förvaringsinstitut, andra värdepapperscentraler eller andra enheter, ska värdepapperscentralen och eventuella sådana enheter sörja för lämpliga åtgärder för samarbete och informationsutbyte med varandra för att upprätthålla emissionens integritet.

3. Övertrassering av värdepapper, debetsaldon och skapande av värdepapper ska inte vara tillåtet i ett avvecklingssystem för värdepapper som drivs av en värdepapperscentral.

4. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa de avstämningsåtgärder som en värdepapperscentral ska vidta enligt punkterna 1, 2 och 3.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 38

Skydd av deltagarnas och deras kunders värdepapper

1. För varje avvecklingssystem för värdepapper som den driver ska en värdepapperscentral ha register och konton som gör att den i sina räkenskaper när som helst utan dröjsmål kan segregera en deltagares värdepapper från en annans och i förekommande fall från värdepapperscentralens egna tillgångar.

2. En värdepapperscentral ska ha register och konton som gör det möjligt för varje deltagare att segregera sina egna värdepapper från de värdepapper som innehåses av deltagarens kunder.

3. En värdepapperscentral ska ha register och konton som möjliggör för varje deltagare att på ett värdepapperskonto förvara värdepapper som tillhör olika kunder hos den deltagaren (*segregering av samlade kundkonton (omnibuskonton)*).

4. En värdepapperscentral ska ha register och konton som gör det möjligt för en deltagare att segregera sina kunders värdepapper om och när deltagaren så önskar (*individuell segregering av kundkonton*).

5. En deltagare ska åtminstone erbjuda sina kunder möjligheten att välja mellan segregering av samlade kundkonton och individuellt segregerade kundkonton och informera dem om de kostnader och risker som varje alternativ innebär.

En värdepapperscentral och dess deltagare ska dock erbjuda individuellt segregerade kundkonton för personer som är medborgare i eller bosatta i samt juridiska personer som är etablerade i en medlemsstat där detta krävs enligt den nationella rätten i den medlemsstat där värdepappren har utfärdats, enligt dess lydelse den 17 september 2014. Den skyldigheten ska gälla så länge den nationella rätten inte ändras eller upphävs och dess mål förblir giltiga.

6. Värdepapperscentraler och deras deltagare ska offentliggöra skydds nivåerna och kostnaderna för de olika nivåer av segregering som de tillhandahåller och erbjuda dessa tjänster på rimliga affärsmässiga villkor. De närmare uppgifterna om de olika segregeringsnivåerna ska inbegripa en beskrivning av de viktigaste rättsliga konsekvenserna av de olika segregeringsnivåer som erbjuds, inbegripet information om de berörda jurisdiktionernas tillämplig insolvensrätt.

7. En värdepapperscentral ska inte för något ändamål använda värdepapper som inte tillhör den. En värdepapperscentral får dock använda värdepapper tillhörande en deltagare, om den på förhand har fått denna deltagares uttryckliga godkännande till detta. Värdepapperscentralen ska kräva av sina deltagare att de erhåller eventuellt erforderligt förhandsgodkännande från sina kunder.

Artikel 39

Slutgiltig avveckling

1. En värdepapperscentral ska se till att det avvecklingssystem för värdepapper som den driver erbjuder deltagarna ett tillfredsställande skydd. Medlemsstaterna ska utse och anmäla det avvecklingssystem för värdepapper som drivs av värdepapperscentraler enligt de förfaranden som avses i artikel 2 a i direktiv 98/26/EG.

2. En värdepapperscentral ska se till att varje avvecklingssystem för värdepapper som den driver fastställer tidpunkterna för införande av överföringsuppdrag i det avvecklingssystemet för värdepapper och för när överföringsuppdrag blir oåterkalleliga i enlighet med artiklarna 3 och 5 i direktiv 98/26/EG.

3. En värdepapperscentral ska offentliggöra reglerna för när överföringar av värdepapper och kontantmedel i ett avvecklingssystem för värdepapper blir slutgiltiga.

4. Punkterna 2 och 3 ska tillämpas utan att detta påverkar de bestämmelser som är tillämpliga för länkar mellan värdepapperscentraler och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 48.8.

5. En värdepapperscentral ska vidta alla åtgärder som är rimliga för att i enlighet med de regler som avses i punkt 3 säkerställa att de överföringar av värdepapper och kontantmedel som avses i punkt 3 blir slutgiltiga antingen i realtid eller under dagen och i alla händelser senast före utgången av den bankdag som är den faktiska avvecklingsdagen.

6. Om värdepapperscentralen erbjuder de tjänster som avses i artikel 40.2, ska den säkerställa att inbetalningarna från värdepappersavvecklingarna ska finnas tillgängliga att använda för mottagarna senast före utgången av den bankdag som är den avsedda avvecklingsdagen.

7. Alla värdepapperstransaktioner mot kontantmedel mellan direkta deltagare i ett avvecklingssystem för värdepapper som drivs av en värdepapperscentral och som avvecklas i detta avvecklingssystem för värdepapper ska avvecklas på basis av leverans mot betalning.

Artikel 40

Kontantavveckling

1. För transaktioner som är uttryckta i valutan i det land där avvecklingen sker ska värdepapperscentralen avveckla kontantutbetalningarna för sina avvecklingssystem för värdepapper via konton hos en centralbank som ger ut den relevanta valutan om det är praktiskt genomförbart och möjligt.

2. Om det inte är praktiskt genomförbart och möjligt att göra avveckling via centralbankskonton enligt punkt 1, får en värdepapperscentral erbjuda sig att avveckla kontantutbetalningarna för hela eller delar av sitt avvecklingssystem för värdepapper via konton hos ett kreditinstitut eller via egna konton. Om en värdepapperscentral erbjuder avveckling via konton hos ett kreditinstitut eller via sina egna konton, ska den göra så i enlighet med bestämmelserna i avdelning IV.

3. En värdepapperscentral ska säkerställa att all information som lämnas till marknadsdeltagare om riskerna med och kostnaderna för avveckling via konton hos kreditinstitut eller via egna konton är tydlig, rättvisande och inte vilseledande. En värdepapperscentral ska göra information tillgänglig för kunder eller potentiella kunder som är tillräcklig för att de ska kunna identifiera och bedöma riskerna och kostnaderna i samband med avveckling via konton hos kreditinstitut eller via egna konton och ska lämna ut sådan information på begäran.

Artikel 41

Regler och förfarande vid deltagares obestånd

1. För varje avvecklingssystem för värdepapper som en värdepapperscentral driver ska den införa effektiva och tydligt fastställda regler och förfaranden för att hantera en eller flera av dess deltagares obestånd som säkerställer att värdepapperscentralen snabbt kan vidta åtgärder för att begränsa förluster och likviditetspåfrestningar och fortsätta att fullgöra sina skyldigheter.

2. Värdepapperscentralen ska offentliggöra sina regler och relevanta förfaranden för obestånd.

3. En värdepapperscentral ska tillsammans med sina deltagare och andra berörda intressenter regelbundet testa och se över sina obeståndsförfaranden för att se till att de är praktiskt genomförbara och effektiva.

4. För att säkerställa konsekvent tillämpning av denna artikel får Esmå i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Avsnitt 4

Stabilitetskrav

Artikel 42

Allmänna bestämmelser

En värdepapperscentral ska införa en sund riskhanteringsram för att på ett heltäckande sätt hantera juridiska, affärs- mässiga, operativa och andra direkta eller indirekta risker, inbegripet åtgärder för att minska bedrägeri och försummelse.

Artikel 43

Juridiska risker

1. För sin auktorisation och tillsyn och även som information till sina kunder, ska en värdepapperscentral ha tydliga och begripliga regler, förfaranden och kontrakt för samtliga avvecklingssystem för värdepapper som den driver och samtliga andra tjänster som den tillhandahåller.

2. En värdepapperscentral ska utforma sina regler, förfaranden och kontrakt så att det går att verkställa dem i alla berörda jurisdiktioner, även vid en deltagares obestånd.

3. En värdepapperscentral som bedriver verksamhet inom olika jurisdiktioner ska vidta alla rimliga åtgärder för att identifiera och reducera de risker som uppstår till följd av eventuella lagval mellan jurisdiktioner.

Artikel 44

Allmän affärsrisk

En värdepapperscentral ska ha robusta lednings- och kontrollsystem och it-verktyg för att identifiera, övervaka och hantera allmänna affärsrisker, inbegripet förluster till följd av dåligt genomförande av affärsstrategin, kassaflöden och driftskostnader.

*Artikel 45***Operativ risk**

1. En värdepapperscentral ska identifiera källor till operativ risk, såväl interna som externa, och minimera deras effekt genom att använda lämpliga it-verktyg, kontroller och förfaranden, inbegripet för samtliga avvecklingssystem för värdepapper som den driver.
2. En värdepapperscentral ska ha lämpliga it-verktyg som säkerställer en hög grad av säkerhet och driftssäkerhet och har tillräcklig kapacitet. It-verktyg ska på ett tillfredsställande sätt hantera de tillhandahållna tjänsternas och verksamheternas komplexitet, mångfald och inriktning, så att de tryggar en hög säkerhetsstandard och upprätthåller uppgifternas integritet och konfidentialitet.
3. En värdepapperscentral ska för tjänster som den tillhandahåller samt för varje avvecklingssystem för värdepapper som den driver upprätta, genomföra och upprätthålla ändamålsenliga riktlinjer för driftskontinuitet och en plan för katastrofberedskap för att se till att dess tjänster kan upprätthållas, driften snabbt kan återupptas och värdepapperscentralens skyldigheter kan fullgöras vid händelser som medför en betydande risk för avbrott i verksamheten.
4. Den plan som avses i punkt 3 ska göra det möjligt att återupprätta alla transaktioner och deltagares positioner vid tidpunkten för avbrottet, så att värdepapperscentralens deltagare kan fortsätta sin verksamhet på ett säkert sätt och avvecklingen kan fullföljas på fastställd dag, inbegripet genom att säkerställa att driften av avgörande it-system snabbt kan återupptas från och med tidpunkten för avbrottet. Detta ska inbegripa inrättande av en andra driftsanläggning med tillfredsställande resurser, kapacitet, och funktionalitet och lämpliga personalarrangemang.
5. Värdepapperscentralen ska planera och genomföra ett testprogram för de arrangemang som avses i punkterna 1–4.
6. En värdepapperscentral ska identifiera, övervaka och hantera de risker för verksamheten som de viktigaste deltagarna i det avvecklingssystem för värdepapper som den driver samt tjänsteleverantörer, andra värdepapperscentraler eller andra marknadsinfrastrukturer kan utgöra för dess verksamhet. Den ska på begäran tillhandahålla behöriga och relevanta myndigheter information om varje sådan risk som har identifierats.

Den ska även utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten och de relevanta myndigheterna om eventuella operativa incidenter till följd av sådana risker.

7. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa de operativa risker som avses i punkterna 1–6 och de metoder för att testa, hantera och minimera de riskerna, inbegripet de riktlinjer för driftskontinuitet och katastrofberedskap som avses i punkterna 3 och 4 samt metoderna för att bedöma dessa.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

*Artikel 46***Investeringsprinciper**

1. En värdepapperscentral ska förvara sina finansiella tillgångar hos centralbanker, auktoriserade kreditinstitut eller auktoriserade värdepapperscentraler.
2. En värdepapperscentral ska vid behov ha snabb tillgång till sina tillgångar.
3. En värdepapperscentral ska endast investera sina finansiella resurser i kontantmedel eller i mycket likvida finansiella instrument med minimala marknads- och kreditrisker. De investeringarna ska kunna avvecklas snabbt och med minimala negativa prisseffekter.

4. Det kapitalbelopp, inklusive en värdepapperscentralens balanserade vinstmedel och reserver, som inte har investerats i enlighet med punkt 3, ska inte beaktas med avseende på tillämpningen av artikel 47.1.

5. En värdepapperscentral ska se till att dess totala kreditriskexponering mot varje enskilt auktoriserat kreditinstitut eller auktoriserad värdepapperscentral i vilken den har finansiella tillgångar håller sig inom rimliga gränser vad gäller koncentration.

6. Esma ska i nära samarbete med EBA och medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa vilka finansiella instrument som kan anses vara mycket likvida med minimala marknads- och kreditrisker som avses i punkt 3, en lämplig tidsram för tillgång till tillgångar som avses i punkt 2 samt de gränser för koncentration som avses i punkt 5. Sådana förslag till tekniska standarder för tillsyn ska i lämpliga fall anpassas till de tekniska standarder för tillsyn som har antagits i enlighet med artikel 47.8 i förordning (EU) nr 648/2012.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 47

Kapitalkrav

1. En värdepapperscentralens kapital ska tillsammans med dess balanserade vinstmedel och reserver stå i proportion till de risker som är förbundna med värdepapperscentralens verksamhet. Det ska vid alla tidpunkter vara tillräckligt för att

- a) säkerställa att värdepapperscentralen är tillräckligt skyddad mot operativa risker, juridiska risker, förvaringsrisker, investeringsrisker och affärsrisker, så att värdepapperscentralen kan fortsätta att tillhandahålla tjänster vid fortsatt verksamhet,
- b) säkerställa en ordnad avveckling eller omstrukturering av värdepapperscentralens verksamheter under en lämplig tidsperiod på minst ett halvår under en rad olika stressscenarier.

2. En värdepapperscentral ska ha en plan för att

- a) anskaffa ytterligare kapital, om dess eget kapital närmar sig eller understiger de krav som anges i punkt 1,
- b) säkerställa ordnad avveckling av eller omstruktureringsskrav för sina verksamheter och tjänster, om värdepapperscentralen inte kan anskaffa nytt kapital.

Planen ska godkännas av ledningsorganet eller en lämplig kommitté inom ledningsorganet och uppdateras regelbundet. Varje uppdatering av planen ska delges den behöriga myndigheten. Den behöriga myndigheten får kräva att värdepapperscentralen vidtar ytterligare eller alternativa åtgärder, om den behöriga myndigheten anser att värdepapperscentralens plan är otillfredsställande.

3. EBA ska i nära samarbete med Esma och medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera krav i fråga om kapital, balanserade vinstmedel och reserver för värdepapperscentraler som avses i punkt 1.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Avsnitt 5

Krav på länkar mellan värdepapperscentraler

Artikel 48

Länkar mellan värdepapperscentraler

1. Innan en länk mellan värdepapperscentraler upprättas och fortlöpande när länken mellan värdepapperscentraler väl har upprättats, ska alla berörda värdepapperscentraler identifiera, bedöma, övervaka och hantera alla potentiella källor till risk för sig själva och sina deltagare till följd av länken mellan värdepapperscentraler samt vidta lämpliga åtgärder för att reducera dem.

2. Värdepapperscentraler som avser att upprätta länkar ska lämna in en ansökan om auktorisation till den ansökande värdepapperscentralens behöriga myndighet enligt kravet i artikel 19.1 e eller anmäla till den ansökande värdepapperscentralens behöriga och relevanta myndigheter enligt kravet i artikel 19.5.

3. En länk ska ge de sammanlänkade värdepapperscentralerna och deras deltagare tillräckligt skydd, särskilt vad gäller värdepapperscentralers eventuella krediter samt koncentrations- och likviditetsrisker till följd av länkingsarrangemanget.

En länk ska understödjas av ett lämpligt avtal, där det anges vilka rättigheter och skyldigheter de sammanlänkade värdepapperscentralerna och vid behov värdepapperscentralernas deltagare har. Ett avtal som berör flera jurisdiktioner ska innehålla ett otvetydigt lagval för varje aspekt av länkens drift.

4. I händelse av en preliminär överföring av värdepapper mellan sammanlänkade värdepapperscentraler ska vidareöverföring av värdepapper innan den första överföringen har blivit slutgiltig vara förbjuden.

5. En värdepapperscentral som använder en indirekt länk eller en mellanhand för driften av en länk med en annan värdepapperscentral ska mäta, övervaka och hantera de ytterligare risker som uppstår till följd av att denna indirekta länk eller mellanhand används samt vidta lämpliga åtgärder för att reducera dem.

6. Sammanlänkade värdepapperscentraler ska ha stabila avstämningsförfaranden för att se till att deras respektive register är korrekta.

7. Länkar mellan värdepapperscentraler ska tillåta avveckling genom leverans mot betalning för transaktioner mellan deltagare i sammanlänkade värdepapperscentraler när detta är praktiskt genomförbart och möjligt. Om en länk mellan värdepapperscentraler inte tillåter avveckling genom leverans mot betalning ska en utförlig motivering för detta lämnas till de relevanta och behöriga myndigheterna.

8. Driftskompatibla avvecklingssystem för värdepapper och värdepapperscentraler som använder en gemensam avvecklingsinfrastruktur ska tillämpa identiska tidpunkter för

a) införande av överföringsuppdrag i systemet,

b) när överföringar blir oåterkalleliga.

De avvecklingssystem för värdepapper och värdepapperscentraler som avses i första stycket ska tillämpa likvärdiga regler för tidpunkten när överföringar av värdepapper och kontantmedel blir slutgiltiga.

9. Senast den 18 september 2019 ska alla samverkande länkar mellan värdepapperscentraler som är verksamma i medlemsstater i tillämpliga fall vara länkar som tillåter avveckling genom leverans mot betalning.

10. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa de villkor som avses i punkt 3 enligt vilka varje typ av länkavtal erbjuder tillräckligt skydd för de sammanlänkade värdepapperscentralerna och deras deltagare, särskilt när en värdepapperscentral avser att delta i det avvecklings-system för värdepapper som drivs av en annan värdepapperscentral, den övervakning och hantering av ytterligare risker som avses i punkt 5 till följd av användningen av mellanhänder, de avstämningsmetoder som avses i punkt 6, de fall där avveckling genom leverans mot betalning via länkar mellan värdepapperscentraler är praktiskt genomförbart och möjligt enligt punkt 7 samt metoderna för att bedöma detta.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenheter att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

KAPITEL III

Tillträde till värdepapperscentraler

Avsnitt 1

Emittenters tillträde till värdepapperscentraler

Artikel 49

Frihet att emittera hos en värdepapperscentral som är auktoriserad i unionen

1. En emittent ska ha rätt att låta värdepapper som har upplåtits till handel på reglerade marknader eller MTF-plattformar eller som handlas på handelsplatser registreras hos vilken värdepapperscentral som helst som är etablerad i en medlemsstat, under förutsättning att värdepapperscentralen i fråga uppfyller de villkor som avses i artikel 23.

Utan att det påverkar emittentens rätt enligt första stycket, ska den bolagsrätt eller annan liknande rätt i medlemsstaten enligt vilken värdepappren har utfärdats fortsätta att tillämpas.

Medlemsstaterna ska se till att det upprättas en förteckning över relevanta nyckelbestämmelser i deras rätt som avses i andra stycket. De behöriga myndigheterna ska delge Esma den förteckningen senast den 18 december 2014. Esma ska offentliggöra förteckningen senast den 18 januari 2015.

Värdepapperscentralen får ta ut en rimlig handelsavgift för sitt tillhandahållande av tjänster till emittenter på basis av självkostnad plus vinstpålägg, såvida inte de båda parterna kommer överens om något annat.

2. När en emittent lämnar in en ansökan om att registrera sina värdepapper hos en värdepapperscentral, ska den senare behandla en sådan ansökan utan dröjsmål och på ett icke-diskriminerande sätt och svara den ansökande emittenten inom tre månader.

3. En värdepapperscentral får vägra att tillhandahålla tjänster till en emittent. En sådan vägran ska baseras på en genomgripande riskbedömning eller på att den värdepapperscentralen inte tillhandahåller de tjänster som avses i punkt 1 i avsnitt A i bilagan med anknytning till värdepapper som har utfärdats enligt bolagsrätten eller annan liknande rätt i den relevanta medlemsstaten.

4. Utan att det påverkar Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG⁽¹⁾ och kommissionens direktiv 2006/70/EG⁽²⁾ ska en värdepapperscentral, om den vägrar att tillhandahålla tjänster till en emittent, ge den ansökande emittenten en fullständig skriftlig motivering för sin vägran.

(1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism (EUT L 309, 25.11.2005, s. 15).

(2) Kommissionens direktiv 2006/70/EG av den 1 augusti 2006 om tillämpningsföreskrifter för Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG med avseende på definitionen av "person i politiskt utsatt ställning", samt tekniska kriterier för att kunna tillämpa lägre krav på kundkontroll och göra undantag på grund av finansiell verksamhet som drivs tillfälligt eller i mycket begränsad omfattning (EUT L 214, 4.8.2006, s. 29).

Om en värdepapperscentral vägrar att tillhandahålla tjänster, ska den ansökande emittenten ha rätt att klaga hos den behöriga myndigheten för den värdepapperscentral som vägrar att tillhandahålla sina tjänster.

Den behöriga myndigheten för den aktuella värdepapperscentralen ska i vederbörlig ordning granska klagomålet genom att bedöma värdepapperscentralens skäl för vägran och ge den ansökande emittenten ett motiverat svar.

Den behöriga myndigheten för den aktuella värdepapperscentralen ska vid sin bedömning av klagomålet samråda med den behöriga myndigheten på den plats där den ansökande emittenten är etablerad. Om den behöriga myndigheten på den plats där den ansökande emittenten är etablerad inte håller med om bedömningen, får endera av de båda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som Esma tilldelas enligt artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Om värdepapperscentralens vägran att tillhandahålla tjänster till en emittent inte anses vara motiverad, ska den ansvariga behöriga myndigheten utfärda ett beslut och kräva att värdepapperscentralen ska tillhandahålla den ansökande emittenten sina tjänster.

5. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa dels de risker som ska beaktas av värdepapperscentraler som genomför en genomgripande riskbedömning och behöriga myndigheter som bedömer skälen till vägran i enlighet med punkterna 3 och 4, och de närmare bestämmelser om det förfarande som avses i punkt 4.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

6. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär och mallar för det förfarande som avses i punkt 4.

Esma ska lämna in dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med förfarandet i artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Avsnitt 2

Tillträde mellan värdepapperscentraler

Artikel 50

Tillträde genom standardiserad länk

En värdepapperscentral ska ha rätt att bli deltagare i en annan värdepapperscentral och upprätta en standardlänk med den värdepapperscentralen i enlighet med artikel 33, förutsatt att länken mellan värdepapperscentraler först anmäls enligt artikel 19.5.

Artikel 51

Tillträde genom anpassad länk

1. Om en värdepapperscentral ansöker om att en annan värdepapperscentral ska upprätta en anpassad länk för att den ska få tillträde till den värdepapperscentralen, ska den värdepapperscentral som tar emot ansökan endast avslå den på grund av riskbedömningar. Den får inte avslå en ansökan på grund av förlust av marknadsandelar.

2. Den mottagande värdepapperscentralen får ta ut en rimlig handelsavgift till självkostnad-plus-vinstpålägg från den ansökande värdepapperscentralen för att ge tillträde genom anpassad länk, om inte båda parter kommer överens om något annat.

Artikel 52

Förfarande för länkar mellan värdepapperscentraler

1. När en värdepapperscentral lämnar in en ansökan om tillträde till en annan värdepapperscentral enligt artiklarna 50 och 51, ska den senare behandla ansökan utan dröjsmål och svara den ansökande värdepapperscentralen inom tre månader.

2. En värdepapperscentral ska vägra en ansökande värdepapperscentral tillträde endast om sådant tillträde skulle hota finansmarknadernas smidiga och ordnade funktion eller medföra systemrisk. En sådan vägran ska baseras på en genomgripande riskbedömning.

Om en värdepapperscentral vägrar att bevilja tillträde, ska den ge den ansökande värdepapperscentralen en fullständig motivering för sin vägran.

Om en värdepapperscentral vägrar tillträde, har den ansökande värdepapperscentralen rätt att klaga hos den behöriga myndigheten för den värdepapperscentral som har vägrat tillträde.

Den mottagande värdepapperscentralens behöriga myndighet ska granska klagomålet genom att bedöma skälen till vägran och ge den ansökande värdepapperscentralen ett motiverat svar.

Den mottagande värdepapperscentralens behöriga myndighet ska vid sin bedömning av klagomålet samråda med den behöriga myndigheten för den ansökande värdepapperscentralen och den relevanta myndigheten för den ansökande värdepapperscentralen enligt artikel 12.1 a. Om någon av myndigheterna för den ansökande värdepapperscentralen inte håller med om bedömningen, får vilken som helst av myndigheterna hänskjuta ärendet till Esmå, som får agera i enlighet med de befogenheter som Esmå tilldelas genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Om värdepapperscentralens vägran att bevilja den ansökande värdepapperscentralen tillträde inte anses vara motiverad, ska den mottagande värdepapperscentralens behöriga myndighet utfärda ett beslut och kräva att värdepapperscentralen ska bevilja den ansökande värdepapperscentralen tillträde.

3. Esmå ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att fastställa dels de risker som ska beaktas av värdepapperscentraler som genomför en genomgripande riskbedömning och av behöriga myndigheter när de bedömer skälen till vägran i enlighet med punkt 2, dels närmare bestämmelser om det förfarande som avses i punkt 2.

Esmå ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

4. Esmå ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär och mallar för de förfaranden som avses i punkterna 1 och 2.

Esmå ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Avsnitt 3

Tillträde mellan en värdepapperscentral och en annan marknadsinfrastruktur

Artikel 53

Tillträde mellan en värdepapperscentral och en annan marknadsinfrastruktur

1. En central motpart och en handelsplats ska lämna transaktionsdata på icke-diskriminerande och öppen grund till en värdepapperscentral på begäran av denna värdepapperscentral och får ta ut en rimlig handelsavgift av den ansökande värdepapperscentralen för sådana transaktionsdata t på basis av självkostnad plus vinstpålägg, om inte båda parter kommer överens om något annat.

En värdepapperscentral ska ge en central motpart eller en handelsplats tillträde till sina avvecklingssystem för värdepapper på icke-diskriminerande och öppen grund och får ta ut en rimlig handelsavgift för detta tillträde enligt självkostnad-plus-vinstpålägg-metoden, om inte båda parter kommer överens om något annat.

2. Om en part lämnar in en ansökan om tillträde till en annan part i enlighet med punkt 1, ska denna ansökan behandlas utan dröjsmål och den ansökande parten få svar inom tre månader.

3. Den mottagande parten ska vägras tillträde endast om sådant tillträde skulle påverka finansmarknadernas smidiga och ordnade funktion eller medföra systemrisk. Den ska inte avslå en ansökan på grund av förlust av marknadsandelar.

En part som vägrar tillträde ska ge den ansökande parten en fullständig skriftlig motivering till denna vägran baserad på en genomgripande riskbedömning. Om en part vägrar tillträde, har den ansökande parten rätt att klaga hos den behöriga myndigheten för den part som har vägrat tillträde.

Den mottagande partens behöriga myndighet och den relevanta myndigheten som avses i artikel 12.1 a ska i vederbörlig ordning granska klagomålet genom att bedöma skälen till vägran och ge den ansökande parten ett motiverat svar.

Den mottagande partens behöriga myndighet ska vid sin bedömning av klagomålet samråda med den behöriga myndigheten och den relevanta myndighet som avses i artikel 12.1 a för den ansökande parten. Om någon av myndigheterna för den ansökande parten inte håller med om den bedömningen som ges, får vilken som helst av dem hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som Esma tilldelas enligt artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Om en parts vägran att bevilja tillträde inte anses vara motiverad, ska den ansvariga behöriga myndigheten utfärda ett beslut och kräva att parten ska bevilja tillträde till sina tjänster inom tre månader.

4. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera dels de risker som ska beaktas av värdepapperscentraler som genomför en genomgripande riskbedömning och av behöriga myndigheter när de bedömer skälen till vägran i enlighet med punkt 3, dels närmare bestämmelser om det förfarande som avses i punkt 3.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

5. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär och mallar för det förfarande som avses i punkterna 2 och 3.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

AVDELNING IV

TILLHANDAHÅLLANDE AV ANKNUTNA BANKTJÄNSTER TILL VÄRDEPAPPERSCENTRALERS DELTAGARE

Artikel 54

Auktorisation och utnämning för tillhandahållande av anknutna banktjänster

1. En värdepapperscentral ska inte själv tillhandahålla några av de anknutna banktjänster som anges i avsnitt C i bilagan, såvida den inte har erhållit en tilläggsauktorisering för att tillhandahålla sådana tjänster i enlighet med denna artikel.
2. En värdepapperscentral som har för avsikt att avveckla kontantdelen av hela eller delar av sitt avvecklingssystem för värdepapper i enlighet med artikel 40.2 eller som på annat sätt önskar tillhandahålla någon av de anknutna banktjänster som avses i punkt 1 ska vara auktoriserad att antingen
 - a) själv erbjuda sådana tjänster enligt de villkor som anges i den här artikeln, eller
 - b) för detta syfte utse ett eller flera auktoriserade kreditinstitut i enlighet med artikel 8 i direktiv 2013/36/EU.
3. Om en värdepapperscentral önskar tillhandahålla anknutna banktjänster genom samma juridiska person som driver avvecklingssystemet för värdepapper, ska den auktorisation som avses i punkt 2 endast beviljas om följande villkor uppfylls:
 - a) Värdepapperscentralen har auktoriserats som kreditinstitut enligt artikel 8 i direktiv 2013/36/EU.
 - b) Värdepapperscentralen uppfyller de stabilitetskrav som fastställs i artikel 59.1, 59.3 och 59.4 och de tillsynskrav som fastställs i artikel 60.
 - c) Den auktorisation som avses i led a i detta stycke används endast för att tillhandahålla de anknutna banktjänster som avses i avsnitt C i bilagan och inte för att utföra någon annan verksamhet.
 - d) Värdepapperscentralen är föremål för ett extra kapitalkrav som återspeglar de risker, inbegripet kredit- och likviditetsrisker, som uppstår med anledning av tillhandahållande av intradagskrediter till bland andra deltagarna i ett avvecklingssystem för värdepapper eller andra användare av värdepapperscentralstjänster.
 - e) Värdepapperscentralen rapporterar minst varje månad till den behöriga myndigheten och varje år genom som en del av offentliggörandet av information enligt kraven i del åtta av förordning (EU) nr 575/2013 om omfattningen och förvaltningen av intradagslikviditetsrisker i enlighet med artikel 59.4 j i den här förordningen.
 - f) Värdepapperscentralen har till den behöriga myndigheten överlämnat en tillfredsställande återhämtningsplan som säkerställer kontinuitet i dess huvudverksamhet, även i situationer där likviditets- eller kreditrisken kristalliseras till följd av tillhandahållandet av anknutna banktjänster.

Vid motstridiga bestämmelser som föreskrivs i den här förordningen, i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU, ska den värdepapperscentral som avses i led a första stycket tillgodose de striktaste kraven på stabilitets- tillsyn. De tekniska standarder för tillsyn som avses i artiklarna 47 och 59 i den här förordningen ska klargöra fallen av motstridiga bestämmelser.

4. Om en värdepapperscentral önskar utse ett kreditinstitut för att tillhandahålla anknutna banktjänster genom en separat juridisk person som kan ingå i samma företagskoncern som ytterst kontrolleras av samma moderföretag eller inte, ska den auktorisation som avses i punkt 2 endast beviljas om följande villkor uppfylls:

- a) Den separata juridiska personen är auktoriserad som kreditinstitut enligt artikel 8 i direktiv 2013/36/EU.
- b) Den separata juridiska personen uppfyller de stabilitetskrav som fastställs i artikel 59.1, 59.3 och 59.4 och de tillsynskrav som fastställs i artikel 60.
- c) Den separata juridiska personen utför inte själv någon av de huvudtjänster som avses i avsnitt A i bilagan.
- d) Den auktorisation som avses i led a används endast för att tillhandahålla de anknutna banktjänster som avses i avsnitt C i bilagan och inte för att utföra någon annan verksamhet.
- e) Den separata juridiska personen är föremål för ett extra kapitalkrav som återspeglar de risker, inbegripet kredit- och likviditetsrisker, som uppstår med anledning av tillhandahållande av intradagskrediter bland annat till deltagare i ett avvecklingssystem för värdepapper eller andra användare av värdepapperscentralstjänster.
- f) Den separata juridiska personen rapporterar minst varje månad till den behöriga myndigheten och varje år som del av offentliggörandet av information enligt kraven i del åtta i förordning (EU) nr 575/2013 om omfattningen och förvaltningen av intradagslikviditetsrisker i enlighet med artikel 59.4 j i den här förordningen.
- g) Den separata juridiska personen har till den behöriga myndigheten överlämnat en tillfredsställande återhämtningsplan som säkerställer kontinuitet i dess huvudverksamhet, inbegripet situationer där likviditets- eller kreditrisken kristalliseras till följd av tillhandahållandet av anknutna banktjänster från en separat juridisk person.

5. Punkt 4 ska inte gälla sådana kreditinstitut som avses i punkt 2 b som erbjuder avveckling av kontantutbetalningarna för delar av värdepapperscentralens avvecklingssystem för värdepapper, om det totala värdet av sådan kontant-avveckling genom konton hos de kreditinstituten, beräknat över en ettårsperiod, understiger en procent av det totala värdet av alla värdepapperstransaktioner mot kontantmedel som har avvecklats på värdepapperscentralens konton och uppgår till högst 2,5 miljarder EUR per år.

Den behöriga myndigheten ska åtminstone en gång om året kontrollera att det tröskelvärde som fastställs i första stycket respekteras och rapportera sina iakttagelser till Esmå. Om den behöriga myndigheten fastställer att tröskelvärdet har överskridits, ska den kräva att den berörda värdepapperscentralen ansöker om auktorisation i enlighet med punkt 4. Den berörda värdepapperscentralen ska lämna in sin ansökan om auktorisation inom sex månader.

6. Den behöriga myndigheten får kräva att en värdepapperscentral utser mer än ett kreditinstitut eller att den utser ett kreditinstitut och samtidigt också själv tillhandahåller tjänster i enlighet med punkt 2 a i den här artikeln, om den anser att ett kreditinstituts exponering mot koncentrationen av risker enligt artikel 59.3 och 59.4 inte i full utsträckning har reducerats. De utsedda kreditinstituten ska anses vara avvecklingsagenter.

7. En värdepapperscentral som har auktoriserats att tillhandahålla anknutna banktjänster och ett kreditinstitut som har utsetts i enlighet med punkt 2 b ska alltid uppfylla de villkor som krävs för auktorisation enligt denna förordning och ska utan dröjsmål anmäla till de behöriga myndigheterna om alla väsentliga förändringar som påverkar villkoren för auktorisationen.

8. EBA ska i nära samarbete med Esma och medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa det riskbaserade extra kapitalkrav som avses i punkt 3 d, och punkt 4 e.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 55

Förfarande för att bevilja och avslå auktorisation att tillhandahålla anknutna banktjänster

1. Värdepapperscentralen ska lämna in sin ansökan om auktorisation att utse ett kreditinstitut eller tillhandahålla anknutna banktjänster i enlighet med kravet i artikel 54 till den behöriga myndigheten i dess hemmedlemsstat.

2. Ansökan ska innehålla alla uppgifter som krävs för att den behöriga myndigheten ska kunna fastställa att värdepapperscentralen och i förekommande fall det utsedda kreditinstitutet vid tidpunkten för auktorisationen har vidtagit alla nödvändiga arrangemang för att uppfylla kraven som fastställs i denna förordning. Ansökan ska innehålla en verksamhetsplan med en beskrivning av de planerade anknutna banktjänsterna, i tillämpliga fall den strukturella organisationen av förbindelserna mellan värdepapperscentralen och det utsedda kreditinstitutet och av hur värdepapperscentralen eller i förekommande fall det utsedda kreditinstitutet avser att uppfylla de stabilitetskrav som fastställs i artikel 59.1, 59.3 och 59.4 och de andra villkor som fastställs i artikel 54.

3. Den behöriga myndigheten ska tillämpa det förfarande som anges i artikel 17.3 och 17.8.

4. Från och med tidpunkten när ansökan anses vara fullständig ska den behöriga myndigheten översända all information i ansökan till följande myndigheter:

a) De relevanta myndigheterna.

b) Den behöriga myndighet som avses i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013.

c) De behöriga myndigheterna i de medlemsstater där värdepapperscentralen har upprättat samverkande länkar med en annan värdepapperscentral, utom i fall där värdepapperscentralen har upprättat sådana samverkande länkar som avses i artikel 19.5.

d) De behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten, om värdepapperscentralens verksamhet är av väsentlig betydelse för värdepappersmarknadernas funktion och för skyddet av investerarna i enlighet med artikel 24.4.

e) De behöriga myndigheter som ansvarar för tillsynen över de deltagare i värdepapperscentralen som är etablerade i de tre medlemsstater som under en ettårsperiod sammanlagt har de största avvecklingsvärdena i värdepapperscentralens avvecklingssystem för värdepapper.

f) Esma.

g) EBA.

5. De myndigheter som avses i punkt 4 a–e ska avge ett motiverat yttrande om auktorisationen inom 30 dagar efter mottagandet av den information som avses i punkt 4. När en myndighet inte avger ett yttrande inom denna tidsfrist, ska den anses ha avgivit ett positivt yttrande.

Om minst en av de myndigheter som avses i punkt 4 a–e avger ett negativt motiverat yttrande, ska den behöriga myndighet som önskar bevilja auktorisationen inom 30 dagar till de myndigheter som avses i punkt 4 a–e inkomma med ett motiverat beslut med ett bemötande av det negativa yttrandet.

Om inom 30 dagar efter det att detta beslut läggs fram någon av de myndigheter som avses i punkt 4 a–e avger ett negativt yttrande och den behöriga myndigheten fortfarande önskar bevilja auktorisationen, får vilken som helst av de myndigheter som avgett ett negativt yttrande hänskjuta ärendet till Esma för medling enligt artikel 31 c i förordning (EU) nr 1095/2010.

Om ärendet ännu inte avgjorts 30 dagar efter hänskjutandet till Esma, ska den behöriga myndighet som önskar bevilja auktorisationen fatta det slutliga beslutet och lämna en utförlig skriftlig motivering till sitt beslut till de myndigheter som avses i punkt 4 a–e.

Om den behöriga myndigheten önskar neka auktorisation, ska ärendet inte hänskjutas till Esma.

Negativa yttranden ska innehålla en uttömmande och utförlig skriftlig motivering till varför kraven i denna förordning eller andra delar av unionsrätten inte är uppfyllda.

6. Om Esma anser att den behöriga myndigheten som avses i punkt 1 har beviljat en auktorisation som eventuellt inte överensstämmer med unionsrätten ska Esma agera i enlighet med artikel 17 i förordning (EU) nr 1095/2010.

7. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS och EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera vilken information värdepapperscentralen ska lämna till den behöriga myndigheten för att erhålla de relevanta auktorisationerna för att tillhandahålla banktjänster anknutna till aveckling.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

8. Esma ska i nära samarbete med medlemmarna i ECBS och EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för samråd med de myndigheter som avses i punkt 4 innan auktorisation beviljas.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 56

Utvidgning av anknutna banktjänster

1. En värdepapperscentral som avser att utvidga de anknutna banktjänster för vilka den utser ett kreditinstitut eller som den själv tillhandahåller i enlighet med artikel 54 ska lämna in en ansökan om utvidgning till den behöriga myndigheten i dess hemmedlemsstat.

2. Ansökan om utvidgning ska behandlas enligt förfarandet i artikel 55.

Artikel 57

Återkallande av auktorisation

1. Utan att det påverkar eventuella korrigerande åtgärder enligt avdelning V ska den behöriga myndigheten i den medlemsstat där värdepapperscentralen är etablerad återkalla de auktorisationer som avses i artikel 54, under någon av följande förutsättningar:

- a) Om värdepapperscentralen under tolv månader inte har utnyttjat sin auktorisation, uttryckligen har frånsagt sig auktorisationen eller det utsedda kreditinstitutet inte har tillhandahållit några tjänster eller utövat någon verksamhet under de föregående sex månaderna.
- b) Om värdepapperscentralen har erhållit auktorisationen genom att lämna osanna uppgifter eller på något annat olagligt sätt.
- c) Om värdepapperscentralen eller de utsedda kreditinstitutet inte längre uppfyller de villkor enligt vilka auktorisationen beviljades och inte har vidtagit de korrigerande åtgärder som den behöriga myndigheten har begärt inom en viss tidsfrist.
- d) Om värdepapperscentralen eller det utsedda kreditinstitutet på ett allvarligt och systematiskt sätt har åsidosatt kraven som fastställs i denna förordning.

2. Så snart som den behöriga myndigheten upptäcker att någon av de omständigheter som avses i punkt 1 föreligger, ska den omedelbart samråda med de myndigheter som avses i artikel 55.4 om huruvida auktorisationen måste återkallas.

3. Esma, varje relevant behörig myndighet enligt artikel 12.1 a och varje myndighet som avses i artikel 60.1 eller de myndigheter som avses i artikel 55.4 får när som helst begära att den behöriga myndigheten i värdepapperscentralens hemmedlemsstat ska undersöka om värdepapperscentralen och i tillämpliga fall de utsedda kreditinstitutet fortfarande uppfyller villkoren för auktorisationen.

4. Den behöriga myndigheten får begränsa återkallandet till viss tjänst, verksamhet eller finansiellt instrument.

5. En värdepapperscentral och det utsedda kreditinstitutet ska fastställa, genomföra och upprätthålla ett lämpligt förfarande som säkerställer att kundernas och deltagarnas tillgångar i tid och under ordnade former avvecklas och överförs till en annan avvecklingsagent i händelse av återkallande av auktorisationen enligt punkt 1.

Artikel 58

Register över värdepapperscentraler

1. Beslut som fattas av behöriga myndigheter enligt artiklarna 54, 56 och 57 ska anmälas till Esma.
2. I det register som Esma i enlighet med artikel 21.3 är skyldig att göra tillgängligt på sin särskilda webbplats ska följande information föras in:
 - a) Namnet på samtliga värdepapperscentraler som har varit föremål för ett beslut enligt artiklarna 54, 56 och 57.
 - b) Namnet på samtliga utsedda kreditinstitut.
 - c) Förteckningen över de anknutna banktjänster som utsedda kreditinstitut eller värdepapperscentraler som har auktoriserats enligt artikel 54 är auktoriserade att tillhandahålla värdepapperscentralens deltagare.

3. De behöriga myndigheterna ska till Esma anmäla vilka enheter som tillhandahåller anknutna banktjänster enligt kraven i nationell lag senast den 16 december 2014.

Artikel 59

Tillämpliga stabilitetskrav för kreditinstitut eller värdepapperscentraler som har auktoriserats att tillhandahålla anknutna banktjänster

1. Ett kreditinstitut som enligt artikel 54.2 b har utsetts eller en värdepapperscentral som enligt artikel 54.2 a har auktoriserats att tillhandahålla anknutna banktjänster ska endast tillhandahålla de tjänster som anges i avsnitt C i bilagan och som omfattas av auktorisationen.

2. Ett kreditinstitut som enligt artikel 54.2 b har utsetts eller en värdepapperscentral som enligt artikel 54.2 a har auktoriserats att tillhandahålla anknutna banktjänster ska efterleva all nuvarande eller kommande lagstiftning som är tillämplig på kreditinstitut.

3. Ett kreditinstitut som enligt artikel 54.2 b har utsetts eller en värdepapperscentral som enligt artikel 54.2 a har auktoriserats att tillhandahålla anknutna banktjänster ska för varje avvecklingssystem för värdepapper uppfylla följande särskilda stabilitetskrav för de kreditrisker som är förknippade med de tjänsterna:

- a) De ska upprätta en stabil ram för att hantera motsvarande kreditrisker.
- b) De ska ofta och regelbundet identifiera källorna till sådana kreditrisker, mäta och övervaka motsvarande kreditexponeringar och använda lämpliga riskhanteringsverktyg för att kontrollera de riskerna.
- c) De ska fullständigt täcka motsvarande kreditexponeringar mot enskilda låntagande deltagare med hjälp av säkerheter och andra likvärdiga finansiella resurser.
- d) Om säkerheter används för att hantera motsvarande kreditrisker, ska de godta höglikvid säkerheter med minimal kredit- och marknadsrisk, de får använda andra typer av säkerheter i specifika situationer, om ett lämpligt värderingsavdrag tillämpas.
- e) De ska fastställa och tillämpa tillräckligt försiktiga värderingsavdrag och koncentrationsbegränsningar på de säkerheter som ställs för att täcka de kreditexponeringar som avses i c, med beaktande av målet att se till att säkerheten kan likvideras snabbt utan betydande negativa pris effekter.
- f) De ska fastställa gränser för sina motsvarande kreditexponeringar.
- g) De ska analysera och planera sin hantering av potentiella återstående kreditexponeringar och införa regler och förfaranden för att genomföra sådana planer.
- h) De ska endast bevilja kredit till deltagare som har likvidkonton hos dem.
- i) De ska införa effektiva återbetalningsförfaranden för intradagskredit och motverka kredit till påföljande dag genom att tillämpa straffavgifter med effektiv avskräckande effekt.

4. Ett kreditinstitut som enligt artikel 54.2 b har utsetts eller en värdepapperscentral som enligt artikel 54.2 a har auktoriserats att tillhandahålla anknutna banktjänster ska för varje avvecklingssystem för värdepapper uppfylla följande särskilda stabilitetskrav för de likviditetsrisker som är förknippade med de tjänsterna:

- a) De ska ha en stabil ram och verktyg för att mäta, övervaka och hantera sina likviditetsrisker, inbegripet intradagslikviditetsrisker, för varje valuta i det avvecklingssystem för värdepapper för vilket de fungerar som avvecklingsagent.

- b) De ska fortlöpande och vid lämpliga tidpunkter åtminstone en gång per dag mäta och övervaka sina likviditetsbehov och nivån av likvida tillgångar som de innehar, härvid ska de fastställa värdet på sina tillgängliga likvida tillgångar med hänsyn tagen till lämpliga värderingsavdrag för de tillgångarna.
- c) De ska ha tillräckliga likvida resurser i alla relevanta valutor för att kunna tillhandahålla avvecklingstjänster i tid under en lång rad olika potentiella stressscenarier, inbegripet men inte uteslutande en likviditetsrisk som genereras av obestånd för minst en av de deltagare mot vilka de har störst exponering, inbegripet dess moderföretag och dotterföretag.
- d) De ska reducera motsvarande likviditetsrisker med kvalificerade likvida resurser i varje valuta, såsom kontantmedel hos den utfärdande centralbanken och hos andra kreditvärdiga finansinstitut, bindande kreditlöften eller liknande arrangemang och höglikvida säkerheter eller investeringar som är snabbt tillgängliga och kan omvandlas till konanter med på förhand bestämda och mycket tillförlitliga finansieringsarrangemang, även under extrema men plausibla marknadsförhållanden och de ska identifiera, mäta och övervaka den likviditetsrisk som härrör från de olika finansinstitut som används för att förvalta deras likviditetsrisker.
- e) De ska, vid användandet av på förhand bestämda finansieringsarrangemang, endast utse kreditvärdiga finansinstitut till tillhandahållare av likviditet, de ska fastställa och tillämpa lämpliga koncentrationsgränser för var och en av de motsvarande tillhandahållarna av likviditet, inbegripet dess moderföretag och dotterföretag.
- f) De ska fastställa och kontrollera att de motsvarande resurserna är tillräckliga genom regelbundna och rigorösa stress-tester.
- g) De ska analysera och planera sin hantering av potentiell likviditetsbrist som inte är förutsedd och potentiellt saknar täckning och införa regler och förfaranden för att genomföra sådana planer.
- h) De ska om det är praktiskt genomförbart och möjligt utan att det påverkar centralbankernas kvalificeringsregler ha tillgång till centralbankskonton och andra centralbankstjänster för att förbättra sin hantering av likviditetsrisker och kreditinstitut i unionen ska deponera motsvarande kassabehållning på särskilda konton hos de utfärdande centralbankerna i unionen.
- i) De ska ha på förhand bestämda och mycket tillförlitliga arrangemang, så att de punktligt kan likvidera en säkerhet som har ställts av en fallerande kund.
- j) De ska regelbundet rapportera till de myndigheter som avses i artikel 60.1 och offentliggöra hur de mäter, övervakar och hanterar sina likviditetsrisker, inbegripet intradagslikviditetsrisker.

5. EBA ska i nära samarbete med Esma och medlemmarna i ECBS utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att ytterligare precisera de närmare bestämmelserna om ramarna och verktygen för övervakningen, mätningen, hanteringen, rapporteringen och offentliggörandet av de kredit- och likviditetsrisker, inbegripet intradagsrisker, som avses i punkterna 3 och 4. Sådana förslag till tekniska standarder för tillsyn ska i lämpliga fall anpassas till de tekniska standarder för tillsyn som har antagits i enlighet med artikel 46.3 i förordning (EU) nr 648/2012.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 18 juni 2015.

Kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 60

Tillsyn av utsedda kreditinstitut och värdepapperscentraler som har auktoriserats att tillhandahålla anknutna banktjänster

1. Utan att det påverkar artiklarna 17 och 22 i den här förordningen ska de behöriga myndigheter enligt definitionen i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013 vara ansvariga för kreditinstitutsauktoriseringen och kreditinstitutstillsynen enligt de villkor som fastställs i förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2013/36/EU av de utsedda kreditinstitut och värdepapperscentraler som enligt den här förordningen har auktoriserats att tillhandahålla anknutna banktjänster.

De behöriga myndigheter som avses i första stycket ska även vara ansvariga för tillsynen av de utsedda kreditinstitut och värdepapperscentraler som avses i det stycket när det gäller deras efterlevnad av de stabilitetskrav som avses i artikel 59 i denna förordning.

De behöriga myndigheterna som avses i första stycket ska regelbundet och minst en gång om året bedöma huruvida det utsedda kreditinstitut eller den värdepapperscentral som har auktoriserats att tillhandahålla anknutna banktjänster följer artikel 59 och informera värdepapperscentralens behöriga myndighet, som därefter ska informera de myndigheter som avses i artikel 55.4, om resultaten av sin tillsyn enligt denna punkt, inbegripet eventuella korrigerande åtgärder eller sanktioner.

2. Värdepapperscentralens behöriga myndighet ska, efter att ha samrått med de behöriga myndigheterna som avses i punkt 1, minst en gång om året granska och utvärdera följande:

- a) I det fall som avses i artikel 54.2 b, huruvida alla nödvändiga arrangemang mellan de utsedda kreditinstituten och värdepapperscentralen gör det möjligt för dem att uppfylla sina skyldigheter som fastställs i denna förordning.
- b) I de fall som avses i artikel 54.2 a, huruvida arrangemangen som har samband med auktorisationen att tillhandahålla anknutna banktjänster gör det möjligt för värdepapperscentralen att fullgöra sina skyldigheter som fastställs i denna förordning.

Värdepapperscentralens behöriga myndighet ska regelbundet och minst en gång om året informera de myndigheter som avses i artikel 55.4 om resultaten av översynen och utvärderingen enligt denna punkt, inbegripet eventuella korrigerande åtgärder eller sanktioner.

Om en värdepapperscentral utser ett auktoriserat kreditinstitut i enlighet med artikel 54, ska den för att skydda deltagarna i det avvecklingssystem för värdepapper som den driver se till att den av det kreditinstitut som den utser får tillgång till all information som krävs för tillämpningen av denna förordning och den ska rapportera varje överträdelse av den till värdepapperscentralens behöriga myndighet och till de behöriga myndigheter som avses i punkt 1.

3. För att säkerställa konsekvent, ändamålsenlig och effektiv tillsyn i unionen för kreditinstitut och värdepapperscentraler som har auktoriserats att tillhandahålla anknutna banktjänster får EBA i nära samarbete med Esmå och medlemmarna i ECBS utfärda riktlinjer till de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.

AVDELNING V

SANKTIONER

Artikel 61

Administrativa sanktioner och andra åtgärder

1. Utan att det påverkar medlemsstaternas rätt att föreskriva och besluta om straffrättsliga påföljder ska medlemsstaterna fastställa regler om samt säkerställa att deras behöriga myndigheter får påföra administrativa sanktioner och andra åtgärder som är tillämpliga på de omständigheter som anges i artikel 63 för de personer som är ansvariga för överträdelser av bestämmelserna i denna förordning och de ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att de tillämpas. Sådana sanktioner och andra åtgärder ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande.

Senast den 18 september 2016 får medlemsstaterna besluta att inte fastställa regler för administrativa sanktioner som avses i första stycket när överträdelse som avses i det stycket redan omfattas av straffrättsliga påföljder enligt deras nationella rätt. Om medlemsstaterna så beslutar ska de underrätta kommissionen och Esma på ett detaljerat sätt om de relevanta delarna av sin straffrätt.

Senast den 18 september 2016 ska medlemsstaterna underrätta kommissionen och Esma om de regler som avses i första stycket. Medlemsstaterna ska utan onödigt dröjsmål underrätta kommissionen och Esma om därpå följande eventuella ändringar av reglerna.

2. Behöriga myndigheter ska kunna införa administrativa sanktioner och andra åtgärder mot värdepapperscentraler, utsedda kreditinstitut och, med förbehåll för de villkor som fastställs i nationell rätt inom områden som inte harmoniseras genom denna förordning, ledamöter i deras ledningsorgan och alla andra personer som i praktiken kontrollerar deras verksamhet eller några andra juridiska eller fysiska personer som enligt nationell rätt betraktas som ansvariga för en överträdelse.

3. När de behöriga myndigheterna utövar sina sanktionsbefogenheter under de omständigheter som anges i artikel 63, ska de bedriva ett nära samarbete för att se till att de administrativa sanktionerna och andra åtgärderna ger de resultat som eftersträvas med denna förordning och samordna sina åtgärder för att undvika dubbelarbete eller överlappningar när de tillämpar administrativa sanktioner och andra åtgärder vid gränsöverskridande fall i enlighet med artikel 14.

4. Om medlemsstaterna i enlighet med punkt 1 har valt att fastställa straffrättsliga påföljder för de överträdelse som avses i artikel 63, ska de se till att lämpliga åtgärder har vidtagits, så att behöriga myndigheter har alla nödvändiga befogenheter att etablera kontakter med rättsliga myndigheter inom sin jurisdiktion för att få särskild information om brottsutredningar eller straffrättsliga förfaranden som har inletts på grund av eventuella överträdelse av denna förordning och vidarebefordra samma information till andra behöriga myndigheter och Esma, så att de kan uppfylla sin skyldighet att samarbeta med varandra och Esma vid tillämpningen av denna förordning.

5. Behöriga myndigheter får även samarbeta med behöriga myndigheter i andra medlemsstater för att underlätta indrivning av sanktionsavgifter.

6. Medlemsstaterna ska årligen tillhandahålla Esma uppgifter i aggregerad form om alla sanktioner och andra åtgärder som har beslutats i enlighet med punkt 1. Esma ska offentliggöra de uppgifterna i en årlig rapport.

Om medlemsstaterna i enlighet med punkt 1 har valt att fastställa straffrättsliga påföljder för överträdelse av bestämmelser som avses i artikel 63, ska deras behöriga myndigheter årligen tillhandahålla Esma anonymiserade uppgifter i aggregerad form om alla inledda brottsutredningar och alla ålagda straffrättsliga påföljder. Esma ska offentliggöra uppgifter om ålagda straffrättsliga påföljder i en årlig rapport.

7. Om den behöriga myndigheten har offentliggjort en administrativ åtgärd eller sanktion eller en straffrättslig påföljd ska den samtidigt informera Esma om det.

8. De behöriga myndigheterna ska utföra sina uppgifter och utöva sina befogenheter i enlighet med sina nationella ramar

a) direkt,

b) i samarbete med andra myndigheter,

c) under eget ansvar genom delegering till enheter till vilka uppgifter har delegerats enligt denna förordning, eller

d) genom hänvändelse till de behöriga rättsliga myndigheterna.

Artikel 62

Offentliggörande av beslut

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna på sin officiella webbplats offentliggör alla beslut om administrativa sanktioner eller andra åtgärder på grund av överträdelse av denna förordning utan onödigt dröjsmål efter det att den person som har påförts sanktionen har informerats om det beslutet. Offentliggörandet ska åtminstone omfatta information om överträdelsens typ och art samt vem den fysiska eller juridiska person som har påförts sanktionen är.

Vid överklagande av påförandet av en sanktion eller annan åtgärd inför relevanta rättsliga eller andra relevanta myndigheter ska de behöriga myndigheterna utan onödigt dröjsmål på sin officiella webbplats också offentliggöra information om överklagandets status och dess resultat. Dessutom ska alla beslut om ogiltigförklaring av ett tidigare beslut eller om påförande av en sanktion eller åtgärd offentliggöras.

Om ett offentliggörande av de juridiska personernas identitet eller av de fysiska personernas personuppgifter, efter en bedömning från fall till fall av proportionaliteten i offentliggörandet av sådana uppgifter av den behöriga myndigheten, anses som oproportionerlig eller om offentliggörandet äventyrar finansmarknadernas stabilitet eller en pågående utredning, ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna gör något av följande:

- a) Senarelägger offentliggörandet av beslutet om påförandet av sanktionen eller andra åtgärden tills anledningen till att inte offentliggöra beslutet upphör att gälla.
- b) Offentliggör beslutet om påförandet av sanktionen eller andra åtgärden på ett anonymt sätt som överensstämmer med nationell rätt, om sådant anonymt offentliggörande säkerställer ett effektivt skydd av personuppgifterna.
- c) Inte alls offentliggör beslutet om att påföra en sanktion eller annan åtgärd, om de alternativ som anges i leden a och b ovan inte anses tillräckliga för att säkerställa
 - i) att finansmarknadernas stabilitet inte äventyras,
 - ii) att offentliggörandet av sådana beslut är proportionerligt med avseende på åtgärder som bedöms vara av mindre betydelse.

Vid beslut om att offentliggöra en sanktion eller annan åtgärd på ett anonymt sätt får offentliggörandet av de relevanta uppgifterna skjutas upp under en rimlig period, om det kan förutses att skälen till anonymt offentliggörande blir inaktuella under den perioden.

De behöriga myndigheterna ska informera Esmas om alla administrativa sanktioner som har påförts men inte offentliggjorts i enlighet med tredje stycket c, inbegripet alla överklaganden av dessa och resultatet av sådana överklaganden. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna delges information och den slutliga domen vid ålagda straffrättsliga påföljder och att de lämnar dessa till Esmas. Esmas ska upprätthålla en central databas över sanktioner som rapporterats till Esmas med informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna som enda syfte. Den databasen ska endast vara tillgänglig för behöriga myndigheter och ska uppdateras på grundval av uppgifter som lämnas av de behöriga myndigheterna.

2. De behöriga myndigheterna ska säkerställa att allt som offentliggörs i enlighet med denna artikel ska finnas kvar på deras officiella webbplats under minst fem år efter offentliggörandet. Personuppgifter i offentliggörandet ska finnas på den behöriga myndighetens officiella webbplats endast så länge som är nödvändigt enligt tillämpliga bestämmelser om uppgiftsskydd.

Artikel 63

Sanktioner för överträdelser

1. Denna artikel ska vara tillämplig på följande bestämmelser i denna förordning:
 - a) Tillhandahållande av tjänster enligt avsnitten A, B och C i bilagan i strid med artiklarna 16, 25 och 54.
 - b) Erhållande av de auktorisationer som krävs enligt artiklarna 16 och 54 genom osanna uppgifter eller andra olagliga metoder enligt artiklarna 20.1 b och 57.1 b.
 - c) En värdepapperscentrals underlåtelse att uppfylla kapitalkravet i strid med artikel 47.1.
 - d) En värdepapperscentrals underlåtelse att uppfylla de organisatoriska kraven i strid med artiklarna 26–30.
 - e) En värdepapperscentrals underlåtelse att följa uppförandereglererna i strid med artiklarna 32–35.
 - f) En värdepapperscentrals underlåtelse att uppfylla kraven för värdepapperscentralstjänster i strid med artiklarna 37–41.
 - g) En värdepapperscentrals underlåtelse att uppfylla stabilitetskraven i strid med artiklarna 43–47.
 - h) En värdepapperscentrals underlåtelse att uppfylla kraven på länkar mellan värdepapperscentraler i strid med artikel 48.
 - i) Ogrundad vägran av en värdepapperscentral att bevilja olika typer av tillträde i strid med artiklarna 49–53.
 - j) Ett utsett kreditinstituts underlåtelse att uppfylla de särskilda stabilitetskraven för kreditrisker i strid med artikel 59.3.
 - k) Ett utsett kreditinstituts underlåtelse att uppfylla särskilda stabilitetskrav för likviditetsrisker i strid med artikel 59.4.
2. Utan att det påverkar de behöriga myndigheternas tillsynsbefogenheter ska de behöriga myndigheterna, åtminstone vid överträdelser som avses i denna artikel, i överensstämmelse med nationell rätt ha befogenhet att åtminstone påföra följande administrativa sanktioner och andra åtgärder:
 - a) En offentlig förklaring som anger vilken person som är ansvarig för överträdelsen samt överträdelsens art i enlighet med artikel 62.
 - b) Ett beslut om att den person som är ansvarig för överträdelsen ska upphöra med sitt agerande och inte upprepa det.
 - c) Återkallande av de auktorisationer som har beviljats enligt artiklarna 16 eller 54 i enlighet med artiklarna 20 eller 57.
 - d) Ett tillfälligt förbud eller, för upprepade allvarliga överträdelser, ett permanent förbud för en ledamot av institutets ledningsorgan eller någon annan fysisk person som hålls ansvarig att utföra ledningsuppgifter i institutet.
 - e) Maximala administrativa sanktionsavgifter på upp till minst två gånger beloppet för den vinst som erhöles genom överträdelsen, om de beloppen kan fastställas.

- f) Maximala administrativa sanktionsavgifter för fysiska personer på upp till minst 5 miljoner EUR eller motsvarande värde i nationell valuta dagen för antagandet av denna förordning, i medlemsstater vars valuta inte är euro.
- g) Om det gäller en juridisk person, maximala administrativa sanktionsavgifter på minst 20 miljoner EUR eller upp till 10 % av den juridiska personens totala årsomsättning i enlighet med den senaste tillgängliga redovisning som har godkänts av ledningsorganet, om den juridiska personen är ett moderföretag eller ett dotterföretag till det moderföretag som i enlighet med direktiv 2013/34/EU ska upprätta koncernredovisning, ska den relevanta totala årsomsättningen vara den totala årsomsättningen eller motsvarande inkomstslag i enlighet med de relevanta redovisningsdirektiven enligt den senaste tillgängliga sammanställda redovisning som har godkänts av ledningsorganet för det yttersta moderföretaget.
3. Behöriga myndigheter får förfoga över andra befogenheter att påföra sanktioner utöver dem som avses i punkt 2 och får utdöma högre administrativa sanktionsavgifter än dem som fastställs i den punkten.

Artikel 64

Effektiv tillämpning av sanktioner

Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna, när de fastställer vilken typ av administrativa sanktioner eller andra åtgärder som ska vidtas samt nivån för dessa, tar hänsyn till alla relevanta omständigheter, inbegripet om lämpligt följande:

- a) Överträdelsens allvarlighetsgrad och varaktighet.
- b) Graden av ansvar hos den person som är ansvarig för överträdelsen.
- c) Finansiell styrka hos den person som är ansvarig för överträdelsen, till exempel enligt den ansvariga juridiska personens totala omsättning eller den aktuella fysiska personens årsinkomst.
- d) Storleken på de vinster som har gjorts eller de förluster som undvikits av den person som är ansvarig för överträdelsen eller förluster för tredje part till följd av överträdelsen, i den mån dessa kan fastställas.
- e) Graden av samarbete med den behöriga myndigheten hos den person som är ansvarig för överträdelsen, utan att det påverkar behovet av att säkerställa återbetalning av de vinster som personen har erhållit eller de förluster som den undvikit.
- f) Tidigare överträdelser av den person som är ansvarig för överträdelsen.

Artikel 65

Rapportering av överträdelser

1. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna inrättar effektiva mekanismer som uppmuntrar till rapportering av potentiella eller faktiska överträdelser av denna förordning till behöriga myndigheter.
2. Bland de mekanismer som avses i punkt 1 ska åtminstone följande ingå:
- a) Särskilda förfaranden för mottagande och utredning av rapporter om potentiella eller faktiska överträdelser och uppföljningen av dessa, inbegripet inrättande av säkra kommunikationskanaler för sådana rapporter.
- b) Lämpligt skydd av de anställda i institut som rapporterar potentiella eller faktiska överträdelser begångna inom institutet mot som ett minimum repressalier, diskriminering eller andra former av orättvis behandling.
- c) Skydd av personuppgifter både för den person som rapporterar potentiella eller faktiska överträdelser och för den fysiska person som påstås vara ansvarig för en överträdelse i enlighet med principerna i direktiv 95/46/EG.

- d) Identitetsskydd för både den person som rapporterar överträdelser och den fysiska person som påstås vara ansvarig för en överträdelse under alla skeden av förfarandena, såvida inte sådant offentlighögörande krävs enligt nationell rätt i samband med ytterligare utredning eller efterföljande administrativa eller rättsliga förfaranden.
3. Medlemsstaterna ska kräva att instituten har lämpliga förfaranden för att deras anställda ska kunna rapportera faktiska eller potentiella överträdelser internt genom en särskild, oberoende och fristående kanal.

En sådan kanal får även tillhandahållas genom arrangemang fastställda av arbetsmarknadens parter. Samma skydd som avses i punkt 2 b, c och d ska gälla.

Artikel 66

Rätt att överklaga

Medlemsstaterna ska se till att beslut som fattas och åtgärder som vidtas i enlighet med denna förordning är vederbörligen motiverade och omfattas av rätten att överklaga inför domstol. Rätten att överklaga inför domstol ska gälla, om inget beslut fattas inom sex månader från inlämnandet vid ansökningar om auktorisation som innehåller alla de uppgifter som krävs enligt gällande bestämmelser.

AVDELNING VI

DELEGERING AV BEFOGENHET, GENOMFÖRANDEBEFOGENHETER, ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER, ÄNDRINGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 67

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenheten att anta delegerade akter som avses i artiklarna 2.2, 7.14 och 24.7 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 17 september 2014.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 2.2, 7.14 och 24.7 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallande innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 2.2, 7.14 och 24.7 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 68

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av Europeiska värdepapperskommittén, som inrättats genom kommissionens beslut 2001/528/EG⁽¹⁾. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 2001/528/EG av den 6 juni 2001 om inrättande av en europeisk värdepapperskommitté (EGT L 191, 13.7.2001, s. 45).

*Artikel 69***Övergångsbestämmelser**

1. De behöriga myndigheterna ska anmäla till Esmas instituten som drivs som värdepapperscentraler senast den 16 december 2014.
2. Värdepapperscentraler ska ansöka om samtliga auktorisationer som krävs enligt denna förordning och anmäla relevanta länkar mellan värdepapperscentraler inom sex månader från och med dagen för ikraftträdande av samtliga tekniska standarder för tillsyn antagna enligt artiklarna 17, 26, 45, 47, 48, och, i relevanta fall, artiklarna 55 och 59.
3. En värdepapperscentral från tredjeland ska inom sex månader från den dag som infaller senast av antingen dagen för ikraftträdandet av de tekniska standarderna för tillsyn antagna enligt artiklarna 12, 17, 25, 26, 45, 47, 48, och, i relevanta fall, artiklarna 55 och 59 eller dagen för det genomförandebeslut som avses i artikel 25.9, ansöka om erkännande hos Esmas, om den har för avsikt att tillhandahålla tjänster på grundval av artikel 25.
4. Fram till dess att ett beslut om auktorisation eller erkännande av värdepapperscentraler och deras verksamhet, inbegripet länkar mellan värdepapperscentraler, fattas enligt denna förordning ska respektive nationella regler om auktorisation och erkännande av värdepapperscentraler fortsätta att gälla.
5. Värdepapperscentraler som drivs av de enheter som avses i artikel 1.4 ska uppfylla kraven i denna förordning senast ett år efter dagen för ikraftträdandet av de tekniska standarder för tillsyn som avses i punkt 2.

*Artikel 70***Ändring av direktiv 98/26/EG**

Direktiv 98/26/EG ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 2 a första stycket tredje strecksatsen ska ersättas med följande text:

”— som är betecknat som ett system och anmält till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten av den medlemsstat vars rätt är tillämplig, utan att detta påverkar tillämpningen av andra strängare regler, som föreskrivs i nationell rätt, sedan den medlemsstaten har förvässat sig om att systemets regler är tillfredsställande.”

2. I artikel 11 ska följande stycke läggas till:

”3. Medlemsstaterna ska senast den 18 mars 2015 anta och offentliggöra samt meddela kommissionen de åtgärder som är nödvändiga för att följa artikel 2 a första stycket tredje strecksatsen.”

*Artikel 71***Ändring av direktiv 2014/65/EU**

Direktiv 2014/65/EU ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 2.1 o ska ersättas med följande:

”o) Värdepapperscentraler förutom i de fall som föreskrivs i artikel 73 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 (*).

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappers-avveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiven 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 (EUT L 257, 28.8.2014, s. 1).”

2. I artikel 4.1 ska följande punkt läggas till:

”64. *Värdepapperscentral*: Värdepapperscentral enligt definitionen i artikel 2.1.1 i förordning (EU) nr 909/2014.”

3. Bilaga I, avsnitt B, punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Förvaring och administration av finansiella instrument för kunders räkning, bland annat värdepappersförvaring och liknande tjänster, såsom handhavande av kontanta medel/finansiella säkerheter, med undantag för tillhandahållande och förande av värdepapperskonton på högsta nivå (*central kontoföringstjänst*) enligt punkt 2 i avsnitt A i bilagan till förordning (EU) nr 909/2014.”

Artikel 72

Ändring av förordning (EU) nr 236/2012

Artikel 15 i förordning (EU) nr 236/2012 ska utgå.

Artikel 73

Tillämpning av direktiv 2014/65/EU och förordning (EU) nr 600/2014

För värdepapperscentraler som har auktoriserats i enlighet med artikel 16 i denna förordning ska det inte krävas auktorisation enligt direktiv 2014/65/EU för att tillhandahålla de tjänster som uttryckligen anges i avsnitten A och B i bilagan till denna förordning.

Om en värdepapperscentral som har auktoriserats i enlighet med artikel 16 i den här förordningen tillhandahåller en eller flera investerings tjänster eller utför en eller flera investeringsverksamheter utöver tillhandahållandet av de tjänster som uttryckligen anges i avsnitten A och B i bilagan till denna förordning, ska direktiv 2014/65/EU, med undantag av artiklarna 5–8, 9.1, 9.2, 9.4, 9.5 och 9.6 samt 10–13, och förordning (EU) nr 600/2014* tillämpas.

Artikel 74

Rapporter

1. Esma ska i samarbete med EBA och de behöriga myndigheterna och de relevanta myndigheterna lämna in årliga rapporter till kommissionen med en bedömning av tendenser, potentiella risker och sårbara punkter och vid behov rekommendationer om förebyggande eller korrigerande åtgärder på marknaderna för de tjänster som omfattas av denna förordning. De rapporterna ska minst innehålla en bedömning av följande:

- a) Avvecklingseffektiviteten vid inhemska och gränsöverskridande transaktioner per medlemsstat på grundval av antal och volym uteblivna avvecklingar, sanktionsavgiftsbelopp enligt artikel 7.2, antal och volym ersättningsköp enligt artikel 7.3 och 7.4 samt andra eventuellt relevanta kriterier.
- b) Lämpligheten med sanktioner för uteblivna avvecklingar, i synnerhet behovet av extra flexibilitet i fråga om sanktioner för uteblivna avveckling av icke-likvida finansiella instrument enligt artikel 7.4.
- c) En mätning av antalet avvecklingar som inte sker inom de avvecklingssystem för värdepapper som drivs av värdepapperscentraler på grundval av antal transaktioner och deras volym på grundval av den informationen som mottagits enligt artikel 9 samt andra eventuellt relevanta kriterier.
- d) De gränsöverskridande tjänster som omfattas av denna förordning på grundval av antal och typer av länkar mellan värdepapperscentraler, antal utländska deltagare i de avvecklingssystem för värdepapper som drivs av värdepapperscentraler, antal transaktioner och deras volym för utländska deltagare, antal utländska emittenter som registrerar sina värdepapper i en värdepapperscentral enligt artikel 49 samt andra eventuellt relevanta kriterier.

- e) Behandlingen av ansökningar om tillträde enligt artiklarna 49, 52 och 53 för att kartlägga skälen till avslag på ansökningar om tillträde från värdepapperscentraler, centrala motparter och handelsplatser, eventuella tendenser vad gäller sådana avslag och möjliga lösningar för att minska de identifierade riskerna i framtiden, så att tillträde kan beviljas, samt eventuella andra väsentliga hinder för konkurrensen i samband med finansiella efterhandelstjänster.
- f) Behandlingen av ansökningar som lämnas in i enlighet med de förfaranden som avses i artikel 23.3–23.7 och artikel 25.4–25.10.
- g) I tillämpliga fall iakttagelserna från den inbördes utvärderingen av gränsöverskridande tillsyn i artikel 24.6 och huruvida sådana utvärderingar i framtiden skulle kunna genomföras mer sällan, inbegripet uppgift om huruvida iakttagelserna tyder på behov av mer formella tillsynskollegier.
- h) Tillämpningen av medlemsstaternas bestämmelser om civilrättsligt ansvar när det gäller förluster som åsamkas av värdepapperscentraler.
- i) De förfaranden och villkor enligt vilka värdepapperscentralerna har auktoriserats att utse kreditinstitut eller själva tillhandahålla anknutna banktjänster i enlighet med artiklarna 54 och 55, inbegripet en bedömning av de effekter som sådant tillhandahållande kan ha på den finansiella stabiliteten och konkurrensen i samband med avveckling och anknutna banktjänster i unionen.
- j) Tillämpningen av de regler som avses i artikel 38 om skydd av deltagares värdepapper och deras kunders värdepapper, särskilt dem i artikel 38.5.
- k) Tillämpningen av sanktioner och särskilt behovet av ytterligare harmonisering av administrativa sanktioner för överträdelse av kraven som fastställs i denna förordning.

2. De rapporter som avses i punkt 1 omfattar ett kalenderår och ska lämnas in till kommissionen senast den 30 april följande kalenderår.

Artikel 75

Översyn

Senast den 18 september 2019 ska kommissionen se över och utarbeta en allmän rapport om denna förordning. Den rapporten ska i synnerhet bedöma de frågor som avses i artikel 74.1 a–k, huruvida det finns några andra väsentliga hinder för konkurrensen i samband med de tjänster som omfattas av denna förordning som i otillräcklig utsträckning har åtgärdats och eventuellt behov av ytterligare åtgärder för att begränsa följderna för skattebetalarna av värdepapperscentralers fallissemang. Kommissionen ska överlämna rapporten till Europaparlamentet och rådet tillsammans med eventuella lämpliga förslag.

Artikel 76

Ikraftträdande och tillämpning

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Artikel 3.1 ska från och med den 1 januari 2023 tillämpas på överlåtbara värdepapper som utfärdas efter det datumet och från och med den 1 januari 2025 tillämpas på alla överlåtbara värdepapper.
3. Artikel 5.2 ska tillämpas från och med den 1 januari 2015.

För en handelsplats som har tillträde till en värdepapperscentral som avses i artikel 30.5 ska, genom undantag från första stycket i denna punkt, artikel 5.2 tillämpas minst sex månader innan en sådan värdepapperscentral utkontrakterar sin verksamhet till den relevanta offentliga enheten, och i samtliga fall senast från och med den 1 januari 2016.

4. De avvecklingsdisciplinåtgärder som avses i artikel 6.1–6.4 ska tillämpas från och med dagen för ikraftträdande för den delegerade akt som antagits av kommissionen enligt artikel 6.5.

5. De avvecklingsdisciplinåtgärder som avses i artikel 7.1–7.13 och den ändring som fastställs i artikel 72 ska tillämpas från och med dagen för ikraftträdande för den delegerade akt som antagits av kommissionen enligt artikel 7.15.

En MTF-plattform som uppfyller de kriterier som fastställs i artikel 33.3 i direktiv 2014/65/EU omfattas av andra stycket i artikel 7.3 i denna förordning till och med

a) det slutliga beslutet om dess ansökan om registrering enligt artikel 33 i direktiv 2014/65/EU eller

b) när en MTF-plattform inte har ansökt om registrering enligt artikel 33 i direktiv 2014/65/EU senast den 13 juni 2017.

6. De rapporteringsåtgärder som avses i artikel 9.1 ska tillämpas från och med dagen för ikraftträdande för den genomförandeakt som antagits av kommissionen enligt artikel 9.3.

7. Hänvisningar i denna förordning till direktiv 2014/65/EU och förordning (EU) nr 600/2014 ska före den 3 januari 2017 läsas som hänvisningar till direktiv 2004/39/EG i enlighet med den jämförelsetabell som anges i bilaga IV till direktiv 2014/65/EU i den utsträckning den jämförelsetabellen innehåller bestämmelser avseende direktiv 2004/39/EG.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 23 juli 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

S. GOZI

Ordförande

BILAGA

FÖRTECKNING ÖVER TJÄNSTER

AVSNITT A

Värdepapperscentralers huvudtjänster

1. Ursprunglig registrering av värdepapper i ett kontobaserat system (*notarietjänst*).
2. Tillhandahållande och förande av värdepapperskonton på högsta nivå (*central kontoföringstjänst*).
3. Drift av ett avvecklingssystem för värdepapper (*avvecklingstjänst*).

AVSNITT B

Andra anknutna tjänster än banktjänster vid värdepapperscentraler som inte medför kredit- eller likviditetsrisker

Sådana tjänster som tillhandahålls av värdepapperscentralerna som bidrar till att öka värdepappersmarknadernas säkerhet, effektivitet och öppenhet, vilket kan omfatta men inte är begränsat till följande:

1. Tjänster i samband med avvecklingstjänsten, t.ex.
 - a) organisation av en utlåningsmekanism för värdepapper, som agent mellan deltagare i ett avvecklingssystem för värdepapper,
 - b) tillhandahållande av säkerhetsförvaltningstjänster, som agent mellan deltagare i ett avvecklingssystem för värdepapper,
 - c) avvecklingsavstämning, orderdirigering, handelsbekräftelse, handelskontroll.
2. Tjänster i samband med notarietjänster och centrala förvaltningstjänster, t.ex.
 - a) tjänster i samband med aktieägarregister,
 - b) hantering av bolagshändelser, inklusive skatt, bolagsstämmor och informationstjänster,
 - c) tjänster för nyemissioner, som tilldelning och hantering av Isin-koder och liknande koder,
 - d) Orderdirigering och orderbehandling, insamling och hantering av avgifter samt tillhörande rapportering.
3. Upprättande av länkar mellan värdepapperscentraler, tillhandahållande eller förvaltning av värdepapperskonton i samband med avvecklingstjänsten, säkerhetsförvaltning, andra anknutna tjänster.
4. Alla andra tjänster, t.ex.
 - a) allmänna säkerhetsförvaltningstjänster som agent,
 - b) lagstadgad rapportering,
 - c) information, uppgifter och statistik till marknads- och statistikundersökningsbyråer eller andra statliga eller mellanstatliga enheter,
 - d) it-tjänster.

AVSNITT C

Anknutna banktjänster

Banktjänster i direkt samband med huvudtjänster eller anknutna tjänster som förtecknas i avsnitten A och B, t.ex.

- a) tillhandahållande av likvidkonton för och mottagande av insättningar från deltagare i ett avvecklingssystem för värdepapper och innehavare av värdepapperskonton, i den mening som avses i punkt 1 i bilaga I till direktiv 2013/36/EU,

- b) tillhandahållande av löpande kredit för återbetalning senast följande bankdag, utlåning av kontantmedel för förfinansiering av bolagshändelser och utlåning av värdepapper till innehavare av värdepapperskonton, i den mening som avses i punkt 2 i bilaga I till direktiv 2013/36/EU,
 - c) betaltjänster som innebär hantering av kontant- och valutatransaktioner, i den mening som avses i punkt 4 i bilaga I till direktiv 2013/36/EU,
 - d) borgensförbindelser och garantier i samband med värdepapperslån, i den mening som avses i punkt 6 i bilaga I till direktiv 2013/36/EU,
 - e) likviditetsförvaltning som omfattar utländsk valuta och överlåtbara värdepapper i samband med förvaltning av deltagarnas positiva kontosaldo, i den mening som avses i punkt 7 b och e i bilaga I till direktiv 2013/36/EU.
-

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 910/2014**av den 23 juli 2014****om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Att bygga upp förtroendet för nätmiljön är avgörande för den ekonomiska och sociala utvecklingen. Bristande förtroende, särskilt på grund av upplevd brist på rättssäkerhet, gör att konsumenter, företag och offentliga myndigheter tvekar att utföra transaktioner på elektronisk väg och att använda nya tjänster.
- (2) Syftet med denna förordning är att öka förtroendet för elektroniska transaktioner på den inre marknaden genom att tillhandahålla en gemensam grund för ett säkert elektroniskt samspel mellan medborgare, företag och offentliga myndigheter, och därigenom öka effektiviteten hos offentliga och privata nättjänster, elektronisk affärsverksamhet och e-handel i unionen.
- (3) Europaparlamentet och rådets direktiv 1999/93/EG ⁽³⁾ gällde elektroniska underskrifter utan att skapa ett heltäckande, gräns- och sektorsöverskridande regelverk för säkra, pålitliga och lättanvända elektroniska transaktioner. Genom denna förordning stärks och utvidgas det direktivets regelverk.
- (4) I kommissionens meddelande av den 26 augusti 2010 med titeln *En digital agenda för Europa* utpekades fragmenteringen av den digitala marknaden, bristen på interoperabilitet och den ökande it-brottsligheten som viktiga hinder för en positiv spiral för den digitala ekonomin. I sin rapport om EU-medborgarskapet 2010 med titeln *Att undanröja hindren för EU-medborgarnas möjligheter att utöva sina rättigheter* betonade kommissionen ytterligare vikten av att undanröja de största hindren för att unionsmedborgarna ska kunna utnyttja fördelarna med en digital inre marknad och gränsöverskridande digitala tjänster.
- (5) I sina slutsatser av den 4 februari 2011 och den 23 oktober 2011 uppmanade Europeiska rådet kommissionen att se till att en digital inre marknad skapas senast 2015, att göra snabba framsteg på centrala områden inom den digitala ekonomin och att främja en fullständigt integrerad digital inre marknad genom att underlätta gränsöverskridande användning av nättjänster, med särskild fokus på att underlätta säker elektronisk identifiering och autentisering.

⁽¹⁾ EUT C 351, 15.11.2012, s. 73.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 3 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 23 juli 2014.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/93/EG av den 13 december 1999 om ett gemenskapsramverk för elektroniska signaturer (EGT L 13, 19.1.2000, s. 12).

- (6) I sina slutsatser av den 27 maj 2011 uppmanade rådet kommissionen att bidra till den digitala marknaden genom att skapa lämpliga förhållanden för ömsesidigt gränsöverskridande erkännande av grundläggande funktioner såsom elektronisk identifiering, elektroniska dokument, elektroniska underskrifter och elektroniska leveranstjänster samt för interoperabla e-förvaltningstjänster i hela EU.
- (7) Europaparlamentet betonade, i sin resolution av den 21 september 2010 om fullbordandet av den inre marknaden för e-handel ⁽¹⁾, betydelsen av säkerhet i elektroniska tjänster, särskilt i elektroniska underskrifter, och behovet av att skapa en infrastruktur för kryptering med öppen nyckel (PKI) i hela Europa samt uppmanade kommissionen att inrätta en europeisk nätverksport för valideringsmyndigheter för att garantera gränsöverskridande interoperabilitet för elektroniska underskrifter och öka säkerheten i samband med transaktioner som görs via internet.
- (8) Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG ⁽²⁾ ska medlemsstaterna inrätta ”gemensamma kontaktpunkter” för att se till att alla förfaranden och formaliteter som är nödvändiga för tillträde till en tjänsteverksamhet och för att utöva den kan fullgöras enkelt, på distans och på elektronisk väg, via den lämpliga gemensamma kontaktpunkten och med behöriga myndigheter. Många nättjänster som är tillgängliga via gemensamma kontaktpunkter kräver elektronisk identifiering, autentisering och underskrift.
- (9) I de flesta fall kan medborgare inte använda sin elektroniska identifiering för att autentisera sig i en annan medlemsstat därför att de nationella systemen för elektronisk identifiering i deras land inte är erkända i andra medlemsstater. Detta elektroniska hinder utestänger tillhandahållare av tjänster från möjligheten att fullt ut utnyttja fördelarna med den inre marknaden. Ömsesidigt erkända medel för elektronisk identifiering kommer att underlätta tillhandahållandet av en rad olika tjänster över gränserna på den inre marknaden och ge företagen möjlighet att verka över gränserna utan att stöta på en mängd hinder i sina kontakter med myndigheter.
- (10) Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/24/EU ⁽³⁾ inrättades ett nätverk av nationella myndigheter som är ansvariga för e-hälsa. I syfte att öka säkerheten och kontinuiteten i gränsöverskridande hälso- och sjukvård ska nätverket utarbeta riktlinjer om tillgång till elektroniska hälso- och sjukvårdsuppgifter samt tjänster, inklusive genom att stödja ”gemensamma åtgärder för identifiering och autentisering för att underlätta överförbara uppgifter i gränsöverskridande hälso- och sjukvård”. Ömsesidigt erkännande av elektronisk identifiering och autentisering är en förutsättning för att gränsöverskridande sjukvård ska kunna bli verklighet för Europas befolkning. Om personer reser för att söka vård måste deras sjukjournaler vara tillgängliga i behandlingslandet. Detta förutsätter robusta, säkra och tillförlitliga ramar för elektronisk identifiering.
- (11) Denna förordning bör tillämpas i full överensstämmelse med de principer om skydd av personuppgifter som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG ⁽⁴⁾. Vad gäller principen om ömsesidigt erkännande som fastställs genom denna förordning bör autentisering för en nättjänst endast avse behandling av den identifieringsinformation som är adekvat, relevant och som inte går utöver vad som är nödvändigt för att få tillgång till den aktuella nättjänsten. Därtill bör kraven i direktiv 95/46/EG om sekretess och säkerhet vid behandling följas av tillhandahållaren av betrodda tjänster och tillsynsorgan.
- (12) Ett av målen för denna förordning är att undanröja befintliga hinder för den gränsöverskridande användningen av medel för elektronisk identifiering som används i medlemsstaterna för autentisering för åtminstone offentliga tjänster. Denna förordning syftar inte till att ingripa i fråga om elektroniska identitetshanteringsystem och tillhörande infrastrukturer som inrättats i medlemsstaterna. Syftet med denna förordning är att se till att säker elektronisk identifiering och autentisering för åtkomst till gränsöverskridande nättjänster som erbjuds av medlemsstaterna är möjlig.

⁽¹⁾ EUT C 50 E, 21.2.2012, s. 1.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (EUT L 376, 27.12.2006, s. 36).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/24/EU av den 9 mars 2011 om tillämpningen av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård (EUT L 88, 4.4.2011, s. 45).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

- (13) Medlemsstaterna bör även fortsättningsvis ha rätt att för elektronisk identifiering använda eller införa medel för åtkomst till nättjänster. De bör även ha möjlighet att själva bestämma om de vill engagera den privata sektorn i tillhandahållandet av dessa medel. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att anmäla sina system för elektronisk identifiering till kommissionen. Det ankommer på medlemsstaterna att välja om de till kommissionen vill anmäla alla, några eller inga av de elektroniska identifieringssystem som används på nationell nivå för att få åtkomst till åtminstone offentliga nättjänster eller särskilda nättjänster.
- (14) I förordningen bör vissa villkor fastställas rörande vilka medel för elektronisk identifiering som måste erkännas och hur systemen för elektronisk identifiering bör anmälas. Dessa villkor bör hjälpa medlemsstaterna att bygga upp det förtroende som krävs för varandras system för elektronisk identifiering samt att ömsesidigt erkänna medel för elektronisk identifiering som ingår i deras anmälda system. Principen om ömsesidigt erkännande bör gälla om den anmälande medlemsstatens system för elektronisk identifiering uppfyller villkoren för anmälan och om anmälan har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*. Principen om ömsesidigt erkännande bör dock endast avse autentisering för en nättjänst. Åtkomsten till dessa nättjänster och deras slutliga leverans till den sökande bör vara nära kopplad till rätten att ta emot sådana tjänster enligt villkoren i nationell lagstiftning.
- (15) Skyldigheten att erkänna medel för elektronisk identifiering bör enbart avse medel vars identifieringstillitsnivå motsvarar en nivå som är lika hög eller högre än den nivå som krävs för den aktuella nättjänsten. Den skyldigheten bör dessutom endast tillämpas när det offentliga organet i fråga använder tillitsnivån väsentlig eller hög i samband med åtkomst till den nättjänsten. Medlemsstaterna bör ha rätt att, i enlighet med unionsrätten, erkänna medel för elektronisk identifiering med lägre identifieringstillitsnivåer.
- (16) Tillitsnivåerna bör återge graden av tillit till ett medel för elektronisk identifiering vid fastställande av en persons identitet och skapa visshet om att den person som gör anspråk på en viss identitet faktiskt är den person som har tilldelats denna identitet. Tillitsnivån beror på den grad av tillit detta medel för elektronisk identifiering ger i fråga om en persons påstådda eller styrkta identitet med beaktande av olika processer (t.ex. styrkande och kontroll av identitet, och autentisering), förvaltningsverksamhet (t.ex. den enhet som utfärdar medel för elektronisk identifiering och förfaranden för att utfärda sådana medel) och de tekniska kontroller som tillämpas. Det finns olika tekniska definitioner och beskrivningar av tillitsnivåer tack vare unionsfinansierade storskaliga pilotprojekt, standardiseringsarbete och internationell verksamhet. Det storskaliga pilotprojektet Stork och ISO 29115 avser, bland annat, nivåerna 2, 3 och 4, som bör tas under noggrant övervägande vid fastställandet av minsta tekniska krav, standarder och förfaranden för tillitsnivåerna låg, väsentlig och hög enligt denna förordning, samtidigt som en konsekvent tillämpning av denna förordning säkerställs med särskilt hänseende på tillitsnivån hög i samband med styrkande av identitet för utfärdande av kvalificerade certifikat. De fastställda kraven ska vara teknikneutrala. Det ska vara möjligt att uppnå de nödvändiga tekniska kraven med hjälp av olika tekniklösningar.
- (17) Medlemsstaterna bör uppmana den privata sektorn att frivilligt använda medel för elektronisk identifiering inom ramen för ett anmält system för identifieringsändamål när detta behövs för nättjänster eller elektroniska transaktioner. Genom möjligheten att använda sådana medel för elektronisk identifiering kan den privata sektorn förlita sig på elektronisk identifiering och autentisering som redan i stor utsträckning används i många medlemsstater för åtminstone offentliga tjänster, samtidigt som det blir lättare för företag och medborgare att få åtkomst till sina gränsöverskridande nättjänster. För att göra det lättare för den privata sektorn att använda sådana gränsöverskridande medel för elektronisk identifiering bör den autentiseringsmöjlighet som tillhandahålls av en medlemsstat vara tillgänglig för de förlitande parter i den privata sektorn som är etablerade utanför denna medlemsstats territorium på samma villkor som för de förlitande parter i den privata sektorn som är etablerade i denna medlemsstat. Med hänsyn till förlitande parter i den privata sektorn får den anmälande medlemsstaten fastställa villkor för åtkomst till medlen för autentisering. Sådana villkor för åtkomst kan innehålla uppgift om huruvida medlen för autentisering för det anmälda systemet för närvarande är tillgängliga för förlitande parter i den privata sektorn.
- (18) I denna förordning bör det föreskrivas skadeståndsansvar för den anmälande medlemsstaten, den part som utfärdar medlet för elektronisk identifiering och den part som handhar autentiseringsförfarandet vid underlåtenhet att uppfylla relevanta skyldigheter enligt denna förordning. Denna förordning bör dock tillämpas i enlighet med nationella bestämmelser om skadeståndsansvar. Den ska därför inte påverka tillämpningen av dessa nationella bestämmelser om t.ex. definition av skada eller relevanta tillämpliga förfaranderegler, inbegripet regler om bevisbörda.

- (19) Säkerheten i system för elektronisk identifiering är avgörande för ett tillförlitligt gränsöverskridande ömsesidigt erkännande av medel för elektronisk identifiering. Mot denna bakgrund bör medlemsstaterna samarbeta med avseende på säkerheten och interoperabiliteten i systemen för elektronisk identifiering på unionsnivå. När system för elektronisk identifiering kräver att förlitande parter på nationell nivå använder särskild maskinvara eller programvara förutsätter den gränsöverskridande interoperabiliteten att dessa medlemsstater inte inför sådana krav och därtill hörande kostnader för förlitande parter som är etablerade utanför deras territorium. I så fall bör lämpliga lösningar diskuteras och utvecklas inom interoperabilitetsramverkets räckvidd. Tekniska krav som har sin grund i de inneboende specifikationerna för nationella medel för elektronisk identifiering som sannolikt berör innehavarna av sådana elektroniska medel (t.ex. smartkort) är däremot oundvikliga.
- (20) Medlemsstaternas samarbete bör underlätta den tekniska interoperabiliteten för de anmälda systemen för elektronisk identifiering i syfte att främja en hög nivå av förtroende och en säkerhetsnivå som är anpassad till risknivån. Ett utbyte av information och bästa praxis mellan medlemsstaterna med sikte på ömsesidigt erkännande bör bidra till detta samarbete.
- (21) Genom denna förordning bör även ett allmänt regelverk för användningen av betrodda tjänster upprättas. Någon allmän skyldighet att använda dem eller att installera en accesspunkt för alla befintliga betrodda tjänster bör dock inte skapas. I synnerhet bör den inte gälla tillhandahållande av tjänster som endast används inom slutna system mellan en avgränsad uppsättning deltagare, och som inte påverkar tredje man. Exempelvis system som inrättats i företag eller offentlig förvaltning för hantering av interna förfaranden där betrodda tjänster används bör inte omfattas av kraven i denna förordning. Endast betrodda tjänster som tillhandahålls för allmänheten och som påverkar tredje man bör uppfylla de krav som fastställs i denna förordning. Denna förordning bör inte heller gälla frågor som avser ingående eller giltighet av avtal eller andra rättsliga förpliktelser om nationell rätt eller unionsrätten föreskriver vissa formkrav. Den bör inte heller inverka på nationella formkrav avseende offentliga register, i synnerhet inte kommersiella register eller fastighetsregister.
- (22) För att bidra till deras allmänna gränsöverskridande användning bör det vara möjligt att använda betrodda tjänster som bevis vid rättsliga förfaranden i alla medlemsstater. Rättsverkan av betrodda tjänster ska definieras i nationell rätt, om inte annat föreskrivs i denna förordning.
- (23) I den mån denna förordning medför en skyldighet att erkänna en betrodd tjänst, får en sådan betrodd tjänst ogillas endast om skyldighetens adressat av tekniska skäl bortom adressatens direkta kontroll är oförmögen att läsa eller kontrollera den. Denna skyldighet bör dock inte i sig medföra att ett offentligt organ är tvunget att anskaffa den maskinvara och programvara som krävs för teknisk läsbarhet för alla befintliga betrodda tjänster.
- (24) Medlemsstaterna får behålla eller införa nationella bestämmelser, i överensstämmelse med unionsrätten, avseende betrodda tjänster så länge dessa tjänster inte har harmoniserats fullständigt genom denna förordning. Betrodda tjänster som överensstämmer med denna förordning bör dock omfattas av fri rörlighet på den inre marknaden.
- (25) Utöver de tjänster som ingår i den fasta förteckning över betrodda tjänster som avses i denna förordning bör medlemsstaterna ha frihet att fastställa andra typer av betrodda tjänster för erkännande på nationell nivå som kvalificerade betrodda tjänster.
- (26) På grund av den snabba tekniska utvecklingen bör denna förordning omfatta en strategi som är öppen för innovation.
- (27) Denna förordning bör vara teknikneutral. Den rättsliga verkan som den medför bör vara möjlig att uppnå med alla typer av tekniska medel, förutsatt att kraven i denna förordning är uppfyllda.

- (28) För att framför allt öka små och medelstora företags samt konsumenternas förtroende för den inre marknaden och för att främja användningen av betrodda tjänster och produkter, bör begreppen kvalificerade betrodda tjänster och kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster införas i syfte att ange krav och skyldigheter som säkerställer hög grad av säkerhet oavsett vilken typ av kvalificerad betrodd tjänst eller produkt som används eller tillhandahålls.
- (29) I linje med de skyldigheter som följer av Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning, som godkändes genom rådets beslut 2010/48/EG ⁽¹⁾, särskilt artikel 9 i konventionen, bör personer med funktionshinder kunna använda betrodda tjänster och slutanvändarprodukter som används vid tillhandahållandet av dessa tjänster på samma villkor som andra konsumenter. När det är genomförbart bör därför betrodda tjänster som tillhandahålls och slutanvändarprodukter som används i samband med tillhandahållandet av dessa tjänster göras tillgängliga för personer med funktionsnedsättning. Genomförbarhetsbedömningen bör inbegripa tekniska och ekonomiska överväganden.
- (30) Medlemsstaterna bör utse ett eller flera tillsynsorgan för genomförandet av tillsynsverksamheten enligt denna förordning. Medlemsstaterna bör också kunna fatta beslut, efter ömsesidig överenskommelse med en annan medlemsstat, om att utse ett tillsynsorgan på den andra medlemsstatens territorium.
- (31) Tillsynsorgan bör samarbeta med dataskyddsmyndigheter, t.ex. genom att informera dem om resultatet av granskningar av kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster, när det förefaller ha skett en överträdelse av reglerna om skydd för personuppgifter. Bestämmelsen om information bör särskilt gälla säkerhetstillbud och personuppgiftsöverträdelser.
- (32) För att öka användarnas förtroende för den inre marknaden bör det åligga alla tillhandahållare av betrodda tjänster att tillämpa goda säkerhetsförfaranden som är lämpliga i förhållande till de risker som deras verksamhet är förenad med.
- (33) Bestämmelser om användningen av pseudonymer i certifikat bör inte hindra medlemsstaterna från att kräva identifiering av personer i enlighet med unionsrätten eller nationell rätt.
- (34) För att säkerställa en jämförbar säkerhetsnivå i fråga om kvalificerade betrodda tjänster bör alla medlemsstater följa gemensamma grundläggande tillsynskrav. För att underlätta enhetlig tillämpning av dessa krav i hela unionen bör medlemsstaterna införa jämförbara förfaranden och utbyta information om sin tillsynsverksamhet och bästa praxis på området.
- (35) Alla tillhandahållare av betrodda tjänster bör omfattas av kraven i denna förordning, särskilt de som gäller säkerhet och skadeståndsansvar, för att säkerställa vederbörlig noggrannhet, insyn och ansvarighet i sina verksamheter och tjänster. Med tanke på den typ av tjänster som de tillhandahåller bör det emellertid med avseende på dessa krav göras åtskillnad mellan kvalificerade och icke kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster.
- (36) Inrättandet av ett tillsynssystem för alla tillhandahållare av betrodda tjänster bör säkerställa lika villkor för säkerheten och tillförlitligheten i deras åtgärder och tjänster, och därigenom bidra till användarskyddet och till en fungerande inre marknad. Icke-kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster bör omfattas av mindre omfattande, förebyggande tillsynsverksamhet i efterhand som är anpassad till arten av deras tjänster och åtgärder. Tillsynsorganet bör därför inte ha någon allmän skyldighet att utöva tillsyn av icke-kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster. Tillsynsorganet bör endast vidta åtgärder när det har informerats (t.ex. av den icke-kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster själv, av ett annat tillsynsorgan, genom anmälan från en användare eller en affärspartner eller på grundval av en egen utredning) om att en icke-kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster inte uppfyller kraven i denna förordning.

⁽¹⁾ Rådets beslut 2010/48/EG av den 26 november 2009 om ingående från Europeiska gemenskapens sida av Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning (EUT L 23, 27.1.2010, s. 35).

- (37) Denna förordning bör föreskriva skadeståndsansvar för alla tillhandahållare av betrodda tjänster. Den fastställer särskilt det system för skadeståndsansvar enligt vilket alla tillhandahållare av betrodda tjänster bör ha skadeståndsansvar för skada som åsamkats en fysisk eller juridisk person genom underlåtenhet att uppfylla kraven i denna förordning. För att underlätta bedömningen av den ekonomiska risk som tillhandahållare av betrodda tjänster kan vara tvungna att bära eller som de bör täcka genom försäkring, tillåts tillhandahållare av betrodda tjänster genom denna förordning att på vissa villkor fastställa begränsningar för användningen av de tjänster de tillhandahåller, varvid de inte ska hållas ansvariga för skada som uppkommit genom sådan användning av tjänster som överskrider dessa begränsningar. Kunder bör vederbörligen informeras i förväg om begränsningarna. Sådana begränsningar bör vara igenkännliga för tredje man, t.ex. genom att information om begränsningarna bifogas villkoren för den tillhandahållna tjänsten eller genom andra igenkännliga medel. För att dessa principer ska kunna genomföras bör denna förordning tillämpas i enlighet med nationella bestämmelser om skadeståndsansvar. Denna förordning påverkar därför inte dessa nationella bestämmelser om t.ex. definitionen av skada, avsikt, oaktamhet eller relevanta tillämpliga procedurregler.
- (38) Det är mycket viktigt att säkerhetsincidenter och bedömningar av säkerhetsrisker anmäls så att berörda parter kan förses med tillräcklig information i händelse av en säkerhetsincident eller en integritetsförlust.
- (39) För att kommissionen och medlemsstaterna ska kunna bedöma hur effektiv den mekanism för anmälan av överträdelser som införs genom denna förordning är, bör tillsynsorganen vara skyldiga att överlämna sammanfattande information till kommissionen och till Europeiska byrån för nät- och informations säkerhet (Enisa).
- (40) För att kommissionen och medlemsstaterna ska kunna bedöma hur effektiv den förstärkta tillsynsmekanism som införs genom denna förordning är, bör tillsynsorganen vara skyldiga att rapportera om sin verksamhet. Detta skulle kraftigt bidra till att underlätta utbytet av god praxis mellan tillsynsorganen och säkerställa kontrollen av att väsentliga tillsynskrav genomförs på ett enhetligt och verkningsfullt sätt i alla medlemsstater.
- (41) För att säkerställa att kvalificerade betrodda tjänster är hållbara och varaktiga samt för att öka användarnas förtroende för kontinuiteten i dessa tjänster, bör tillsynsorganen kontrollera befintlighet och korrekt tillämpning av bestämmelser om planer för verksamhetens upphörande när kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster upphör med sin verksamhet.
- (42) För att underlätta tillsynen av kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster, t.ex. när en sådan tillhandahåller sina tjänster i en annan medlemsstat och inte omfattas av tillsyn där, eller när en tillhandahållares datorer är placerade i en annan medlemsstat än den där tillhandahållaren är etablerad, bör ett system för ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas tillsynsorgan inrättas.
- (43) För att säkerställa att kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster och de tjänster de tillhandahåller uppfyller de krav som fastställs i denna förordning bör en bedömning av överensstämmelse utföras av organ för bedömning av överensstämmelse, och de rapporter om överensstämmelsebedömning dessa resulterar i bör av den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster lämnas in till tillsynsorganet. Om tillsynsorganet begär att en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster ska lämna in en särskild rapport om överensstämmelsebedömning, bör tillsynsorganet särskilt respektera principen om god förvaltning, inbegripet skyldigheten att motivera beslut, samt proportionalitetsprincipen. Tillsynsorganet bör därför vederbörligen motivera sitt beslut om krav på särskild överensstämmelsebedömning.
- (44) Målet med denna förordning är att säkerställa ett konsekvent ramverk i syfte att tillhandahålla en hög nivå av säkerhet och rättssäkerhet för betrodda tjänster. I detta avseende bör kommissionen när den behandlar bedömning av överensstämmelse av produkter och tjänster i tillämpliga fall söka synergier med befintliga relevanta europeiska och internationella system så som Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 ⁽¹⁾ om krav för ackreditering av organ för bedömning av överensstämmelse och marknads kontroll av produkter.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 av den 9 juli 2008 om krav för ackreditering och marknads kontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93 (EUT L 218, 13.8.2008, s. 30).

- (45) För att få till stånd en effektiv initieringsprocess, som bör leda till att kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster och de kvalificerade betrodda tjänster de tillhandahåller införs i förteckningar över betrodda tjänsteleverantörer, bör man uppmuntra inledande kontakter mellan potentiella kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster och behöriga tillsynsorgan, i syfte att underlätta den *due diligence*-granskning som ska leda fram till tillhandahållandet av kvalificerade betrodda tjänster.
- (46) Förteckningar över betrodda tjänsteleverantörer kan vara viktiga för att hjälpa till att bygga upp förtroendet bland aktörer på marknaden, eftersom de visar att tillhandahållaren av tjänster vid tidpunkten för tillsynen hade status som kvalificerad.
- (47) För att användare ska kunna dra full nytta av och veta att de kan förlita sig på nättjänster är det nödvändigt att de har förtroende för nättjänsterna och att dessa är lättillgängliga. Det bör därför inrättas ett EU-förtroendemärke för att identifiera kvalificerade betrodda tjänster som tillhandahålls av kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster. Ett sådant EU-förtroendemärke av kvalificerade betrodda tjänster skulle göra tydlig åtskillnad mellan kvalificerade betrodda tjänster och andra betrodda tjänster och på så sätt bidra till insynen på marknaden. Det bör vara frivilligt för kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster att använda sig av ett EU-förtroendemärke och detta bör inte medföra några andra krav än de som föreskrivs i denna förordning.
- (48) Det krävs en hög tillitsnivå för att säkerställa ömsesidigt erkännande av elektroniska underskrifter, men i vissa fall, som t.ex. inom ramen för kommissionens beslut 2009/767/EG ⁽¹⁾ bör även elektroniska underskrifter med en lägre säkerhetsgrad godtas.
- (49) Denna förordning bör fastställa principen om att en elektronisk underskrift inte bör förvägras rättslig verkan på grund av att den har elektronisk form eller inte uppfyller kraven för en kvalificerad elektronisk underskrift. Den rättsliga verkan av elektroniska underskrifter ska emellertid definieras i nationell rätt, med undantag för kraven i denna förordning på att en kvalificerad elektronisk underskrift ska ha samma rättsliga verkan som en handskrivna underskrift.
- (50) Eftersom behöriga myndigheter i medlemsstaterna för närvarande använder olika avancerade elektroniska underskrifter av olika format för att underteckna sina dokument elektroniskt är det nödvändigt att se till att åtminstone ett visst antal format av avancerade elektroniska underskrifter kan stödjas tekniskt av medlemsstaterna när de erhåller dokument som undertecknats elektroniskt. På samma sätt skulle det när behöriga myndigheter i medlemsstaterna använder avancerade elektroniska stämplor vara nödvändigt att se till att de stöder åtminstone ett visst antal format av avancerade elektroniska stämplor.
- (51) Det bör vara möjligt för undertecknare att anförtro anordningar för skapande av kvalificerade elektroniska underskrifter till tredje man, förutsatt att lämpliga mekanismer och förfaranden tillämpas för att se till att undertecknaren har användningen av sina uppgifter för skapande av elektroniska underskrifter uteslutande under sin egen kontroll och att kraven för kvalificerade elektroniska underskrifter uppfylls genom anordningens användning.
- (52) Om miljön för skapande av elektroniska underskrifter styrs av en tillhandahållare av betrodda tjänster på uppdrag av undertecknaren, kommer elektroniska underskrifter på distans med säkerhet att utvecklas på grund av sina många ekonomiska fördelar. För att säkerställa att dessa elektroniska underskrifter får samma rättsliga erkännande som elektroniska underskrifter som skapas i en miljö som helt och hållet styrs av användaren bör emellertid tillhandahållare av tjänster för elektroniska underskrifter på distans tillämpa särskilda säkerhetsförfaranden för förvaltning och administration samt använda tillförlitliga system och produkter, bland annat säkra elektroniska kommunikationskanaler, för att säkerställa en tillförlitlig miljö för skapande av elektroniska underskrifter som undertecknaren använder uteslutande under sin egen kontroll. För en kvalificerad elektronisk underskrift som skapas med en anordning för skapande av elektroniska underskrifter på distans bör de krav som gäller för kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster och som anges i denna förordning tillämpas.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 2009/767/EG av den 16 oktober 2009 om åtgärder som underlättar användningen av förfaranden på elektronisk väg genom gemensamma kontaktpunkter i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG om tjänster på den inre marknaden (EUT L 274, 20.10.2009, s. 36).

- (53) Tillfälligt upphävande av kvalificerade certifikat är etablerad operativ praxis för tillhandahållare av betrodda tjänster i ett antal medlemsstater som skiljer sig från återkallande och medför en tillfällig förlust av giltighet för ett certifikat. Rättsäkerheten kräver att ett certifikats status som tillfälligt upphävt alltid ska anges klart och tydligt. Tillhandahållare av betrodda tjänster bör därför ansvara för att klart och tydligt ange ett certifikats status och, om detta upphävs, den exakta tidsperiod under vilket certifikatet har tillfälligt upphävts. Denna förordning bör inte ålägga tillhandahållare av betrodda tjänster eller medlemsstater att använda sig av tillfälligt upphävande men bör tillhandahålla transparensregler för när och hur en sådan möjlighet finns.
- (54) Gränsöverskridande erkännande av kvalificerade elektroniska underskrifter förutsätter gränsöverskridande interoperabilitet och erkännande av kvalificerade certifikat. Därför bör inte kvalificerade certifikat omfattas av några obligatoriska krav som går utöver kraven i denna förordning. På nationell nivå bör man dock få inkludera särskilda egenskaper, t.ex. unika identifierare, i kvalificerade certifikat, under förutsättning att sådana särskilda egenskaper inte hindrar gränsöverskridande interoperabilitet och erkännande av kvalificerade certifikat och elektroniska underskrifter.
- (55) It-säkerhetscertifiering som bygger på internationella standarder, såsom ISO 15408 och besläktade utvärderingsmetoder och arrangemang för ömsesidigt erkännande, utgör ett viktigt verktyg för att kontrollera säkerheten hos kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska underskrifter och bör främjas. Innovativa lösningar och tjänster, såsom undertecknande via mobil och datamoln, förlitar sig emellertid på tekniska och organisatoriska lösningar för kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska underskrifter, för vilka det eventuellt ännu inte finns tillgängliga säkerhetsstandarder eller för vilka den första it-säkerhetscertifieringen pågår. Säkerhetsnivån för sådana kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska underskrifter skulle kunna utvärderas genom alternativa processer endast om sådana säkerhetsstandarder inte finns tillgängliga eller om den första it-säkerhetscertifieringen pågår. De processerna bör vara jämförbara med standarderna för it-säkerhetscertifiering i den mån deras säkerhetsnivåer är likvärdiga. Förfarandena skulle dessutom kunna underlättas av en sakkunnighetsbedömning.
- (56) I denna förordning bör det fastställas krav på kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska underskrifter för att säkerställa de avancerade elektroniska underskrifternas funktionalitet. Denna förordning bör inte omfatta hela den systemmiljö där sådana anordningar används. Därför bör omfattningen av certifieringen av kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska underskrifter begränsas till den hårdvara och systemprogramvara som används för att hantera och skydda uppgifterna för skapande av underskrifter som skapas, lagras eller behandlas i anordningen för skapande av underskrifter. I enlighet med vad som fastställs i relevanta standarder bör certifieringsskyldigheterna inte omfatta tillämpningar för skapande av underskrifter.
- (57) För att säkerställa rättssäkerheten avseende en underskrifts giltighet är det nödvändigt att specificera vilka komponenter i en kvalificerad elektronisk underskrift som bör bedömas av den förlitande part som utför valideringen. Genom att specificera kraven på kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster som kan tillhandahålla en kvalificerad valideringstjänst till förlitande parter som inte själva vill eller kan utföra valideringen av kvalificerade elektroniska underskrifter bör dessutom privat och offentlig sektor stimuleras att investera i sådana tjänster. Sammantaget bör dessa krav göra kvalificerad validering av elektroniska underskrifter enkel och bekväm för alla parter på unionsnivå.
- (58) När en transaktion kräver en kvalificerad elektronisk stämpel från en juridisk person bör en kvalificerad elektronisk underskrift från ett behörigt ombud för den juridiska personen vara lika godtagbar.
- (59) Elektroniska stämplat bör utgöra bevis för att ett elektroniskt dokument har utfärdats av en juridisk person och säkerställa visshet om dokumentets ursprung och integritet.
- (60) Tillhandahållare av betrodda tjänster som utfärdar kvalificerade certifikat för elektroniska stämplat bör vidta de åtgärder som krävs för att kunna fastställa identiteten för den fysiska person som representerar den juridiska person som har fått ett kvalificerat certifikat för en elektronisk stämpel, om sådan identifiering krävs på nationell nivå inom ramen för juridiska eller administrativa förfaranden.

- (61) Genom denna förordning bör långsiktigt bevarande av uppgifter säkerställas, för att säkerställa den rättsliga giltigheten hos elektroniska underskrifter och elektroniska stämplatser över längre tidsperioder och garantera att de kan valideras oavsett kommande tekniska förändringar.
- (62) I syfte att säkerställa säkerheten hos kvalificerad elektronisk tidsstämpling bör det i denna förordning krävas att man använder en avancerad elektronisk stämpel eller en avancerad elektronisk underskrift eller andra likvärdiga metoder. Sannolikt kan innovation leda till ny teknik som kan säkerställa en likvärdig säkerhetsnivå för tidsstämpling. Vid användning av någon annan metod än avancerade elektroniska stämplatser eller avancerade elektroniska underskrifter bör det åligga tillhandahållaren av betrodda tjänster att i rapporten om bedömning av överensstämmelse visa att denna metod säkerställer en likvärdig säkerhetsnivå och att den är förenlig med skyldigheterna i denna förordning.
- (63) Elektroniska dokument är viktiga för vidareutveckling av gränsöverskridande elektroniska transaktioner på den inre marknaden. Denna förordning bör fastställa principen om att ett elektroniskt dokument inte bör förvägras rättslig verkan på grund av att det har elektronisk form, för att säkerställa att elektroniska transaktioner inte kommer att ogillas enbart på grund av att ett dokument har elektronisk form.
- (64) När kommissionen behandlar formaten för avancerade elektroniska underskrifter och stämplatser ska den bygga vidare på den praxis, de standarder och den lagstiftning som redan finns, i synnerhet kommissionens beslut 2011/130/EU ⁽¹⁾.
- (65) Elektroniska stämplatser kan användas för att autentisera ett dokument som utfärdats av en juridisk person, men även för att autentisera en juridisk persons digitala tillgångar, t.ex. programvarukoder eller servrar.
- (66) Det är av avgörande betydelse att det föreskrivs en rättslig ram för att främja gränsöverskridande erkännande mellan befintliga nationella rättssystem för elektroniska tjänster för rekommenderade leveransers. Den ramen skulle också kunna öppna nya marknadsmöjligheter för unionens tillhandahållare av betrodda tjänster att erbjuda nya paneuropeiska tjänster för elektroniska tjänster för rekommenderade leveransers.
- (67) Tjänster för autentisering av webbplatser innebär möjlighet för en besökare på en webbplats att försäkra sig om att en verklig och legitim enhet står bakom webbplatsen. Dessa tjänster bidrar till att bygga upp förtroendet för näthandeln, eftersom användarna kommer att ha förtroende för en webbplats som har autentiserats. Tillhandahållande och användning av tjänster för autentisering av webbplatser är fullständigt frivilligt. För att autentiseringen av webbplatser ska kunna bli ett sätt att stärka förtroendet, ge användaren en bättre upplevelse och främja tillväxten på den inre marknaden bör man emellertid i denna förordning föreskriva minimiskyldigheter vad gäller säkerhet och skadeståndsansvar för tillhandahållarna och deras tjänster. Därför har hänsyn tagits till resultaten av befintliga initiativ ledda av industrin, t.ex. forumet för certifieringsinstanser och försäljare av webbläsare – CA/B Forum. Dessutom bör denna förordning inte hindra användning av andra sätt eller metoder för att autentisera webbplatser som inte omfattas av denna förordning och förordningen bör inte heller hindra tillhandahållare av autentiserings-tjänster i tredjeland från att tillhandahålla sina tjänster till kunder i unionen. En tillhandahållare från ett tredjeland bör dock endast kunna få sina tjänster för autentisering av webbplatser erkända som kvalificerade i enlighet med denna förordning om ett internationellt avtal mellan unionen och det land i vilket tillhandahållaren är etablerad har ingåtts.
- (68) Begreppet *juridisk person* enligt bestämmelserna om etablering i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ger aktörer möjlighet att fritt välja den juridiska form de anser vara lämplig för att bedriva sin verksamhet. Följaktligen omfattar begreppet *juridisk person* enligt EUF-fördraget alla enheter, oberoende av juridisk form, som bildats i enlighet med eller som omfattas av rätten i en medlemsstat.
- (69) Unionens institutioner, organ och byråer uppmanas att erkänna elektronisk identifiering och betrodda tjänster som omfattas av denna förordning för administrativt samarbete som drar nytta av framför allt befintlig god praxis och resultaten av pågående projekt på de områden som omfattas av denna förordning.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 2011/130/EU av den 25 februari 2011 om fastställande av minimikrav för behandling över gränserna av dokument som signerats elektroniskt av behöriga myndigheter i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG om tjänster på den inre marknaden (EUT L 53, 26.2.2011, s. 66).

- (70) I syfte att på ett flexibelt och snabbt sätt kunna komplettera vissa detaljerade tekniska aspekter av denna förordning bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på de kriterier som ska uppfyllas av organ med ansvar för certifieringen av kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska underskrifter. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (71) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter, särskilt för att ange referensnummer till standarder vilkas användning skulle skapa presumption för överensstämmelse med vissa krav i denna förordning. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (72) När kommissionen antar delegerade akter eller genomförandeaakter bör den ta vederbörlig hänsyn till de standarder och tekniska specifikationer som utarbetats av europeiska och internationella standardiseringsorgan, särskilt Europeiska standardiseringskommittén (CEN), Europeiska institutet för telekommunikationsstandarder (Etsi), Internationella standardiseringsorganisationen (ISO) och Internationella teleunionen (ITU), i syfte att säkerställa en hög nivå av säkerhet och interoperabilitet när det gäller elektronisk identifiering och betrodda tjänster.
- (73) Av rättssäkerhets- och tydlighetsskäl bör direktiv 1999/93/EG upphävas.
- (74) För att säkerställa rättssäkerheten för marknadsoperatörer som redan använder kvalificerade certifikat som utfärdas för fysiska personer i enlighet med direktiv 1999/93/EG är det nödvändigt att föreskriva en tillräckligt lång övergångsperiod. Övergångsåtgärder bör även fastställas för säkra anordningar för skapande av underskrifter vars överensstämmelse har fastställts i enlighet med direktiv 1999/93/EG samt för tillhandahållare av certifikattjänster som utfärdar kvalificerade certifikat före den 1 juli 2016. Slutligen är det också nödvändigt att göra det möjligt för kommissionen att anta genomförandeaakter och delegerade akter före det datumet.
- (75) De tillämpningsdagar som anges i denna förordning påverkar inte medlemsstaternas befintliga skyldigheter enligt unionsrätten, särskilt direktiv 2006/123/EG.
- (76) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (77) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽²⁾ och avgav ett yttrande den 27 september 2012 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ EUT C 28, 30.1.2013, s. 6.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

I syfte att säkerställa en väl fungerande inre marknad och uppnå en lämplig säkerhetsnivå för medel för elektronisk identifiering och betrodda tjänster fastställs i denna förordning

- a) de villkor på vilka medlemsstaterna erkänner medel för elektronisk identifiering av fysiska och juridiska personer som omfattas av ett anmält system för elektronisk identifiering hos en annan medlemsstat,
- b) regler för betrodda tjänster, i synnerhet för elektroniska transaktioner, och
- c) en rättslig ram för elektroniska underskrifter, elektroniska stämplat, elektronisk tidsstämpling, elektroniska dokument, elektroniska tjänster för rekommenderade leveranser och certifikattjänster för autentisering av webbplatser.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning gäller system för elektronisk identifiering som har anmälts av en medlemsstat, och tillhandahållare av betrodda tjänster som är etablerade inom unionen.
2. Denna förordning gäller inte tillhandahållande av betrodda tjänster som till följd av nationell rätt eller avtal mellan en avgränsad uppsättning deltagare endast används inom slutna system.
3. Denna förordning påverkar inte nationell rätt eller unionsrätt som avser ingående av avtal och deras giltighet eller andra rättsliga eller förfarandemässiga skyldigheter avseende formkrav.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *elektronisk identifiering*: en process inom vilken personidentifieringsuppgifter i elektronisk form, som unikt avser en fysisk eller juridisk person eller en fysisk person som företräder en juridisk person, används.
2. *medel för elektronisk identifiering*: en materiell och/eller immateriell enhet som innehåller personidentifieringsuppgifter och som används för autentisering för nättjänster.
3. *personidentifieringsuppgifter*: en uppsättning uppgifter som gör det möjligt att fastställa identiteten på en fysisk eller juridisk person eller en fysisk person som företräder en juridisk person.
4. *system för elektronisk identifiering*: ett system för elektronisk identifiering genom vilket medel för elektronisk identifiering utfärdas till en fysisk eller juridisk person eller en fysisk person som företräder en juridisk person.

5. *autentisering*: en elektronisk process som gör det möjligt att bekräfta den elektroniska identifieringen för en fysisk eller juridisk person, eller ursprunget för och integriteten hos uppgifter i elektronisk form.
6. *förlitande part*: en fysisk eller juridisk person som förlitar sig på en elektronisk identifiering eller betrodda tjänster.
7. *offentligt organ*: en statlig, regional eller lokal myndighet, ett organ som lyder under offentlig rätt eller en sammanslutning som bildats av en eller flera sådana myndigheter eller ett eller flera sådana offentlighetsorgan, eller en privat enhet som av minst en av dessa myndigheter, enheter eller sammanslutningar har bemyndigats att tillhandahålla offentliga tjänster när de agerar i enlighet med ett sådant bemyndigande.
8. *offentlighetsorgan*: ett organ enligt definitionen i artikel 2.1.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/24/EU ⁽¹⁾.
9. *undertecknare*: en fysisk person som skapar en elektronisk underskrift.
10. *elektronisk underskrift*: uppgifter i elektronisk form som är fogade till eller logiskt knutna till andra uppgifter i elektronisk form och som används av undertecknaren för att skriva under.
11. *avancerad elektronisk underskrift*: en elektronisk underskrift som uppfyller kraven enligt artikel 26.
12. *kvalificerad elektronisk underskrift*: en avancerad elektronisk underskrift som skapas med hjälp av en kvalificerad anordning för underskriftframställning och som är baserad på ett kvalificerat certifikat för elektroniska underskrifter.
13. *uppgifter för skapande av elektroniska underskrifter*: unika uppgifter som undertecknaren använder för att skapa en elektronisk underskrift.
14. *certifikat för elektroniska underskrifter*: ett elektroniskt intyg som kopplar valideringsuppgifter för en elektronisk underskrift till en fysisk person och bekräftar åtminstone namnet eller pseudonymen på den personen.
15. *kvalificerat certifikat för elektroniska underskrifter*: ett certifikat för elektroniska underskrifter som utfärdas av en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster och uppfyller kraven i bilaga I.
16. *betrodd tjänst*: en elektronisk tjänst som vanligen tillhandahålls mot ekonomisk ersättning och som består av
 - a) skapande, kontroll och validering av elektroniska underskrifter, elektroniska stämplor eller elektroniska tidsstämplingar, elektroniska tjänster för rekommenderade leveranser och certifikat med anknytning till dessa tjänster, eller
 - b) skapande, kontroll och validering av certifikat för autentisering av webbplatser, eller
 - c) bevarande av elektroniska underskrifter, stämplor eller certifikat med anknytning till dessa tjänster.
17. *kvalificerad betrodd tjänst*: en betrodd tjänst som uppfyller tillämpliga krav i denna förordning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/24/EU av den 26 februari 2014 om offentlig upphandling och om upphävande av direktiv 2004/18/EU (EUT L 94, 28.3.2014, s. 65).

18. *organ för bedömning av överensstämmelse*: ett organ enligt definitionen i artikel 2.13 i förordning (EG) nr 765/2008 som i enlighet med den förordningen är ackrediterat för överensstämmelsebedömning av en kvalificerad tillhandahållare av en betrodd tjänst och den kvalificerade betrodda tjänst som denne tillhandahåller.
19. *tillhandahållare av betrodda tjänster*: en fysisk eller juridisk person som tillhandahåller en eller flera betrodda tjänster, antingen i egenskap av kvalificerade eller icke kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster.
20. *kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster*: en tillhandahållare av betrodda tjänster som tillhandahåller en eller flera kvalificerade betrodda tjänster och som beviljats status som kvalificerad av tillsynsorganet.
21. *produkt*: maskinvara eller programvara, eller relevanta komponenter i maskinvara eller programvara, som är avsedda att användas för tillhandahållande av betrodda tjänster.
22. *anordning för underskriftframställning*: en konfigurerad programvara eller maskinvara som används för att skapa en elektronisk underskrift.
23. *kvalificerad anordning för underskriftframställning*: en anordning för skapande av elektroniska underskrifter som uppfyller kraven i bilaga II.
24. *skapare av en stämpel*: en juridisk person som skapar en elektronisk stämpel.
25. *elektronisk stämpel*: uppgifter i elektronisk form som är fogade till eller logiskt knutna till andra uppgifter i elektronisk form för att säkerställa de senares ursprung och integritet.
26. *avancerad elektronisk stämpel*: en elektronisk stämpel som uppfyller kraven enligt artikel 36.
27. *kvalificerad elektronisk stämpel*: en avancerad elektronisk stämpel som skapas med hjälp av en kvalificerad anordning för skapande av elektroniska stämplat och som är baserat på ett kvalificerat certifikat för elektroniska stämplat.
28. *uppgifter för skapande av elektroniska stämplat*: unika uppgifter som skaparen av den elektroniska stämplat använder för att skapa en elektronisk stämpel.
29. *certifikat för elektroniska stämplat*: ett elektroniskt intyg som kopplar valideringsuppgifter för en elektronisk stämpel till en juridisk person och bekräftar namnet på den personen.
30. *kvalificerat certifikat för elektroniska stämplat*: ett certifikat för en elektronisk stämpel som utfärdas av en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster och uppfyller kraven i bilaga III.
31. *anordning för skapande av elektroniska stämplat*: en konfigurerad programvara eller maskinvara som används för att skapa en elektronisk stämpel.
32. *kvalificerad anordning för skapande av elektroniska stämplat*: en anordning för skapande av elektroniska stämplat som efter nödvändig anpassning uppfyller kraven i bilaga II.
33. *elektronisk tidsstämpling*: uppgifter i elektronisk form som binder andra uppgifter i elektronisk form till en viss tidpunkt och därmed utgör bevis för att de senare uppgifterna existerade vid den tidpunkten.
34. *kvalificerad elektronisk tidsstämpling*: en elektronisk tidsstämpling som uppfyller de krav som fastställs i artikel 42.

35. *elektroniskt dokument*: innehåll lagrat i elektronisk form, i synnerhet som ljud-, bild- eller audiovisuell inspelning.
36. *elektronisk tjänst för rekommenderad leverans*: en tjänst som gör det möjligt att överföra uppgifter mellan tredje män på elektronisk väg och tillhandahåller bevis avseende de överförda uppgifternas hantering, inklusive bevis för uppgifternas sändning och mottagande, och som skyddar överförda uppgifter mot risken för förlust, stöld, skada eller otillåtna ändringar.
37. *kvalificerad elektronisk tjänst för rekommenderad leverans*: en elektronisk tjänst för rekommenderad leverans som uppfyller de krav som fastställs i artikel 44.
38. *certifikat för autentisering av webbplatser*: ett intyg som gör det möjligt att autentisera en webbplats och koppla webbplatsen till den fysiska eller juridiska person som certifikatet utfärdats för.
39. *kvalificerat certifikat för autentisering av webbplatser*: ett certifikat för autentisering av webbplatser som utfärdas av en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster och uppfyller kraven i bilaga IV.
40. *valideringsuppgifter*: uppgifter som används för att validera en elektronisk underskrift eller en elektronisk stämpel.
41. *validering*: en process genom vilken en elektronisk underskrifts giltighet kontrolleras och bekräftas.

Artikel 4

Inre marknadsprincipen

1. Tillhandahållande av betrodda tjänster i en medlemsstat som utförs av en tillhandahållare av betrodda tjänster som är etablerad i en annan medlemsstat får inte begränsas av skäl som omfattas av de områden som regleras i denna förordning.
2. Produkter och betrodda tjänster som överensstämmer med denna förordning ska omfattas av fri rörlighet på den inre marknaden.

Artikel 5

Behandling och skydd av uppgifter

1. Personuppgifter ska behandlas i enlighet med direktiv 95/46/EG.
2. Utan att det påverkar rättsverkan av pseudonymer enligt nationell rätt ska användningen av pseudonymer vid elektroniska transaktioner inte förbjudas.

KAPITEL II

ELEKTRONISK IDENTIFIERING

Artikel 6

Ömsesidigt erkännande

1. När det enligt nationell rätt eller enligt nationella administrativa förfaranden krävs en elektronisk identifiering där medel för elektronisk identifiering och autentisering används för att få åtkomst till en nättjänst som tillhandahålls av ett offentligt organ i en medlemsstat, ska de medel för elektronisk identifiering som utfärdats i en annan medlemsstat erkännas i den första medlemsstaten för gränsöverskridande autentisering för den tjänsten via internet, förutsatt att
 - a) medlet för elektronisk identifiering är utfärdat inom ramen för ett system för elektronisk identifiering som ingår i den förteckning som offentliggjorts av kommissionen enligt artikel 9,

- b) tillitsnivån för medlet för elektronisk identifiering motsvarar en tillitsnivå som är lika hög som eller högre än den tillitsnivå som det berörda offentliga organet kräver för åtkomst till denna nättjänst i den första medlemsstaten, förutsatt att tillitsnivån för detta medel för elektronisk identifiering motsvarar tillitsnivån väsentlig eller hög,
- c) det offentliga organet i fråga använder tillitsnivån väsentlig eller hög i samband med åtkomst till nättjänsten.

Ett sådant erkännande ska ske senast tolv månader efter det att kommissionen offentliggör den förteckning som avses i led a i första stycket.

2. Ett medel för elektronisk identifiering som utfärdats inom ramen för ett system för elektronisk identifiering som ingår i den förteckning som kommissionen offentliggjort enligt artikel 9 och som motsvarar tillitsnivån låg får erkännas av offentliga organ för gränsöverskridande autentisering för den tjänst som tillhandahålls via internet av dessa organ.

Artikel 7

Berättigande till anmälan av system för elektronisk identifiering

Ett system för elektronisk identifiering ska vara berättigat till anmälan enligt artikel 9.1 om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Medlet för elektronisk identifiering inom ramen för systemet för elektronisk identifiering ska vara utfärdat
 - i) av den anmälände medlemsstaten,
 - ii) på uppdrag av den anmälände medlemsstaten, eller
 - iii) oberoende av den anmälände medlemsstaten och erkännas av den medlemsstaten.
- b) Medlet för elektronisk identifiering inom systemet för elektronisk identifiering ska kunna användas för att få åtkomst till åtminstone en tjänst som tillhandahålls av ett offentligt organ och som kräver elektronisk identifiering i den anmälände medlemsstaten.
- c) Systemet för elektronisk identifiering och det medel för elektronisk identifiering som utfärdats inom ramen för det ska uppfylla kraven för åtminstone en av de tillitsnivåer som anges i den genomförandeakt som avses i artikel 8.3.
- d) Den anmälände medlemsstaten ska se till att de personidentifieringsuppgifter som unikt representerar personen i fråga, i enlighet med de tekniska specifikationer, standarder och förfaranden för den relevanta tillitsnivå som anges i den genomförandeakt som avses i artikel 8.3, tillskrivs den fysiska eller juridiska person som avses i artikel 3.1 vid tidpunkten för utfärdandet av medlet för elektronisk identifiering inom detta system.
- e) Den part som utfärdar medlet för elektronisk identifiering inom detta system ska se till att medlet för elektronisk identifiering tilldelas den person som avses i led d i denna artikel i enlighet med de tekniska specifikationer, standarder och förfaranden för den relevanta tillitsnivå som anges i den genomförandeakt som avses i artikel 8.3.
- f) Den anmälände medlemsstaten ska se till att autentisering är tillgänglig via internet så att alla förlitande parter som är etablerade på någon annan medlemsstats territorium kan bekräfta de personidentifieringsuppgifter som tas emot i elektronisk form.

För andra förlitande parter än offentliga organ får den anmälade medlemsstaten fastställa tillträdesvillkoren för autentiseringen. Sådan gränsöverskridande autentisering ska tillhandahållas kostnadsfritt när den utförs i samband med en nättjänst som tillhandahålls av ett offentligt organ.

Medlemsstaterna får inte ålägga förlitande parter som har för avsikt att utföra en sådan autentisering oproportionella tekniska krav om sådana krav skulle hindra eller avsevärt försvåra kompatibiliteten mellan anmälda system för elektronisk identifiering.

- g) Minst sex månader före anmälan enligt artikel 9.1 ska den anmälade medlemsstaten när det gäller den skyldighet som anges i artikel 12.5 förse andra medlemsstater med en beskrivning av detta system i enlighet med de förfaranden som fastställs genom de genomförandeakter som avses i artikel 12.7.
- h) System för elektronisk identifiering ska uppfylla kraven i den genomförandeakt som avses i artikel 12.8.

Artikel 8

Tillitsnivåer för system för elektronisk identifiering

1. I ett system för elektronisk identifiering som anmälts i enlighet med artikel 9.1 ska tillitsnivåerna låg, väsentlig och/eller hög specificeras för medel för elektronisk identifiering som har utfärdats inom det systemet.
2. Tillitsnivåerna låg, väsentlig och hög ska uppfylla följande kriterier för respektive nivå:
 - a) Tillitsnivå låg ska inom ramen för ett system för elektronisk identifiering avse ett medel för elektronisk identifiering som ger en begränsad grad av tillförlitlighet avseende en persons påstådda eller styrkta identitet, och definieras med hänvisning till tekniska specifikationer, standarder och förfaranden som avser detta, inbegripet tekniska kontroller, vilkas syfte är att väsentligt minska risken för missbruk eller ändring av identiteten.
 - b) Tillitsnivå väsentlig ska inom ramen för ett system för elektronisk identifiering avse ett medel för elektronisk identifiering som ger en väsentlig grad av tillförlitlighet avseende en persons påstådda eller styrkta identitet, och definieras med hänvisning till tekniska specifikationer, standarder och förfaranden som avser detta, inbegripet tekniska kontroller, vilkas syfte är att väsentligt minska risken för missbruk eller ändring av identiteten.
 - c) Tillitsnivå hög ska inom ramen för ett system för elektronisk identifiering avse ett medel för elektronisk identifiering som ger en högre grad av tillförlitlighet avseende en persons påstådda eller styrkta identitet än tillitsnivån väsentlig, och definieras med hänvisning till tekniska specifikationer, standarder och förfaranden som avser detta, inbegripet tekniska kontroller, vilkas syfte är att förhindra risken för missbruk eller ändring av identiteten.
3. Senast den 18 september 2015, med beaktande av relevanta internationella standarder, och om inte annat följer av punkt 2, ska kommissionen genom genomförandeakter fastställa tekniska minimispecifikationer, standarder och förfaranden genom vilka tillitsnivåerna låg, väsentlig och hög specificeras för medel för elektronisk identifiering för tillämpningen av punkt 1.

Dessa tekniska minimispecifikationer, standarder och förfaranden ska fastställas med hänvisning till tillförlitligheten och kvaliteten i följande delar:

- a) Förfarandet för att styrka och kontrollera identiteten på fysiska eller juridiska personer som ansöker om utfärdande av medel för elektronisk identifiering.

- b) Förfarandet för att utfärda det begärda medlet för elektronisk identifiering.
- c) Den autentiseringsmekanism genom vilken den fysiska eller juridiska personen använder medlet för elektronisk identifiering för att bekräfta sin identitet för en förlitande part.
- d) Den enhet som utfärdar medlen för elektronisk identifiering.
- e) Varje annat organ som deltar i ansökningen om utfärdande av medel för elektronisk identifiering.
- f) De tekniska och säkerhetsrelaterade specifikationerna för de utfärdade medlen för elektronisk identifiering.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

Artikel 9

Anmälan

1. Den anmälade medlemsstaten ska till kommissionen anmäla följande uppgifter samt utan onödigt dröjsmål anmäla eventuella senare ändringar av dessa:

- a) En beskrivning av systemet för elektronisk identifiering, inbegripet dess tillitsnivåer och av utfärdaren eller utfärdarna av medel för elektronisk identifiering inom systemet.
- b) Det tillämpliga systemet för tillsyn och information om systemet för skadeståndsansvar med avseende på följande:
 - i) Den part som utfärdar medlet för elektronisk identifiering.
 - ii) Den part som handhar autentiseringsförfarandet.
- c) Den myndighet eller de myndigheter som ansvarar för systemet för elektronisk identifiering.
- d) Information om den enhet eller de enheter som hanterar registreringen av de unika personidentifieringsuppgifterna.
- e) En beskrivning av hur kraven i den genomförandeakt som avses i artikel 12.8 har uppfyllts.
- f) En beskrivning av den autentisering som avses i artikel 7 f.
- g) System för tillfälligt upphävande eller återkallelse av det anmälda systemet för elektronisk identifiering eller autentisering eller av de berörda utsatta delarna.

2. Kommissionen ska ett år från dagen för tillämpning av de genomförandeakter som avses i artiklarna 8.3 och 12.8 offentliggöra en förteckning över de system för elektronisk identifiering som anmälts enligt punkt 1 i den här artikeln och de grundläggande uppgifterna om dessa i *Europeiska unionens officiella tidning*.

3. Om kommissionen tar emot en anmälan efter utgången av den period som avses i punkt 2 ska den i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra ändringarna i den förteckning som avses i punkt 2 inom två månader från den dag då anmälan mottogs.

4. En medlemsstat får lämna in en begäran till kommissionen om att ta bort ett system för elektronisk identifiering som anmälts av medlemsstaten från den förteckning som avses i punkt 2. Kommissionen ska offentliggöra motsvarande ändringar i förteckningen i *Europeiska unionens officiella tidning* inom en månad från den dag då medlemsstatens begäran mottogs.

5. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa förutsättningar, format och förfaranden för de anmälningar som avses i punkt 1. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

Artikel 10

Säkerhetsincidenter

1. Om antingen det system för elektronisk identifiering som anmälts i enlighet med artikel 9.1 eller den autentisering som avses i artikel 7 f utsätts för intrång eller delvis äventyras på ett sätt som påverkar tillförlitligheten i systemets gränsöverskridande autentisering ska den anmälade medlemsstaten utan dröjsmål tillfälligt upphäva eller återkalla denna gränsöverskridande autentisering eller de berörda utsatta delarna och informera andra medlemsstater och kommissionen.

2. När en incident eller ett äventyrande som avses i punkt 1 har åtgärdats ska den anmälade medlemsstaten återinföra den gränsöverskridande autentiseringen och utan onödigt dröjsmål informera andra medlemsstater och kommissionen om detta.

3. Om en incident eller ett äventyrande som avses i punkt 1 inte åtgärdas inom tre månader från det tillfälliga upphävandet eller återkallelsen, ska den anmälade medlemsstaten till övriga medlemsstater och kommissionen anmäla att systemet för elektronisk identifiering har dragits tillbaka.

Kommissionen ska utan onödigt dröjsmål offentliggöra motsvarande ändringar i den förteckning som avses i artikel 9.2 i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 11

Skadeståndsansvar

1. Den anmälade medlemsstaten ska ha skadeståndsansvar för skada som åsamkats en fysisk eller juridisk person avsiktligt eller på grund av oaktsamhet genom dess underlåtenhet att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 7 d och f vid en gränsöverskridande transaktion.

2. Den part som utfärdat medlet för elektronisk identifiering ska ha skadeståndsansvar för skada som åsamkats en fysisk eller juridisk person avsiktligt eller på grund av oaktsamhet genom underlåtenhet att uppfylla den skyldighet som avses i artikel 7 e vid en gränsöverskridande transaktion.

3. Den part som handhar autentiseringsförfarandet ska ha skadeståndsansvar för skada som åsamkats en fysisk eller juridisk person avsiktligt eller på grund av oaktsamhet genom underlåtenhet att säkerställa korrekt handhavande av den autentisering som avses i artikel 7 f vid en gränsöverskridande transaktion.

4. Punkterna 1, 2 och 3 ska tillämpas i enlighet med nationella bestämmelser om skadeståndsansvar.

5. Punkterna 1, 2 och 3 påverkar inte det skadeståndsansvar enligt nationell rätt som gäller för parter i en transaktion där de använda medlen för elektronisk identifiering omfattas av det system för elektronisk identifiering som anmälts i enlighet med artikel 9.1.

Artikel 12

Samarbete och interoperabilitet

1. De nationella system för elektronisk identifiering som anmälts i enlighet med artikel 9.1 ska vara interoperabla.

2. Med avseende på tillämpningen av punkt 1 ska ett interoperabilitetsramverk fastställas.

3. Interoperabilitetsramverket ska uppfylla följande kriterier:
 - a) Det ska ha som mål att vara teknikneutralt och ska inte diskriminera mellan särskilda nationella tekniska lösningar för elektronisk identifiering i en medlemsstat.
 - b) Det ska, när det är möjligt, följa europeiska och internationella standarder.
 - c) Det ska främja tillämpningen av principen om ett inbyggt integritetsskydd.
 - d) Det ska säkerställa att personuppgifter behandlas i enlighet med direktiv 95/46/EG.
4. Interoperabilitetsramverket ska bestå av följande:
 - a) Hänvisning till tekniska minimikrav avseende tillitsnivåerna i artikel 8.
 - b) Sammankoppling av nationella tillitsnivåer för anmälda system för elektronisk identifiering med tillitsnivåerna enligt artikel 8.
 - c) Hänvisning till tekniska minimikrav för interoperabilitet.
 - d) Hänvisning till en minimuppsättning personidentifieringsuppgifter som är unika för en fysisk eller juridisk person och som är tillgänglig via system för elektronisk identifiering.
 - e) Förfaranderegler.
 - f) Arrangemang för tvistlösning.
 - g) Gemensamma standarder för driftsäkerhet.
5. Medlemsstaterna ska samarbeta med avseende på följande:
 - a) Interoperabiliteten i de system för elektronisk identifiering som anmälts enligt artikel 9.1 och de system för elektronisk identifiering som medlemsstaterna avser att anmäla.
 - b) Säkerheten i systemen för elektronisk identifiering.
6. Samarbetet mellan medlemsstaterna ska bestå av följande:
 - a) Utbyte av information, erfarenhet och god praxis när det gäller system för elektronisk identifiering och särskilt i fråga om tekniska krav avseende interoperabilitet och tillitsnivåer.
 - b) Utbyte av information, erfarenheter och god praxis när det gäller arbete med tillitsnivåer för system för elektronisk identifiering enligt artikel 8.
 - c) Sakkunnigbedömning av system för elektronisk identifiering som omfattas av denna förordning.
 - d) Bedömning av relevant utveckling inom sektorn för elektronisk identifiering.

7. Senast den 18 mars 2015 ska kommissionen genom genomförandeakter fastställa nödvändiga förfaranden för att underlätta det samarbete mellan medlemsstaterna som avses i punkterna 5 och 6 i syfte att främja en hög nivå av förtroende och säkerhet som står i proportion till risknivån.

8. Senast den 18 september 2015 ska kommissionen, i enlighet med de kriterier som fastställs i punkt 3 och med beaktande av resultaten av samarbetet mellan medlemsstaterna, för att fastställa enhetliga villkor för tillämpningen av kraven i punkt 1 anta genomförandeakter om det interoperabilitetsramverk som anges i punkt 4.

9. De genomförandeakter som avses i punkterna 7 och 8 i denna artikel ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

KAPITEL III

BETRODDA TJÄNSTER

AVSNITT 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 13

Skadeståndsansvar och bevisbörda

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 ska tillhandahållare av betrodda tjänster ha skadeståndsansvar för skada som åsamkats en fysisk eller juridisk person avsiktligt eller på grund av oaktsamhet genom underlåtenhet att uppfylla kraven i denna förordning.

Bevisbördan för avsikt eller oaktsamhet hos en icke-kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster ska vila på den fysiska eller juridiska person som gör gällande sådan skada som avses i första stycket.

Avsikt eller oaktsamhet hos en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster ska anses föreligga såvida inte en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster bevisar att den skada som avses i första stycket har uppstått utan avsikt eller oaktsamhet hos den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster.

2. Om en tillhandahållare av betrodda tjänster vederbörligen informerar sina kunder i förväg om de begränsningar som gäller för användningen av de tjänster de tillhandahåller och dessa begränsningar är möjliga för tredje man att ta del av, ska tillhandahållarna av betrodda tjänster inte ha skadeståndsansvar för skador som uppstår vid sådan användning av tjänster som överskrider de angivna begränsningarna.

3. Punkterna 1 och 2 ska tillämpas i enlighet med nationella bestämmelser om skadeståndsansvar.

Artikel 14

Internationella aspekter

1. Betrodda tjänster som tillhandahålls av tillhandahållare av betrodda tjänster som är etablerade i ett tredjeland ska erkännas som rättsligt likvärdiga med kvalificerade betrodda tjänster som tillhandahålls av kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster som är etablerade inom unionen, under förutsättning att de betrodda tjänsterna från tredjelandet är erkända enligt ett avtal som ingåtts mellan unionen och det berörda tredjelandet eller en internationell organisation i enlighet med artikel 218 i EUF-fördraget.

2. Avtal som avses i punkt 1 ska särskilt säkerställa att
 - a) de krav som är tillämpliga på kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster som är etablerade inom unionen och de kvalificerade betrodda tjänster som de tillhandahåller uppfylls av tillhandahållarna av betrodda tjänster i det tredjeland eller den internationella organisation med vilket eller vilken avtalet ingås och av de betrodda tjänster som de tillhandahåller,
 - b) de kvalificerade betrodda tjänster som tillhandahålls av kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster som är etablerade inom unionen erkänns som rättsligt likvärdiga med betrodda tjänster som tillhandahålls av tillhandahållare av betrodda tjänster i det tredjeland eller den internationella organisation med vilket eller vilken avtalet ingås.

Artikel 15

Tillgänglighet för personer med funktionshinder

När det är genomförbart ska betrodda tjänster som tillhandahålls och slutanvändarprodukter som används i samband med tillhandahållandet av dessa tjänster göras tillgängliga för personer med funktionshinder.

Artikel 16

Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om de sanktioner som ska tillämpas vid överträdelser av denna förordning. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

AVSNITT 2

Tillsyn

Artikel 17

Tillsynsorgan

1. Medlemsstaterna ska utse ett tillsynsorgan som är etablerat inom deras territorium eller, efter ömsesidig överenskommelse med en annan medlemsstat, ett tillsynsorgan som är etablerat i den andra medlemsstaten. Det organet ska ansvara för tillsynsuppgifter i den medlemsstat som utsett organet.

Tillsynsorgan ska tilldelas nödvändiga befogenheter och adekvata resurser för utövande av sina uppgifter.

2. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen namn på och adress till sina respektive utsedda tillsynsorgan.
3. Tillsynsorganet ska ha följande roll:
 - a) Utöva tillsyn över kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster som är etablerade i den medlemsstat där de har utsetts för att genom tillsynsverksamhet på förhand och i efterhand se till att de kvalificerade tillhandahållarna av betrodda tjänster och de kvalificerade betrodda tjänster som de tillhandahåller uppfyller kraven i denna förordning.
 - b) Vid behov vidta åtgärder avseende icke-kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster som är etablerade i den medlemsstat där de har utsetts genom tillsynsverksamhet i efterhand om de tar del av påståenden att dessa icke-kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster eller de betrodda tjänster som de tillhandahåller inte uppfyller kraven i denna förordning.

4. Vid tillämpningen av punkt 3 och med förbehåll för de begränsningar som anges däri ska tillsynsorganets uppgifter särskilt innefatta följande:

- a) Samarbete med andra tillsynsorgan och bistånd till dem i enlighet med artikel 18.
- b) Analys av de rapporter om överensstämmelsebedömning som avses i artiklarna 20.1 och 21.1.
- c) Information till andra tillsynsorgan samt allmänheten om säkerhetsincidenter eller integritetsförluster i enlighet med artikel 19.2.
- d) Rapportering till kommissionen om sin huvudverksamhet i enlighet med punkt 6 i denna artikel.
- e) Granskningsverksamhet eller framställningar till ett organ för bedömning av överensstämmelse om att detta ska göra en överensstämmelsebedömning av kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster i enlighet med artikel 20.2.
- f) Samarbete med dataskyddsmyndigheterna, främst genom att utan onödigt dröjsmål informera dem om resultatet av granskningar av kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster, när det förefaller ha skett en överträdelse av reglerna för skydd för personuppgifter.
- g) Beviljande av status som kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster och till de tjänster som de tillhandahåller samt återkallande av denna status i enlighet med artiklarna 20 och 21.
- h) Information till det organ som är ansvarigt för den nationella förteckning över betrodda tjänsteleverantörer som avses i artikel 22.3 om sina beslut om beviljande eller återkallande av status som kvalificerad, såvida inte det organet även är tillsynsorganet.
- i) Kontroll av befintlighet och korrekt tillämpning av bestämmelser om planer för verksamhetens upphörande i sådana fall när den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster upphör med sin verksamhet, inbegripet hur information hålls tillgänglig i enlighet med artikel 24.2 h.
- j) Åläggande av krav på tillhandahållare av betrodda tjänster att åtgärda varje underlåtenhet att uppfylla kraven i denna förordning.

5. Medlemsstaterna får kräva att tillsynsorganet ska inrätta, underhålla och uppdatera en infrastruktur för betrodda tjänster i enlighet med villkoren i nationell rätt.

6. Senast den 31 mars varje år ska varje tillsynsorgan till kommissionen överlämna en rapport om det föregående kalenderårets huvudverksamhet tillsammans med en sammanfattning av överträdelseanmälningar som har inkommit från tillhandahållare av betrodda tjänster i enlighet med artikel 19.2.

7. Kommissionen ska göra den årsrapport som avses i punkt 6 tillgänglig för medlemsstaterna.

8. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa format och förfaranden för den rapport som avses i punkt 6. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

*Artikel 18***Ömsesidigt bistånd**

1. Tillsynsorganen ska samarbeta med sikte på att utbyta god praxis.

Ett tillsynsorgan ska, efter att ha mottagit en motiverad begäran från ett annat tillsynsorgan, ge det organet bistånd så att deras åtgärder kan vidtas på ett enhetligt sätt. Det ömsesidiga biståndet kan bland annat omfatta begäranden om information och tillsynsåtgärder, t.ex. begäranden om att utföra inspektioner avseende de rapporter om överensstämmelsebedömning som avses i artiklarna 20 och 21.

2. Ett tillsynsorgan som tar emot en begäran om bistånd får vägra att tillmötesgå denna begäran på grundval av något av följande skäl:

- a) Tillsynsorganet är inte behörigt att tillhandahålla det bistånd som begärs.
- b) Det begärda biståndet står inte i proportion till den tillsynsverksamhet som tillsynsorganet utför i enlighet med artikel 17.
- c) Det skulle stå i strid med denna förordning att tillhandahålla det begärda biståndet.

3. Där så är lämpligt får medlemsstaterna bemyndiga sina respektive tillsynsorgan att vidta gemensamma åtgärder där personal från andra medlemsstaters tillsynsorgan deltar. De berörda medlemsstaterna ska besluta om och inrätta arrangemangen och förfarandena för sådana gemensamma åtgärder i enlighet med sin nationella rätt.

*Artikel 19***Säkerhetskrav på tillhandahållare av betrodda tjänster**

1. Kvalificerade och icke kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster ska vidta lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att hantera riskerna för säkerheten hos de betrodda tjänster som de tillhandahåller. Med beaktande av den senaste tekniska utvecklingen ska dessa åtgärder säkerställa att säkerhetsnivån står i proportion till graden av risk. I synnerhet ska åtgärder vidtas för att förhindra eller minimera säkerhetsincidenters inverkan samt för att informera berörda parter om de negativa effekterna av eventuella sådana incidenter.

2. Kvalificerade och icke kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster ska, utan otillbörligt dröjsmål och under alla omständigheter inom 24 timmar efter upptäckt, underrätta tillsynsorganet och i förekommande fall andra relevanta organ, såsom det behöriga nationella organet för informationssäkerhet eller dataskyddsmyndigheten, om alla säkerhetsincidenter eller integritetsförluster som i betydande omfattning påverkar den betrodda tjänst som tillhandahålls eller på de personuppgifter som ingår i denna.

När det är troligt att säkerhetsincidenten eller integritetsförlusten kommer att ha negativ inverkan på en fysisk eller juridisk person till vilken den betrodda tjänsten har tillhandahållits, ska tillhandahållaren av betrodda tjänster utan onödigt dröjsmål även underrätta den fysiska eller juridiska personen om säkerhetsincidenten eller integritetsförlusten.

När så är lämpligt, särskilt om säkerhetsincidenten eller integritetsförlusten rör två eller flera medlemsstater, ska det underrättade tillsynsorganet informera tillsynsorganen i övriga berörda medlemsstater samt Enisa.

Det underrättade tillsynsorganet ska informera allmänheten eller kräva att tillhandahållaren av betrodda tjänster gör det, om den slår fast att ett avslöjande av säkerhetsincidenten eller integritetsförlusten ligger i allmänhetens intresse.

3. Tillsynsorganet ska en gång om året till Enisa överlämna en sammanfattning av de anmälningar om säkerhetsincidenter eller som inkommit från tillhandahållare av betrodda tjänster.

4. Kommissionen får, genom genomförandeakter,
 - a) ytterligare specificera de åtgärder som avses i punkt 1, och
 - b) fastställa format och förfaranden, inklusive tidsfrister, som ska vara tillämpliga för de ändamål som avses i punkt 2.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

AVSNITT 3

Kvalificerade betrodda tjänster

Artikel 20

Tillsyn över kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster

1. Kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster ska minst en gång vartannat år och på egen bekostnad granskas av ett organ för bedömning av överensstämmelse. Syftet med denna granskning ska vara att bekräfta att de kvalificerade tillhandahållarna av betrodda tjänster och de kvalificerade betrodda tjänster som de tillhandahåller uppfyller kraven i denna förordning. De kvalificerade tillhandahållarna av betrodda tjänster ska lämna in den resulterande rapporten om överensstämmelsebedömning till tillsynsorganet inom en period av tre arbetsdagar efter mottagande av denna.
2. Tillsynsorganet får, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1, när som helst granska eller begära att ett organ för bedömning av överensstämmelse gör en överensstämmelsebedömning av de kvalificerade tillhandahållarna av betrodda tjänster på dessa tillhandahållare av betrodda tjänsters egen bekostnad för att bekräfta att dessa och de kvalificerade betrodda tjänster som de tillhandahåller uppfyller kraven i denna förordning. Vid misstänkta överträdelser av reglerna om skydd för personuppgifter ska tillsynsorganet informera dataskyddsmyndigheterna om sina granskningsresultat.
3. När tillsynsorganet begär att den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster ska åtgärda en underlåtenhet att uppfylla kraven i denna förordning och när tillhandahållaren inte gör detta, och i tillämpliga fall inom den tidsfrist som fastställts av tillsynsorganet, får tillsynsorganet med beaktande av i synnerhet underlåtenhetens omfattning, varaktighet och följderna återkalla den tillhandahållarens eller den berörda tillhandahållna tjänstens status som kvalificerad samt informera det organ som avses i artikel 22.3 för att de förteckningar över betrodda tjänsteleverantörer som avses i artikel 22.1 ska kunna uppdateras. Tillsynsorganet ska informera den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster om återkallandet av dess eller den berörda tjänstens status som kvalificerad.
4. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till följande standarder:
 - a) Ackreditering av organ för bedömning av överensstämmelse och för den rapport om överensstämmelsebedömning som avses i punkt 1.
 - b) Granskningsregler som organen för bedömning av överensstämmelse ska följa vid sina överensstämmelsebedömningar av kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster som avses i punkt 1.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

*Artikel 21***Igångsättande av en kvalificerad betrodd tjänst**

1. När tillhandahållare av betrodda tjänster som inte har status som kvalificerade har för avsikt att börja tillhandahålla kvalificerade betrodda tjänster, ska de anmäla sin avsikt till tillsynsorganet och samtidigt lämna in en rapport om överensstämmelsebedömning som utfärdats av ett organ för bedömning av överensstämmelse.

2. Tillsynsorganet ska kontrollera huruvida tillhandahållaren av betrodda tjänster och de betrodda tjänster som denne tillhandahåller uppfyller kraven i denna förordning, och i synnerhet kraven för kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster och för de kvalificerade betrodda tjänster som de tillhandahåller.

Om tillsynsorganet kommer fram till att tillhandahållaren av betrodda tjänster och de betrodda tjänster som denne tillhandahåller uppfyller de krav som avses i första stycket, ska det bevilja status som kvalificerad till tillhandahållare av betrodda tjänster och de betrodda tjänster som denne tillhandahåller samt informera det organ som avses i artikel 22.3 för att de förteckningar över betrodda tjänsteleverantörer som avses i artikel 22.1 ska kunna uppdateras, senast tre månader efter anmälan i enlighet med punkt 1 i denna artikel.

Om kontrollen inte har slutförts inom tre månader från anmälan, ska tillsynsorganet informera tillhandahållaren av betrodda tjänster om detta och ange orsakerna till förseningen samt när kontrollen beräknas vara slutförd.

3. Kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster får börja tillhandahålla den kvalificerade betrodda tjänsten efter det att status som kvalificerad har angetts i de förteckningar över betrodda tjänsteleverantörer som avses i artikel 22.1.

4. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa format och förfaranden för de ändamål som avses i punkterna 1 och 2. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

*Artikel 22***Förteckningar över betrodda tjänsteleverantörer**

1. Varje medlemsstat ska upprätta, underhålla och offentliggöra förteckningar med uppgifter om kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster som den ansvarar för, tillsammans med uppgifter om de kvalificerade betrodda tjänster som dessa tillhandahåller.

2. Medlemsstaterna ska på ett säkert sätt upprätta, underhålla och offentliggöra elektroniskt undertecknade eller förseglade förteckningar som avses i punkt 1 i en form som lämpar sig för automatiserad behandling.

3. Medlemsstaterna ska utan onödigt dröjsmål till kommissionen lämna information om det organ som ansvarar för att upprätta, underhålla och offentliggöra nationella förteckningar över betrodda tjänsteleverantörer, samt närmare uppgifter om var dessa förteckningar offentliggörs, de certifikat som används för att underteckna eller försegla förteckningarna över betrodda tjänsteleverantörer och eventuella ändringar i dem.

4. Kommissionen ska se till att den information som avses i punkt 3 genom en säker kanal görs tillgänglig för allmänheten i elektroniskt undertecknad eller förseglad form som lämpar sig för automatiserad behandling.

5. Senast den 18 september 2015 ska kommissionen genom genomförandeakter ange den information som avses i punkt 1 och fastställa de tekniska specifikationer och format som ska gälla för förteckningar över betrodda tjänsteleverantörer för de ändamål som avses i punkterna 1–4. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

*Artikel 23***EU-förtroendemärke för kvalificerade betrodda tjänster**

1. Efter det att den kvalificerade status som avses i artikel 21.2 andra stycket har angetts i den förteckning över betrodda tjänsteleverantörer som avses i artikel 22.1, får kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster använda sig av EU-förtroendemärket för att på ett enkelt, igenkännligt och tydligt sätt ange de kvalificerade betrodda tjänster som de tillhandahåller.

2. Vid användning av det EU-förtroendemärke som avses i punkt 1 ska kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster se till att en länk till den relevanta förteckningen över betrodda tjänsteleverantörer finns på deras webbplats.

3. Senast den 1 juli 2015 ska kommissionen genom genomförandeakter fastställa specifikationer med avseende på formatet för EU-förtroendemärket för kvalificerade betrodda tjänster och särskilt för dess presentation, sammansättning, storlek och utformning. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

*Artikel 24***Krav på kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster**

1. En kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster ska, när den utfärdar ett kvalificerat certifikat för en betrodd tjänst, på lämpligt sätt och i enlighet med nationell rätt kontrollera identiteten och i förekommande fall eventuella särskilda attribut för den fysiska eller juridiska person till vilken det kvalificerade certifikatet utfärdas.

Den information som avses i första stycket ska kontrolleras av den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster antingen direkt eller via tredje man i enlighet med nationell rätt på något av följande sätt:

- a) Genom fysisk närvaro av den fysiska personen eller av en behörig företrädare för den juridiska personen.
- b) På distans, med hjälp av medel för elektronisk identifiering, där en fysisk närvaro av den fysiska personen eller en behörig företrädare för den juridiska personen vid tidpunkt före utfärdandet av det kvalificerade certifikatet säkerställs och som uppfyller kraven i artikel 8 när det gäller tillitsnivåerna väsentlig eller hög.
- c) Genom ett certifikat för en kvalificerad elektronisk underskrift eller en kvalificerad elektronisk stämpel som utfärdats i enlighet med led a eller b.
- d) Med hjälp av andra identifieringsmetoder som erkänns på nationell nivå och som erbjuder garantier som är likvärdiga med fysisk närvaro. Likvärdiga garantier ska bekräftas av ett organ för bedömning av överensstämmelse.

2. En kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster som tillhandahåller kvalificerade betrodda tjänster ska

- a) informera tillsynsorganet om alla ändringar av tillhandahållandet av dess kvalificerade betrodda tjänster, och om den har för avsikt att upphöra med denna verksamhet,
- b) ha personal, och i förekommande fall underleverantörer, som har den sakkunskap, den tillförlitlighet samt de erfarenheter och kvalifikationer som behövs och som har genomgått lämplig utbildning om regler för säkerhet och skydd för personuppgifter och ska tillämpa förfaranden för administration och förvaltning som överensstämmer med europeiska eller internationella standarder,
- c) när det gäller risken för ansvar vid skador i enlighet med artikel 13 förfoga över tillräckliga ekonomiska medel och/eller skaffa sig lämplig ansvarsförsäkring i enlighet med nationell rätt,

- d) innan den ingår ett avtalsförhållande på ett tydligt och uttömmande sätt informera de personer som vill använda en kvalificerad betrodd tjänst om de exakta villkor som gäller för användning av den tjänsten, inbegripet om eventuella begränsningar av användningen,
- e) använda tillförlitliga system och produkter som är skyddade mot ändringar och säkerställa den tekniska säkerheten och tillförlitligheten hos den process som stöds av dessa,
- f) använda tillförlitliga system för att lagra uppgifter som har lämnats till den, i en form som kan kontrolleras så att
 - i) de är offentligt tillgängliga för hämtning endast i de fall där samtycke från den person som uppgifterna rör har erhållits,
 - ii) endast behöriga personer kan föra in uppgifter och göra ändringar i de lagrade uppgifterna, och
 - iii) uppgifternas äkthet kan kontrolleras,
- g) vidta lämpliga åtgärder mot förfalskning och stöld av uppgifter,
- h) under en lämplig tidsperiod registrera och hålla tillgänglig, även efter det att den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda uppgifter har upphört med sin verksamhet, all relevant information om uppgifter som den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster har utfärdat och tagit emot, särskilt för att vid rättsliga förfaranden kunna lägga fram bevis och för att säkerställa tjänstens kontinuitet; registreringen får göras elektroniskt,
- i) ha en uppdaterad plan för verksamhetens upphörande i syfte att säkerställa tjänstens kontinuitet i enlighet med bestämmelser som kontrollerats av tillsynsorganet i enlighet med artikel 17.4 i,
- j) säkerställa laglig behandling av personuppgifter i enlighet med direktiv 95/46/EG,
- k) då det är fråga om kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster som utfärdar kvalificerade certifikat, upprätta och uppdatera en certifikatdatabas,

3. Om en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster som utfärdar kvalificerade certifikat beslutar att återkalla ett certifikat, ska den registrera ett sådant återkallande i sin certifikatdatabas och offentliggöra återkallandet av statusen för certifikatet i god tid och i alla händelser inom 24 timmar efter mottagandet av begäran. Återkallandet ska få verkan omedelbart efter offentliggörandet.

4. Med avseende på punkt 3 ska kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster som utfärdar kvalificerade certifikat informera eventuella förlitande parter om giltigheten eller statusen som återkallad hos de kvalificerade certifikat som de utfärdat. Informationen ska, åtminstone på certifikatnivå, när som helst och utöver certifikatets giltighetsperiod göras tillgängligt på ett automatiskt sätt som är tillförlitligt, kostnadsfritt och effektivt.

5. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för tillförlitliga system och produkter, vilka uppfyller kraven i punkt 2 e och f i denna artikel. Överensstämmelse med kraven i denna artikel ska förutsättas när tillförlitliga system och produkter uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

AVSNITT 4

Elektroniska underskrifter

Artikel 25

Rättslig verkan av elektroniska underskrifter

1. En elektronisk underskrift får inte förvägras rättslig verkan eller giltighet som bevis vid rättsliga förfaranden enbart på grund av att underskriften har elektronisk form eller inte uppfyller kraven för kvalificerade elektroniska underskrifter.
2. En kvalificerad elektronisk underskrift ska ha motsvarande rättsliga verkan som en handskriven underskrift.
3. En kvalificerad elektronisk underskrift som är baserad på ett kvalificerat certifikat som utfärdats i en medlemsstat ska erkännas som en kvalificerad elektronisk underskrift i alla andra medlemsstater.

Artikel 26

Krav med avseende på avancerade elektroniska underskrifter

En avancerad elektronisk underskrift ska uppfylla följande krav:

- a) Den ska vara unikt knuten till undertecknaren.
- b) Undertecknaren ska kunna identifieras genom den.
- c) Den ska vara skapad på grundval av uppgifter för skapande av elektroniska underskrifter som undertecknaren med hög grad av tillförlitlighet kan använda uteslutande under sin egen kontroll.
- d) Den ska vara kopplad till de uppgifter som den används för att underteckna på ett sådant sätt att alla efterföljande ändringar av uppgifterna kan upptäckas.

Artikel 27

Elektroniska underskrifter i offentliga tjänster

1. Om en medlemsstat kräver en avancerad elektronisk underskrift för användningen av en nättjänst som erbjuds av ett offentligt organ eller på ett offentligt organs vägnar, ska medlemsstaten erkänna avancerade elektroniska underskrifter, avancerade elektroniska underskrifter som är baserade på ett kvalificerat certifikat för elektroniska underskrifter och kvalificerade elektroniska underskrifter i åtminstone de format eller med de metoder som anges i de genomförandeakter som avses i punkt 5.
2. Om en medlemsstat kräver en avancerad elektronisk underskrift som är baserad på ett kvalificerat certifikat för användningen av en nättjänst som erbjuds av ett offentligt organ eller på ett offentligt organs vägnar, ska medlemsstaten erkänna avancerade elektroniska underskrifter som är baserade på ett kvalificerat certifikat och kvalificerade elektroniska underskrifter i åtminstone de format eller med de metoder som anges i de genomförandeakter som avses i punkt 5.
3. Medlemsstaterna ska för gränsöverskridande användning av nättjänster som erbjuds av ett offentligt organ inte kräva en elektronisk underskrift med en högre säkerhetsnivå än den som gäller för kvalificerade elektroniska underskrifter.
4. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för avancerade elektroniska underskrifter. Överensstämmelse med de krav på avancerade elektroniska underskrifter som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel samt i artikel 26 ska förutsättas när en avancerad elektronisk underskrift uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

5. Kommissionen ska senast den 18 september 2015 och med beaktande av befintliga rutiner, standarder och unionsrättsakter, genom genomförandeakter, fastställa referensformat för avancerade elektroniska underskrifter eller referensmetoder i de fall alternativa format används. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

Artikel 28

Kvalificerade certifikat för elektroniska underskrifter

1. Kvalificerade certifikat för elektroniska underskrifter ska uppfylla kraven i bilaga I.
2. Kvalificerade certifikat för elektroniska underskrifter ska inte omfattas av några obligatoriska krav som går utöver kraven i bilaga I.
3. Kvalificerade certifikat för elektroniska underskrifter får omfatta extra, icke-obligatoriska, särskilda attribut. Dessa attribut ska inte påverka kvalificerade elektroniska underskrifters kompatibilitet eller erkännande.
4. Om ett kvalificerat certifikat för elektroniska underskrifter har återkallats efter den ursprungliga aktiveringen, ska det förlora sin giltighet från och med tidpunkten för återkallandet, och dess status som giltigt ska inte under några omständigheter återgå.
5. På följande villkor får medlemsstaterna fastställa nationella bestämmelser för tillfälligt upphävande av ett kvalificerat certifikat för elektroniska underskrifter:
 - a) Om ett kvalificerat certifikat för en elektronisk underskrift tillfälligt har upphävts, ska certifikatet vara ogiltigt under tiden för det tillfälliga upphävandet.
 - b) Perioden för det tillfälliga upphävandet ska tydligt anges i certifikatdatabasen och certifikatets status som tillfälligt upphävt ska under perioden för det tillfälliga upphävandet vara synlig genom den tjänst som tillhandahåller information om certifikatets status.
6. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för kvalificerade certifikat för elektroniska underskrifter. Överensstämmelse med kraven i bilaga I ska förutsättas när ett kvalificerat certifikat för elektroniska underskrifter uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

Artikel 29

Krav på anordningar för skapande av kvalificerade elektroniska underskrifter

1. Anordningar för skapande av kvalificerade elektroniska underskrifter ska uppfylla kraven i bilaga II.
2. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för anordningar för skapande av kvalificerade elektroniska underskrifter. Överensstämmelse med kraven i bilaga II ska förutsättas när en anordning för skapande av kvalificerade elektroniska underskrifter uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

Artikel 30

Certifiering av anordningar för skapande av kvalificerade elektroniska underskrifter

1. Lämpliga offentliga eller privata organ som utsetts av medlemsstaterna ska certifiera att anordningar för skapande av kvalificerade elektroniska underskrifter överensstämmer med kraven i bilaga II.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om namnet på och adressen till det offentliga eller privata organ som avses i punkt 1. Kommissionen ska göra den informationen tillgänglig för medlemsstaterna.
3. Den certifiering som avses i punkt 1 ska bygga på något av följande:
 - a) Ett förfarande för säkerhetsutvärdering som utförts i enlighet med någon av de standarder för säkerhetsutvärdering av informationsteknikprodukter som finns med i den förteckning som fastställts i enlighet med andra stycket.
 - b) Ett annat förfarande än det som avses i led a, förutsatt att det omfattar jämförbara säkerhetsnivåer och att det offentliga eller privata organ som avses i punkt 1 underrättar kommissionen om förfarandet. Detta förfarande får endast användas vid avsaknad av sådana standarder som avses i led a eller medan en sådan säkerhetsutvärdering som avses i led a pågår.

Kommissionen ska genom genomförandeakter upprätta en förteckning över standarder för den säkerhetsbedömning av informationsteknikprodukter som avses i led a. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

4. Kommissionen ska ha befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 47 rörande fastställandet av särskilda kriterier som ska uppfyllas av de utsedda organ som avses i punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 31

Offentliggörande av en förteckning över certifierade anordningar för skapande av kvalificerade elektroniska underskrifter

1. Medlemsstaterna ska utan onödigt dröjsmål och senast en månad efter det att certifieringen slutförts till kommissionen lämna information om anordningar för skapande av kvalificerade elektroniska underskrifter som har certifierats av de organ som avses i artikel 30.1. De ska utan onödigt dröjsmål och senast en månad efter det att en certifiering har upphört att gälla även informera kommissionen om anordningar för skapande av elektroniska underskrifter som inte längre är certifierade.
2. Kommissionen ska på grundval av den information som inkommit upprätta, offentliggöra och underhålla en förteckning över certifierade anordningar för skapande av kvalificerade elektroniska underskrifter.
3. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa format och förfaranden som ska vara tillämpliga för de ändamål som avses i punkt 1. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

Artikel 32

Krav på validering av kvalificerade elektroniska underskrifter

1. Genom valideringsförfarandet för en kvalificerad elektronisk underskrift ska den kvalificerade elektroniska underskriftens giltighet bekräftas under förutsättning att
 - a) det certifikat som stöder underskriften vid tidpunkten för undertecknandet var ett kvalificerat certifikat för elektroniska underskrifter som överensstämmer med bilaga I,
 - b) det kvalificerade certifikatet har utfärdats av en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster och var giltigt vid tidpunkten för undertecknandet,
 - c) valideringsuppgifterna för underskriften överensstämmer med de uppgifter som lämnats till den förlitande parten,

- d) certifikatets unika uppsättning uppgifter som avser undertecknaren har tillhandahållits den förlitande parten på rätt sätt,
- e) användningen av en eventuell pseudonym tydligt har angetts för den förlitande parten om en pseudonym användes vid tidpunkten för undertecknandet,
- f) den elektroniska underskriften har skapats med hjälp av en anordning för skapande av kvalificerade elektroniska underskrifter,
- g) integriteten hos de undertecknade uppgifterna inte har äventyrats,
- h) kraven i artikel 26 var uppfyllda vid tidpunkten för undertecknandet.

2. Det system som används för att validera den kvalificerade elektroniska underskriften ska ge den förlitande parten det korrekta resultatet av valideringsförfarandet och ska göra det möjligt för den förlitande parten att upptäcka eventuella problem som är relevanta för säkerheten.

3. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för validering av kvalificerade elektroniska underskrifter. Överensstämmelse med kraven i punkt 1 ska förutsättas när valideringen av kvalificerade elektroniska underskrifter uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

Artikel 33

Kvalificerad valideringstjänst för kvalificerade elektroniska underskrifter

1. En kvalificerad valideringstjänst för kvalificerade elektroniska underskrifter får endast tillhandahållas av en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster som

- a) tillhandahåller validering i enlighet med artikel 32.1, och
- b) gör det möjligt för förlitande parter att erhålla resultaten av valideringsförfarandet på ett automatiskt sätt som är tillförlitligt, effektivt och försett med en avancerad elektronisk underskrift eller en avancerad elektronisk stämpel från tillhandahållaren av den kvalificerade valideringstjänsten.

2. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för den kvalificerade valideringstjänst som avses i punkt 1. Överensstämmelse med kraven i punkt 1 ska förutsättas när valideringstjänsten för kvalificerade elektroniska underskrifter uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

Artikel 34

Kvalificerad tjänst för bevarande av kvalificerade elektroniska underskrifter

1. En kvalificerad tjänst för bevarande av kvalificerade elektroniska underskrifter får endast tillhandahållas av en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster som använder förfaranden och tekniker som gör det möjligt att förlänga den kvalificerade elektroniska underskriftens tillförlitlighet utöver perioden för teknisk giltighet.

2. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för kvalificerade tjänster för bevarande av kvalificerade elektroniska underskrifter. Överensstämmelse med kraven i punkt 1 ska förutsättas när systemen för de kvalificerade tjänsterna för bevarande av kvalificerade elektroniska underskrifter uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

AVSNITT 5

Elektroniska stämplor

Artikel 35

Rättslig verkan av elektroniska stämplor

1. En elektronisk stämpel får inte förvägras rättslig verkan eller giltighet som bevis vid rättsliga förfaranden enbart på grund av att det har elektronisk form eller att det inte uppfyller kraven för kvalificerade elektroniska stämplor.
2. En kvalificerad elektronisk stämpel ska omfattas av en presumtion om integritet hos de uppgifter som den kvalificerade elektroniska stämpeln är kopplad till och om att de har korrekt ursprung.
3. En kvalificerad elektronisk stämpel som är baserat på ett kvalificerat certifikat som har utfärdats i en medlemsstat ska erkännas som en kvalificerad elektronisk stämpel i alla andra medlemsstater.

Artikel 36

Krav med avseende på avancerade elektroniska stämplor

En elektronisk stämpel ska uppfylla följande krav:

- a) Den ska vara knuten uteslutande till skaparen av stämpeln.
- b) Skaparen av stämpeln ska kunna identifieras genom det.
- c) Det ska vara skapat på grundval av uppgifter för skapande av elektroniska stämplor som stämpelns skapare med hög grad av tillförlitlighet under sin kontroll kan använda för skapande av elektroniska stämplor.
- d) Den ska vara kopplad till de uppgifter den avser på ett sådant sätt att alla efterföljande ändringar av uppgifterna kan upptäckas.

Artikel 37

Elektroniska stämplor i offentliga tjänster

1. Om en medlemsstat kräver en avancerad elektronisk stämpel för användningen av en nättjänst som erbjuds av ett offentligt organ eller för organets räkning ska medlemsstaten erkänna avancerade elektroniska stämplor, avancerade elektroniska stämplor som är baserade på ett kvalificerat certifikat för elektroniska stämplor och kvalificerade elektroniska stämplor i åtminstone de format eller med användning av de metoder som anges i de genomförandeakter som avses i punkt 5.
2. Om en medlemsstat kräver en avancerad elektronisk stämpel som är baserad på ett kvalificerat certifikat för användningen av en nättjänst som erbjuds av ett offentligt organ eller för organets räkning, ska medlemsstaten erkänna avancerade elektroniska stämplor som är baserade på ett kvalificerat certifikat och kvalificerade elektroniska stämplor i åtminstone de format eller med användning av de metoder som anges i de genomförandeakter som avses i punkt 5.
3. Medlemsstaterna ska för gränsöverskridande användning av en nättjänst som erbjuds av ett offentligt organ inte kräva en elektronisk stämpel på en högre säkerhetsnivå än den som gäller för den kvalificerade elektroniska stämpeln.
4. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för avancerade elektroniska stämplor. Överensstämmelse med de krav på avancerade elektroniska stämplor som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel samt i artikel 36 ska förutsättas när en avancerad elektronisk stämpel uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

5. Kommissionen ska senast den 18 september 2015, och med beaktande av befintliga rutiner, standarder och unionsrättsakter genom genomförandeakter fastställa referensformat för avancerade elektroniska stämplatser eller referensmetoder i de fall alternativa format används. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

Artikel 38

Kvalificerade certifikat för elektroniska stämplatser

1. Kvalificerade certifikat för elektroniska stämplatser ska uppfylla kraven i bilaga III.
2. Kvalificerade certifikat för elektroniska stämplatser ska inte omfattas av några obligatoriska krav som går utöver kraven i bilaga III.
3. Kvalificerade certifikat för elektroniska stämplatser får omfatta extra, icke-obligatoriska, särskilda attribut. Dessa attribut ska inte påverka kvalificerade elektroniska stämplatserns interoperabilitet eller erkännande.
4. Om ett kvalificerat certifikat för en elektronisk stämpel har återkallats efter den ursprungliga aktiveringen ska det förlora sin giltighet från och med tidpunkten för återkallandet och dess status ska inte under några omständigheter återgå.
5. På följande villkor får medlemsstaterna fastställa nationella bestämmelser för tillfälligt upphävande av kvalificerade certifikat för elektroniska stämplatser:
 - a) Om ett kvalificerat certifikat för elektroniska stämplatser tillfälligt har upphävts ska certifikatet vara ogiltigt under perioden för det tillfälliga upphävandet.
 - b) Perioden för det tillfälliga upphävandet ska tydligt anges i certifikatdatabasen och certifikatets status som tillfälligt upphävt ska under perioden för det tillfälliga upphävandet vara synlig genom den tjänst som tillhandahåller information om certifikatets status.
6. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för kvalificerade certifikat för elektroniska stämplatser. Överensstämmelse med kraven i bilaga III ska förutsättas när ett kvalificerat certifikat för elektroniska stämplatser uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

Artikel 39

Kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska stämplatser

1. Artikel 29 ska på motsvarande sätt gälla för kraven på kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska stämplatser.
2. Artikel 30 ska på motsvarande sätt gälla för certifieringen av kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska stämplatser.
3. Artikel 31 ska på motsvarande sätt gälla för offentliggörandet av en förteckning över certifierade kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska stämplatser.

Artikel 40

Validering och bevarande av kvalificerade elektroniska stämplatser

Artiklarna 32, 33 och 34 ska på motsvarande sätt gälla för validering och bevarande av kvalificerade elektroniska stämplatser.

AVSNITT 6

Elektroniska tidsstämplingar

Artikel 41

Rättslig verkan av elektroniska tidsstämplingar

1. En elektronisk tidsstämpling ska inte förvägras rättslig verkan eller giltighet som bevis vid rättsliga förfaranden enbart på grund av att den har elektronisk form eller inte uppfyller kraven för en kvalificerad elektronisk tidsstämpling.
2. En kvalificerad elektronisk tidsstämpling ska omfattas av en presumtion om korrekthet hos det datum och den tid som den anger och integritet hos de uppgifter som datumet och tiden är kopplade till.
3. En kvalificerad elektronisk tidsstämpling som utfärdats i en medlemsstat ska erkännas som en kvalificerad elektronisk tidsstämpling i alla medlemsstater.

Artikel 42

Krav på kvalificerade elektroniska tidsstämplingar

1. En kvalificerad elektronisk tidsstämpling ska uppfylla följande krav:
 - a) Den ska binda datumet och tiden till uppgifter så att möjligheten att uppgifterna ändras utan att det går att upptäcka rimligtvis kan uteslutas.
 - b) Den ska vara grundad på en korrekt tidskälla som är kopplad till samordnad universaltid.
 - c) Den ska vara undertecknad med hjälp av en avancerad elektronisk underskrift eller förseglad med en avancerad elektronisk stämpel från den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster eller genom en likvärdig metod.
2. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för bindning av datum och tidpunkt till uppgifter och för korrekta tidskällor. Överensstämmelse med kraven i punkt 1 ska förutsättas när bindningen av datum och tidpunkt till uppgifter och den korrekta tidskällan uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

AVSNITT 7

Elektroniska tjänster för rekommenderade leveranser

Artikel 43

Rättslig verkan av elektroniska tjänster för rekommenderade leveranser

1. Uppgifter som sänds och tas emot genom en elektronisk tjänst för rekommenderade leveranser får inte förvägras rättslig verkan eller giltighet som bevis vid rättsliga förfaranden enbart på grund av att de har elektronisk form eller inte uppfyller kraven på den kvalificerade elektroniska tjänsten för rekommenderade leveranser.
2. Uppgifter som sänds och tas emot genom en kvalificerad elektronisk tjänst för rekommenderade leveranser ska omfattas av en presumtion om uppgifternas integritet, om uppgifternas avsändande av den identifierade avsändaren, uppgifternas mottagande av den identifierade adressaten samt om riktigheten i det datum och den tidpunkt för avsändande och mottagande som anges i den kvalificerade elektroniska tjänsten för rekommenderade leveranser.

*Artikel 44***Krav på kvalificerade elektroniska tjänster för rekommenderade leveranser**

1. Kvalificerade elektroniska tjänster för rekommenderade leveranser ska uppfylla följande krav:
 - a) De ska tillhandahållas av en eller flera kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster.
 - b) De ska med hög grad av tillförlitlighet säkerställa avsändarens identitet.
 - c) De ska säkerställa adressatens identitet innan uppgifterna levereras.
 - d) Avsändandet och mottagandet av uppgifter ska säkerställas genom en avancerad elektronisk underskrift eller en avancerad elektronisk stämpel från en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster på ett sätt som utesluter möjligheten att uppgifterna ändras utan att det går att upptäcka.
 - e) Eventuella ändringar av de uppgifter som behövs för att sända eller ta emot uppgifterna ska tydligt anges för uppgifternas avsändare och adressat.
 - f) Datumet och tidpunkten för avsändande, mottagande och eventuella ändringar av uppgifter måste anges genom en kvalificerad elektronisk tidsstämpling.

Om uppgifterna överförs mellan två eller flera kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster ska kraven i leden a–f gälla för alla kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster.

2. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för processer för att sända och ta emot uppgifter. Överensstämmelse med kraven i punkt 1 ska förutsättas när en process för att sända och ta emot uppgifter uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

*AVSNITT 8****Autentisering av webbplatser****Artikel 45***Krav på kvalificerade certifikat för autentisering av webbplatser**

1. Kvalificerade certifikat för autentisering av webbplatser ska uppfylla kraven i bilaga IV.
2. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa referensnummer till standarder för kvalificerade certifikat för autentisering av webbplatser. Överensstämmelse med kraven i bilaga IV ska förutsättas när ett kvalificerat certifikat för autentisering av webbplatser uppfyller dessa standarder. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 48.2.

*KAPITEL IV***ELEKTRONISKA DOKUMENT***Artikel 46***Rättslig verkan av elektroniska dokument**

Ett elektroniskt dokument får inte förvägras rättslig verkan eller giltighet som bevis vid rättsliga förfaranden enbart på grund av att det har elektronisk form.

KAPITEL V

DELEGERING AV BEFOGENHETER OCH GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER*Artikel 47***Utövande av delegeringen**

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 30.4 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 17 september 2014.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 30.4 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 30.4 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

*Artikel 48***Kommittéförfarande**

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER*Artikel 49***Översyn**

Kommissionen ska göra en översyn över denna förordnings tillämpning och rapportera resultaten till Europaparlamentet och rådet senast den 1 juli 2020. Kommissionen ska särskilt utvärdera huruvida det är lämpligt att ändra denna förordnings tillämpningsområde eller dess särskilda bestämmelser, som artiklarna 6, 7 f, 34, 43, 44 eller 45, med beaktande av den erfarenhet som erhållits vid tillämpningen av denna förordning samt den tekniska och rättsliga utvecklingen och marknadsutvecklingen.

Den rapport som avses i första stycket ska vid behov åtföljas av lagstiftningsförslag.

Dessutom ska kommissionen vart fjärde år efter den rapport som avses i första stycket lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om framstegen med att uppfylla målen för denna förordning.

*Artikel 50***Upphävande**

1. Direktiv 1999/93/EG ska upphöra att gälla med verkan från och med den 1 juli 2016.
2. Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till den här förordningen.

*Artikel 51***Övergångsbestämmelser**

1. Säkra anordningar för skapande av underskrifter vilkas överensstämmelse har fastställts i enlighet med artikel 3.4 i direktiv 1999/93/EG ska anses som kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska underskrifter enligt denna förordning.
2. Kvalificerade certifikat som utfärdats till fysiska personer enligt direktiv 1999/93/EG ska anses som kvalificerade certifikat för elektroniska underskrifter enligt denna förordning till dess att de löper ut.
3. Tillhandahållare av en certifieringstjänst som utfärdar certifikat enligt direktiv 1999/93/EG ska lämna in en rapport om bedömning av överensstämmelse till tillsynsorganet så snart som möjligt och senast den 1 juli 2017. Fram till dess att denna rapport har inlämnats och tillsynsorganet har slutfört sin bedömning av den ska tillhandahållaren av certifieringstjänsten anses vara en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster enligt denna förordning.
4. Om en tillhandahållare av certifieringstjänster som utfärdar kvalificerade certifikat enligt direktiv 1999/93/EG inte lämnar in någon rapport om bedömning av överensstämmelse till tillsynsorganet inom den tidsfrist som avses i punkt 3 ska denna tillhandahållare av certifieringstjänster inte anses vara en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster enligt denna förordning från och med den 2 juli 2017.

*Artikel 52***Ikraftträdande**

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Den ska tillämpas från och med den 1 juli 2016, med undantag för följande:
 - a) Artiklarna 8.3, 9.5, 12.2–12.9, 17.8, 19.4, 20.4, 21.4, 22.5, 23.3, 24.5, 27.4, 27.5, 28.6, 29.2, 30.3, 30.4, 31.3, 32.3, 33.2, 34.2, 37.4, 37.5, 38.6, 42.2, 44.2, 45.2, 47 och 48 ska tillämpas från och med den 17 september 2014.
 - b) Artiklarna 7, 8.1, 8.2, 9, 10, 11 och 12.1 ska tillämpas från och med tillämpningsdagen för de genomförandeakter som avses i artiklarna 8.3 och 12.8.
 - c) Artikel 6 ska tillämpas från och med tre år efter tillämpningsdagen för de genomförandeakter som avses i artiklarna 8.3 och 12.8.
3. Om det anmälda systemet för elektronisk identifiering före det datum som avses i punkt 2 c i denna artikel finns upptaget i den förteckning som kommissionen offentliggjort enligt artikel 9, ska medlet för elektronisk identifiering inom ramen för detta system enligt artikel 6 erkännas senast 12 månader efter systemets offentliggörande, dock inte före det datum som avses i punkt 2 c i denna artikel.

4. Trots vad som sägs i punkt 2 c i denna artikel får en medlemsstat besluta att ett medel för elektronisk identifiering inom ramen för ett system för elektronisk identifiering som har anmälts i enlighet med artikel 9.1 av en annan medlemsstat ska erkännas i den första medlemsstaten från och med tillämpningsdagen för de genomförandeakter som avses i artiklarna 8.3 och 12.8. De berörda medlemsstaterna ska underrätta kommissionen. Kommissionen ska offentliggöra denna information.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel 23 juli 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

S. GOZI

Ordförande

BILAGA I

KRAV PÅ KVALIFICERADE CERTIFIKAT FÖR ELEKTRONISKA UNDERSKRIFTER

Kvalificerade certifikat för elektroniska underskrifter ska innehålla följande:

- a) En uppgift, åtminstone i en form som lämpar sig för automatiserad behandling, om att certifikatet har utfärdats som ett kvalificerat certifikat för elektroniska underskrifter.
- b) En uppsättning uppgifter som otvetydigt avser den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster som utfärdar de kvalificerade certifikaten, inbegripet uppgift om åtminstone vilken medlemsstat tillhandahållaren är etablerad i, samt
 - för juridiska personer: namn och, i tillämpliga fall, registreringsnummer i enlighet med vad som uppgetts i officiella handlingar,
 - för fysiska personer: personens namn.
- c) Åtminstone undertecknarens namn eller en pseudonym. Om en pseudonym används ska detta tydligt anges.
- d) Valideringsuppgifter för elektroniska underskrifter som stämmer överens med uppgifterna för skapande av elektroniska underskrifter.
- e) Detaljerade uppgifter om när certifikatet börjar respektive upphör att gälla.
- f) Certifikatets identifieringskod, som måste vara unik för den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster.
- g) Den avancerade elektroniska underskriften eller den avancerade elektroniska stämpeln för den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster som utfärdar certifikatet.
- h) Uppgift om var det certifikat som stöder den avancerade elektroniska underskrift eller den avancerade elektroniska stämpeln som avses i led g finns tillgängligt kostnadsfritt.
- i) Uppgift om var de tjänster som kan användas för att göra förfrågningar om det kvalificerade certifikatets giltighet är lokaliserade.
- j) Om de uppgifter för skapande av elektroniska underskrifter som avser valideringsuppgifterna för elektroniska underskrifter är placerade i en kvalificerad anordning för skapande av elektroniska underskrifter, en lämplig uppgift som anger detta, åtminstone i en form som lämpar sig för automatiserad behandling.

BILAGA II

KRAV PÅ KVALIFICERADE ANORDNINGAR FÖR SKAPANDE AV ELEKTRONISKA UNDERSKRIFTER

1. Kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska underskrifter ska genom lämpliga tekniker och förfaranden säkerställa att åtminstone
 - a) konfidentialiteten för de uppgifter för skapande av elektroniska underskrifter som används för att skapa elektroniska underskrifter är säkerställd på rimligt sätt,
 - b) de uppgifter för skapande av elektroniska underskrifter som används för att skapa elektroniska underskrifter i praktiken endast kan förekomma en gång,
 - c) de uppgifter för skapande av elektroniska underskrifter som används för att skapa elektroniska underskrifter med rimlig säkerhet inte kan härledas och att den elektroniska underskriften på ett tillförlitligt sätt är skyddad mot förfälskning med den teknik som för närvarande finns tillgänglig,
 - d) de uppgifter för skapande av elektroniska underskrifter som används för att skapa elektroniska underskrifter kan skyddas på ett tillförlitligt sätt av den legitime undertecknaren så att andra inte kan använda dem.
 2. Kvalificerade anordningar för skapande av elektroniska underskrifter får inte förändra de uppgifter som ska undertecknas eller hindra att dessa uppgifter läggs fram för undertecknaren före undertecknandet.
 3. Generering eller hantering av uppgifter för skapande av elektroniska underskrifter för undertecknarens räkning får endast utföras av en kvalificerad tillhandahållare av betrodda tjänster.
 4. Kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster som för undertecknarens räkning hanterar uppgifter för skapande av elektroniska underskrifter får, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 d, endast kopiera dessa uppgifter för framställning av säkerhetskopior om följande krav är uppfyllda:
 - a) Tillitsnivån för de kopierade uppsättningarna av uppgifter måste vara densamma som för de ursprungliga uppsättningarna av uppgifter.
 - b) Antalet kopierade uppsättningar av uppgifter får inte överskrida det minsta antal som krävs för att säkerställa tjänstens kontinuitet.
-

BILAGA III

KRAV PÅ KVALIFICERADE CERTIFIKAT FÖR ELEKTRONISKA STÄMPLAR

Kvalificerade certifikat för elektroniska stämplor ska innehålla följande:

- a) En uppgift, åtminstone i en form som lämpar sig för automatiserad behandling, om att certifikatet har utfärdats som ett kvalificerat certifikat för elektroniska stämplor.
- b) En uppsättning uppgifter som otvetydigt avser den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster som utfärdar de kvalificerade certifikaten, inbegripet uppgift om åtminstone vilken medlemsstat tillhandahållaren är etablerad i, samt
 - för juridiska personer: namn och, i tillämpliga fall, registreringsnummer i enlighet med vad som uppgetts i de officiella handlingarna,
 - för fysiska personer: personens namn.
- c) Åtminstone namnet på skaparen av stämpeln och, i förekommande fall, registreringsnummer i enlighet med vad som uppgetts i officiella handlingar.
- d) Valideringsuppgifter för elektroniska stämplor som stämmer överens med uppgifterna för skapande av elektroniska stämplor.
- e) Detaljerade uppgifter om när certifikatet börjar respektive upphör att gälla.
- f) Certifikatets identifieringskod, som måste vara unik för den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster.
- g) Den avancerade elektroniska underskriften eller den avancerade elektroniska stämpeln för den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster som utfärdar certifikatet.
- h) Uppgift om var det certifikat som stöder den avancerade elektroniska underskrift eller den avancerade elektroniska stämpeln som avses i led g är tillgängligt kostnadsfritt.
- i) Uppgift om var de tjänster som kan användas för att göra förfrågningar om det kvalificerade certifikatets giltighet är lokaliserade.
- j) Om de uppgifter för skapande av elektroniska stämplor som har koppling till uppgifterna för validering av elektroniska stämplor är placerade i en kvalificerad anordning för skapande av elektroniska stämplor, en lämplig uppgift om detta, åtminstone i en form som lämpar sig för automatiserad behandling.

BILAGA IV

KRAV PÅ KVALIFICERADE CERTIFIKAT FÖR AUTENTISERING AV WEBBPLATSER

Kvalificerade certifikat för autentisering av webbplatser ska innehålla följande:

- a) En uppgift, åtminstone i en form som lämpar sig för automatiserad behandling, om att certifikatet har utfärdats som ett kvalificerat certifikat för autentisering av webbplatser.
 - b) En uppsättning uppgifter som otvetydigt avser den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster som utfärdar de kvalificerade certifikaten, inbegripet uppgift om åtminstone vilken medlemsstat tillhandahållaren är etablerad i, samt
 - för juridiska personer: namn och, i tillämpliga fall, registreringsnummer i enlighet med vad som uppgetts i officiella handlingar,
 - för fysiska personer: personens namn.
 - c) För fysiska personer: åtminstone namnet på den person som certifikatet utfärdats för eller en pseudonym. Om en pseudonym används ska detta tydligt anges.

För juridiska personer: åtminstone namnet på den juridiska person som certifikatet utfärdats för och, i förekommande fall, registreringsnummer i enlighet med vad som uppgetts i officiella handlingar.
 - d) Adressuppgifter, inbegripet åtminstone stad och stat, för den fysiska eller juridiska person som certifikatet utfärdats för och, i förekommande fall, i enlighet med vad som uppgetts i officiella handlingar.
 - e) Det eller de domännamn som drivs av den fysiska eller juridiska person som certifikatet utfärdats för.
 - f) Detaljerade uppgifter om när certifikatet börjar respektive upphör att gälla.
 - g) Certifikatets identifieringskod, som måste vara unik för den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster.
 - h) Den avancerade elektroniska underskriften eller den avancerade elektroniska stämpeln för den kvalificerade tillhandahållaren av betrodda tjänster som utfärdar certifikatet.
 - i) Uppgift om var det certifikat som stöder den avancerade elektroniska underskriften eller den avancerade elektroniska stämpeln som avses i led h finns tillgängligt kostnadsfritt.
 - j) Uppgift om var de tjänster är lokaliserade som kan användas för att göra förfrågningar om det kvalificerade certifikatets giltighet.
-

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 911/2014**av den 23 juli 2014****om flerårig finansiering av Europeiska sjösäkerhetsbyråns åtgärder i fråga om insatser vid föroreningar av havet orsakade av fartyg och olje- och gasanläggningar****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 100.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1406/2002 ⁽³⁾ inrättades en europeisk sjösäkerhetsbyrå (nedan kallad *byrån*) i syfte att skapa en hög, enhetlig och effektiv nivå på sjösäkerheten och att förhindra föroreningar från fartyg.
- (2) Som en följd av olyckor i unionens vatten, framför allt olyckorna med oljetankarna Erika och Prestige, gavs byrån, genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 724/2004 ⁽⁴⁾ om ändring av förordning (EG) nr 1406/2002, nya uppgifter när det gäller förhindrande av förorening och insatser vid föroreningar orsakade av fartyg.
- (3) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 100/2013 ⁽⁵⁾ om ändring av förordning (EG) nr 1406/2002 fick byrån dels uppgifter i fråga om insatser vid föroreningar av havet orsakade av olje- och gasanläggningar, dels utvidgades byråns tjänster till stater som ansöker om anslutning till unionen och partnerländerna i den europeiska grannskapspolitiken.
- (4) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2038/2006 ⁽⁶⁾ fastställde en flerårig finansiering av byråns åtgärder i fråga om insatser vid föroreningar orsakade av fartyg, vilken löpte ut den 31 december 2013.

⁽¹⁾ EUT C 327, 12.11.2013, s. 108.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 23 juli 2014.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1406/2002 av den 27 juni 2002 om inrättande av en europeisk sjösäkerhetsbyrå (EGT L 208, 5.8.2002, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 724/2004 av den 31 mars 2004 om ändring av förordning (EG) nr 1406/2002 om inrättande av en europeisk sjösäkerhetsbyrå (EUT L 129, 29.4.2004, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 100/2013 av den 15 januari 2013 om ändring av förordning (EG) nr 1406/2002 om inrättande av en europeisk sjösäkerhetsbyrå (EUT L 39, 9.2.2013, s. 30).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2038/2006 av den 18 december 2006 om flerårig finansiering av Europeiska sjösäkerhetsbyråns åtgärder i samband med insatser vid förorening från fartyg (EUT L 394, 30.12.2006, s. 1).

- (5) Mot bakgrund av de eventuellt förödande miljökonsekvenserna och extremt höga ekonomiska kostnaderna till följd av föroreningsincidenter, samt de möjliga socioekonomiska effekterna på andra sektorer som turism och fiske, bör byrån ha tillräckliga medel för att kunna fullgöra sina uppgifter i samband med föroreningar av havet från fartyg och olje- och gasanläggningar. Dessa uppgifter är viktiga för att förhindra ytterligare skada av såväl ekonomisk som icke-ekonomisk natur.
- (6) För genomförandet av uppgiften att förhindra föroreningar och insatser vid föroreningar från fartyg, antog byråns styrelse den 22 oktober 2004 en åtgärdsplan för beredskap för, och insatser vid, föroreningar genom olja, och som syftar till att använda de finansiella resurser som byrån har till sitt förfogande på bästa sätt. Den 12 juni 2007 antog styrelsen en åtgärdsplan för beredskap för, och insatser vid, förorening genom farliga och skadliga ämnen. I enlighet med artikel 15 i förordning (EG) nr 1406/2002 ska båda åtgärdsplanerna uppdateras varje år genom byråns årliga arbetsprogram.
- (7) Hänsyn bör tas till gällande avtal om oavsiktlig förorening, vilka främjar ömsesidigt bistånd och samarbete mellan medlemsstaterna på detta område, samt till relevanta internationella konventioner och avtal om skydd av europeiska havsområden mot förorening till följd av olycka som innehåller krav på parterna att vidta alla åtgärder som krävs för att förbereda sig och reagera på oljeutsläpp.
- (8) Byråns insatser vid förorening avser, enligt dess åtgärdsplaner, verksamhet för information, samarbete och samordning, inbegripet när det gäller föroreningar av havet orsakade av farliga och skadliga ämnen. Denna typ av insats gäller framför allt operativt stöd till drabbade medlemsstater eller tredjeländer som delar ett regionalt havsområde med unionen (nedan kallade *drabbade stater*) genom att kompletterande saneringsfartyg för att bekämpa oljeföroreningar från fartyg samt föroreningar av havet orsakade av olje- och gasanläggningar tillhandahålls på begäran. Byrån bör ägna särskild uppmärksamhet åt de områden som betraktas som mest sårbara, utan att detta ska påverka andra områden som behöver hjälp.
- (9) Byråns verksamhet på området för insatser vid förorening bör vara förenlig med befintliga samarbetsarrangemang för ömsesidigt bistånd i händelse av förorening till följd av incidenter till havs. Unionen har anslutit sig till olika regionala organisationer och förbereder anslutning till andra regionala organisationer.
- (10) Byråns insatser bör samordnas med åtgärder enligt de bilaterala och regionala överenskommelser i vilka unionen är part. Om en förorening till havs inträffar bör byrån bistå de drabbade staterna, som ska leda arbetet med att bekämpa föroreningen.
- (11) Byrån bör aktivt verka för att upprätthålla och ytterligare utveckla den europeiska tjänsten för satellitövervakning av oljeutsläpp (CleanSeaNet) för övervakning, tidig upptäckt av föroreningar och identifiering av ansvariga fartyg eller olje- och gasanläggningar, till exempel då fartyg tömmer sina tankar och vid driftsutsläpp och oavsiktliga utsläpp från plattformar till havs. Med detta system blir uppgifterna lättare tillgängliga och insatserna mot föroreningar effektivare och snabbare.
- (12) De ytterligare medel som byrån ska ställa till de drabbade staternas förfogande bör göras tillgängliga via unionens civilskyddsmekanism, som inrättats genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 1313/2013/EU ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 1313/2013/EU av den 17 december 2013 om en civilskyddsmekanism för unionen (EUT L 347, 20.12.2013, s. 924).

- (13) Medlemsstaterna bör tillhandahålla information om offentliga och privata insatsmekanismer för att bekämpa föroreningar och om insatskapacitet som finns i de olika regionerna i unionen genom det gemensamma kommunikations- och informationssystem för olyckor (Cecis) som inrättades genom rådets beslut 2007/779/EG, Euratom ⁽¹⁾, när informationen är tillgänglig för detta syfte.
- (14) I syfte att effektivisera byråns operativa stöd, med tanke på utvidgningen av byråns mandat att göra insatser vid föroreningar även i tredjeländer som delar ett regionalt havsområde med unionen, bör byrån göra allt som står i dess makt för att uppmuntra dessa tredjeländer att delta i informationsutbyte och samarbeta i byråns upprätthållande av en förteckning över insatsmekanismer och insatskapaciteter.
- (15) För att effektivisera byråns insatser mot föroreningar bör medlemsstaterna låta byrån ta del av eventuella vetenskapliga studier som de har genomfört om effekterna av kemiska dispergeringsmedel som skulle kunna vara relevanta för denna verksamhet.
- (16) För att säkerställa att byråns åtgärdsplaner genomförs väl, bör byrån förses med ett bärkraftigt och kostnadseffektivt system för finansiering av framför allt tillhandahållandet av operativt stöd till drabbade stater.
- (17) Man måste därför, på grundval av ett flerårigt åtagande, se till att det finns lämplig finansiell säkerhet för finansieringen av byråns uppgifter i samband med insatser vid förorening och andra därmed förknippade åtgärder. Beloppet för det fleråriga åtagandet bör spegla byråns nya uppgifter för insatser vid förorening och även behovet av att byrån effektiviserar användningen av sina anslag, med tanke på de begränsade budgetmedlen. De årliga beloppen från unionen bör fastställas av Europaparlamentet och rådet i enlighet med det årliga budgetförslaget. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför en halvtidsutvärdering av byråns förmåga att utföra sitt uppdrag på ett ändamålsenligt och kostnadseffektivt sätt, i fråga om insatser vid föroreningar av havet orsakade av fartyg och olje- och gasanläggningar.
- (18) De belopp som ska avsättas för finansieringen av insatser vid förorening bör avse perioden 1 januari 2014–31 december 2020 i enlighet med den fleråriga budgetram som fastställs i rådets förordning (EU, Euratom) nr 1311/2013 ⁽²⁾ (nedan kallad *den fleråriga budgetramen*). En finansieringsram för samma period bör därför fastställas.
- (19) Byråns stöd till stater som ansöker om anslutning till unionen och till partnerländerna i den europeiska grannskapspolitiken bör finansieras via befintliga unionsprogram för dessa stater och länder och bör därför inte ingå i den fleråriga finansieringen av byrån.
- (20) I syfte att optimera tilldelningen av åtaganden och beakta eventuella förändringar i verksamheten för insatser vid föroreningar orsakade av fartyg måste de särskilda behoven av åtgärder kontinuerligt kontrolleras, så att de årliga finansiella åtagandena kan justeras.
- (21) I enlighet med förordning (EG) nr 1406/2002 bör byrån i sin årliga rapport rapportera om det finansiella genomförandet av den fleråriga finansieringen av byrån.
- (22) Man bör säkerställa kontinuitet i det ekonomiska stöd som ges i samband med byråns verksamhet i fråga om insatser vid föroreningar av havet orsakade av fartyg och olje- och gasanläggningar och man bör anpassa tillämpningsperioderna för denna förordning och förordning (EU, Euratom) nr 1311/2013 till varandra. Därför bör denna förordning tillämpas från och med den 1 januari 2014.

⁽¹⁾ Rådets beslut 2007/779/EG, Euratom av den 8 november 2007 om inrättande av gemenskapens civilskyddsmekanism (EUT L 314, 1.12.2007, s. 9).

⁽²⁾ Rådets förordning (EU, Euratom) nr 1311/2013 av den 2 december 2013 om den fleråriga budgetramen för 2014–2020 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 884).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

1. I denna förordning fastställs närmare bestämmelser för unionens finansiella bidrag till Europeiska sjösäkerhetsbyråns (nedan kallad *byrån*) budget för genomförandet av byråns uppgifter i samband med insatser vid föroreningar av havet orsakade av fartyg och olje- och gasanläggningar i enlighet med artiklarna 1 och 2 i förordning (EG) nr 1406/2002.
2. Byråns verksamhet på detta område ska inte innebära att kuststaterna befrias från sitt ansvar för att upprätthålla lämpliga mekanismer för insatser vid föroreningar.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

- a) *olja*: petroleum i varje form, inbegripet råolja, brännolja, oljeslam, oljeavfall och raffinerade produkter, i enlighet med Internationella sjöfartsorganisationens (IMO) internationella konvention om förebyggande av, behandling av och samarbete vid oljeutsläpp från 1990,
- b) *farliga och skadliga ämnen*: andra ämnen än olja som, om de tillförs den marina miljön, kan utgöra en fara för människors hälsa, skada biologiska resurser och den marina florans och faunan, skada områdenas attraktionsvärde eller störa annat legitimt utnyttjande av havet, i enlighet med IMO:s protokoll från år 2000 om beredskap för, insatser vid och samarbete vid olyckor förorsakade av farliga och skadliga ämnen,
- c) *olje- och gasanläggning*: en stationär fast eller flyttbar installation, eller en kombination av installationer som är permanent sammanlänkade genom broar, bryggor eller andra strukturer, som används för olje- eller gasverksamhet till havs eller i samband med sådan verksamhet; *olje- och gasanläggning* omfattar flyttbara borrhullplattformar till havs om de placerats i djuphavsvatten för borrhull, produktion eller annan verksamhet med anknytning till olje- eller gasverksamhet till havs, samt infrastruktur och installationer för transport av olja och gas till land eller till landterminaler.

Artikel 3

Tillämpningsområde

Det finansiella bidrag från unionen som avses i artikel 1 ska tilldelas byrån i syfte att finansiera insatser vid föroreningar av havet orsakade av fartyg och gas- och oljeanläggningar som avses i den detaljerade plan som fastställts i enlighet med artikel 10.2 k i förordning (EG) nr 1406/2002, särskilt insatser som rör följande:

- a) Operativt stöd och stöd genom att på begäran bistå drabbade stater i enlighet med artikel 2.3 d och 2.5 i förordning (EG) nr 1406/2002 med kompletterande resurser som till exempel insatsberedda saneringsfartyg, satellitbilder och utrustning, i samband med oavsiktliga eller avsiktliga föroreningar av havet orsakade av fartyg eller olje- och gasanläggningar.
- b) Samarbete och samordning samt tillhandahållande till medlemsstaterna och kommissionen av tekniskt och vetenskapligt stöd inom ramen för relevant verksamhet inom unionens civilskyddsmekanism, IMO och relevanta regionala organisationer.

- c) Information, framför allt insamling, analys och spridning av bästa praxis, sakkunskap, teknik och innovationer i fråga om insatser vid föroreningar av havet orsakade av fartyg och olje- och gasanläggningar.

Artikel 4

Finansiering från unionen

1. Inom den fleråriga budgetramen ska byrån ges de anslag som krävs för att den ska kunna utföra sitt uppdrag i fråga om insatser vid föroreningar av havet orsakade av fartyg och olje- och gasanläggningar på ett ändamålsenligt och kostnadseffektivt sätt.
2. Finansieringsramen för genomförandet av de uppgifter som avses i artikel 3 ska för perioden 1 januari 2014–31 december 2020 vara 160 500 000 EUR uttryckt i löpande priser.
3. De årliga anslagen ska fastställas av Europaparlamentet och rådet inom gränserna för den fleråriga budgetramen. I detta sammanhang ska minimibeloppet för finansiering av operativt stöd till medlemsstaterna enligt artikel 3 a garanteras.

Artikel 5

Övervakning av befintlig kapacitet

1. För att kartlägga behoven av och förbättra effektiviteten hos byråns operativa stöd, till exempel i form av saneringsfartyg utöver medlemsstaternas egen kapacitet, ska byrån upprätthålla en förteckning över offentliga och, i förekommande fall, privata mekanismer för insatser vid föroreningar och insatskapacitet som finns i de olika regionerna i unionen.
2. Byrån ska upprätthålla den förteckningen på grundval av information från medlemsstaterna. När byrån upprätthåller den förteckningen ska den försöka skaffa information om de mekanismer för insatser vid föroreningar och den insatskapacitet som finns i tredjeländer som delar ett regionalt havsområde med unionen.
3. Byråns styrelse ska beakta förteckningen och annan relevant information beträffande de mål för att förhindra förorening som fastställs i artikel 1 i förordning (EG) nr 1406/2002, till exempel riskbedömningar och vetenskapliga studier angående effekterna av kemiska dispergeringsmedel, innan den beslutar om byråns insatser vid föroreningar inom ramen för de årliga arbetsprogrammen. I detta sammanhang ska byrån särskilt uppmärksamma de områden som betraktas som mest sårbara, utan att detta ska påverka andra områden som behöver hjälp.

Artikel 6

Skydd av unionens ekonomiska intressen

1. Kommissionen och byrån ska se till att unionens ekonomiska intressen skyddas i samband med de åtgärder som finansieras enligt denna förordning genom förebyggande åtgärder mot bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet, med hjälp av effektiva kontroller och inspektioner, och om oegentligheter upptäcks, genom att återkräva belopp som felaktigt betalats ut samt genom att påföra effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner i enlighet med rådets förordningar (EG, Euratom) nr 2988/95 ⁽¹⁾ och (Euratom, EG) nr 2185/96 ⁽²⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (EGT L 312, 23.12.1995, s. 1).

⁽²⁾ Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 15.11.1996, s. 2).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 18.9.2013, s. 1).

2. I fråga om de unionsåtgärder som finansieras inom ramen för denna förordning avses med begreppet oegentligheter i artikel 1.2 i förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 varje överträdelse av en bestämmelse i unionsrätten eller brott mot en avtalsförpliktelse som är följden av en handling eller en underlåtenhet av en ekonomisk aktör och som har lett eller skulle ha kunnat leda till en negativ ekonomisk effekt för unionens allmänna budget eller budgetar som den förvaltar, genom en otillbörlig utgift.

3. Kommissionen och byrån ska, inom ramen för sina respektive arbetsområden, se till att anslagen utnyttjas så effektivt som möjligt vid finansieringen av unionens åtgärder enligt denna förordning.

Artikel 7

Halvtidsutvärdering

1. Senast den 31 december 2017 ska kommissionen för Europaparlamentet och rådet lägga fram en rapport om genomförandet av denna förordning på grundval av information från byrån. Den rapporten, som ska utarbetas utan att det påverkar den roll som byråns styrelse har, ska beskriva de resultat som uppnåtts genom användning av det unionsbidrag som avses i artikel 4 avseende åtaganden och utgifter för perioden 1 januari 2014–31 december 2016.

2. I den rapporten ska kommissionen göra en utvärdering av byråns förmåga att utföra sitt uppdrag på ett ändamålsenligt och kostnadseffektivt sätt. På grundval av utvärderingen och med beaktande av behovet av att byrån utför sina uppgifter ska kommissionen för perioden 2018–2020 vid behov lägga fram förslag på lämpliga justeringar, på högst 8 %, av byråns fleråriga anslag för genomförande av uppgifterna i artikel 3. Den eventuella justeringen ska inte överstiga den fleråriga budgetramen och ska inte påverka de årliga budgetförfarandena eller den kommande översynen av den fleråriga budgetramen.

3. Den rapporten ska innehålla uppgifter om de socioekonomiska, miljömässiga och ekonomiska konsekvenserna, om sådana uppgifter är tillgängliga, av byråns beredskap för insatser i samband med föroreningar av havet orsakade av fartyg och olje- och gasanläggningar.

4. På grundval av den rapporten ska kommissionen dessutom vid behov lägga fram relevanta förslag till ändring av denna förordning med hänsyn till de vetenskapliga framsteg som gjorts på området för bekämpning av föroreningar av havet orsakade av fartyg och olje- och gasanläggningar, inklusive föroreningar orsakade av farliga och skadliga ämnen, och med hänsyn till relevanta förändringar i de instrument som ligger till grund för inrättande av regionala organisationer vars verksamhet omfattas av byråns verksamhet vad gäller insatser vid förorening och som unionen har anslutit sig till.

Artikel 8

Ikraftträdande och tillämpningsdatum

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2020.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 23 juli 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

S. GOZI

Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 912/2014**av den 23 juli 2014****om upprättande av en ram för hanteringen av det ekonomiska ansvaret i samband med tvistlösning mellan investerare och stat vid tvistlösningsorgan som föreskrivs i internationella avtal där Europeiska unionen är part**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 207.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Sedan Lissabonfördraget trädde i kraft ingår utländska direktinvesteringar i förteckningen över frågor som omfattas av den gemensamma handelspolitiken. Enligt artikel 3.1 e i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) har unionen exklusiv befogenhet när det gäller den gemensamma handelspolitiken och kan vara part i internationella avtal som innefattar bestämmelser om utländska direktinvesteringar.
- (2) Investeringskyddsavtal kan innehålla en mekanism för tvistlösning mellan investerare och stat som ger investerare från ett tredjeland rätt att väcka talan mot en stat där de gjort en investering. Tvistlösning mellan investerare och stat kan leda till att ekonomisk ersättning måste betalas ut. Dessutom kommer sådana eventuella mål oundvikligen att medföra avsevärda kostnader för att förvalta skiljeförfarandet och kostnader för försvar i målet.
- (3) Det internationella ansvaret för den behandling som är föremål för tvistlösning följer fördelningen av befogenheter mellan unionen och medlemsstaterna. Det innebär att unionen i princip ansvarar för att avge svaromål vid talan om överträdelse av bestämmelserna i ett avtal som omfattas av unionens exklusiva befogenhet, oberoende av om det är unionen eller en medlemsstat som gett den aktuella behandlingen.
- (4) I unionens avtal bör utländska investerare beviljas en lika hög skyddsnivå som unionens investerare ges enligt unionsrätten och i de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar, men inte en högre skyddsnivå. I unionens avtal bör det säkerställas att unionens lagstiftningsbefogenheter och rätt att reglera respekteras och skyddas.
- (5) När unionen i egenskap av juridisk person har det internationella ansvaret för den behandling som getts, är det enligt internationell rätt unionen som förväntas betala den eventuella ersättning som fastställts i skiljedomen och stå för kostnaderna vid en eventuell tvist. Det belopp som unionen enligt skiljedomen döms att betala kan dock härröra från en behandling från unionens eller en medlemsstats sida. Det vore följaktligen oskäligt om det belopp som fastställts i skiljedomen och kostnaderna för skiljeförfarandet skulle betalas ur unionens budget när det är en behandling från en medlemsstats sida, utom i de fall den aktuella behandlingen krävs enligt unionsrätten. Det är därför nödvändigt att i unionsrätten fördela det ekonomiska ansvaret mellan unionen själv och den medlemsstat som är ansvarig för behandlingen på grundval av kriterier som fastställs genom denna förordning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 16 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 23 juli 2014.

- (6) Europaparlamentet har i sin resolution av den 6 april 2011 om den framtida EU-politiken för internationella investeringar uttryckligen efterlyst inrättandet av den mekanism som föreskrivs i denna förordning. Dessutom har rådet i sina slutsatser av den 25 oktober 2010 om en samlad politik för internationella investeringar begärt att kommissionen ska utreda frågan.
- (7) Det ekonomiska ansvaret bör ligga hos den som är ansvarig för den behandling som befunnits vara oförenlig med bestämmelserna i avtalet. Unionen bör därför själv ha det ekonomiska ansvaret när det är någon av unionens institutioner, organ, kontor eller byråer som gett behandlingen i fråga. När det är en medlemsstat som gett behandlingen bör den medlemsstaten ha det ekonomiska ansvaret. När medlemsstaten handlar på ett sätt som krävs enligt unionsrätten, exempelvis genom att införliva ett direktiv som unionen antagit, bör unionen dock själv ha det ekonomiska ansvaret i den mån behandlingen krävs enligt unionsrätten. Denna förordning bör också föreskriva möjligheten att enskilda mål kan gälla såväl en medlemsstats behandling som en behandling som krävs enligt unionsrätten, och den bör omfatta alla åtgärder som medlemsstaterna respektive unionen vidtar. I sådana fall bör medlemsstaten och unionen ha det ekonomiska ansvaret för en behandling som endera parten har gett.
- (8) Unionen bör alltid vara svarande när en tvist uteslutande rör behandling från unionens institutioners, organs, kontors eller byråers sida, så att unionen har det potentiella ekonomiska ansvaret till följd av tvisten i enlighet med ovan nämnda kriterier.
- (9) Om en medlemsstat har det potentiella ekonomiska ansvaret till följd av en tvist, är det skäligt och lämpligt att denna medlemsstat är svarande för att försvara sin behandling av investeraren. De arrangemang som fastställs i denna förordning syftar till att säkerställa att unionens budget och unionens icke-finansiella resurser inte ens tillfälligt belastas av kostnader som uppstår i samband med tvisten eller eventuell ersättning som den berörda medlemsstaten döms att betala.
- (10) Medlemsstaterna kan ändå föredra att unionen är svarande i denna slags tvist, t.ex. med anledning av dess tekniska sakkunskap. Medlemsstaterna bör därför kunna avböja att vara svarande utan att det påverkar deras ekonomiska ansvar.
- (11) För att säkerställa att unionens intressen kan skyddas i tillräcklig utsträckning, är det under exceptionella omständigheter väsentligt att unionen själv är svarande i tvister som gäller behandling från en medlemsstats sida. De omständigheterna gäller endast i de fall när tvisten även gäller behandling som unionen gett, när det framgår att medlemsstatens behandling krävs enligt unionsrätten och när en närbesläktad talan om liknande behandling har väckts mot unionen inom Världshandelsorganisationen (WTO), när en panel har inrättats och talan avser samma specifika rättsfråga samt när det är nödvändigt att säkerställa en enhetlig argumentation i WTO-fallet.
- (12) I de fall där unionen är svarande i mål som berör en medlemsstats åtgärder bör kommissionen driva sitt försvar på ett sätt som skyddar den berörda medlemsstatens ekonomiska intressen.
- (13) Beslut som rör frågan om huruvida det är unionen eller en medlemsstat som ska vara svarande bör fattas inom ramen för denna förordning. Det är lämpligt att kommissionen omedelbart underrättar Europaparlamentet och rådet om hur denna ram tillämpas.

- (14) Denna förordning bör fastställa vissa arrangemang för skiljeförfaranden vid tvister som gäller behandling från en medlemsstats sida. Dessa arrangemang bör syfta till att tvisten hanteras på bästa möjliga sätt, samtidigt som det säkerställs att den skyldighet till lojalt samarbete som avses artikel 4.3 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) uppfylls och den berörda medlemsstatens intressen försvaras och skyddas.
- (15) Ett mycket nära samarbete bör föreskrivas för de fall då unionen är svarande, med snabb underrättelse om varje betydelsefullt steg i förfarandet, tillhandahållande av relevanta handlingar, täta samråd och deltagande i delegationen vid förfarandet.
- (16) När en medlemsstat är svarande är det lämpligt att den, i enlighet med skyldigheten till lojalt samarbete enligt artikel 4.3 i EU-fördraget, håller kommissionen underrättad om hur målet fortskrider, och i synnerhet säkerställer läglig information om alla viktiga steg i förfarandet, tillhandahållande av relevanta handlingar, täta samråd och deltagande i delegationen vid förfarandet. Det är också lämpligt att kommissionen ges tillräckliga möjligheter att identifiera varje rättsfråga eller varje annan fråga av intresse för unionen som uppkommit genom tvisten.
- (17) Utan att föregripa skiljeförfarandets utfall bör en medlemsstat närsomhelst kunna åta sig det ekonomiska ansvaret i det fall ersättning behöver betalas ut. I sådana fall bör medlemsstaten och kommissionen kunna komma överens om periodisk betalning av kostnaderna och om betalningen av eventuell ersättning. Att medlemsstaten åtar sig detta ansvar innebär inte att den anser att anspråket är välgrundat. Kommissionen bör i sådana fall kunna anta ett beslut som tvingar medlemsstaten att betala kostnaderna. Om skiljedomstolens utslag innebär att unionen får sina kostnader ersatta, bör kommissionen se till att eventuell förskottsbetalning av kostnader återbetalas till den berörda medlemsstaten omgående.
- (18) I vissa fall kan det vara lämpligt att få till stånd en förlikning för att undvika kostsamma och onödiga skiljeförfaranden. Det är nödvändigt att fastställa ett förfarande för sådan förlikning. Ett sådant förfarande bör göra det möjligt för kommissionen att, med användning av granskningsförfarandet, lösa en tvist som berör unionens ekonomiska ansvar genom förlikning då detta ligger i unionens intresse. Om målet också gäller behandling som en medlemsstat har gett, är det lämpligt att unionen endast kan lösa en tvist om en förlikning inte skulle medföra några ekonomiska eller budgetära konsekvenser för den berörda medlemsstaten. I sådana fall bör kommissionen och den berörda medlemsstaten ha ett nära samarbete och samråda med varandra. Det bör stå medlemsstaten fritt att närsomhelst lösa tvisten genom förlikning, under förutsättning att den tar det fulla ekonomiska ansvaret och att den eventuella förlikningen följer unionsrätten.
- (19) Om unionen enligt skiljedomen har dömts att betala ersättning bör denna betalas utan dröjsmål. Kommissionen bör vidta åtgärder för betalningen av sådan ersättning, såvida inte en medlemsstat redan har åtagit sig det ekonomiska ansvaret.
- (20) Kommissionen bör ha ett nära samråd med den berörda medlemsstaten i syfte att komma överens om hur det ekonomiska ansvaret ska fördelas. Om kommissionen fastställer att en medlemsstat har ansvaret men medlemsstaten inte godtar detta bör kommissionen betala den ersättning som fastställts i skiljedomen, men bör även rikta ett beslut till medlemsstaten i vilket den kräver att medlemsstaten betalar beloppen i fråga till unionens budget, tillsammans med tillämplig ränta. Den ränta som ska betalas bör vara den som fastställs enligt artikel 78.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012⁽¹⁾. Artikel 263 i EUF-fördraget kan tillämpas i de fall när en medlemsstat anser att beslutet inte följer kriterierna i denna förordning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 av den 25 oktober 2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget och om upphävande av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 (EUT L 298, 26.10.2012, s. 1).

- (21) Unionens budget bör täcka de utgifter som uppkommer till följd av avtal som innehåller bestämmelser om utländska direktinvesteringar där unionen är part och som innehåller bestämmelser om tvistlösning mellan investerare och stat. Om en medlemsstat har det ekonomiska ansvaret enligt denna förordning bör unionen antingen kunna samla in den berörda medlemsstatens bidrag först, innan den verkställer betalningen av utgifterna i fråga, eller först verkställa betalningen av utgifterna i fråga och låta den berörda medlemsstaten ersätta dem i efterhand. Båda dessa budgetmekanismer bör vara möjliga, beroende på vad som är genomförbart, särskilt med tanke på tidsaspekten. För båda mekanismerna bör den berörda medlemsstatens bidrag eller återbetalningar behandlas som interna inkomster avsatta för särskilda ändamål i unionens budget. De anslag som härrör från dessa interna inkomster avsatta för särskilda ändamål bör inte bara täcka utgifterna i fråga utan bör också kunna användas för att fylla på de andra delar av unionens budget varifrån de ursprungliga anslagen togs för att verkställa betalningen av utgifterna enligt den andra mekanismen.
- (22) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen ges genomförandebefogenheter.
- (23) De genomförandebefogenheter som rör artiklarna 9.2, 9.3, 13.1, 14.8, 15.3 och 16.3 bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (24) Det rådgivande förfarandet bör användas vid antagandet av beslut om att unionen är svarande i enlighet med artikel 9.2, eftersom det i sådana fall är nödvändigt att unionen tar över försvaret, men detta fortfarande bör omfattas av medlemsstaternas kontroll. Det rådgivande förfarandet bör användas vid antagandet av beslut om tvistlösning genom förlikning i enlighet med artikel 15.3, eftersom dessa beslut på sin höjd får en tillfällig påverkan på unionens budget, eftersom det kommer att krävas att den berörda medlemsstaten åtar sig det ekonomiska ansvar som tvisten kan komma att ge upphov till, och eftersom förordningen innehåller detaljerade kriterier för när en sådan förlikning är godtagbar.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Tillämpningsområde

1. Utan att det påverkar den befogenhetsfördelning som fastställs genom EUF-fördraget är denna förordning tillämplig på tvistlösning mellan investerare och stat till följd av ett avtal där unionen är part, eller där unionen och dess medlemsstater är parter, och som har inletts av en kärande från ett tredjeland. I synnerhet får antagandet och tillämpningen av denna förordning inte påverka den befogenhetsfördelning som fastställs genom fördragen, däribland när det gäller behandlingen från medlemsstaternas eller unionens sida som en kärande väcker talan mot inom ramen för tvistlösning mellan investerare och stat till följd av ett avtal.
2. Kommissionen ska för kännedom offentliggöra och uppdatera en förteckning över de avtal som omfattas av denna förordning i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

- a) *avtal*: varje internationellt avtal som innehåller bestämmelser om utländska direktinvesteringar där unionen är part eller unionen och dess medlemsstater är parter och som innehåller bestämmelser om tvistlösning mellan investerare och stat,

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- b) *kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till*: avgifter och kostnader för skiljedomstolen samt skiljedomsinstitutet och kostnader för ombud och utgifter för vilka käranden beviljats ersättning av skiljedomstolen, såsom kostnader för översättning, kostnader för rättslig och ekonomisk analys samt övriga relevanta kostnader som rör skiljeförfarandet,
- c) *tvist*: en kärandes talan gentemot unionen eller en medlemsstat till följd av ett avtal och som kommer att avgöras i en skiljedomstol,
- d) *tvistlösning mellan investerare och stat*: en mekanism som föreskrivs i ett avtal och enligt vilken en käreande kan väcka talan mot unionen eller en medlemsstat,
- e) *medlemsstat*: en eller flera av Europeiska unionens medlemsstater,
- f) *berörd medlemsstat*: den medlemsstat som har gett den behandling som påstås vara oförenlig med avtalet,
- g) *ekonomiskt ansvar*: en skyldighet att betala ett penningbelopp som en skiljedomstol beslutat om eller som överenskommit som en del av en förlikning, inklusive de kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till,
- h) *förlikning*: en överenskommelse mellan å ena sidan unionen eller en medlemsstat, eller båda, och å andra sidan en käreande, där käranden godtar att inte driva sin talan vidare i utbyte mot ett penningbelopp eller en annan åtgärd än betalning av pengar, inbegripet när förlikningen stadfästs i en skiljedom,
- i) *skiljedomstol*: varje person eller organ som genom ett avtal utsetts att avgöra en tvist mellan investerare och stat,
- j) *käreande*: varje fysisk eller juridisk person som till följd av ett avtal kan väcka talan vid ett organ för tvistlösning mellan investerare och stat, eller en fysisk eller juridisk person till vilken kärandens anspråk enligt avtalet lagligen har överlåtit,
- k) *unionsrätten*: EUF-fördraget, EU-fördraget samt alla de unionsrättsakter som avses i artikel 288 andra, tredje och fjärde styckena i EUF-fördraget och de internationella avtal där unionen är part eller unionen och dess medlemsstater är parter; endast i denna förordning ska *unionsrätten* inte innebära investeringsskyddsbestämmelserna i avtalet,
- l) *krävs enligt unionsrätten*: behandling där den berörda medlemsstaten endast skulle ha kunnat undvika den påstådda överträdelsen av avtalet genom att bortse från en skyldighet enligt unionsrätten, till exempel när det inte finns något utrymme för eget omdöme eller skön i fråga om de resultat som ska uppnås.

KAPITEL II

FÖRDELNING AV DET EKONOMISKA ANSVARET

Artikel 3

Fördelningskriterier

1. Det ekonomiska ansvar som följer av en avtalstvist ska fördelas i enlighet med följande kriterier:
 - a) Unionen ska ha det ekonomiska ansvaret till följd av behandling från unionens institutioners, organs, kontors eller byråers sida.

- b) Den berörda medlemsstaten ska ha det ekonomiska ansvaret till följd av behandling från den medlemsstatens sida.
- c) Genom undantag från led b ska unionen ha det ekonomiska ansvaret till följd av behandling som en medlemsstat gett när behandlingen i fråga krävdes enligt unionsrätten.

Trots vad som sägs i första stycket led c gäller att om den berörda medlemsstaten måste handla enligt unionsrätten för att åtgärda en tidigare akts oförenlighet med unionsrätten, ska den medlemsstaten vara ekonomiskt ansvarig såvida inte denna tidigare akt krävdes enligt unionsrätten.

2. När så föreskrivs i denna förordning ska kommissionen anta ett beslut om den berörda medlemsstatens ekonomiska ansvar i enlighet med kriterierna i punkt 1. Europaparlamentet och rådet ska underrättas om ett sådant beslut.
3. Trots vad som sägs i punkt 1 i denna artikel ska den berörda medlemsstaten ha det ekonomiska ansvaret när
- a) den har åtagit sig det potentiella ekonomiska ansvaret i enlighet med artikel 12, eller
- b) den når en förlikning i enlighet med artikel 15.
4. Trots vad som sägs i punkt 1 i denna artikel ska unionen ha det ekonomiska ansvaret när unionen är svarande i enlighet med artikel 4.

KAPITEL III

HANDLÄGGNING AV TVISTER

AVSNITT 1

Tvister som gäller behandling från unionens sida

Artikel 4

Behandling från unionens sida

1. Unionen ska vara svarande när tvisten gäller behandling från unionens institutioners, organs, kontors eller byråers sida.
2. Om kommissionen mottar en begäran om samråd från en kärke eller ett tillkännagivande där en kärke uttrycker sin avsikt att inleda ett skiljeförfarande i enlighet med ett avtal, ska den omedelbart underrätta Europaparlamentet och rådet.

AVSNITT 2

Tvister som gäller behandling från en medlemsstats sida

Artikel 5

Behandling från en medlemsstats sida

Detta avsnitt ska tillämpas vid tvister som helt eller delvis gäller behandling från en medlemsstats sida.

*Artikel 6***Samarbete och samråd mellan kommissionen och den berörda medlemsstaten**

1. Enligt den princip om lojalt samarbete som avses i artikel 4.3 i EU-fördraget ska kommissionen och den berörda medlemsstaten vidta alla nödvändiga åtgärder för att försvara och skydda unionens och den berörda medlemsstatens intressen.
2. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska inleda samråd om hanteringen av tvister i enlighet med denna förordning, med beaktande av eventuella tidsfrister som fastställs i denna förordning och i det berörda avtalet, och ska utbyta information med varandra när det är relevant för handläggningen av en tvist.

*Artikel 7***Begäran om samråd**

1. Om kommissionen mottar en begäran om samråd från en kärende i enlighet med ett avtal, ska den omedelbart underrätta den berörda medlemsstaten. Om en medlemsstat har underrättats om eller har mottagit en begäran om samråd, ska den omedelbart underrätta kommissionen.
2. Företrädare för den berörda medlemsstaten och kommissionen ska ingå i unionens delegation vid samråden.
3. Den berörda medlemsstaten och kommissionen ska omedelbart förse varandra med för målet relevanta upplysningar.
4. Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet och rådet om varje sådan begäran om samråd.

*Artikel 8***Tillkännagivande om avsikt att inleda ett skiljeförfarande**

1. Om kommissionen mottar ett tillkännagivande där en kärende uttrycker sin avsikt att inleda ett skiljeförfarande i enlighet med ett avtal, ska den omedelbart underrätta den berörda medlemsstaten. När en kärende uttrycker sin avsikt att inleda ett skiljeförfarande gentemot unionen eller en medlemsstat, ska kommissionen inom 15 arbetsdagar från mottagandet av tillkännagivandet underrätta Europaparlamentet och rådet om kärandens namn, de bestämmelser i avtalet som påstås ha kränkts, den berörda ekonomiska sektorn, den behandling som påstås strida mot avtalet och det ersättningsbelopp som krävs.
2. Om en medlemsstat mottar ett tillkännagivande där en kärende uttrycker sin avsikt att inleda ett skiljeförfarande, ska den omedelbart underrätta kommissionen.
3. Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet och rådet om varje sådant tillkännagivande om avsikt att inleda ett skiljeförfarande.

*Artikel 9***Svarande**

1. Den berörda medlemsstaten ska vara svarande, utom i något av följande fall:
 - a) Kommissionen har efter samråd enligt artikel 6 fattat ett beslut i enlighet med punkt 2 eller 3 i den här artikeln inom 45 dagar efter att ha underrättats eller mottagit det tillkännagivande som avses i artikel 8.
 - b) Medlemsstaten har efter samråd enligt artikel 6 skriftligen bekräftat för kommissionen att den inte avser att vara svarande inom 45 dagar efter att ha underrättats eller mottagit det tillkännagivande som avses i artikel 8.

Om någon av de situationer som avses i led a eller b inträffar, ska unionen vara svarande.

2. Kommissionen får, på grundval av en fullständig, välavvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang som tillhandahålls medlemsstaterna, genom genomförandeakter i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 22.2 besluta att unionen ska vara svarande, om någon eller några av följande omständigheter är tillämpliga:

a) Unionen skulle bära hela eller åtminstone en del av det potentiella ekonomiska ansvaret till följd av tvisten i enlighet med kriterierna i artikel 3.

b) Tvisten gäller även behandling från unionens institutioners, organs, kontors eller byråers sida.

3. Kommissionen får, på grundval av en fullständig, välavvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang som tillhandahålls medlemsstaterna, genom genomförandeakter i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 22.3, besluta att unionen ska vara svarande, om en liknande behandling har tagits upp i en närbesläktad talan mot unionen i WTO, om det har inrättats en panel och talan avser samma specifika rättsfråga och om det är nödvändigt att säkerställa en enhetlig argumentation i WTO-fallet.

4. När kommissionen handlar i enlighet med denna artikel, ska den se till att unionens försvar skyddar den berörda medlemsstatens ekonomiska intressen.

5. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska omedelbart efter att ha underrättats eller mottagit det tillkännagivande som avses i artikel 8 inleda samråd i enlighet med artikel 6 om hur målet ska hanteras i enlighet med den här artikeln. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska se till att eventuella tidsfrister i avtalet hålls.

6. När unionen är svarande i enlighet med punkterna 2 och 5, ska kommissionen samråda med den berörda medlemsstaten om varje inlägga eller yttrande före färdigställande och inlämning därav. Företrädare för den berörda medlemsstaten ska på egen begäran och på medlemsstatens bekostnad ingå i unionens delegation vid förhandlingarna och kommissionen ska vederbörligen beakta medlemsstatens intressen.

7. Kommissionen ska omedelbart underrätta Europaparlamentet och rådet om eventuella tvister där denna artikel har tillämpats och om hur detta har gjorts.

Artikel 10

Skiljeförfaranden när en medlemsstat är svarande

1. Om en medlemsstat är svarande, ska denna i enlighet med artikel 6 i alla faser av tvisten, inbegripet en eventuell ogiltigförklaring, ett eventuellt överklagande eller en eventuell översyn,

a) i tid förse kommissionen med relevanta handlingar med anknytning till förfarandet,

b) i tid underrätta kommissionen om alla viktiga steg i förfarandet och på begäran inleda samråd med kommissionen för vederbörligt beaktande av varje rättsfråga eller varje annan fråga av intresse för unionen som uppkommer genom tvisten och som kommissionen har identifierat i en icke bindande, skriftlig analys som har tillhandahållits den berörda medlemsstaten, och

c) på kommissionens begäran och på dess egen bekostnad tillåta att företrädare för kommissionen ingår i den delegation som företräder medlemsstaten.

2. Kommissionen ska förse medlemsstaten med relevanta handlingar med anknytning till förfarandet, för att säkerställa ett så effektivt försvar som möjligt.
3. Så snart en skiljedom meddelas, ska medlemsstaten informera kommissionen. Kommissionen ska informera Europaparlamentet och rådet.

Artikel 11

Skiljeförfaranden när unionen är svarande

1. Följande bestämmelser ska i enlighet med artikel 6 tillämpas under hela skiljeförfarandet där unionen är svarande i alla tvister där en medlemsstat kan komma att bära hela eller en del av det potentiella ekonomiska ansvaret:
 - a) Kommissionen ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att försvara och skydda den berörda medlemsstatens intressen.
 - b) Den berörda medlemsstaten ska ge kommissionen allt nödvändigt bistånd.
 - c) Kommissionen ska förse den berörda medlemsstaten med relevanta handlingar som anknyter till förfarandet, hålla medlemsstaten underrättad om alla viktiga steg i förfarandet och i alla händelser inleda samråd med medlemsstaten när den berörda medlemsstaten begär detta, för att säkerställa ett så effektivt försvar som möjligt.
 - d) Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska förbereda sitt försvar i nära samarbete med varandra.
 - e) Unionens delegation vid förfarandet ska omfatta kommissionen och företrädare för den berörda medlemsstaten, om inte den berörda medlemsstaten meddelar kommissionen att den har för avsikt att inte ingå i unionens delegation vid förfarandet.
2. Kommissionen ska regelbundet informera Europaparlamentet och rådet om utvecklingen av de skiljedomsförfaranden som avses i punkt 1.

Artikel 12

Den berörda medlemsstatens åtagande av ett potentiellt ekonomiskt ansvar när unionen är svarande

När unionen är svarande i en tvist där en medlemsstat kan komma att bära hela eller en del av det potentiella ekonomiska ansvaret, får den berörda medlemsstaten närsomhelst åta sig ett potentiellt ekonomiskt ansvar till följd av skiljeförfarandet. För detta ändamål får den berörda medlemsstaten och kommissionen ingå överenskommelser om bl.a.

- a) mekanismer för periodisk betalning av de kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till,
- b) mekanismer för betalning av eventuella belopp till följd av domar mot unionen.

KAPITEL IV

FÖRLIKNING VID TVISTER DÄR UNIONEN ÄR SVARANDE

Artikel 13

Förlikning vid tvister som gäller behandling från unionens sida

1. Om kommissionen anser att det ligger i unionens intresse att få till stånd en förlikning vid en tvist som uteslutande gäller behandling från unionens sida, får den anta en genomförandeakt för att godkänna förlikningen. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 22.3.

2. Om en förlikning potentiellt innebär andra åtgärder än betalning av ett penningbelopp, gäller de relevanta förfarandena för sådana åtgärder.

Artikel 14

Förlikning vid tvister som gäller behandling som en medlemsstat helt eller delvis har gett där unionen vill ingå förlikning

1. Om unionen är svarande i en tvist som gäller behandling som en medlemsstat helt eller delvis har gett och kommissionen anser att det ligger i unionens ekonomiska intresse att få till stånd en förlikning, ska kommissionen först samråda med den berörda medlemsstaten i enlighet med artikel 6. Medlemsstaten får också inleda sådana samråd med kommissionen.

2. Om kommissionen och den berörda medlemsstaten samtycker till förlikning, ska den berörda medlemsstaten sträva efter att nå en överenskommelse med kommissionen om de inslag som är nödvändiga i förhandlingarna och genomförandet av förlikningen.

3. När unionen är svarande i en tvist där en medlemsstat skulle ådra sig ekonomiskt ansvar och där unionen inte riskerar något ekonomiskt ansvar, får endast den berörda medlemsstaten ingå förlikning i tvisten i enlighet med artikel 15.

4. När unionen är svarande i enlighet med artikel 9.1 b, får kommissionen efter samråd enligt artikel 6.1 besluta att ingå förlikning, om en sådan ligger i unionens ekonomiska intresse. När kommissionen beslutar detta, ska den tillhandahålla en fullständig, välavvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang där unionens ekonomiska intressen framgår.

5. När unionen är svarande i en tvist i enlighet med artikel 9.2 som endast innebär ekonomiskt ansvar för unionen och där ingen medlemsstat riskerar något ekonomiskt ansvar, får kommissionen besluta att ingå förlikning.

6. När unionen är svarande i en tvist i enlighet med artikel 9.2 som innebär ekonomiskt ansvar för unionen och en medlemsstat, får kommissionen inte ingå förlikning utan den berörda medlemsstatens samtycke. Den berörda medlemsstaten får lägga fram en fullständig analys av den föreslagna förlikningens konsekvenser för landets ekonomiska intressen. Om en medlemsstat inte samtycker till förlikning, får kommissionen ändå besluta att ingå förlikning, under förutsättning att denna förlikning inte har några ekonomiska eller budgetmässiga konsekvenser för den berörda medlemsstaten på grundval av en fullständig, välavvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang, varvid medlemsstatens analys ska beaktas och unionens och den berörda medlemsstatens ekonomiska intressen påvisas. I detta fall ska artikel 19 inte tillämpas.

7. Villkoren för förlikning enligt punkterna 4, 5 och 6 ska inte innefatta andra åtgärder av den berörda medlemsstaten än betalning av ett penningbelopp.

8. Alla förlikningar enligt denna artikel ska godkännas genom genomförandeakter. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 22.3.

Artikel 15

Förlikning av tvister som gäller behandling som en medlemsstat uteslutande har gett där medlemsstaten vill ingå förlikning

1. Om unionen är svarande i en tvist som uteslutande gäller behandling som en medlemsstat har gett, får den berörda medlemsstaten föreslå förlikning, om

a) den berörda medlemsstaten åtar sig allt potentiellt ekonomiskt ansvar till följd av förlikningen,

- b) en förlikning endast är verkställbar gentemot den berörda medlemsstaten, och
- c) villkoren för förlikningen är förenliga med unionsrätten.

2. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska inleda samråd för att bedöma en medlemsstats avsikt att få till stånd en förlikning av tvisten.

3. Den berörda medlemsstaten ska delge kommissionen utkastet till förlikning. Kommissionen ska anses ha godtagit utkastet till förlikning, såvida den inte inom 90 dagar från medlemsstatens delgivning av utkastet till förlikning beslutar något annat genom en genomförandeakt som antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 22.2, med motiveringen att utkastet till förlikning inte uppfyller samtliga villkor i punkt 1 i den här artikeln. När utkastet till förlikning har godtagits, ska kommissionen vidta alla åtgärder som krävs för att förlikningen ska bli verkningfull.

Artikel 16

Förlikning vid tvister som gäller behandling som en medlemsstat delvis har gett där den medlemsstaten vill ingå förlikning

1. Om unionen är svarande i en tvist som gäller behandling som en medlemsstat delvis har gett och medlemsstaten anser att det ligger i dess ekonomiska intresse att få till stånd en förlikning, ska den först samråda med kommissionen i enlighet med artikel 6.

2. Om kommissionen och den berörda medlemsstaten samtycker till förlikning, ska den berörda medlemsstaten sträva efter att nå en överenskommelse med kommissionen om de inslag som är nödvändiga i förhandlingarna och genomförandet av förlikningen.

3. Om kommissionen inte ger sitt samtycke till förlikningen, får kommissionen, på grundval av en fullständig, välvägd och saklig analys och ett rättsligt resonemang som har tillhandahållits medlemsstaterna, genom en genomförandeakt besluta att vägra förlikning. Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 22.3.

KAPITEL V

BETALNING AV ERSÄTTNING TILL FÖLJD AV EN SLUTLIG SKILJEDOM ELLER FÖRLIKNING

Artikel 17

Tillämpningsområde

Detta kapitel gäller då unionen är svarande i en tvist.

Artikel 18

Förfarande för betalning av ersättning till följd av en skiljedom eller förlikning

1. En kärke som tilldöms ersättning i en slutlig skiljedom till följd av ett avtal får lägga fram en begäran för kommissionen om betalning av den ersättningen. Kommissionen ska betala sådan ersättning, utom i de fall då den berörda medlemsstaten har åtagit sig det ekonomiska ansvaret i enlighet med artikel 12, i vilket fall medlemsstaten ska betala ersättningen.

2. Om en förlikning i enlighet med artikel 13 eller 14 inte fastställs i en skiljedom, får käranden lägga fram en begäran för kommissionen om betalning av förlikningsbeloppet. Kommissionen ska betala beloppet inom den tid som eventuellt fastställs i förlikningen.

Artikel 19

Förfarande vid oenighet om det ekonomiska ansvaret

1. Om unionen är svarande i enlighet med artikel 9 och kommissionen anser att den ersättning som ska betalas enligt skiljedomen eller förlikningen eller de kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till helt eller delvis bör betalas av den berörda medlemsstaten på grundval av kriterierna i artikel 3.1, ska förfarandet i punkterna 2–5 i den här artikeln tillämpas.
2. Kommissionen och den berörda medlemsstaten ska omedelbart inleda samråd för att komma överens om den berörda medlemsstatens och i tillämpliga fall unionens ekonomiska ansvar.
3. Kommissionen ska inom tre månader efter att ha mottagit begäran om betalning av den ersättning som fastställs i skiljedomen eller vid förlikningen eller de kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till anta ett beslut riktat till den berörda medlemsstaten, där det belopp som medlemsstaten ska betala fastställs. Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet och rådet om ett sådant beslut och den ekonomiska motiveringen till detta.
4. Om den berörda medlemsstaten inte invänder mot kommissionens avgörande inom två månader efter det att det beslut som avses i punkt 3 träder i kraft, ska den berörda medlemsstaten betala in den ersättning som fastställs i skiljedomen eller vid förlikningen, eller för de kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till, till unionens budget inom sex månader efter det att kommissionens beslut har trätt i kraft. Den berörda medlemsstaten ska vara skyldig att betala eventuell ränta till den räntesats som är tillämplig på andra skulder till unionens budget.
5. Om den berörda medlemsstaten invänder, och kommissionen inte godtar denna invändning, ska kommissionen senast sex månader efter att ha mottagit medlemsstatens invändning anta ett beslut som kräver att den berörda medlemsstaten betalar tillbaka det belopp som kommissionen har betalat, tillsammans med ränta till den räntesats som är tillämplig på andra skulder till unionens budget.
6. Kommissionens beslut enligt punkterna 3 och 5 ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 20

Förskottsbetalning av kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till

1. Kommissionen får anta ett beslut om att den berörda medlemsstaten måste bidra med förskottsbetalningar till unionens budget för att täcka beräknade eller faktiska kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till. Beslutet om de finansiella bidragen ska vara proportionellt och beakta de kriterier som fastställs i artikel 3.
2. Om skiljedomstolens utslag innebär att unionen får sina kostnader för skiljeförfarandet ersatta och den berörda medlemsstaten har gjort periodiska betalningar för kostnaderna för skiljeförfarandet, ska kommissionen se till att de överförs till den medlemsstat som gjort förskottsbetalningarna, tillsammans med ränta till den räntesats som är tillämplig på andra skulder till unionens budget.

Artikel 21

En medlemsstats betalning

En medlemsstats återbetalning eller betalning till unionens budget för att täcka belopp som ska betalas till följd av skiljedom eller förlikning eller kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till, inbegripet de kostnader som avses i artikel 20.1 i denna förordning, ska betraktas som interna inkomster avsatta för särskilda ändamål i enlighet med artikel 21.4 i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012. De får användas för att täcka utgifter som uppkommer till följd av avtal som har ingåtts i enlighet med artikel 218 i EUF-fördraget med bestämmelser om tvistlösning mellan investerare och stat eller för att fylla på de anslag som ursprungligen tillhandahölls för att täcka belopp som ska betalas till följd av skiljedom eller förlikning eller kostnader som skiljeförfarandet ger upphov till.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 22

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av kommittén för investeringsavtal, inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1219/2012 ⁽¹⁾. Kommittén ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.
3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 23

Rapportering och översyn

1. Kommissionen ska med jämna mellanrum lämna en detaljerad rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av denna förordning. Rapporten ska innehålla all relevant information, inbegripet en förteckning över de anspråk som har gjorts gentemot unionen eller medlemsstaterna, förfaranden och avgöranden i samband därmed samt de ekonomiska konsekvenserna för unionens budget. Den första rapporten ska lämnas senast den 18 september 2019. Därefter ska rapporter lämnas vart tredje år.
2. Kommissionen ska varje år till Europaparlamentet och rådet överlämna en förteckning över begäran om samråd från kärke samt över anspråk och skiljedomstolsutslag.
3. Kommissionen får tillsammans med den rapport som avses i punkt 1 på grundval av sina slutsatser också lägga fram ett förslag till Europaparlamentet och rådet om ändring av denna förordning.

Artikel 24

Twister inom ramen för avtal som ingåtts före ikraftträdandet av denna förordning

Vid tvister inom ramen för avtal som omfattas av artikel 1 vilka har ingåtts före den 17 september 2014 ska denna förordning enbart tillämpas på tvister där inlämnande av skiljedomstalan har skett efter den 17 september 2014 och som rör behandling som har getts efter den 17 september 2014.

Artikel 25

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 23 juli 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

S. GOZI

Ordförande

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1219/2012 av den 12 december 2012 om införande av övergångsordningar för bilaterala investeringsavtal mellan medlemsstater och tredjeländ (EUT L 351, 20.12.2012, s. 40).

Gemensamt uttalande från Europaparlamentet, rådet och kommissionen

Antagandet och tillämpningen av denna förordning påverkar inte den befogenhetsfördelning som fastställs genom fördragen och får inte tolkas som unionens utövande av delad befogenhet på områden där unionens befogenhet inte har utövats.

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/89/EU

av den 23 juli 2014

om upprättandet av en ram för havsplanering

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 43.2, 100.2, 192.1 och 194.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Den höga och snabbt ökande efterfrågan på havsområden för olika ändamål, såsom anläggningar för energi från förnybara energikällor, prospektering och utvinning av olja och gas, sjöfart och fiske, bevarande av ekosystem och biologisk mångfald, råvaruutvinning, turism, vattenbruksanläggningar och kulturarv under vatten, och de många olika belastningarna på kustresurser innebär att ett integrerat förhållningssätt när det gäller planering och förvaltning behövs.
- (2) Ett sådant förhållningssätt när det gäller förvaltning av och styrelseformer i havsområden har utvecklats i den integrerade havspolitikerna för Europeiska unionen (nedan kallad *den integrerade havspolitikerna*), däribland, som dess miljöpelare, Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG ⁽⁴⁾. Den integrerade havspolitikens mål är att stödja en hållbar utveckling av haven och att utveckla samordnade, konsekventa och öppna beslutsprocesser i samband med sektoriell unionspolitik som påverkar hav, öar, kustområden, yttersta randområden och maritima sektorer, bland annat genom havsområdesstrategier eller makroregionala strategier, och samtidigt uppnå god miljöstatus enligt direktiv 2008/56/EG.
- (3) Den integrerade havspolitikerna identifierar havsplanering som ett övergripande politiskt verktyg för att myndigheter och aktörer ska kunna tillämpa en samordnad, integrerad och gränsöverskridande ansats. Tillämpningen av en ekosystemansats kommer att bidra till att främja hållbar utveckling och tillväxt i havs- och kustområden och hållbar användning av havs- och kustresurser.

⁽¹⁾ EUT C 341, 21.11.2013, s. 67.

⁽²⁾ EUT C 356, 5.12.2013, s. 124.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 17 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 23 juli 2014.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG av den 17 juni 2008 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område (ramdirektiv om en marin strategi) (EUT L 164, 25.6.2008, s. 19).

- (4) Havspanering stöder och underlättar genomförandet av Europa 2020-strategin för smart och hållbar tillväxt för alla (nedan kallad *Europa 2020-strategin*), som antogs av Europeiska rådet i dess slutsatser av den 17 juni 2010, och som syftar till att uppnå hög sysselsättning, produktivitet och social sammanhållning, inbegripet främjande av en mer konkurrenskraftig, resurseffektiv och miljövänlig ekonomi. Kust- och havssektorerna har en betydande potential för hållbar tillväxt och är av central betydelse för genomförandet av Europa 2020-strategin.
- (5) I sitt meddelande med titeln *Blå tillväxt – möjligheter till hållbar tillväxt inom havs- och sjöfartssektorn*, definierade kommissionen ett antal pågående unionsinitiativ som syftar till att genomföra Europa 2020-strategin, samt ett antal verksamheter som initiativ för blå tillväxt skulle kunna inriktas på i framtiden och som skulle kunna gynnas av den större stabilitet och säkerhet för investerare som skapas genom havspanering.
- (6) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1255/2011 ⁽¹⁾, stödde och underlättade genomförandet av fysisk planering i kust- och havsområden och integrerad förvaltning av kustområden. De europeiska struktur- och investeringsfonderna, inklusive den europeiska havs- och fiskerifonden ⁽²⁾, kommer att ge möjlighet att stödja genomförandet av detta direktiv för 2014–2020.
- (7) I ingressen till Förenta nationernas havsrättskonvention från 1982 (Unclos) fastställs att frågor som rör havsområden hänger nära samman med varandra och måste behandlas som en helhet. Planering av havsområden är en logisk utveckling och strukturering av skyldigheter och användningen av rättigheter enligt Unclos och ett praktiskt verktyg för att hjälpa medlemsstaterna att uppfylla sina skyldigheter.
- (8) För att främja hållbar samexistens mellan olika användningsområden och, i tillämpliga fall, en lämplig fördelning mellan relevanta användningsområden i havsområden bör ett ramverk inrättas som åtminstone omfattar att medlemsstater utarbetar och genomför havspanering, som resulterar i planer.
- (9) Havspanering kommer att bidra till effektiv förvaltning av havsrelaterade verksamheter och hållbar användning av havs- och kustresurser, genom att man inrättar en ram för konsekvent, öppet, hållbart och faktabaserat beslutsfattande. För att dess mål ska uppnås bör detta direktiv fastställa skyldigheter att inrätta en process för havspanering, som resulterar i en eller flera havspaner; en sådan planeringsprocess bör ta hänsyn till samspelet mellan land och hav och främja samarbete mellan medlemsstaterna. Utan att det påverkar unionens befintliga regelverk inom områdena för energi, transport, fiskeri och miljö bör detta direktiv inte medföra andra nya skyldigheter, särskilt beträffande medlemsstaternas konkreta val i fråga om hur de ska genomföra den sektoriella politiken på dessa områden, utan bör snarare syfta till att, genom planeringsprocessen, bidra till den politiken.
- (10) I syfte att säkerställa enhetlighet och rättslig klarhet bör den geografiska räckvidden för havspanering fastställas i överensstämmelse med gällande rättsakter inom unionen och internationell sjö rätt, i synnerhet Unclos. Medlemsstaternas behörigheter avseende havsgränser och jurisdiktion ändras inte av detta direktiv.
- (11) Även om det är lämpligt att unionen tillhandahåller en ram för havspanering är medlemsstaterna fortfarande ansvariga för och behöriga att för sina marina vatten utarbeta och fastställa formen på och innehållet i dessa planer, inklusive institutionella arrangemang och, i förekommande fall, fördelning av havsrummet till olika verksamheter och användningsområden.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1255/2011 av den 30 november 2011 om inrättande av ett program för att stödja den fortsatta utvecklingen av en integrerad havspolitik (EUT L 321, 5.12.2011, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 508/2014 av den 15 maj 2014 om Europeiska havs- och fiskerifonden och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2328/2003, (EG) nr 861/2006, (EG) nr 1198/2006 och (EG) nr 791/2007 och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1255/2011 (EUT L 149, 20.5.2014, s. 1).

- (12) För att iaktta proportionalitets- och subsidiaritetsprinciperna, samt för att minimera ytterligare administrativa bördor, bör införlivandet och genomförandet av detta direktiv i möjligaste mån bygga på befintliga nationella, regionala och lokala regler och mekanismer, inklusive de som anges i Europaparlamentets och rådets rekommendation 2002/413/EG ⁽¹⁾ eller i rådets beslut 2010/631/EU ⁽²⁾.
- (13) I marina vatten utsätts ekosystem och havsresurser för betydande belastning. Mänsklig verksamhet, men även effekter av klimatförändringar, naturkatastrofer samt kustförändringar som erosion och sedimentering, kan få svåra konsekvenser för kustområdenas ekonomiska utveckling och tillväxt samt för de marina ekosystemen, vilket leder till försämring av miljöstatus, förlust av biologisk mångfald och förstörelse av ekosystemtjänster. Vederbörlig hänsyn bör tas till dessa olika former av belastning när havsplaner utarbetas. Dessutom kan sunda marina ekosystem och deras olika tjänster, om de integreras i planeringsbesluten, ge betydande fördelar i fråga om livsmedelsproduktion, rekreation och turism, begränsning av och anpassning till klimatförändringar, kontroll av kustförändringar och förebyggande av katastrofer.
- (14) För att främja hållbar tillväxt i havsrelaterade ekonomier, hållbar utveckling av havsområden och hållbar användning av havsresurser bör man vid havsplanering tillämpa en ekosystemansats som avses i artikel 1.3 i direktiv 2008/56/EG för att se till att den kollektiva belastningen av all verksamhet hålls på en nivå som är förenlig med god miljöstatus och att de marina ekosystemens kapacitet att reagera på förändringar som orsakats av människan inte äventyras, samtidigt som den bidrar till hållbar användning av marina varor och tjänster för nuvarande och kommande generationer. Dessutom bör en ekosystemansats tillämpas på ett sätt som är anpassat till de specifika ekosystemen och andra särdrag i de olika marina regionerna och som tar hänsyn till det pågående arbetet inom de regionala havskonventionerna, baserat på befintliga kunskaper och erfarenheter. Ansatsen kommer också att möjliggöra följsam förvaltning, vilket medger finslipning och vidareutveckling när erfarenheter och kunskaper ökar, så att man vid genomförandet av den ansatsen tar hänsyn till uppgifter och information som finns för det enskilda havsområdet. Medlemsstaterna bör beakta försiktighetsprincipen och principen om att förebyggande åtgärder bör vidtas, i enlighet med artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.
- (15) Havsplanering kommer bland annat att bidra till arbetet för att uppnå målen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG ⁽³⁾, rådets förordning (EG) nr 2371/2002 ⁽⁴⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG ⁽⁵⁾, rådets direktiv 92/43/EEG ⁽⁶⁾, Europaparlamentets och rådets beslut nr 884/2004/EG ⁽⁷⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG ⁽⁸⁾, direktiv 2008/56/EG, som hänvisar till kommissionens meddelande av den 3 maj 2011 med titeln *Vår livförsäkring, vårt naturkapital – en strategi för biologisk mångfald i EU fram till 2020*, kommissionens meddelande av den 20 september 2011 med titeln *Färdplan för ett resurseffektivt Europa*, kommissionens meddelande av den 16 april 2013 med titeln *En EU-strategi för klimatanpassning*, och kommissionens meddelande av den 21 januari 2009 med titeln *Strategiska mål och rekommendationer för EU:s sjöfartspolitik fram till 2018* samt, där så är lämpligt, målen i unionens regionalpolitiska strategier, inbegripet strategier för havsområden och makroregioner.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets rekommendation 2002/413/EG av den 30 maj 2002 om genomförandet av en integrerad förvaltning av kustområden i Europa (EGT L 148, 6.6.2002, s. 24).

⁽²⁾ Rådets beslut 2010/631/EU av den 13 september 2010 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet om integrerad förvaltning av kustområden kring Medelhavet till konventionen om skydd av Medelhavets marina miljö och kustregion (EUT L 279, 23.10.2010, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG av den 23 april 2009 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor och om ändring och ett senare upphävande av direktiven 2001/77/EG och 2003/30/EG (EUT L 140, 5.6.2009, s. 16).

⁽⁴⁾ Rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken (EGT L 358, 31.12.2002, s. 59).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG av den 30 november 2009 om bevarande av vilda fåglar (EUT L 20, 26.1.2010, s. 7).

⁽⁶⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, 22.7.1992, s. 7).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 884/2004/EG av den 29 april 2004 om ändring av beslut nr 1692/96/EG om gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet (EUT L 167, 30.4.2004, s. 1).

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område (EGT L 327, 22.12.2000, s. 1).

- (16) Verksamheterna i havs- och kustområden är ofta nära förbundna med varandra. För att främja hållbar användning av havsområden bör havsplaneringen ta hänsyn till samspelet mellan land och hav. Därför kan havsplaneringen vara mycket användbar för att fastlägga riktlinjer för hållbar och integrerad förvaltning av mänsklig verksamhet till havs, bevarande av den levande miljön, kustekosystemens känslighet, erosion och sociala och ekonomiska faktorer. I havsplaneringen bör man sträva efter att inkludera den maritima dimensionen av vissa kustbaserade användningsområden och verksamheter och deras effekter samt att slutligen möjliggöra ett integrerat och strategiskt synsätt.
- (17) Detta ramdirektiv påverkar inte medlemsstaternas behörighet avseende fysisk planering, inklusive eventuella system för stads- och bebyggelseplanering som används för att planera hur mark och kustzoner bör användas. Om medlemsstaterna tillämpar fysisk markplanering på kustvatten eller på delar av kustvatten bör detta direktiv inte tillämpas på dessa vatten.
- (18) Havsplanering bör täcka hela förloppet med att kartlägga problem och möjligheter, insamling av information, planering, beslutsfattande, genomförande, översyn eller uppdatering och övervakning av genomförandet och bör ta vederbörlig hänsyn till samspelet mellan land och hav och bästa tillgängliga kunskap. Man bör på bästa sätt utnyttja mekanismer som fastställts i befintlig eller framtida lagstiftning, inklusive kommissionens beslut 2010/477/EU ⁽¹⁾ och kommissionens initiativ om kunskap i havsfrågor 2020.
- (19) Huvudsyftet med havsplanering är att främja hållbar utveckling, identifiera användningen av havsområden för olika havsrelaterade verksamheter samt att hantera fysisk användning av och konflikter i havsområden. Havsplanering syftar också till att kartlägga och uppmuntra mångsidig användning, i enlighet med relevant nationell politik och lagstiftning. För att uppnå dessa mål bör medlemsstaterna åtminstone säkerställa att planeringsprocessen eller -processerna leder till en övergripande planering där man anger de olika användningarna av haven och tar hänsyn till långsiktiga förändringar till följd av klimatförändringen.
- (20) Medlemsstaterna bör samråda och samordna sina planer med berörda medlemsstater och bör samarbeta med tredjelands myndigheter i den berörda marina regionen i överensstämmelse med dessa medlemsstaters och tredje-länders rättigheter och skyldigheter enligt unionsrätten och internationell rätt. För ett effektivt gränsöverskridande samarbete mellan medlemsstaterna och med angränsande tredjeländer krävs att de behöriga myndigheterna i varje medlemsstat identifieras. Medlemsstaterna ska utse en eller flera behöriga myndigheter som ska svara för genomförandet av detta direktiv. Med tanke på skillnaderna mellan olika marina regioner eller delregioner och kustområden är det inte lämpligt att i detta direktiv i detalj ange hur dessa samarbetsmekanismer bör se ut.
- (21) Förvaltning av havsområden är komplex och inbegriper myndigheter, ekonomiska aktörer och andra aktörer på olika nivåer. För att främja hållbar utveckling på ett effektivt sätt är det av största vikt att samråd hålls med aktörer, myndigheter och allmänheten i ett lämpligt skede i utarbetandet av havsplaner inom ramen för detta direktiv, i enlighet med relevant unionslagstiftning. Ett bra exempel på bestämmelser för offentligt samråd återfinns i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/35/EG ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 2010/477/EU av den 1 september 2010 om kriterier och metodstandarder för god miljöstatus i marina vatten (EUT L 232, 2.9.2010, s. 14).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/35/EG av den 26 maj 2003 om åtgärder för allmänhetens deltagande i utarbetandet av vissa planer och program avseende miljön och om ändring, med avseende på allmänhetens deltagande och rätt till rättslig prövning, av rådets direktiv 85/337/EEG och 96/61/EG (EUT L 156, 25.6.2003, s. 17).

- (22) Genom havsplaner kan medlemsstaterna minska de administrativa bördorna och kostnaderna till stöd för sina åtgärder för att genomföra annan relevant unionslagstiftning. Tidsfrister för havsplaner bör därför om möjligt överensstämma med de tidsplaner som anges i annan relevant lagstiftning, särskilt följande: direktiv 2009/28/EG, som föreskriver att andelen energi från förnybara energikällor av den slutliga energianvändningen (brutto) år 2020 ska vara minst 20 % och som fastslår att samordning av förfaranden för godkännande, certifiering och planering, inbegripet fysisk planering, är ett viktigt bidrag till uppnåendet av unionens mål för energi från förnybara energikällor; direktiv 2008/56/EG och i del A punkt 6 i bilagan till beslut 2010/477/EU, som föreskriver att medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som behövs för att uppnå eller upprätthålla en god miljöstatus i den marina miljön senast 2020 och som identifierar havsplaneringen som ett verktyg för att stödja ekosystemansatsen när det gäller förvaltningen av mänskliga verksamheter för att uppnå god miljöstatus; beslut nr 884/2004/EG, som kräver att det transeuropeiska transportnätet ska ha inrättats senast 2020 genom sammankoppling av Europas infrastrukturnät för land-, sjö- och lufttransporter.
- (23) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG ⁽¹⁾ fastställs att miljöbedömningar är ett viktigt verktyg för att inkludera miljöhänsyn i arbetet med att utarbeta och anta planer och program. Om det är sannolikt att havsplaner kommer att ha betydande konsekvenser för miljön, omfattas planerna av direktiv 2001/42/EG. När havsplaner omfattar Natura 2000-områden kan en sådan miljöbedömning kombineras med kraven i artikel 6 i direktiv 92/43/EEG för att undvika dubbelarbete.
- (24) För att säkerställa att havsplaner grundas på tillförlitliga uppgifter och för att undvika ytterligare administrativa bördor är det viktigt att medlemsstaterna använder bästa tillgängliga uppgifter och information genom att uppmäna de berörda aktörerna att utbyta information och genom att utnyttja befintliga instrument och verktyg för datainsamling, t.ex. de som har tagits fram inom ramen för kommissionens initiativ om kunskap i havsfrågor 2020 och Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/2/EG ⁽²⁾.
- (25) Medlemsstaterna bör skicka kopior av sina havsplaner och eventuella uppdateringar till kommissionen för att den senare ska kunna övervaka tillämpningen av detta direktiv. Kommissionen kommer att använda den information som lämnats av medlemsstaterna och information som redan finns tillgänglig enligt unionslagstiftningen för att hålla Europaparlamentet och rådet informerade om framstegen i genomförandet av detta direktiv.
- (26) Ett skyndsamt införlivande av detta direktiv är av största vikt eftersom unionen har antagit ett antal politiska initiativ som ska ha genomförts senast år 2020 och som detta direktiv syftar till att stödja och komplettera.
- (27) Att ålägga medlemsstater utan kust att införliva och genomföra detta direktiv vore oproportionellt och onödigt. Därför bör sådana medlemsstater inte omfattas av skyldigheten att införliva och genomföra detta direktiv.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

1. Genom detta direktiv inrättas en ram för havsplanering i syfte att främja hållbar tillväxt i havsrelaterade ekonomier, hållbar utveckling i havsområden och hållbar användning av marina resurser.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan (EGT L 197, 21.7.2001, s. 30).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/2/EG av den 14 mars 2007 om upprättande av en infrastruktur för rumslig information i Europeiska gemenskapen (Inspire) (EUT L 108, 25.4.2007, s. 1).

2. Inom den integrerade havspolitikerna för unionen föreskriver det ramverket att medlemsstaterna ska upprätta och genomföra havsplanering i syfte att bidra till de mål som anges i artikel 5, med beaktande av samspelet mellan land och hav och ett ökat gränsöverskridande samarbete, i enlighet med relevanta bestämmelser i Unclous.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska tillämpas på medlemsstaternas marina vatten utan att det påverkar annan unionslagstiftning. Det ska inte tillämpas på kustvatten eller delar av kustvatten som omfattas av en medlemsstats fysiska planering, förutsatt att detta anges i dess havsplaner.
2. Detta direktiv ska inte tillämpas på verksamhet vars enda syfte är försvar eller nationell säkerhet.
3. Detta direktiv ska inte inkräkta på medlemsstaternas befogenhet att utarbeta och fastställa omfattningen av och innehållet i sina havsplaner när det gäller marina vatten. Detta direktiv ska inte tillämpas på stads- och bebyggelseplanering.
4. Detta direktiv ska inte påverka medlemsstaternas suveränitet och jurisdiktion över marina vatten som grundar sig på relevant internationell rätt, i synnerhet Unclous. Tillämpningen av detta direktiv ska i synnerhet inte inverka på medlemsstaternas dragning och fastställande av havsgränser i enlighet med relevanta bestämmelser i Unclous.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. integrerad havspolitik: unionspolitik vars syfte är att främja ett samordnat och konsekvent beslutsfattande för att maximera hållbar utveckling, ekonomisk tillväxt och social sammanhållning i medlemsstaterna, särskilt vad gäller unionens kustområden, ömråden och yttersta randområden samt havsrelaterade sektorer, genom en konsekvent havsrelaterad politik och relevant internationellt samarbete,
2. havsplanering: en process där de berörda medlemsstaternas myndigheter analyserar och organiserar mänsklig verksamhet i havsområden för att uppnå ekologiska, ekonomiska och sociala mål,
3. marin region: den marina region som avses i artikel 4 i direktiv 2008/56/EG,
4. marina vatten: vatten, havsbotten och underliggande jordlager enligt definitionen i artikel 3.1 a i direktiv 2008/56/EG samt kustvatten enligt definitionen i artikel 2.7 i direktiv 2000/60/EG och deras havsbotten och deras underliggande jordlager.

KAPITEL II

HAVSPLANERING

Artikel 4

Upprättande och genomförande av havsplanering

1. Varje medlemsstat ska upprätta och genomföra havsplanering.
2. I samband med detta ska medlemsstaterna beakta samspelet mellan land och hav.

3. Den eller de planer som följer därav ska utarbetas och framställas på de institutions- och förvaltningsnivåer som beslutas av medlemsstaterna. Detta direktiv ska inte inkräkta på medlemsstaternas behörighet att utarbeta och fastställa den eller de planernas form och innehåll.
4. Havsplanering ska syfta till att bidra till de mål som anges i artikel 5 och uppfylla de krav som anges i artiklarna 6 och 8.
5. Vid upprättandet av havsplanering ska medlemsstaterna ta vederbörlig hänsyn till de särskilda förhållanden som råder i de marina regionerna, till relevanta befintliga och framtida verksamheter och användningsområden och deras effekter på miljön samt till naturresurser, och ska även beakta samspelet mellan land och hav.
6. Medlemsstaterna kan inbegripa eller bygga vidare på befintlig nationell politik, bestämmelser eller mekanismer som har upprättats eller håller på att upprättas före ikraftträdandet av detta direktiv, om de överensstämmer med kraven i detta direktiv.

Artikel 5

Mål för havsplanering

1. När medlemsstaterna upprättar och genomför havsplanering ska de beakta ekonomiska, sociala och miljömässiga aspekter för att stödja hållbar utveckling och tillväxt i den havsrelaterade sektorn genom att tillämpa en ekosystemansats och främja samexistens mellan relevanta verksamheter och användningsområden.
2. Genom sin havsplanering ska medlemsstaterna sträva efter att bidra till hållbar utveckling i sektorerna för energi till havs, sjötransport, fiske och vattenbruk samt bevarande, skydd och förbättring av miljön, inklusive motståndskraft mot effekterna av klimatförändringar. Medlemsstaterna kan dessutom sätta upp andra mål, t.ex. främjande av hållbar turism och hållbar råvaruutvinning.
3. Detta direktiv påverkar inte medlemsstaternas befogenheter att avgöra hur de olika målen återspeglas och prioriteras i deras havsplan eller havsplaner.

Artikel 6

Minimikrav för havsplanering

1. Medlemsstaterna ska fastställa förfaranden för att bidra till de mål som anges i artikel 5, med beaktande av relevanta verksamheter och användningsområden i marina vatten.
2. I samband med detta ska medlemsstaterna
 - a) beakta samspelet mellan land och hav,
 - b) beakta miljömässiga, ekonomiska och sociala aspekter, liksom säkerhetsaspekter,
 - c) främja samstämmighet mellan havsplanering och den eller de planer och andra processer som följer därav, såsom integrerad förvaltning av kustområden eller motsvarande formell eller informell praxis,
 - d) se till att aktörer deltar i enlighet med artikel 9,
 - e) organisera användningen av bästa tillgängliga uppgifter i enlighet med artikel 10,
 - f) säkerställa ett gränsöverskridande samarbete mellan medlemsstater i enlighet med artikel 11,
 - g) främja samarbete med tredjeländer i enlighet med artikel 12.

3. Medlemsstaterna ska se över sina havsplaner när de själva anser det lämpligt, men minst vart tionde år.

Artikel 7

Samspel mellan land och hav

1. Om beaktande av samspelet mellan land och hav, i enlighet med artikel 4.2, inte ingår i havsplaneringsprocessen som sådan kan medlemsstaterna använda andra formella eller informella processer, t.ex. integrerad förvaltning av kustområden. Resultatet ska återspeglas i medlemsstaternas havsplaner.
2. Genom havsplanering ska medlemsstaterna, utan att det inverkar på artikel 2.3, sträva efter att främja samstämmighet mellan havsplanen eller havsplanerna och andra relevanta processer.

Artikel 8

Upprättande av havsplaner

1. Vid upprättandet och genomförandet av havsplanering ska medlemsstaterna utarbeta planer i vilka man identifierar den rumsliga och tidsmässiga utbredningen av relevanta befintliga och framtida verksamheter och användningsområden i deras marina vatten, för att bidra till de mål som anges i artikel 5.
2. I samband med detta och i enlighet med artikel 2.3 ska medlemsstaterna beakta relevant samspel mellan verksamheter och användningsområden. Utan att det påverkar medlemsstaternas behörigheter, kan tänkbara verksamheter, användningsområden och intressen inbegripa

- vattenbruksområden,
- fiskeområden,
- anläggningar och infrastrukturer för prospektering efter, exploatering och utvinning av olja, gas och andra energikällor, av mineral och aggregat och för produktion av energi från förnybara energikällor,
- sjötransportvägar och trafikflöden,
- militära övningsområden,
- reservat för skydd och bevarande av naturområden och arter och skyddade områden,
- områden för utvinning av råvaror,
- vetenskaplig forskning,
- sträckningar för kabel och rörledningar under vatten,
- turism,
- kulturarv under vatten.

Artikel 9

Allmänhetens deltagande

1. Medlemsstaterna ska inrätta ett offentligt förfarande för information till alla berörda parter och samråd med relevanta aktörer och myndigheter och den berörda allmänheten på ett tidigt stadium i utvecklingen av havsplaner, i enlighet med relevanta bestämmelser som fastställs i unionslagstiftning.

2. Medlemsstaterna ska också se till att relevanta aktörer och myndigheter och den berörda allmänheten har tillgång till planerna när de har färdigställts.

Artikel 10

Användning och utbyte av uppgifter

1. Medlemsstaterna ska organisera användningen av bästa tillgängliga uppgifter och bestämma hur man ska organisera utbytet av information som krävs för havsplaner.

2. De uppgifter som avses i punkt 1 får inbegripa bland annat följande:

a) Miljömässiga, sociala och ekonomiska uppgifter som samlats in i enlighet med unionslagstiftningen som rör de verksamheter som avses i artikel 8.

b) Marina fysiska uppgifter rörande marina vatten.

3. I samband med genomförande av punkt 1 ska medlemsstaterna använda relevanta instrument och verktyg, inklusive sådana som redan är tillgängliga inom ramen för den integrerade havspolitik och annan relevant unionspolitik, så som de som anges i direktiv 2007/2/EG.

Artikel 11

Samarbete mellan medlemsstater

1. Som en del av planerings- och förvaltningsprocessen ska medlemsstater med angränsande marina vatten samarbeta i syfte att säkerställa att havsplanerna är enhetliga och samordnade i hela den berörda marina regionen. Detta samarbete ska särskilt ta hänsyn till frågor av gränsöverskridande karaktär.

2. Det samarbete som avses i punkt 1 ska uppnås genom

a) befintliga regionala institutionella samarbetsstrukturer, t.ex. regionala havskonventioner, och/eller

b) nätverk eller strukturer för medlemsstaternas behöriga myndigheter, och/eller

c) någon annan metod som uppfyller kraven i punkt 1, t.ex. i samband med havsområdesstrategier.

Artikel 12

Samarbete med tredjeländer

Medlemsstaterna ska, där så är möjligt, sträva efter att samarbeta med tredjeländer om de åtgärder som de vidtar avseende havsplanering i de relevanta marina regionerna och i enlighet med internationell rätt och internationella konventioner, t.ex. genom att utnyttja befintliga internationella fora eller regionalt institutionellt samarbete.

KAPITEL III

GENOMFÖRANDE

Artikel 13

Behöriga myndigheter

1. Varje medlemsstat ska utse en eller flera myndigheter med behörighet att genomföra detta direktiv.

2. Varje medlemsstat ska förse kommissionen med en förteckning över de behöriga myndigheterna, tillsammans med de uppgifter som anges i bilagan till detta direktiv.

3. Medlemsstaterna ska informera kommissionen om varje förändring av den information som har överlämnats enligt punkt 1, inom sex månader från det att förändringen får verkan.

Artikel 14

Övervakning och rapportering

1. Medlemsstaterna ska sända kopior av havsplanerna, inklusive relevant befintligt material som redogör för hur detta direktiv genomförts, och alla senare uppdateringar till kommissionen och till alla andra berörda medlemsstater inom tre månader från det att de offentliggörs.
2. Kommissionen ska lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet, senast ett år efter utgången av tidsfristen för upprättande av havsplanerna och därefter vart fjärde år, om framstegen i genomförandet av detta direktiv.

KAPITEL IV

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 15

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 18 september 2016. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Den eller de myndigheter som avses i artikel 13.1 ska utses senast den 18 september 2016.
3. De havsplaner som avses i artikel 4 ska upprättas så snart som möjligt, och senast den 31 mars 2021.
4. Medlemsstater utan kust ska inte vara skyldiga att införliva och genomföra detta direktiv.

Artikel 16

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 17

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 23 juli 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

S. GOZI

Ordförande

*BILAGA***BEHÖRIGA MYNDIGHETER**

1. Den eller de behöriga myndigheternas namn och adress – Officiellt namn och adress för den angivna behöriga myndigheten/de angivna behöriga myndigheterna.
 2. Den eller de behöriga myndigheternas rättsliga ställning – En kortfattad beskrivning av den eller de behöriga myndigheternas rättsliga ställning.
 3. Ansvar – En kortfattad beskrivning av den eller de behöriga myndigheternas rättsliga och administrativa ansvar och av dess/deras roll avseende de berörda marina vattnen.
 4. Medlemskap – Om den eller de behöriga myndigheterna agerar som samordnande organ för andra behöriga myndigheter krävs en förteckning över dessa och en sammanfattning av de institutionella förbindelser som upprättas för att sköta samordningen.
 5. Regional samordning – En sammanfattning krävs av de mekanismer som inrättats för att säkerställa samordningen mellan medlemsstater där deras vatten omfattas av detta direktiv och de ligger inom samma marina region eller delregion.
-

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/90/EU
av den 23 juli 2014
om marin utrustning och om upphävande av rådets direktiv 96/98/EG
(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 100.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Sjöfartens globala dimension innebär att Europeiska unionen måste tillämpa och stödja det internationella regelverket för sjösäkerhet. Enligt de internationella sjösäkerhetskonventionerna är det flaggstaterna som ansvarar för att se till att utrustningen ombord på fartyg uppfyller vissa säkerhetskrav när det gäller utformning, konstruktion och prestanda, samt för att utfärda relevanta certifikat. Därför har detaljerade prestanda- och provningsstandarder för vissa typer av marin utrustning utvecklats av Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) och av internationella och europeiska standardiseringsorgan.
- (2) De internationella instrumenten är så utformade att flaggstaternas myndigheter har avsevärd handlingsfrihet. I avsaknad av harmonisering leder detta till skillnader i säkerhetsnivåerna för produkter som de behöriga nationella myndigheterna har certifierat som överensstämmande med de konventionerna och standarderna, vilket i sin tur påverkar den inre marknadens funktion då det är svårt för en medlemsstat att godta att utrustning som är certifierad i en annan medlemsstat placeras ombord på fartyg som för dess flagg utan ytterligare verifikationer.
- (3) Dessa problem har lösts genom harmonisering på unionsnivå. I rådets direktiv 96/98/EG ⁽³⁾ fastställdes gemensamma regler i syfte att undanröja skillnaderna vid genomförandet av internationella standarder genom en klart identifierad uppsättning krav och enhetliga certifieringsförfaranden.
- (4) Det finns flera andra instrument i unionsrätten som innehåller krav och villkor, bland annat för att garantera fri rörlighet för varor på den inre marknaden eller för miljöändamål, för vissa produkter som till sin natur liknar utrustning som används ombord på fartyg, men som inte uppfyller internationella standarder, och som kan avvika

⁽¹⁾ EUT C 161, 6.6.2013, s. 93.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 23 juli 2014.

⁽³⁾ Rådets direktiv 96/98/EG av den 20 december 1996 om marin utrustning (EGT L 46, 17.2.1997, s. 25).

kraftigt från den interna lagstiftningen i unionen och är i ständig utveckling. De produkterna kan därför inte certifieras av medlemsstaterna i enlighet med relevanta internationella sjösäkerhetskonventioner. Utrustning som är avsedd att placeras ombord på EU-fartyg i enlighet med internationella säkerhetsstandarder bör därför regleras uteslutande genom detta direktiv, vilket under alla omständigheter bör betraktas som *lex specialis*; dessutom bör det införas ett särskilt märke som visar att den utrustning som bär märket uppfyller kraven i relevanta internationella konventioner och instrument som har trätt i kraft.

- (5) I de internationella instrumenten anges närmare standarder för prestanda liksom provningsstandarder för marin utrustning och det föreskrivs ibland en möjlighet att fastställa åtgärder som avviker från de föreskrivande kraven men som under vissa förhållanden är passande för att uppfylla syftet med de kraven. I den internationella konventionen om säkerheten för människoliv till sjöss (Solas) från 1974 ges möjlighet till alternativ utformning och anordningar som på eget ansvar kan tillämpas av enskilda medlemsstater.
- (6) Erfarenheterna av genomförandet av direktiv 96/98/EG har visat att det är nödvändigt att vidta ytterligare åtgärder för att förbättra genomförande- och tillsynsmekanismerna i det direktivet och att förenkla lagstiftningen, samtidigt som det garanteras att IMO:s krav tillämpas och genomförs på ett harmoniserat sätt i hela unionen.
- (7) Det bör därför fastställas vilka krav som marin utrustning måste uppfylla för att efterleva de säkerhetsstandarder som fastställs i tillämpliga internationella instrument, inbegripet relevanta provningsstandarder, så att utrustning som uppfyller de kraven kan cirkulera fritt på den inre marknaden och placeras ombord på fartyg som för valfri medlemsstats flagg.
- (8) I syfte att möjliggöra sund konkurrens när det gäller utvecklingen av marin utrustning bör alla ansträngningar göras för att främja användning av kostnadsfria eller till nominell kostnad tillhandahållna öppna standarder som får mångfaldiga, spridas och användas kostnadsfritt eller till en nominell kostnad.
- (9) I Europaparlamentets och rådets beslut nr 768/2008/EG ⁽¹⁾ fastställs gemensamma principer och referensbestämmelser som är avsedda att användas i sektorsspecifik lagstiftning som en enhetlig grund för översyn eller omarbetning av lagstiftningen. Det beslutet utgör ett allmänt horisontellt ramverk för framtida lagstiftning om harmonisering av villkoren för saluföring av produkter och utgör en referenstext för befintlig lagstiftning. Det allmänna ramverket innehåller lämpliga lösningar på de problem som konstaterats i samband med genomförandet av direktiv 96/98/EG. Det är därför nödvändigt att införliva definitionerna och referensbestämmelserna i beslut nr 768/2008/EG med det här direktivet och att därvid göra nödvändiga anpassningar för att beakta särdragen inom sektorn för marin utrustning.
- (10) För att förse marknadskontrollmyndigheterna med nya särskilda hjälpmedel som underlättar deras uppgifter kan ett elektroniskt märke längre fram komplettera eller ersätta rattmärket.
- (11) De ekonomiska aktörernas ansvar bör fastställas på ett proportionellt och icke-diskriminerande sätt för de ekonomiska aktörer som är etablerade inom unionen, och därvid bör hänsyn tas till att en stor del av den marina utrustning som omfattas av detta direktiv kanske aldrig kommer att importeras eller distribueras på medlemsstaternas territorier.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 768/2008/EG av den 9 juli 2008 om en gemensam ram för saluföring av produkter och upphävande av rådets beslut 93/465/EEG (EUT L 218, 13.8.2008, s. 82).

- (12) Eftersom marin utrustning är avsedd att placeras ombord på fartyg i samband med att dessa byggs eller repareras, oavsett var i världen detta sker, är marknadskontrollen problematisk och det är svårt att understödja marknadskontrollen effektivt genom gränskontroller. Därför bör skyldigheterna för medlemsstaterna respektive för de ekonomiska aktörerna i unionen anges tydligt. Medlemsstaterna bör säkerställa att endast utrustning som uppfyller kraven installeras ombord på fartyg som för deras flagg och att denna skyldighet fullgörs dels genom att flaggstatens myndigheter enligt de internationella konventionerna utfärdar, godkänner eller förnyar certifikat för dessa fartyg, dels genom de nationella system för marknadskontroll som införts i enlighet med unionens ram för marknadskontroll enligt kapitel III i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 ⁽¹⁾. Medlemsstaterna bör stödjas i uppfyllandet av de skyldigheterna genom de informationssystem som kommissionen ställer till förfogande för bedömning, underrättelse och övervakning av organ som bemyndigats att utföra uppgifter i samband med bedömning av överensstämmelse, utbyte av information om godkänd marin utrustning, ansökningar som dragits tillbaka eller fått avslag samt utrustning som inte uppfyller kraven.
- (13) I första hand bör det genom att tillverkaren eller, i relevanta fall, importören anbringat rattmärket på den marina utrustningen anses vara garanterat enligt deras skyldigheter enligt detta direktiv att utrustningen uppfyller kraven och kan släppas ut på marknaden för att placeras ombord på ett EU-fartyg. Sedan behövs vissa bestämmelser för att rattmärket efter sitt anbringande ska ha säker fortsatt giltighet och tillämpning sedan det anbringats och för att de nationella marknadskontrollmyndigheterna effektivt ska kunna utföra sin uppgift. Tillverkaren eller, i relevanta fall, importören eller distributören, bör vara skyldig att förse de behöriga myndigheterna med fullständig och sanningsenlig information om den utrustning som den anbringat rattmärket på för att se till att den marina utrustningen är säker. Tillverkaren bör vara skyldig att samarbeta med marknadskontrollmyndigheterna, även med avseende på standarder enligt vilka de tillverkat och certifierat utrustning, och bör även visa skäligen försiktighet när det gäller sådan marin utrustning som den släpper ut på marknaden. I detta avseende bör tillverkare som ligger utanför unionen utse en bemyndigad företrädare för att sörja för samarbetet med de behöriga nationella myndigheterna.
- (14) Överensstämmelse med internationella provningsstandarder kan bäst kontrolleras genom förfaranden för bedömning av överensstämmelsen av det slag som fastställs i beslut nr 768/2008/EG. Det är dock bara de förfaranden för bedömning av överensstämmelse som uppfyller kraven i de internationella instrumenten som bör göras tillgängliga för tillverkarna.
- (15) För att säkerställa ett rättvist och effektivt förfarande vid granskning av misstänkt bristande överensstämmelse bör medlemsstaterna uppmuntras att vidta alla åtgärder som kan bidra till en uttömmande och objektiv utvärdering av riskerna; om kommissionen anser att detta har gjorts bör kommissionen inte vara skyldig att göra den utvärderingen på nytt i samband med bedömningen av de begränsande åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna i fråga om utrustning som inte uppfyller kraven.
- (16) När kommissionen utför sina uppgifter för undersökning av anmälda organ bör den hålla medlemsstaterna underriktade och bör så långt möjligt samarbeta med dem, med vederbörlig hänsyn till sin oberoende roll.
- (17) När en medlemsstats kontrollmyndigheter anser att marin utrustning som omfattas av detta direktiv kan utgöra en risk för sjösäkerheten, hälsan eller miljön bör de genomföra en utvärdering eller provning av den berörda utrustningen. Om risken bekräftas bör medlemsstaten ålägga den berörda ekonomiska aktören att vidta alla lämpliga korrigerande åtgärder, eller dra tillbaka eller återkalla den berörda utrustningen.
- (18) Användning av marin utrustning som inte är försedd med rattmärke bör tillåtas i undantagsfall, särskilt när det inte är möjligt för ett fartyg att få tag på utrustning med rattmärket i en hamn eller anläggning utanför unionen eller när utrustning med rattmärket inte finns att tillgå på marknaden.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 av den 9 juli 2008 om krav för ackreditering och marknadskontroll i samband med saluföring av produkter (EUT L 218, 13.8.2008, s. 30).

- (19) Det är nödvändigt att se till att uppnåendet av syftet med detta direktiv inte äventyras av avsaknad av internationella standarder eller allvarliga brister eller avvikelser i befintliga standarder, inbegripet provningsstandarder, för särskilda artiklar inom marin utrustning som omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv. Det är också nödvändigt att fastställa vilka specifika marina utrustningsartiklar som bör märkas elektroniskt. Det är dessutom nödvändigt att hålla en icke väsentlig del av detta direktiv uppdaterad, nämligen hänvisningarna till standarder i bilaga III, när nya standarder blir tillgängliga. Befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras därför till kommissionen med avseende på att på vissa villkor och tillfällig bas anta harmoniserade tekniska specifikationer och provningsstandarder och att ändra de hänvisningarna. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (20) För att målen i detta direktiv ska kunna uppnås måste de internationella instrumenten genomföras på ett enhetligt sätt på den inre marknaden. Det är därför nödvändigt att för varje marin utrustningsartikel för vilken det krävs godkännande från flaggstaten enligt internationella konventioner, i god tid och på ett tydligt sätt, fastställa vilka krav som gäller för utformning, konstruktion och prestanda samt tillämpliga provningsstandarder enligt de internationella instrument som gäller för den utrustningen samt att anta gemensamma kriterier och förfaranden, inbegripet tidsramar, för hur de anmälda organen, medlemsstaternas myndigheter och ekonomiska aktörer, inbegripet operatörer som ansvarar för placering av utrustning ombord på ett EU-fartyg, bör genomföra kraven och standarderna. Det är också nödvändigt att se till att uppnåendet av syftet med detta direktiv inte äventyras på grund av brister i de tillämpliga tekniska specifikationerna och provningsstandarderna eller på grund av att IMO inte har antagit lämpliga standarder för marin utrustning som omfattas av detta direktiv.
- (21) De internationella instrumenten bör, med undantag för provningsstandarder, med automatik gälla i sin uppdaterade version. För att minska risken för att unionens flotta och ekonomiska aktörer drabbas av oproportionerliga svårigheter på grund av införande av nya provningsstandarder i unionslagstiftningen bör sådana nya provningsstandarder med hänsyn till klarhet och rättssäkerhet inte träda i kraft automatiskt utan bör i stället uttryckligen fastställas av kommissionen.
- (22) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (23) För att underlätta ett harmoniserat, snabbt och enkelt genomförande av detta direktiv bör de genomförandeaakter som antas enligt detta direktiv till sin form vara kommissionsförordningar.
- (24) I enlighet med etablerad praxis kan den kommitté som avses i detta direktiv spela en värdefull roll vid behandling av sådana ärenden som rör tillämpningen av detta direktiv och som tas upp av antingen dess ordförande eller av en företrädare för en medlemsstat i enlighet med kommitténs arbetsordning.
- (25) När frågor som har anknytning till detta direktiv, förutom frågor om tillämpning eller överträdelse av direktivet, behandlas, till exempel i en expertgrupp inom kommissionen, bör Europaparlamentet i överensstämmelse med gällande praxis få full information och dokumentation och vid behov en inbjudan att närvara vid sammanträden.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (26) Kommissionen ska bistås av Europeiska sjösäkerhetsbyrån, i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1406/2002 ⁽¹⁾ när det gäller det faktiska genomförandet av relevanta bindande unionsrättsakter och när det gäller fullgörandet av de uppgifter som anförtros kommissionen i dessa.
- (27) De behöriga myndigheterna och samtliga ekonomiska aktörer bör göra sitt yttersta för att underlätta skriftlig kommunikation i enlighet med internationell praxis, i syfte att finna gemensamma kommunikationsmedel.
- (28) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att förbättra sjösäkerheten och förhindra föroreningar till sjöss genom en enhetlig tillämpning av de relevanta internationella instrumenten om utrustning som är avsedd att placeras ombord på fartyg, samt att säkerställa fri rörlighet för sådan utrustning inom unionen, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (29) Föreliggande förslag innebär en större ändring av bestämmelserna i direktiv 96/98/EG och av tydlighetsskäl bör därför det direktivet upphävas och ersättas med det här direktivet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL 1

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

Detta direktiv har till syfte att förbättra sjösäkerheten och förebygga föroreningar till sjöss genom en enhetlig tillämpning av de tillämpliga internationella instrument som avser marin utrustning avsedd att placeras ombord på EU-fartyg, samt att säkerställa den fria rörligheten för sådan utrustning i unionen.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *marin utrustning*: utrustning som omfattas av detta direktivs tillämpningsområde i enlighet med artikel 3.
2. *EU-fartyg*: ett fartyg som för en medlemsstats flagg och omfattas av de internationella konventionerna.
3. *internationella konventioner*: följande konventioner, samt därtill hörande protokoll och koder med obligatorisk tillämpning, som antagits under överinseende av Internationella sjöfartsorganisationen (IMO), och som trätt i kraft, och fastställer särskilda krav för flaggstatens godkännande av utrustning avsedd att placeras ombord på fartyg:

— 1972 års konvention om internationella regler till förhindrande av kollisioner till sjöss (COLREG),

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1406/2002 av den 27 juni 2002 om inrättande av en europeisk sjösäkerhetsbyrå (EGT L 208, 5.8.2002, s. 1).

- 1973 års internationella konvention till förhindrande av förorening från fartyg (MARPOL),
 - 1974 års internationella konvention om säkerheten för människoliv till sjöss (Solas).
4. *provningsstandarder*: provningsstandarder för marin utrustning fastställda av
- Internationella sjöfartsorganisationen (IMO),
 - Internationella standardiseringsorganisationen (ISO),
 - Internationella elektrotekniska kommissionen (IEC),
 - Europeiska standardiseringskommittén (CEN),
 - Europeiska kommittén för elektroteknisk standardisering (Cenelec),
 - Internationella teleunionen (ITU),
 - Europeiska institutet för telekommunikationsstandarder (Etsi),
 - kommissionen, i enlighet med artiklarna 8 och 27.6 i detta direktiv,
 - de tillsynsmyndigheter som erkänns i de avtal om ömsesidigt erkännande som unionen är part i.
5. *internationella instrument*: de internationella konventionerna och de resolutioner och cirkulär från IMO som ger verkan åt de konventionerna i sin uppdaterade version samt provningsstandarderna.
6. *rattmärke*: den symbol som avses i artikel 9 och som fastställs i bilaga I eller, i tillämpliga fall, det elektroniska märke som avses i artikel 11.
7. *anmält organ*: ett organ som har utsetts av en medlemsstats behöriga nationella myndigheter i enlighet med artikel 17.
8. *tillhandahållande på marknaden*: all tillförsel av marin utrustning på unionsmarknaden i samband med kommersiell verksamhet, antingen mot betalning eller kostnadsfritt.
9. *utsläppande på marknaden*: första gången då marin utrustning görs tillgänglig på unionsmarknaden.
10. *tillverkare*: fysisk eller juridisk person som tillverkar eller som låter konstruera eller tillverka marin utrustning och saluför denna utrustning, i eget namn eller under eget varumärke.
11. *behörig representant*: fysisk eller juridisk person som är etablerad inom unionen och som enligt skriftlig fullmakt från tillverkaren har rätt att i dennes ställe utföra särskilda uppgifter.

12. *importör*: fysisk eller juridisk person som är etablerad i unionen och tillhandahåller marin utrustning från ett tredjeland på unionsmarknaden.
13. *distributör*: fysisk eller juridisk person i leveranskedjan, utöver tillverkaren eller importören, som tillhandahåller marin utrustning på marknaden.
14. *ekonomiska aktörer*: tillverkaren, tillverkarens behöriga representant, importören och distributören.
15. *ackreditering*: ackreditering enligt definitionen i artikel 2.10 i förordning (EG) nr 765/2008.
16. *nationellt ackrediteringsorgan*: nationellt ackrediteringsorgan enligt definitionen i artikel 2.11 i förordning (EG) nr 765/2008.
17. *bedömning av överensstämmelse*: det förfarande genom vilket de anmälda organen, i enlighet med artikel 15, kontrollerar huruvida marin utrustning uppfyller kraven i detta direktiv.
18. *organ för bedömning av överensstämmelse*: ett organ som utför bedömning av överensstämmelse, bland annat kalibrering, provning, certifiering och kontroll.
19. *återkallelse*: åtgärd för att dra tillbaka marin utrustning som redan har placerats ombord på EU-fartyg eller inköpts i avsikt att placeras ombord på EU-fartyg.
20. *tillbakadragande*: åtgärd för att förhindra att marin utrustning i leveranskedjan tillhandahålls på marknaden.
21. *EU-försäkran om överensstämmelse*: en försäkran utfärdad av tillverkaren i enlighet med artikel 16.
22. *produkt*: en marin utrustningsartikel.

Artikel 3

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska gälla för utrustning som är placerad eller avsedd att placeras ombord på ett EU-fartyg och för vilken godkännande från flaggstatens förvaltning krävs enligt internationella instrument, oberoende av om fartyget befinner sig i unionen vid den tidpunkt då utrustningen placeras ombord.
2. Trots att den utrustning som avses i punkt 1 även kan omfattas av andra unionsrättsinstrument än detta direktiv ska sådan utrustning, vid tillämpning av artikel 1, endast omfattas av detta direktiv.

Artikel 4

Krav för marin utrustning

1. Marin utrustning som placeras ombord på EU-fartyg vid eller efter det datum som anges i andra stycket i artikel 39.1 ska uppfylla de krav vad gäller utformning, konstruktion och prestanda som anges i de internationella instrument som är tillämpliga vid den tidpunkt då utrustningen placeras ombord.

2. Den marina utrustningens överensstämmelse med de krav som avses i punkt 1 ska endast styrkas i enlighet med de provningsstandarder och förfaranden för bedömning av överensstämmelse som avses i artikel 15.
3. De internationella instrumenten ska tillämpas utan att det påverkar den kontroll av överensstämmelse som avses i artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2099/2002 ⁽¹⁾.
4. De krav och standarder som avses i punkterna 1 och 2 ska genomföras på ett enhetligt sätt, i enlighet med artikel 35.2.

Artikel 5

Tillämpning

1. När medlemsstaterna i enlighet med kraven i de internationella konventionerna utfärdar, godkänner eller förnyar certifikat för fartyg som för medlemsstaters flagg ska de säkra att den marina utrustningen ombord på dessa fartyg uppfyller kraven i detta direktiv.
2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att den marina utrustningen ombord på fartyg som för deras flagg uppfyller de krav i internationella instrument som är tillämpliga på utrustning som redan placerats ombord. Kommissionen ska ges genomförandebefogenheter för att säkerställa enhetlig tillämpning av dessa bestämmelser i enlighet med artikel 35.3.

Artikel 6

Den inre marknadens funktion

Medlemsstaterna får inte förbjuda att marin utrustning släpps ut på marknaden eller placeras ombord på ett EU-fartyg och inte heller vägra att utfärda eller förnya certifikat för sådan utrustning till fartyg som för deras flagg, om den utrustningen är förenlig med detta direktiv.

Artikel 7

Överföring av ett fartyg till en medlemsstats flagg

1. När ett fartyg som inte är ett EU-fartyg ska överföras till en medlemsstats flagg, ska den mottagande medlemsstaten under överföringen inspektera fartyget för att kontrollera att den marina utrustningens faktiska tillstånd överensstämmer med säkerhetscertifikaten och att den antingen uppfyller kraven i detta direktiv och är rattmärkt eller, på ett för den medlemsstatens myndigheter tillfredsställande sätt, är likvärdig med marin utrustning som är typgodkänd i enlighet med detta direktiv senast den 18 september 2016.
2. Om tidpunkten för installation ombord av marin utrustning inte kan fastställas får medlemsstaterna fastställa tillfredsställande likvärdighetskrav, med beaktande av relevanta internationella instrument.
3. Om utrustningen varken är rattmärkt eller av myndigheterna anses uppfylla kraven, ska den bytas ut.
4. För marin utrustning som bedöms som likvärdig enligt denna artikel ska medlemsstaten utfärda ett certifikat som alltid ska medföras tillsammans med utrustningen. Det certifikatet ska ge flaggmedlemsstatens tillstånd att behålla utrustningen ombord på fartyget och innehålla eventuella restriktioner eller fastställa bestämmelser som rör utrustningens användning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2099/2002 av den 5 november 2002 om inrättande av en kommitté för sjösäkerhet och förhindrande av förorening från fartyg (Coss) (EGT L 324, 29.11.2002, s. 1).

*Artikel 8***Standarder för marin utrustning**

1. Utan att det påverkar tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG ⁽¹⁾ i dess genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1025/2012 ⁽²⁾ ändrade lydelse ska unionen verka för att IMO och standardiseringsorganen fortsätter att utveckla lämpliga internationella standarder, inbegripet detaljerade tekniska specifikationer och provningsstandarder för marin utrustning vars användning eller installation ombord på fartyg anses nödvändig för att förbättra sjösäkerheten och skyddet mot havsföroreningar. Kommissionen ska övervaka denna utveckling regelbundet.

2. Om det saknas en internationell standard för en viss marin utrustningsartikel ska kommissionen, i undantagsfall där en lämplig analys visar att det är vederbörligen motiverat och i syfte att undanröja ett allvarligt och oacceptabelt hot mot sjösäkerheten, hälsan eller miljön, med beaktande av eventuell pågående arbete inom IMO, ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 37 anta harmoniserade tekniska specifikationer och provningsstandarder för den specifika marina utrustningsartikeln.

Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför samråd med experter, inklusive med medlemsstaternas experter, under förberedandet av dessa delegerade akter.

Dessa tekniska specifikationer och provningsstandarder ska tillämpas på tillfällig bas till dess att IMO har antagit en standard för den specifika marina utrustningsartikeln.

3. I undantagsfall, där en lämplig analys visar att det är vederbörligen motiverat, ska kommissionen om så krävs för att undanröja ett allvarligt och oacceptabelt hot mot sjösäkerheten, hälsan eller miljön på grund av att det i en befintlig standard för en viss marin utrustningsartikel finns en allvarlig brist eller avvikelse, vilken påtalats av kommissionen enligt artikel 35.2 eller 35.3 med beaktande av eventuell pågående arbete inom IMO, ges befogenhet att genom delegerade akter i enlighet med artikel 37 anta harmoniserade tekniska specifikationer och provningsstandarder för den specifika marina utrustningsartikeln men endast i den utsträckning som detta är nödvändigt för att komma till rätta med den allvarliga bristen eller avvikelsen.

Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför samråd med experter, inklusive med medlemsstaternas experter, under förberedandet av dessa delegerade akter.

De tekniska specifikationerna och provningsstandarderna ska tillämpas på tillfällig bas till dess att IMO har granskat den tillämpliga standarden för den specifika marina utrustningsartikeln.

4. De tekniska specifikationer och standarder som antas i enlighet med punkterna 2 och 3 ska kostnadsfritt göras tillgängliga av kommissionen.

KAPITEL 2

RATTMÄRKET*Artikel 9***Rattmärket**

1. Rattmärket ska vara anbringat på marin utrustning vars överensstämmelse med kraven i detta direktiv har visats i enlighet med relevanta förfaranden för bedömning av överensstämmelse.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter (EGT L 204, 21.7.1998, s. 37).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1025/2012 av den 25 oktober 2012 om europeisk standardisering och om ändring av rådets direktiv 89/686/EEG och 93/15/EEG samt av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/9/EG, 94/25/EG, 95/16/EG, 97/23/EG, 98/34/EG, 2004/22/EG, 2007/23/EG, 2009/23/EG och 2009/105/EG samt om upphävande av rådets beslut 87/95/EEG och Europaparlamentets och rådets beslut 1673/2006/EG (EUT L 316, 14.11.2012, s. 12).

2. Rattmärket får inte anbringas på någon annan produkt.
3. Utformningen av det rattmärke som ska användas anges i bilaga I.
4. Användningen av rattmärket ska omfattas av de allmänna principer som fastställs i artikel 30.1 och 30.3–30.6 i förordning (EG) nr 765/2008, där varje hänvisning till CE-märkningen ska betraktas som en hänvisning till rattmärket.

Artikel 10

Regler och villkor för anbringande av rattmärket

1. Rattmärket ska anbringas på produkten eller dess märkskylt så att det är synligt, tydligt och outplånligt samt, i tillämpliga fall, integrerat i dess programvara. Om detta inte är möjligt eller lämpligt på grund av produktens art, ska rattmärket anbringas på förpackningen och i de medföljande dokumenten.
2. Rattmärket ska anbringas i tillverkningens slutfas.
3. Rattmärket ska följas av det anmälda organets identifikationsnummer, om organet medverkar i tillverkningskontrollfasen, samt av det år då märket anbringas.
4. Det anmälda organets identifikationsnummer ska anbringas av organet självt eller, enligt organets anvisningar, av tillverkaren eller tillverkarens behöriga representant.

Artikel 11

Elektroniskt märke

1. I syfte att underlätta marknads kontroll och förhindra förfälskning av specifika marina utrustningsartiklar enligt punkt 3 får tillverkarna använda en lämplig och tillförlitlig form av elektroniskt märke i stället för eller utöver rattmärket. I sådant fall ska artiklarna 9 och 10 gälla i tillämpliga delar.
2. Kommissionen ska utföra en kostnads- och nyttoanalys avseende användningen av det elektroniska märke som kompletterar eller ersätter rattmärket.
3. Kommissionen får anta delegerade akter i enlighet med artikel 37 i syfte att fastställa vilka specifika marina utrustningsartiklar som kan komma i fråga för elektronisk märkning. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför samråd med experter, inklusive med medlemsstaternas experter, under förberedande av dessa delegerade akter.
4. Kommissionen ska ges genomförandebefogenheter när det gäller att fastställa i form av kommissionsförordningar och i enlighet med det granskningsförfarande som anges i artikel 38.2 lämpliga tekniska kriterier för elektroniska märkens utformning, funktionalitet, anbringande och användning.
5. För den utrustning som fastställs i enlighet med punkt 3 får rattmärket inom tre år efter antagandet av de lämpliga tekniska kriterierna som avses i punkt 4 ersättas med en lämplig och tillförlitlig form av elektroniskt märke.
6. För den utrustning som fastställs i enlighet med punkt 3 får rattmärket inom fem år efter antagandet av de lämpliga tekniska kriterierna enligt punkt 4 ersättas med en lämplig och tillförlitlig form av elektroniskt märke.

KAPITEL 3

DE EKONOMISKA AKTÖRERNAS SKYLDIGHETER

Artikel 12

Tillverkarnas skyldigheter

1. I och med att tillverkarna anbringar rattmärket tar de på sig ansvaret för att den marina utrustning på vilken märket anbringats är utformad och tillverkad i enlighet med de tekniska specifikationerna och de standarder som genomförs i enlighet med artikel 35.2 och åtar sig de förpliktelser som fastställs i punkterna 2–9 i den här artikeln.
2. Tillverkarna ska utarbeta den tekniska dokumentation som krävs och se till att tillämpliga förfaranden för bedömning av överensstämmelse utförs.
3. Om den marina utrustningens överensstämmelse med tillämpliga krav har påvisats genom förfarandet för bedömning av överensstämmelse ska tillverkarna upprätta en EU-försäkran om överensstämmelse i enlighet med artikel 16 och anbringa rattmärket i enlighet med artiklarna 9 och 10.
4. Tillverkarna ska bevara den tekniska dokumentation och EU-försäkran om överensstämmelse som avses i artikel 16 under åtminstone tio år efter det att rattmärket har anbringats, dock aldrig för en kortare period än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen.
5. Tillverkarna ska se till att det finns rutiner som säkerställer att serietillverkningen fortsätter att överensstämma med kraven. Ändringar i den marina utrustningens utformning eller egenskaper samt ändringar av kraven i de internationella instrument som avses i artikel 4, på grundval av vilka överensstämmelse för marin utrustning försäkras, ska beaktas. När så är nödvändigt i enlighet med bilaga II ska tillverkarna se till att en ny bedömning av överensstämmelsen utförs.
6. Tillverkarna ska se till att produkten är försedd med typnummer, partinummer, serienummer eller annan identifieringsmärkning eller, om detta inte är möjligt på grund av produktens storlek eller art, se till att den information som krävs finns på förpackningen eller i ett medföljande dokument eller både och, beroende på vad som är lämpligt.
7. Tillverkarna ska ange namn, registrerat firmanamn eller registrerat varumärke och en kontaktadress på produkten eller, om detta inte är möjligt, på förpackningen eller på ett dokument som följer med produkten eller både och, beroende på vad som är lämpligt. Adressen ska innehålla endast en kontaktpunkt där tillverkaren kan kontaktas.
8. Tillverkarna ska se till att produkten åtföljs av bruksanvisningar och all information som krävs för säker installation ombord och säker användning av produkten, inklusive eventuella användningsbegränsningar som lätt kan förstås av användarna, samt av all annan dokumentation som krävs enligt internationella instrument eller internationella provningsstandarder.
9. Tillverkare som anser eller har skäl att tro att en produkt på vilken de har anbringat rattmärket inte överensstämmer med de tillämpliga utformnings-, konstruktions- och prestandakraven och de provningsstandarder som tillämpas i enlighet med artikel 35.2 och 35.3 ska omedelbart vidta de korrigerande åtgärder som krävs för att få produkten att överensstämma med kraven, eller om så är lämpligt, dra tillbaka produkten från marknaden eller återkalla den. Om produkten utgör en risk ska tillverkarna omedelbart informera de behöriga nationella myndigheterna i medlemsstaterna, och lämna detaljerade uppgifter i synnerhet om den bristande överensstämmelsen och eventuella korrigerande åtgärder som vidtagits.

10. Tillverkarna ska på motiverad begäran av en behörig myndighet utan dröjsmål ge denna myndighet all information och dokumentation som behövs för att visa att produkten överensstämmer med kraven, på ett språk som lätt kan förstås eller som kan godtas av den myndigheten, ge den myndigheten tillträde till sina lokaler för marknadskontroll i enlighet med artikel 19 i förordning (EG) nr 765/2008 och tillhandahålla stickprovsexemplar eller göra stickprovsexemplar tillgängliga i enlighet med artikel 25.4 i detta direktiv. De ska på begäran samarbeta med den behöriga myndigheten om de åtgärder som vidtas för att undanröja riskerna med de produkter som de har släppt ut på marknaden.

Artikel 13

Behöriga representanter

1. En tillverkare som inte har någon verksamhet lokaliserad inom åtminstone en medlemsstats territorium ska genom skriftlig fullmakt utse en behörig representant för unionen och i mandatet ange namnet på den behöriga representanten samt den adress på vilken denne kan kontaktas.

2. Uppfyllandet av de skyldigheter som fastställs i artikel 12.1 och upprättandet av teknisk dokumentation får inte delegeras till tillverkarens behöriga representant.

3. Tillverkarens behöriga representant ska utföra de uppgifter som anges i fullmakten från tillverkaren. Fullmakten ska ge tillverkarens behöriga representant rätt att åtminstone

a) se till att EU-försäkran om överensstämmelse och den tekniska dokumentationen står till de nationella kontrollmyndigheternas förfogande under åtminstone tio år efter det att rattmärket har anbringats, dock aldrig för en kortare period än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen,

b) på motiverad begäran av en behörig myndighet ge den myndigheten all information och dokumentation som behövs för att visa att en produkt överensstämmer med kraven,

c) på begäran samarbeta med de behöriga myndigheterna om alla åtgärder som vidtas för att undanröja riskerna med de produkter som omfattas av fullmakten.

Artikel 14

Andra ekonomiska aktörer

1. Importörerna ska ange namn, registrerat firmanamn eller registrerat varumärke och en kontaktadress på produkten eller, om detta inte är möjligt, på förpackningen eller på ett medföljande dokument, eller både och, beroende på vad som är lämpligt.

2. Importörerna och distributörerna ska på motiverad begäran av en behörig myndighet ge denna myndighet all information och dokumentation som behövs för att visa att produkten överensstämmer med kraven, på ett språk som lätt kan förstås eller som kan godtas av den myndigheten. De ska på begäran samarbeta med den myndigheten om de åtgärder som vidtas för att undanröja riskerna med de produkter som de har släppt ut på marknaden.

3. Importörer eller distributörer ska i detta direktiv anses vara tillverkare och ha samma skyldigheter som tillverkaren har enligt artikel 12 om de, i eget namn eller under eget varumärke, släpper ut marin utrustning på marknaden eller placerar marin utrustning ombord på ett EU-fartyg, eller ändrar marin utrustning som redan släppts ut på marknaden på ett sådant sätt att överensstämmelsen med de tillämpliga kraven kan påverkas.

4. Under åtminstone tio år efter det att rattmärket har anbringats, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen, ska de ekonomiska aktörerna på begäran identifiera följande aktörer för marknadskontrollmyndigheterna:

- a) Varje ekonomisk aktör som försett dem med en produkt.
- b) Varje ekonomisk aktör som de har försett med en produkt.

KAPITEL 4

BEDÖMNING AV ÖVERENSSTÄMMELSE OCH ANMÄLAN AV ORGAN FÖR BEDÖMNING AV ÖVERENSSTÄMMELSE

Artikel 15

Förfaranden för bedömning av överensstämmelse

1. Förfarandena för bedömning av överensstämmelse ska vara de som anges i bilaga II.
2. Medlemsstaterna ska se till att tillverkaren eller tillverkarens behöriga representant via ett anmält organ har låtit utföra bedömning av överensstämmelse för en viss marin utrustningsartikel genom att använda ett av de alternativ som kommissionen valt ut bland nedanstående förfaranden och fastställt i genomförandeakter som antagits i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 38.2.
 - a) När EG-typkontroll (modul B) tillämpas ska all marin utrustning, innan den släpps ut på marknaden, ha genomgått
 - kvalitetssäkring av tillverkning (modul D), eller
 - kvalitetssäkring av produkter (modul E), eller
 - produktverifikation (modul F).
 - b) För marin utrustning som tillverkas individuellt eller i små kvantiteter och inte i serier eller i massproduktion får förfarandet för bedömning av överensstämmelse ske som EG-verifikation av enstaka objekt (modul G).
3. Kommissionen ska med hjälp av det informationssystem som ställts till förfogande för det ändamålet föra en uppdaterad förteckning över godkänd marin utrustning och ansökningar som dragits tillbaka eller fått avslag och ska hålla den tillgänglig för berörda parter.

Artikel 16

EU-försäkran om överensstämmelse

1. I EU-försäkran om överensstämmelse ska det försäkras att de krav som fastställs i enlighet med artikel 4 har visats vara uppfyllda.
2. EU-försäkran om överensstämmelse ska utformas enligt förlagan i bilaga III till beslut nr 768/2008/EG. Den ska innehålla de uppgifter som anges i relevanta moduler i bilaga II till detta direktiv, och ska hållas uppdaterad.
3. I och med upprättandet av EU-försäkran om överensstämmelse ska tillverkaren ta på sig det ansvar och de skyldigheter som avses i artikel 12.1.

4. När marin utrustning placeras ombord på ett EU-fartyg ska en kopia av EU-försäkran om överensstämmelse omfattande den berörda utrustningen tillhandahållas fartyget, och förvaras ombord till dess att utrustningen avlägsnas från fartyget. Tillverkaren ska översätta denna till det eller de språk som flaggmedlemsstaten kräver, inklusive till minst ett språk som vanligen används inom sjötransportsektorn.

5. En kopia av EU-försäkran om överensstämmelse ska lämnas till det anmälda organet eller till de organ som utfört de relevanta förfarandena för bedömning av överensstämmelse.

Artikel 17

Anmälan av organ för bedömning av överensstämmelse

1. Medlemsstaterna ska med hjälp av det informationssystem som kommissionen ställt till förfogande för detta ändamål anmäla till kommissionen och de andra medlemsstaterna de organ som bemyndigats att utföra bedömningarna av överensstämmelse enligt detta direktiv.

2. Anmälda organ ska uppfylla de krav som anges i bilaga III.

Artikel 18

Anmälande myndigheter

1. Medlemsstaterna ska utse en anmälande myndighet med ansvar för att inrätta och genomföra de förfaranden som krävs vid bedömning och anmälan av organ för bedömning av överensstämmelse och vid kontroll av anmälda organ, inklusive överensstämmelse med artikel 20.

2. Anmälda organ ska kontrolleras minst vartannat år. Kommissionen får välja att delta som observatör i samband med kontrollen.

3. Medlemsstaterna får besluta att den bedömning och kontroll som avses i punkt 1 ska utföras av ett nationellt ackrediteringsorgan.

4. Om den anmälande myndigheten delegerar eller på annat sätt överlåter den bedömning, anmälan eller kontroll som avses i punkt 1 till ett icke-offentligt organ, ska det organet vara en juridisk person och i tillämpliga delar uppfylla kraven som fastställs i bilaga V. Dessutom ska detta organ ha vidtagit åtgärder för att kunna täcka ansvarsskyldighet som kan uppstå i samband med dess verksamhet.

5. Den anmälande myndigheten ska ta det fulla ansvaret för de uppgifter som utförs av det organ som avses i punkt 4.

6. Den anmälande myndigheten ska uppfylla de krav som anges i bilaga V.

Artikel 19

De anmälande myndigheternas informationsskyldighet

1. Medlemsstaterna ska informera kommissionen om sina förfaranden vid bedömning och anmälan av organ för bedömning av överensstämmelse och vid kontroll av sådana organ samt om eventuella ändringar i dessa förfaranden.

2. Kommissionen ska med hjälp av det informationssystem som ställts till förfogande för det ändamålet offentliggöra den informationen.

*Artikel 20***Dotterbolag och underleverantörer till anmälda organ**

1. Om det anmälda organet lägger ut specifika uppgifter med anknytning till bedömningen av överensstämmelse på underentreprenad eller anlitar ett dotterbolag ska det anmälda organet se till att underleverantören eller dotterbolaget uppfyller kraven i bilaga III och informera den anmälande myndigheten om detta.
2. De anmälda organen ska ta det fulla ansvaret för de uppgifter som utförs av underleverantörerna eller dotterbolagen, oavsett var dessa är etablerade.
3. Verksamhet får läggas ut på underentreprenad eller utföras av ett dotterbolag endast om kunden samtycker till detta.
4. De anmälda organen ska se till att den anmälande myndigheten har tillgång till de relevanta dokumenten rörande bedömningen av underleverantörens eller dotterbolagets kvalifikationer och det arbete som utförts av underleverantören eller dotterbolaget enligt detta direktiv.

*Artikel 21***Ändringar i anmälan**

1. Om en anmälande myndighet har konstaterat eller har informerats om att ett anmält organ inte längre uppfyller de krav som anges i bilaga III eller att det underlåter att fullgöra sina skyldigheter enligt detta direktiv, ska den anmälande myndigheten, beroende på hur allvarlig underlåtenheten att uppfylla kraven eller fullgöra skyldigheterna är och beroende på vad som är lämpligt, begränsa anmälan eller återkalla den tillfälligt eller slutgiltigt återkalla den. Den ska med hjälp av det informationssystem som kommissionen ställt till förfogande för det ändamålet omedelbart underrätta kommissionen och de andra medlemsstaterna om detta.
2. I händelse av begränsning, uppskjutande eller slutgiltigt återkallelse av anmälan eller om det anmälda organet har upphört med verksamheten ska den anmälande medlemsstaten vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att det anmälda organets dokumentation antingen behandlas av ett annat anmält organ eller hålls tillgänglig för de ansvariga anmälande myndigheterna och marknadskontrollmyndigheterna på deras begäran.

*Artikel 22***Ifrågasättande av de anmälda organens kompetens**

1. Kommissionen ska undersöka samtliga fall där den, på grundval av information som den har tillgång till eller som den uppmärksamats på, tvivlar på att ett anmält organ har den kompetens som krävs eller fortsatt uppfyller de krav och fullgör de skyldigheter som det omfattas av.
2. Den anmälande medlemsstaten ska på begäran ge kommissionen all information om grunderna för anmälan eller för upprätthållande av det berörda organets kompetens.
3. Kommissionen ska se till att all känslig information som erhållits i samband med undersökningarna behandlas konfidentiellt.
4. Om kommissionen konstaterar att ett anmält organ inte uppfyller eller inte längre uppfyller kraven för anmälan ska den utan dröjsmål meddela detta till den anmälande medlemsstaten och anmoda medlemsstaten att utan dröjsmål vidta nödvändiga korrigerande åtgärder, t.ex. att vid behov återta anmälan.

*Artikel 23***De anmälda organens operativa skyldigheter**

1. Anmälda organ ska utföra eller låta utföra bedömningar av överensstämmelse i enlighet med förfarandena i artikel 15.

2. Om ett anmält organ konstaterar att en tillverkare inte fullgör skyldigheterna i artikel 12, ska det kräva att den tillverkaren utan dröjsmål vidtar lämpliga korrigerande åtgärder och inte utfärda något certifikat om överensstämmelse.

3. Om ett anmält organ vid kontroll av överensstämmelse efter det att ett certifikat har utfärdats konstaterar att en produkt inte längre uppfyller kraven, ska det kräva att tillverkaren utan dröjsmål vidtar lämpliga korrigerande åtgärder och ska vid behov tillfälligt eller slutgiltigt återkalla certifikatet. Om inga korrigerande åtgärder vidtas eller om dessa inte får önskat resultat, ska det anmälda organet, beroende på vad som är lämpligt, begränsa eller tillfälligt eller slutgiltigt återkalla certifikatet.

Artikel 24

Skyldighet för de anmälda organens att tillhandahålla information

1. De anmälda organen ska informera den anmälande myndigheten om följande:

a) Avslag, begränsning, tillfälligt återkallande och slutgiltigt återkallande av ett certifikat om överensstämmelse.

b) Omständigheter som inverkar på omfattningen av och villkoren för anmälan.

c) Begäran från marknadskontrollmyndigheterna om information rörande bedömningar av överensstämmelse.

d) På begäran, bedömningar av överensstämmelse som gjorts inom ramen för anmälan och all annan utförd verksamhet, inklusive gränsöverskridande verksamhet och underentreprenad.

2. De anmälda organen ska på begäran ge kommissionen och medlemsstaterna relevant information om frågor som rör negativa och positiva resultat av bedömningar av överensstämmelse. Anmälda organ ska förse andra anmälda organ som utför bedömningar av överensstämmelse som omfattar samma produkter, med information om negativa och, på begäran, positiva resultat av bedömningar av överensstämmelse.

KAPITEL 5

MARKNADSKONTROLL I UNIONEN, KONTROLL AV PRODUKTER, SKYDDSÅTGÄRDER

Artikel 25

EU:s rambestämmelser för marknads kontroll

1. När det gäller marin utrustning ska medlemsstaterna genomföra marknads kontroll i enlighet med EU:s rambestämmelser för marknads kontroll som fastställs i kapitel III i förordning (EG) nr 765/2008, med förbehåll för punkterna 2 och 3 i denna artikel.

2. De nationella infrastrukturerna och programmen för marknads kontroll ska ta hänsyn till särdragen i sektorn för marin utrustning, inklusive de olika förfaranden som utförs som ett led i bedömning av överensstämmelse, och särskilt till de ansvarsområden som åläggs flaggstatens myndigheter genom de internationella konventionerna.

3. Marknads kontrollen kan omfatta dokument kontroll samt kontroller av marin utrustning försedd med rattmärket, oavsett om den utrustningen har placerats ombord på fartyg eller inte. Kontroller av marin utrustning som redan placerats ombord ska begränsas till sådana undersökningar som kan utföras samtidigt som den berörda utrustningen förblir fullt fungerande ombord.

4. Om marknadskontrollmyndigheterna i en medlemsstat avser enligt definitionen i förordning (EG) nr 765/2008 utföra stickprovskontroller får de, när detta är rimligt och praktiskt möjligt, begära att tillverkaren gör de nödvändiga stickproven tillgängliga eller på egen bekostnad ser till att stickproven finns tillgängliga på plats.

Artikel 26

Förfaranden för att hantera marin utrustning som utgör en risk på nationell nivå

1. Om en medlemsstats marknadskontrollmyndigheter har tillräckliga skäl att anta att marin utrustning som omfattas av detta direktiv utgör en risk för sjösäkerheten, hälsan eller miljön ska de göra en utvärdering av den berörda marina utrustningen med avseende på alla krav som fastställs i detta direktiv. De berörda ekonomiska aktörerna ska när så krävs samarbeta med marknadskontrollmyndigheterna.

Om marknadskontrollmyndigheterna vid utvärderingen konstaterar att den marina utrustningen inte uppfyller kraven i detta direktiv ska de utan dröjsmål ålägga den berörda ekonomiska aktören att vidta alla lämpliga korrigerande åtgärder för att den marina utrustningen ska uppfylla de kraven, dra tillbaka utrustningen från marknaden eller återkalla den inom en rimlig tid som marknadskontrollmyndigheterna fastställer i förhållande till typen av risk.

Marknadskontrollmyndigheterna ska informera det berörda anmälda organet om detta.

Artikel 21 i förordning (EG) nr 765/2008 ska tillämpas på de åtgärder som avses i andra stycket i denna punkt.

2. Om marknadskontrollmyndigheterna anser att den bristande överensstämmelsen inte bara gäller det nationella territoriet eller fartyg som för dess flagg, ska de med hjälp av det informationssystem som kommissionen ställt till förfogande för marknadskontrolländamål informera kommissionen och de övriga medlemsstaterna om resultaten av den utvärdering som genomförts enligt punkt 1 och om de åtgärder som de har ålagt den ekonomiska aktören att vidta.

3. Den ekonomiska aktören ska se till att alla lämpliga korrigerande åtgärder vidtas i fråga om alla berörda produkter som den har tillhandahållit på unionsmarknaden eller, i förekommande fall, placerat eller levererat för placering ombord på EU-fartyg.

4. Om den berörda ekonomiska aktören inte vidtar lämpliga korrigerande åtgärder inom den period som marknadskontrollmyndigheterna föreskrivit i enlighet med punkt 1 andra stycket, eller på annat sätt underlåter att fullgöra sina skyldigheter enligt detta direktiv, ska marknadskontrollmyndigheterna vidta alla lämpliga tillfälliga åtgärder för att förbjuda eller begränsa tillhandahållandet av den marina utrustningen på sin nationella marknad eller placeringen av denna utrustning ombord på fartyg som för deras flagg, dra tillbaka produkten från denna marknad eller återkalla den.

Marknadskontrollmyndigheterna ska utan dröjsmål informera kommissionen och de andra medlemsstaterna om de åtgärderna.

5. Den information om åtgärder som marknadskontrollmyndigheterna har vidtagit enligt punkt 4 ska innehålla alla tillgängliga uppgifter, särskilt de uppgifter som krävs för att kunna identifiera den marina utrustning som inte uppfyller kraven, dess ursprung, vilken typ av bristande överensstämmelse som görs gällande och den risk detta innebär, vilken typ av nationell åtgärd som vidtagits och dess varaktighet samt den berörda ekonomiska aktörens synpunkter. Marknadskontrollmyndigheterna ska särskilt ange om den bristande överensstämmelsen beror på något av följande:

a) Att den marina utrustningen inte uppfyller de tillämpliga kraven vad gäller utformning, konstruktion och prestanda enligt artikel 4.

b) Att den marina utrustningen inte uppfyller de provningsstandarder som avses i artikel 4 vid förfarandet för bedömning av överensstämmelse.

c) Brister i de provningsstandarderna.

6. Andra medlemsstater än den som inledde förfarandet ska utan dröjsmål informera kommissionen och de andra medlemsstaterna om alla vidtagna åtgärder och eventuella kompletterande uppgifter som de har tillgång till med avseende på den berörda marina utrustningens bristande överensstämmelse samt eventuella invändningar mot den anmälda nationella åtgärden.

7. Om varken någon medlemsstat eller kommissionen inom fyra månader efter mottagandet av den information om åtgärder som marknadskontrollmyndigheten har vidtagit enligt punkt 4 har rest invändningar mot en tillfällig åtgärd som vidtagits av en medlemsstat ska åtgärden anses vara berättigad.

8. Medlemsstaterna ska se till att lämpliga begränsande åtgärder, till exempel att produkten dras tillbaka från marknaden, vidtas utan dröjsmål i fråga om den marina utrustning som berörs.

Artikel 27

EU:s förfarande i fråga om skyddsåtgärder

1. Om det, efter det att förfarandet i artikel 26.3 och 26.4 har slutförts, görs invändningar mot en åtgärd som en medlemsstat har vidtagit eller om kommissionen anser att en nationell åtgärd kan strida mot unionslagstiftningen, ska kommissionen utan dröjsmål inleda samråd med medlemsstaterna och den eller de berörda ekonomiska aktörerna och utvärdera den relevanta nationella åtgärden. På grundval av utvärderingsresultaten ska kommissionen besluta huruvida den relevanta nationella åtgärden är berättigad eller inte.

2. Om kommissionen, vid tillämpningen av punkt 1, anser att det förfarande som följts vid antagandet av den nationella åtgärden möjliggör en uttömmande och objektiv utvärdering av risken och att den nationella åtgärden följer artikel 21 i förordning (EG) nr 765/2008, får kommissionen begränsa sig till att undersöka den relevanta nationella åtgärdens lämplighet och proportionalitet i förhållande till denna risk.

3. Kommissionen ska rikta beslutet till alla medlemsstater och omedelbart delge medlemsstaterna och den eller de berörda ekonomiska aktörerna beslutet.

4. Om den relevanta nationella åtgärden anses vara berättigad ska alla medlemsstater vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att den marina utrustning som inte uppfyller kraven dras tillbaka från deras marknader och vid behov återkallas. De ska underrätta kommissionen om detta.

5. Om den relevanta nationella åtgärden anses vara omotiverad ska den berörda medlemsstaten upphäva den.

6. Om den marina utrustningens bristande överensstämmelse tillskrivs brister i de provningsstandarder som avses i artikel 4 får kommissionen för att uppfylla målet med detta direktiv bekräfta, ändra eller upphäva en nationell skyddsåtgärd genom genomförandeakter i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 38.2.

Kommissionen ska dessutom ges befogenhet att genom delegerade akter enligt det förfarande som avses i artikel 37 anta tillfälliga harmoniserade krav och provningsstandarder för den specifika marina utrustningsartikeln. Kriterierna som fastställs i artikel 8.3 ska tillämpas på motsvarande sätt. Dessa krav och provningsstandarder ska kostnadsfritt göras tillgängliga av kommissionen.

7. När den aktuella provningsstandarden är en europeisk standard, ska kommissionen informera det eller de europeiska standardiseringsorgan som berörs och hänskjuta ärendet till den kommitté som inrättats genom artikel 5 i direktiv 98/34/EG. Den kommittén ska höra det eller de europeiska standardiseringsorgan som berörs och yttra sig utan dröjsmål.

Artikel 28

Produkter som uppfyller kraven men utgör en risk för sjösäkerheten, hälsan eller miljön

1. Om en medlemsstat, efter att ha gjort en utvärdering enligt artikel 26.1, konstaterar att den marina utrustningen uppfyller kraven i detta direktiv men ändå utgör en risk för sjösäkerheten, hälsan eller miljön, ska den medlemsstaten ålägga den berörda ekonomiska aktören att vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att den berörda marina utrustningen när den släpps ut på marknaden inte längre utgör en sådan risk, för att dra tillbaka den marina utrustningen från marknaden eller för att återkalla den inom en rimlig tid som medlemsstaten fastställer i förhållande till typen av risk.
2. Den ekonomiska aktören ska se till att det vidtas korrigerande åtgärder i fråga om alla berörda produkter som den har tillhandahållit på unionsmarknaden eller placerat ombord på EU-fartyg.
3. Medlemsstaten ska omedelbart underrätta kommissionen och de andra medlemsstaterna. Den tillhandahållna informationen ska innehålla alla tillgängliga uppgifter, särskilt de uppgifter som krävs för att kunna identifiera den berörda marina utrustningen, dess ursprung och leveranskedja, den risk utrustningen utgör, vilken typ av nationella åtgärder som vidtagits och deras varaktighet.
4. Kommissionen ska utan dröjsmål inleda samråd med medlemsstaterna och den eller de berörda ekonomiska aktörerna och därefter utvärdera den nationella åtgärden. På grundval av utvärderingsresultaten ska kommissionen besluta huruvida åtgärden är berättigad eller inte, och vid behov föreslå lämpliga åtgärder. Artikel 27.2 ska gälla i tillämpliga delar för detta syfte.
5. Kommissionen ska rikta beslutet till alla medlemsstater och omedelbart delge medlemsstaterna och den eller de berörda ekonomiska aktörerna beslutet.

Artikel 29

Formell bristande överensstämmelse

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 26 ska en medlemsstat, om den konstaterar något av följande, ålägga den berörda ekonomiska aktören att åtgärda den bristande överensstämmelsen:
 - a) Rattmärket har anbringats i strid med artikel 9 eller 10.
 - b) Rattmärke saknas.
 - c) Det har inte upprättats någon EU-försäkran om överensstämmelse.
 - d) EU-försäkran om överensstämmelse har inte upprättats på ett korrekt sätt.
 - e) Den tekniska dokumentationen är antingen inte tillgänglig eller ofullständig.
 - f) EU-försäkran om överensstämmelse har inte sänts till fartyget.
2. Om sådan bristande överensstämmelse som avses i punkt 1 kvarstår, ska den berörda medlemsstaten vidta alla lämpliga åtgärder för att begränsa eller förbjuda tillhandahållandet av den marina utrustningen på marknaden eller se till att den återkallas eller dras tillbaka från marknaden.

*Artikel 30***Undantag baserade på tekniska innovationer**

1. I undantagsfall får flaggstats myndigheter tillåta att marin utrustning som inte uppfyller förfarandena för bedömning av överensstämmelse placeras ombord på ett EU-fartyg, om det på ett för flaggstats myndigheter tillfredsställande sätt genom provning eller på annat vis har fastställts att sådan utrustning uppfyller målen för detta direktiv.
2. Dessa provningsförfaranden får inte på något sätt göra skillnad mellan marin utrustning tillverkad i flaggmedlemsstaten och marin utrustning tillverkad i andra stater.
3. Marin utrustning som omfattas av denna artikel ska från flaggmedlemsstaten få ett certifikat som alltid ska förvaras tillsammans med utrustningen och som ger flaggmedlemsstatens tillstånd att placera utrustningen ombord på fartyget samt innehåller alla restriktioner eller bestämmelser som rör utrustningens användning.
4. Om en medlemsstat tillåter att marin utrustning som omfattas av denna artikel placeras ombord på ett EU-fartyg, ska medlemsstaten genast till kommissionen och övriga medlemsstater översända närmare uppgifter om detta tillsammans med rapporter från alla relevanta provningar, bedömningar och förfaranden för bedömning av överensstämmelse.
5. Om kommissionen anser att villkoren i punkt 1 inte är uppfyllda får den, inom tolv månader från mottagandet av det meddelande som avses i punkt 4, begära att den berörda medlemsstaten återkallar det beviljade tillståndet inom en fastställd tidsfrist. Kommissionen ska i detta avseende vidta åtgärder genom genomförandeakter. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 38.2.
6. När ett fartyg med sådan marin utrustning ombord som omfattas av punkt 1 överförs till en annan medlemsstat, får den mottagande flaggmedlemsstaten vidta nödvändiga åtgärder, vilka får inbegripa provningar och praktiska demonstrationer, för att säkerställa att utrustningen är minst lika effektiv som utrustning som uppfyller förfarandena för bedömning av överensstämmelse.

*Artikel 31***Undantag för provning eller utvärdering**

En flaggstats myndigheter får tillåta att marin utrustning som inte uppfyller förfarandena för bedömning av överensstämmelse eller inte omfattas av artikel 30 placeras ombord på ett EU-fartyg i provnings- eller utvärderingssyfte, om följande kumulativa villkor är uppfyllda:

- a) Den marina utrustningen ska från flaggmedlemsstaten erhålla ett certifikat som alltid ska förvaras tillsammans med utrustningen och som ger flaggmedlemsstatens tillstånd att placera utrustningen ombord på EU-fartyget samt innehåller alla nödvändiga restriktioner och andra lämpliga bestämmelser som rör den aktuella utrustningens användning.
- b) Tillståndet ska begränsas till den period som flaggstaten anser vara nödvändig för att genomföra provningen, vilken bör vara så kort som möjligt.
- c) Den marina utrustningen får inte utnyttjas i stället för utrustning som uppfyller kraven i detta direktiv och får inte ersätta sådan utrustning, vilken ska finnas kvar ombord på EU-fartyget i funktionsdugligt skick och vara klar för omedelbar användning.

*Artikel 32***Undantag vid exceptionella omständigheter**

1. Under exceptionella omständigheter, som ska vara vederbörligen motiverade till flaggstatens myndigheter, då marin utrustning behöver ersättas i en hamn utanför unionen och det av rimliga hänsyn till tid, fördröjningar och kostnader inte är möjligt att placera utrustning med rattmärke ombord, får annan marin utrustning placeras ombord om inte annat följer av punkterna 2–4.
2. Den marina utrustning som placeras ombord ska åtföljas av dokumentation som intygar att tillämpliga IMO-krav är uppfyllda och som utfärdats av en stat som är medlem i IMO och part i de tillämpliga konventionerna.
3. Flaggstatens myndigheter ska genast underrättas om beskaffenheten och egenskaperna hos sådan annan marin utrustning.
4. Flaggstatens myndigheter ska snarast se till att den marina utrustningen som avses i punkt 1 tillsammans med tillhörande provningsdokumentation uppfyller tillämpliga krav i de internationella instrumenten och i detta direktiv.
5. Om det har visats att viss marin utrustning som bär rattmärket inte är tillgänglig på marknaden, får flaggmedlemsstaten tillåta att annan marin utrustning placeras ombord om inte annat följer av punkterna 6–8.
6. Den godkända marina utrustningen ska så långt som möjligt överensstämma med de krav och provningsstandarder som avses i artikel 4.
7. Den marina utrustning som placeras ombord ska åtföljas av ett tillfälligt certifikat om godkännande som utfärdats av flaggmedlemsstaten eller av en annan medlemsstat, och som innehåller uppgifter om följande:
 - a) Den rattmärkesförsedda utrustning som den godkända utrustningen ska ersätta.
 - b) De exakta omständigheter under vilka certifikatet om godkännande har utfärdats, och särskilt uppgifter om att rattmärkesförsedd utrustning inte är tillgänglig på marknaden.
 - c) De exakta utformnings-, konstruktions- och prestandakrav på grundval av vilka utrustningen har godkänts av den medlemsstat som utfärdat certifikatet.
 - d) De eventuella provningsstandarder som tillämpats i de relevanta förfarandena för godkännande.
8. Den medlemsstat som utfärdat ett tillfälligt certifikat om godkännande ska genast underrätta kommissionen om detta. Om kommissionen anser att villkoren i punkterna 6 och 7 inte har uppfyllts, kan den kräva att medlemsstaten återkallar det certifikatet eller vidta andra lämpliga åtgärder genom genomförandeakter. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 38.2.

KAPITEL 6

SLUTBESTÄMMELSER*Artikel 33***Utbyte av erfarenhet**

Kommissionen ska sörja för organisationen av erfarenhetsutbyten mellan de nationella myndigheter i medlemsstaterna som ansvarar för riktlinjerna för anmälan, särskilt i fråga om marknadskontroll.

*Artikel 34***Samordning av anmälda organ**

1. Kommissionen ska se till att lämplig samordning och samarbete mellan de anmälda organen införs och att samordningen och samarbetet bedrivs på ett tillfredsställande sätt genom en sektorsspecifik grupp av anmälda organ.
2. Medlemsstaterna ska se till att de organ som de har anmält deltar i den sektorsspecifika gruppens arbete direkt eller genom utsedda representanter.

*Artikel 35***Genomförandebestämmelser**

1. Medlemsstaterna ska med hjälp av det informationssystem som kommissionen ställt till förfogande för det ändamålet till kommissionen meddela namnen och kontaktuppgifterna för de myndigheter som ansvarar för genomförandet av detta direktiv. Kommissionen ska upprätta, regelbundet uppdatera och offentliggöra en förteckning över de myndigheterna.
2. För varje marin utrustningsartikel som i enlighet med internationella konventioner måste vara godkända av flaggstatens myndigheter, ska kommissionen genom genomförandeakter ange vilka utformnings-, konstruktions- respektive prestandakrav och vilka provningsstandarder som krävs enligt internationella instrument. Vid antagandet av dessa akter ska kommissionen också uttryckligen fastställa de datum från och med vilka de kraven och provningsstandarderna ska tillämpas, inbegripet datumen för utsläppande på marknaden och placering ombord, i enlighet med de internationella instrumenten och med beaktande av de tidsramar som gäller inom varvsindustrin. Kommissionen får också precisera de gemensamma kriterierna och de närmare förfarandena för tillämpningen.
3. I syfte att säkerställa att utrustning som placerats ombord på EU-fartyg är förenlig med de internationella instrumenten ska kommissionen genom genomförandeakter ange vilka nya utformnings-, konstruktions- och prestandakrav som finns i de internationella instrument som är tillämpliga på utrustning som redan placerats ombord.
4. Kommissionen ska upprätta och underhålla en databas som ska innehålla minst följande information:
 - a) Förteckningen över och de viktigaste uppgifterna i de certifikat om överensstämmelse som utfärdats enligt detta direktiv och tillhandahållits av de anmälda organen.
 - b) Förteckningen över och de viktigaste uppgifterna i de certifikat om överensstämmelse som utfärdats enligt detta direktiv och tillhandahållits av tillverkarna.
 - c) En uppdaterad förteckning över tillämpliga internationella instrument och de krav och provningsstandarder som är tillämpliga i enlighet med artikel 4.4.
 - d) Förteckningen över samt den fullständiga texten till de kriterier och förfaranden som avses i punkt 2.
 - e) I tillämpliga fall de krav och villkor för elektronisk märkning som avses i artikel 11.
 - f) All annan användbar information som underlättar för medlemsstaterna, de anmälda organen och de ekonomiska aktörerna att genomföra detta direktiv korrekt.

Den databasen ska göras tillgänglig för medlemsstaterna. Den ska också, enbart i informationssyfte, göras tillgänglig för allmänheten.

5. De genomförandeakter som avses i denna artikel ska antas i form av kommissionsförordningar i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 38.2.

Artikel 36

Ändringar

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 37 i syfte att uppdatera hänvisningarna till de standarder som avses i bilaga III, när nya standarder blir tillgängliga.

Artikel 37

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 8, 11, 27 och 36 ska ges till kommissionen för en period av fem år från och med den 17 september 2014. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 8, 11, 27 och 36 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 8, 11, 27 och 36 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 38

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av kommittén för sjösäkerhet och förhindrande av förorening från fartyg (Coss), som inrättats genom förordning (EG) nr 2099/2002. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas. Om kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

Artikel 39

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 18 september 2016 anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 18 september 2016.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 40

Upphävande

1. Direktiv 96/98/EG ska upphöra att gälla med verkan från och med den 18 september 2016.
2. De krav och provningsstandarder för marin utrustning som är tillämpliga den 18 september 2016 enligt de bestämmelser i nationell lagstiftning som antagits av medlemsstaterna för att följa direktiv 96/98/EG, ska fortsätta att gälla tills ikraftträdandet av sådana genomförandeakter som avses i artikel 35.2.
3. Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet.

Artikel 41

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 42

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 23 juli 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

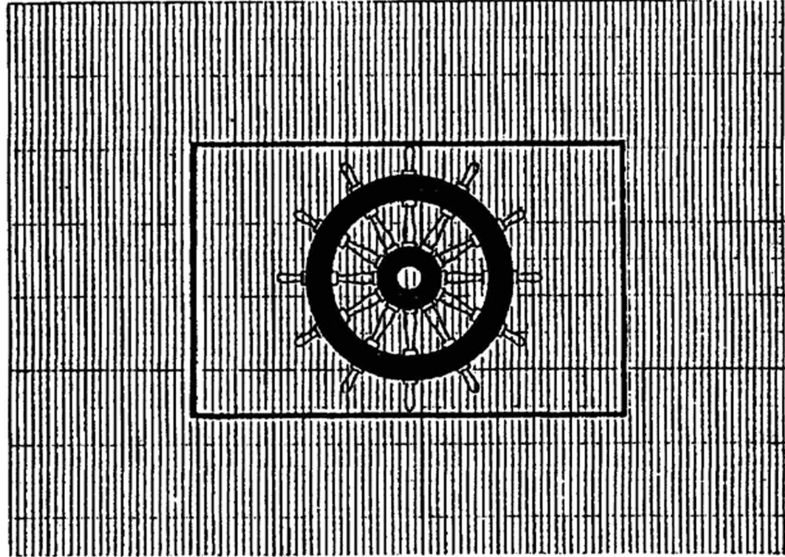
S. GOZI

Ordförande

BILAGA I

RATTMÄRKE

Överensstämmelsemärkningen (rattmärket) ska utformas på följande sätt:

Om rattmärket förminskas eller förstoras ska proportionerna enligt ovanstående rutskiss behållas.

De olika komponenterna i märkningen ska väsentligen ha samma vertikala dimension, vilken inte får understiga 5 mm.

Minimidimensionen får frångås för små produkter.

—

BILAGA II

FÖRFARANDE FÖR BEDÖMNING AV ÖVERENSSTÄMMELSE

I. MODUL B: EG-TYPKONTROLL

1. EG-typkontroll är den del av ett förfarande för bedömning av överensstämmelse genom vilken ett anmält organ undersöker den tekniska konstruktionen av marin utrustning och kontrollerar och intygar att den uppfyller de tillämpliga kraven.
2. EG-typkontroll kan utföras på något av följande sätt.
 - Undersökning av ett provexemplar av den kompletta produkten (produktionstyp) som är representativt för produktionen i fråga.
 - Bedömning av huruvida den marina utrustningens tekniska konstruktion är lämplig genom granskning av den tekniska dokumentation och de underlag som avses i punkt 3 samt undersökning av provexemplar av en eller flera kritiska delar av produkten, varvid provexemplaren ska vara representativa för produktionen (kombination av produktionstyp och konstruktionstyp).
3. Tillverkaren ska lämna in ansökan om EG-typkontroll till ett valfritt anmält organ.

Ansökan ska innehålla följande:

- Tillverkarens namn och adress och, om ansökan lämnas in av tillverkarens behöriga representant, även dennes namn och adress.
- En skriftlig försäkran om att samma ansökan inte har lämnats in till något annat anmält organ.
- Teknisk dokumentation. Dokumentationen ska göra det möjligt att bedöma om den marina utrustningen uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrument som anges i artikel 4 och innehålla en adekvat analys och bedömning av riskerna. Den tekniska dokumentationen ska innehålla de tillämpliga kraven och, i den mån det krävs för bedömningen, även en beskrivning av den marina utrustningens utformning, tillverkning och funktion. Den tekniska dokumentationen ska, där så är tillämpligt, innehålla minst följande:
 - a) En allmän beskrivning av den marina utrustningen.
 - b) Översiktliga konstruktions- och tillverkningsritningar samt scheman över komponenter, delmonteringar, kretsar m.m..
 - c) Beskrivningar och förklaringar som behövs för att förstå de ritningarna och scheman och hur den marina utrustningen fungerar.
 - d) En förteckning över de krav och provningsstandarder som gäller för den marina utrustning som omfattas av detta direktiv, samt en beskrivning av de lösningar som tillämpats för att uppfylla de kraven.
 - e) Resultaten av utförda konstruktionsberäkningar, undersökningar m.m..
 - f) Provningsrapporter.
- Provxemplar som är representativa för den planerade produktionen. Det anmälda organet kan vid behov begära in fler provexemplar för att genomföra provningsprogrammet.

- Underlag som visar att den lösning som valts för den tekniska konstruktionen är lämplig. I underlaget ska anges vilken dokumentation som använts. Underlaget ska vid behov innehålla resultaten av provningar som utförts i tillverkarens laboratorium eller i något annat provningslaboratorium för tillverkarens räkning och under dennes ansvar.

4. Det anmälda organet ska göra följande:

I fråga om den marina utrustningen:

4.1 Granska den tekniska dokumentationen och underlagen i syfte att bedöma den tekniska konstruktionens lämplighet.

I fråga om provexemplaren:

4.2 Kontrollera att provexemplaren har tillverkats i enlighet med den tekniska dokumentationen och identifiera de delar som har konstruerats i enlighet med de tillämpliga bestämmelserna i relevanta krav och provningsstandarder, liksom de delar som har konstruerats utan att de tillämpliga bestämmelserna i de standarderna har följts.

4.3 Genomföra eller låta genomföra lämpliga undersökningar och lämplig provning i enlighet med detta direktiv.

4.4 Komma överens med tillverkaren om var undersökningarna och provningarna ska utföras.

5. Det anmälda organet ska utarbeta en bedömningsrapport där det anges vilka åtgärder som har vidtagits i enlighet med punkt 4 och vad de har resulterat i. Utan att det påverkar tillämpningen av det anmälda organets skyldigheter gentemot de anmälade myndigheterna ska det anmälda organet inte offentliggöra hela eller delar av innehållet i den rapporten utan tillverkarens samtycke.

6. Om typen uppfyller kraven i det specifika internationella instrument som är tillämpligt på den berörda marina utrustningen ska det anmälda organet utfärda ett EG-typintyg till tillverkaren. Intyget ska innehålla tillverkarens namn och adress, slutsatserna av undersökningen, eventuella giltighetsvillkor och de uppgifter som krävs för att identifiera den godkända typen. Intyget kan ha en eller flera bilagor.

Intyget och bilagorna ska innehålla all information som behövs för att bedöma om de tillverkade produkterna överensstämmer med den undersökta typen och för att kontrollera produkter i bruk.

Om typen inte uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten ska det anmälda organet avslå ansökan om EG-typintyg och underrätta den sökande om detta samt utförligt motivera avslaget.

7. Om den godkända typen inte längre uppfyller de tillämpliga kraven ska det anmälda organet fastställa om det krävs ytterligare provning eller ett nytt förfarande för bedömning av överensstämmelse.

Tillverkaren ska underrätta det anmälda organ som har den tekniska dokumentationen rörande EG-typintyget om alla ändringar av den godkända typen som kan påverka den marina utrustningens överensstämmelse med de grundläggande kraven i de tillämpliga internationella instrumenten eller villkoren för intygets giltighet. För sådana ändringar krävs ytterligare godkännande i form av ett tillägg till det ursprungliga EG-typintyget.

8. Varje anmält organ ska underrätta sina anmälade myndigheter om de EG-typintyg och/eller eventuella tillägg till dessa som det har utfärdat eller återkallat, och regelbundet eller på begäran ge de anmälade myndigheterna tillgång till förteckningen över de intyg och/eller eventuella tillägg till dessa som det har vägrat att utfärda, tillfälligt återkallat eller på annat sätt belagt med restriktioner.

Varje anmält organ ska underrätta de övriga anmälda organen om de EG-typintyg och/eller eventuella tillägg till dessa som det har vägrat utfärda, tillfälligt eller slutgiltigt återkallat eller på annat sätt belagt med restriktioner och, på begäran, om de intyg och/eller tillägg som det har utfärdat.

Kommissionen, medlemsstaterna och övriga anmälda organ har rätt att på begäran få en kopia av EG-typintyget och/eller tillägg till det. Kommissionen och medlemsstaterna har rätt att på begäran få en kopia av den tekniska dokumentationen och av resultaten från de undersökningar som utförts av det anmälda organet. Det anmälda organet ska förvara en kopia av EG-typintyget med bilagor och tillägg och av det tekniska underlaget, inklusive dokumentation från tillverkaren, så länge som intyget är giltigt.

9. Tillverkaren ska för de nationella myndigheterna kunna uppvisa en kopia av EG-typintyget med bilagor och tillägg tillsammans med den tekniska dokumentationen under en period av minst tio år efter det att rattmärket har anbringats på den sista tillverkade produkten, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen.
10. Tillverkarens behöriga representant får lämna in den ansökan som avses i punkt 3 och fullgöra skyldigheterna enligt punkterna 7 och 9, förutsatt att de specificeras i fullmakten.

II. MODUL D: ÖVERENSSTÄMMELSE MED TYP SOM GRUNDAR SIG PÅ KVALITETSSÄKRING AV PRODUKTIONEN

1. Överensstämmelse med typ som grundar sig på kvalitetssäkring av produktionen är den del av ett förfarande för bedömning av överensstämmelse genom vilken tillverkaren fullgör skyldigheterna i punkterna 2 och 5 samt säkerställer och försäkrar på eget ansvar att den berörda marina utrustningen överensstämmer med typen enligt beskrivningen i EG-typintyget och uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.
2. Tillverkning

Tillverkaren ska för tillverkning, slutlig produktkontroll och provning av de berörda produkterna tillämpa ett godkänt kvalitetssystem i enlighet med punkt 3 och kontrolleras i enlighet med punkt 4.
3. Kvalitetssystem
 - 3.1 Tillverkaren ska lämna in en ansökan till ett valfritt anmält organ om att få sitt kvalitetssystem för den berörda marina utrustningen bedömt.

Ansökan ska innehålla följande:

- Tillverkarens namn och adress och, om ansökan lämnas in av tillverkarens behöriga representant, även dennes namn och adress.
 - En skriftlig försäkran om att samma ansökan inte har lämnats in till något annat anmält organ.
 - All relevant information om den kategori av marin utrustning som avses.
 - Dokumentation av kvalitetssystemet.
 - Den tekniska dokumentationen för den godkända typen samt en kopia av EG-typintyget.
- 3.2 Kvalitetssystemet ska säkerställa att produkterna överensstämmer med typen enligt beskrivningen i EG-typintyget och med de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.

Alla de faktorer, krav och bestämmelser som tillverkaren tagit hänsyn till ska dokumenteras på ett systematiskt och överskådligt sätt i form av skriftliga riktlinjer, förfaringssätt och instruktioner. Dokumentationen av kvalitetssystemet ska möjliggöra en enhetlig tolkning av kvalitetsrelaterade program, planer, manualer och protokoll.

Dokumentationen ska framför allt innehålla en fullgod beskrivning av

- uppsatta kvalitetsmål samt ledningens organisatoriska struktur, ansvar och befogenheter när det gäller produktkvalitet,
- de motsvarande metoder, processer och systematiska förfaranden för tillverkning, kvalitetskontroll och kvalitets-säkring som kommer att användas,
- de undersökningar och provningar som kommer att utföras före, under och efter tillverkningen, och hur ofta de kommer att utföras,
- kvalitetsdokumenten, t.ex. kontrollrapporter och provningsresultat, kalibreringsresultat och redogörelser för den berörda personalens kvalifikationer,
- metoder för övervakning av att den eftersträvade produktkvaliteten uppnås och att kvalitetssystemet fungerar väl.

3.3 Det anmälda organet ska bedöma kvalitetssystemet för att avgöra om kraven i punkt 3.2 är uppfyllda.

Utöver erfarenhet av kvalitetsledningssystem ska minst en av revisionsgruppens deltagare ha erfarenhet av bedömning på området marin utrustning och den berörda produkttekniken och känna till de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten. Revisionen ska även omfatta en inspektion hos tillverkaren. Revisionsgruppen ska granska den tekniska dokumentation som avses i punkt 3.1 femte strecksatsen för att kontrollera att tillverkaren känner till de relevanta kraven i de internationella instrumenten och utför de undersökningar som krävs för att säkerställa att produkten överensstämmer med kraven.

Tillverkaren ska meddelas beslutet. Meddelandet ska innehålla slutsatserna från revisionen och det motiverade beslutet.

3.4 Tillverkaren ska åta sig att fullgöra de skyldigheter som är förenade med det godkända kvalitetssystemet och att vidmakthålla det så att det förblir ändamålsenligt och effektivt.

3.5 Tillverkaren ska underrätta det anmälda organ som har godkänt kvalitetssystemet om alla ändringar som planeras i systemet.

Det anmälda organet ska bedöma de föreslagna ändringarna och avgöra om det ändrade kvalitetssystemet fortfarande uppfyller kraven i punkt 3.2 eller om en ny bedömning är nödvändig.

Det ska meddela tillverkaren sitt beslut. Meddelandet ska innehålla slutsatserna från undersökningen och det motiverade beslutet.

4. Kontroll under det anmälda organets ansvar

4.1 Syftet med kontrollen är att säkerställa att tillverkaren fullgör de skyldigheter som följer av det godkända kvalitetssystemet.

4.2 För att möjliggöra en bedömning ska tillverkaren ge det anmälda organet tillträde till lokaler för tillverkning, kontroll, provning och lagring och tillhandahålla all nödvändig information, särskilt i fråga om

— dokumentationen av kvalitetssystemet,

— kvalitetsdokumenten, t.ex. kontrollrapporter och provningsresultat, kalibreringsresultat och redogörelser för den berörda personalens kvalifikationer.

4.3 Det anmälda organet ska med jämna mellanrum genomföra revisioner för att försäkra sig om att tillverkaren vidmakthåller och tillämpar kvalitetssystemet, samt överlämna revisionsberättelser till tillverkaren.

4.4 Det anmälda organet får dessutom besöka tillverkaren utan förvarning, förutom om det enligt nationell rätt och av skäl som rör försvar eller säkerhet tillämpas vissa begränsningar för sådana besök. Under sådana besök får det anmälda organet vid behov utföra eller låta utföra produktprovningar för att kontrollera att kvalitetssystemet fungerar tillfredsställande. Det anmälda organet ska ge tillverkaren en inspektionsrapport och, om provningar har utförts, en provningsrapport.

5. Märkning om överensstämmelse och försäkran om överensstämmelse

5.1 Tillverkaren ska anbringa det rattmärke som avses i artikel 9 och, under ansvar av det anmälda organ som avses i punkt 3.1, organets identifikationsnummer på varje enskild produkt som överensstämmer med typen enligt beskrivningen i EG-typintyget och uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.

5.2 Tillverkaren ska upprätta en skriftlig försäkran om överensstämmelse för varje produktmodell och kunna uppvisa den för de nationella myndigheterna under en period av minst tio år efter det att rattmärket har anbringats på den sista tillverkade produkten, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen. I försäkran om överensstämmelse ska det anges för vilken modell av marin utrustning den har upprättats.

En kopia av försäkran om överensstämmelse ska på begäran göras tillgänglig för de behöriga myndigheterna.

6. Tillverkaren ska kunna uppvisa följande för de behöriga myndigheterna under en period av minst tio år efter det att rattmärket har anbringats på den sista tillverkade produkten, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen:

— Den dokumentation som avses i punkt 3.1.

— Sådana godkända ändringar som avses i punkt 3.5.

— Sådana beslut och rapporter från det anmälda organet som avses i punkterna 3.5, 4.3 och 4.4.

7. Varje anmält organ ska underrätta sina anmälade myndigheter om de godkännanden av kvalitetssystem som det har utfärdat eller återkallat och ska regelbundet eller på begäran se till att de anmälade myndigheterna har tillgång till förteckningen över godkännanden som det har vägrat att utfärda, tillfälligt återkallat eller på annat sätt belagt med restriktioner.

Varje anmält organ ska underrätta de övriga anmälda organen om de godkännanden av kvalitetssystem som det har vägrat utfärda eller tillfälligt eller slutgiltigt återkallat eller på annat sätt belagt med restriktioner och, på begäran, om de godkännanden av kvalitetssystem som det har utfärdat.

8. Tillverkarens behöriga representant

Tillverkarens skyldigheter enligt punkterna 3.1, 3.5, 5 och 6 får fullgöras, för dennes räkning och på dennes ansvar, av tillverkarens behöriga representant, förutsatt att dessa skyldigheter specificeras i fullmakten.

III. MODUL E: ÖVERENSSTÄMMELSE MED TYP SOM GRUNDAR SIG PÅ KVALITETSSÄKRING AV PRODUKTER

1. Överensstämmelse med typ som grundar sig på kvalitetssäkring av produktionen är den del av ett förfarande för bedömning av överensstämmelse genom vilken tillverkaren fullgör skyldigheterna i punkterna 2 och 5 samt säkerställer och försäkrar på eget ansvar att den berörda marina utrustningen överensstämmer med typen enligt beskrivningen i EG-typintyget och uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.

2. Tillverkning

Tillverkaren ska för slutlig produktkontroll och provning av de berörda produkterna tillämpa ett godkänt kvalitetsystem i enlighet med punkt 3 och kontrolleras i enlighet med punkt 4.

3. Kvalitetssystem

3.1 Tillverkaren ska lämna in en ansökan till ett valfritt anmält organ om att få sitt kvalitetssystem för den berörda marina utrustningen bedömt.

Ansökan ska innehålla följande:

— Tillverkarens namn och adress och, om ansökan lämnas in av tillverkarens behöriga representant, även dennes namn och adress.

— En skriftlig försäkran om att samma ansökan inte har lämnats in till något annat anmält organ.

— All relevant information om den kategori av marin utrustning som avses.

— Dokumentation av kvalitetssystemet.

— Den tekniska dokumentationen för den godkända typen samt en kopia av EG-typintyget.

3.2 Kvalitetssystemet ska säkerställa att produkterna överensstämmer med typen enligt beskrivningen i EG-typintyget och med de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.

Alla de faktorer, krav och bestämmelser som tillverkaren tagit hänsyn till ska dokumenteras på ett systematiskt och överskådligt sätt i form av skriftliga riktlinjer, förfaringsätt och instruktioner. Dokumentationen av kvalitetssystemet ska möjliggöra en enhetlig tolkning av kvalitetsrelaterade program, planer, manualer och protokoll.

Dokumentationen ska framför allt innehålla en fullgod beskrivning av

— uppsatta kvalitetsmål samt ledningens organisatoriska struktur, ansvar och befogenheter när det gäller produktkvalitet,

— de undersökningar och provningar som ska utföras efter tillverkningen,

— kvalitetsdokumenten, t.ex. kontrollrapporter och provningsresultat, kalibreringsresultat och redogörelser för den berörda personalens kvalifikationer,

— metoder för övervakning av att kvalitetssystemet fungerar effektivt.

- 3.3 Det anmälda organet ska bedöma kvalitetssystemet för att avgöra om kraven i punkt 3.2 är uppfyllda.

Utöver erfarenhet av kvalitetsledningssystem ska minst en av revisionsgruppens deltagare ha erfarenhet av bedömning på området marin utrustning och den berörda produkttekniken och känna till de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten. Revisionen ska även omfatta en inspektion hos tillverkaren. Revisionsgruppen ska granska den tekniska dokumentation som avses i punkt 3.1 femte strecksatsen för att kontrollera att tillverkaren känner till de relevanta kraven i de internationella instrumenten och utför de undersökningar som krävs för att säkerställa att produkten överensstämmer med kraven.

Tillverkaren ska meddelas beslutet. Meddelandet ska innehålla slutsatserna från revisionen och det motiverade beslutet.

- 3.4 Tillverkaren ska åta sig att fullgöra de skyldigheter som är förenade med det godkända kvalitetssystemet och att vidmakthålla det så att det förblir ändamålsenligt och effektivt.
- 3.5 Tillverkaren ska underrätta det anmälda organ som har godkänt kvalitetssystemet om alla ändringar som planeras i systemet.

Det anmälda organet ska bedöma de föreslagna ändringarna och avgöra om det ändrade kvalitetssystemet fortfarande uppfyller kraven i punkt 3.2 eller om en ny bedömning är nödvändig.

Det ska meddela tillverkaren sitt beslut. Meddelandet ska innehålla slutsatserna från undersökningen och det motiverade beslutet.

4. Kontroll under det anmälda organets ansvar

- 4.1 Syftet med kontrollen är att säkerställa att tillverkaren fullgör de skyldigheter som följer av det godkända kvalitetssystemet.

- 4.2 För att möjliggöra en bedömning ska tillverkaren ge det anmälda organet tillträde till lokaler för tillverkning, kontroll, provning och lagring och tillhandahålla all nödvändig information, särskilt i fråga om

— dokumentationen av kvalitetssystemet,

— kvalitetsdokumenten, t.ex. kontrollrapporter och provningsresultat, kalibreringsresultat och redogörelser för den berörda personalens kvalifikationer.

- 4.3 Det anmälda organet ska med jämna mellanrum genomföra revisioner för att försäkra sig om att tillverkaren vidmakthåller och tillämpar kvalitetssystemet, samt överlämna revisionsberättelser till tillverkaren.

- 4.4 Det anmälda organet får dessutom besöka tillverkaren utan förvarning, förutom om det enligt nationell rätt och av skäl som rör försvar eller säkerhet tillämpas vissa begränsningar för sådana besök. I samband med sådana besök får det anmälda organet vid behov utföra eller låta utföra produktprovningar för att kontrollera att kvalitetssystemet fungerar tillfredsställande. Det anmälda organet ska ge tillverkaren en inspektionsrapport och, om provningar har utförts, en provningsrapport.

5. Märkning om överensstämmelse och försäkran om överensstämmelse

- 5.1 Tillverkaren ska anbringa det rättmärke som avses i artikel 9 och, under ansvar av det anmälda organ som avses i punkt 3.1, organets identifikationsnummer på varje enskild produkt som överensstämmer med typen enligt beskrivningen i EG-typintyget och uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.

- 5.2 Tillverkaren ska upprätta en skriftlig försäkran om överensstämmelse för varje produktmodell och kunna uppvisa den för de nationella myndigheterna under en period av minst tio år efter det att rättmärket har anbringats på den sista tillverkade produkten, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen. I försäkran om överensstämmelse ska det anges för vilken modell av marin utrustning den har upprättats.

En kopia av försäkran om överensstämmelse ska på begäran göras tillgänglig för de behöriga myndigheterna.

6. Tillverkaren ska kunna uppvisa följande för de behöriga myndigheterna under en period av minst tio år efter det att rättmärket har anbringats på den sista tillverkade produkten, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen:

— Den dokumentation som avses i punkt 3.1.

— Sådana godkända ändringar som avses i punkt 3.5.

— Sådana beslut och rapporter från det anmälda organet som avses i punkterna 3.5, 4.3 och 4.4.

7. Varje anmält organ ska underrätta sina anmälade myndigheter om de godkännanden av kvalitetssystem som det har utfärdat eller återkallat och ska regelbundet eller på begäran se till att de anmälade myndigheterna har tillgång till förteckningen över godkännanden som det har vägrat att utfärda, tillfälligt återkallat eller på annat sätt belagt med restriktioner.

Varje anmält organ ska underrätta de övriga anmälda organen om de godkännanden av kvalitetssystem som det har vägrat utfärda eller tillfälligt eller slutgiltigt återkallat och, på begäran, om de godkännanden av kvalitetssystem som det har utfärdat.

8. Tillverkarens behöriga representant

Tillverkarens skyldigheter enligt punkterna 3.1, 3.5, 5 och 6 får fullgöras, för dennes räkning och på dennes ansvar, av tillverkarens behöriga representant, förutsatt att dessa skyldigheter specificeras i fullmakten.

IV. MODUL F: ÖVERENSSTÄMMELSE MED TYP SOM GRUNDAR SIG PÅ PRODUKTKONTROLL

1. Överensstämmelse med typ som grundar sig på produktkontroll är den del av ett förfarande för bedömning av överensstämmelse genom vilken tillverkaren fullgör skyldigheterna i punkterna 2, 5.1 och 6 samt säkerställer och försäkrar på eget ansvar att de berörda produkter som har genomgått kontroll i enlighet med punkt 3 överensstämmer med typen enligt beskrivningen i EG-typintyget och uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.

2. Tillverkning

Tillverkaren ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkra att tillverkningen och övervakningen av den leder till att de tillverkade produkterna överensstämmer med den godkända typen enligt beskrivningen i EG-typintyget och med de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.

3. Kontroll

Ett anmält organ, som tillverkaren valt, ska utföra undersökningar och provningar för att kontrollera att produkterna överensstämmer med den godkända typen enligt beskrivningen i EG-typintyget och uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.

Undersökningarna och provningarna för att kontrollera att produkterna uppfyller de tillämpliga kraven ska, enligt tillverkarens val, utföras antingen genom undersökning och provning av varje enskild produkt i enlighet med punkt 4, eller genom undersökning och provning av produkterna på statistisk grund i enlighet med punkt 5.

4. Kontroll av överensstämmelse genom undersökning och provning av varje enskild produkt.
- 4.1 Alla produkter ska undersökas var för sig och genomgå provning i enlighet med detta direktiv för att fastställa om de överensstämmer med den godkända typen i EG-typintyget och med de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.
- 4.2 Det anmälda organet ska utfärda ett certifikat om överensstämmelse i fråga om de utförda undersökningarna och provningarna, och ska anbringa sitt identifikationsnummer på varje godkänd produkt, eller låta anbringa det under sitt ansvar.

Tillverkaren ska hålla certifikaten om överensstämmelse tillgängliga för kontroll av de nationella myndigheterna under en period av minst tio år efter det att rattmärket har anbringats på den sista tillverkade produkten, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen.

5. Statistisk kontroll av överensstämmelse
- 5.1 Tillverkaren ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att tillverkningen och övervakningen av den leder till att varje tillverkat parti är enhetligt, och ska uppvisa sina produkter för kontroll i form av enhetliga partier.
- 5.2 Ett slumpmässigt urval ska göras ur varje parti. Alla produkter i ett slumpmässigt urval ska undersökas var för sig och genomgå provning i enlighet med detta direktiv för att fastställa om de överensstämmer med de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten och om partiet ska godkännas eller underkännas.
- 5.3 Om ett parti godkänns ska samtliga produkter i detta parti anses vara godkända, utom de produkter i urvalet som inte klarade provningarna.

Det anmälda organet ska utfärda ett certifikat om överensstämmelse i fråga om de utförda undersökningarna och provningarna, och ska anbringa sitt identifikationsnummer på varje godkänd produkt, eller låta anbringa det under sitt ansvar.

Tillverkaren ska hålla certifikaten om överensstämmelse tillgängliga för de nationella myndigheterna under en period av minst tio år efter det att rattmärket har anbringats på den sista tillverkade produkten, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen.

- 5.4 Om ett parti underkänns ska det anmälda organet eller den behöriga myndigheten vidta lämpliga åtgärder för att förhindra att det partiet släpps ut på marknaden. Om det ofta förekommer underkända partier får det anmälda organet tillfälligt upphöra med den statistiska kontrollen och vidta lämpliga åtgärder.

6. Märkning om överensstämmelse och försäkran om överensstämmelse
- 6.1 Tillverkaren ska anbringa det rattmärke som avses i artikel 9 och, under ansvar av det anmälda organ som avses i punkt 3, organets identifikationsnummer på varje enskild produkt som överensstämmer med typen enligt beskrivningen i EG-typintyget och uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.
- 6.2 Tillverkaren ska upprätta en skriftlig försäkran om överensstämmelse för varje produktmodell och kunna uppvisa den för de nationella myndigheterna under en period av minst tio år efter det att rattmärket har anbringats på den sista tillverkade produkten, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen. I försäkran om överensstämmelse ska det anges för vilken modell av marin utrustning den har upprättats.

En kopia av försäkran om överensstämmelse ska på begäran göras tillgänglig för de behöriga myndigheterna.

7. Om det anmälda organet godkänner det och under dess ansvar, får tillverkaren anbringa det anmälda organets identifikationsnummer på produkterna under tillverkningen.

8. Tillverkarens behöriga representant

Tillverkarens skyldigheter får fullgöras, för dennes räkning och på dennes ansvar, av tillverkarens behöriga representant, förutsatt att dessa skyldigheter specificeras i fullmakten. Tillverkarens behöriga representant får inte fullgöra någon av de skyldigheter som åligger tillverkaren i enlighet med punkterna 2 och 5.1.

V. MODUL G: ÖVERENSSTÄMMELSE SOM GRUNDAR SIG PÅ KONTROLL AV ENSKILDA PRODUKTER

1. Överensstämmelse som grundar sig på kontroll av enskilda produkter är det förfarande för bedömning av överensstämmelse genom vilket tillverkaren fullgör skyldigheterna i punkterna 2, 3 och 5 samt säkerställer och försäkrar på eget ansvar att den berörda produkten, som har genomgått kontroll i enlighet med punkt 4, uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.

2. Teknisk dokumentation

Tillverkaren ska utarbeta den tekniska dokumentationen och göra den tillgänglig för det anmälda organ som avses i punkt 4. Dokumentationen ska göra det möjligt att bedöma om produkten uppfyller de relevanta kraven och innehålla en adekvat analys och bedömning av riskerna. Den tekniska dokumentationen ska innehålla de tillämpliga kraven och, i den mån det krävs för bedömningen, även en beskrivning av produktens konstruktion, tillverkning och funktion. Den tekniska dokumentationen ska, där så är tillämpligt, innehålla minst följande:

— En allmän beskrivning av produkten.

— Översiktliga konstruktions- och tillverkningsritningar samt scheman över komponenter, delmonteringar, kretsar m.m.

— Beskrivningar och förklaringar som behövs för att förstå dessa ritningar och scheman och hur produkten fungerar.

— En förteckning över de krav och provningsstandarder som gäller för den berörda marina utrustningen enligt detta direktiv, samt en beskrivning av de lösningar som tillämpats för att uppfylla de kraven.

— Resultaten av utförda konstruktionsberäkningar och undersökningar.

— Provningsrapporter.

Tillverkaren ska hålla certifikaten om överensstämmelse tillgängliga för de behöriga myndigheterna under en period av minst tio år efter det att rattmärket har anbringats på den sista tillverkade produkten, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen.

3. Tillverkning

Tillverkaren ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att tillverkningen och övervakningen av den leder till att den tillverkade produkten uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.

4. Kontroll

Ett anmält organ, som tillverkaren valt, ska utföra lämpliga undersökningar och provningar i enlighet med detta direktiv för att kontrollera att produkterna uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.

Det anmälda organet ska utfärda ett certifikat om överensstämmelse i fråga om de utförda undersökningarna och provningarna och anbringa sitt identifikationsnummer på den godkända produkten eller låta anbringa det på sitt ansvar.

Tillverkaren ska hålla certifikaten om överensstämmelse tillgängliga för de nationella myndigheterna under en period på minst tio år efter det att rattmärket har anbringats på den sista tillverkade produkten, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen.

5. Märkning om överensstämmelse och försäkran om överensstämmelse
- 5.1 Tillverkaren ska anbringa det rattmärke som avses i artikel 9 och, under ansvar av det anmälda organ som avses i punkt 4, organets identifikationsnummer på varje produkt som uppfyller de tillämpliga kraven i de internationella instrumenten.
- 5.2 Tillverkaren ska upprätta en skriftlig försäkran om överensstämmelse och hålla certifikaten om överensstämmelse tillgängliga för de nationella myndigheterna under en period av minst tio år efter det att rattmärket har anbringats på den sista tillverkade produkten, dock aldrig en period som är kortare än den förväntade livslängden för den berörda marina utrustningen. I försäkran om överensstämmelse ska det anges för vilken produktmodell den har upprättats.

En kopia av försäkran om överensstämmelse ska på begäran göras tillgänglig för de behöriga myndigheterna.

6. Tillverkarens behöriga representant

Tillverkarens skyldigheter enligt punkterna 2 och 5 får fullgöras, för dennas räkning och på dennes ansvar, av tillverkarens behöriga representant, förutsatt att dessa skyldigheter specificeras i fullmakten.

BILAGA III

KRAV SOM SKA UPPFYLLAS AV ORGAN FÖR BEDÖMNING AV ÖVERENSSTÄMMELSE FÖR ATT DE SKA KUNNA BLI ANMÄLDA ORGAN

1. När det gäller anmälan ska organ för bedömning av överensstämmelse uppfylla kraven i punkterna 2–11.
2. Ett organ för bedömning av överensstämmelse ska inrättas i enlighet med nationell rätt och vara juridisk person.
3. Ett organ för bedömning av överensstämmelse ska vara ett tredjepartsorgan oberoende av den organisation eller marina utrustning som den bedömer.
4. Ett organ som anses vara ett organ för bedömning av överensstämmelse får vara ett organ som hör till en näringslivsorganisation eller branschorganisation som företräder företag som är involverade i konstruktion, tillverkning, leverans, montering, användning eller underhåll av den marina utrustning som det bedömer, förutsatt att det kan styrkas att organet är oberoende och att det inte förekommer intressekonflikter.
5. Ett organ för bedömning av överensstämmelse, dess högsta ledning och den personal som ansvarar för att bedömningen av överensstämmelse görs får inte utgöras av den som konstruerar, tillverkar, levererar, installerar, köper, äger, använder eller underhåller den marina utrustning som bedöms och inte heller av den som företräder någon av dessa parter. Detta ska inte hindra användning av bedömda produkter som är nödvändiga för verksamheten inom organet för bedömning av överensstämmelse eller användning av produkterna för personligt bruk.
6. Ett organ för bedömning av överensstämmelse, dess högsta ledning och den personal som ansvarar för att bedömningen av överensstämmelse görs får varken delta direkt i utformning, tillverkning, konstruktion, marknadsföring, installation, användning eller underhåll av den marina utrustningen eller företräda parter som bedriver sådan verksamhet. De får inte delta i någon verksamhet som kan påverka deras objektivitet och integritet i samband med den bedömning av överensstämmelse för vilken de har anmälts. Detta ska särskilt gälla konsulttjänster.
7. Organ för bedömning av överensstämmelse ska se till att deras dotterbolags eller underleverantörs verksamhet inte påverkar sekretessen, objektiviteten eller opartiskheten i dess bedömningar av överensstämmelse.
8. Organ för bedömning av överensstämmelse och deras personal ska utföra bedömningen av överensstämmelse med största möjliga yrkesintegritet, ha den tekniska kompetens som krävs på det specifika området och vara fria från varje påtryckning och incitament, i synnerhet av ekonomiskt slag, som kan påverka deras omdöme eller resultaten av deras bedömning av överensstämmelse; detta gäller särskilt påtryckningar och incitament från personer eller grupper av personer som berörs av denna verksamhet.
9. Ett organ för bedömning av överensstämmelse ska kunna utföra alla de uppgifter avseende bedömning av överensstämmelse som fastställs i detta direktiv för ett sådant organ och för vilka det har anmälts, oavsett om dessa uppgifter utförs av organet för bedömning av överensstämmelse eller för dess räkning och under dess ansvar.
10. Vid alla tidpunkter och vid varje bedömning av överensstämmelse och för varje typ, kategori eller underkategori av marin utrustning för vilka det har anmälts ska organet för bedömning av överensstämmelse ha till sitt förfogande
 - a) personal med teknisk kunskap och tillräcklig och lämplig erfarenhet för att utföra bedömningen av överensstämmelse,
 - b) beskrivningar av förfaranden för att utföra bedömningar av överensstämmelse; dessa förfaranden måste medge öppenhet och möjlighet att upprepa dem; organet ska ha lämpliga rutiner och förfaranden för att skilja mellan de uppgifter som organet utför i sin egenskap av anmält organ och all annan verksamhet,
 - c) förfaranden som gör det möjligt för organet att utöva sin verksamhet med beaktande av företagets storlek, sektor och struktur, komplexitetsgraden i tekniken för den berörda marina utrustningen och huruvida det är frågan om mass- eller serietillverkning.

11. Organet för bedömning av överensstämmelse ska ha de medel som krävs för att korrekt kunna utföra de tekniska och administrativa uppgifterna i samband med bedömningen av överensstämmelse och ha tillgång till den utrustning och de hjälpmedel som är nödvändiga.
 12. Den personal som ansvarar för att utföra bedömningen av överensstämmelse ska ha
 - a) fullgod teknisk och yrkesinriktad utbildning som täcker alla bedömningar av överensstämmelse för vilka organet för bedömning av överensstämmelse har anmälts,
 - b) tillfredsställande kunskap om kraven för de bedömningar som de gör och befogenhet att utföra de bedömningarna,
 - c) tillräcklig kännedom och insikt om de tillämpliga kraven och provningsstandarderna samt de relevanta bestämmelserna i unionslagstiftning om harmonisering och de föreskrifter som genomför den lagstiftningen,
 - d) förmåga att kunna upprätta certifikat, protokoll och rapporter som visar att bedömningarna har gjorts.
 13. Det ska garanteras att organ för bedömning av överensstämmelse, deras ledning och bedömningspersonal är opartiska.
 14. Ersättningen till ledningen för och bedömningspersonalen vid organet för bedömning av överensstämmelse ska inte vara beroende av antalet bedömningar som gjorts eller resultaten av de bedömningarna.
 15. Organ för bedömning av överensstämmelse ska vara ansvarsförsäkrade, om inte staten tar på sig ansvaret i enlighet med nationell rätt eller medlemsstaten själv tar direkt ansvar för bedömningen av överensstämmelse.
 16. Personalen vid ett organ för bedömning av överensstämmelse ska iaktta tystnadsplikt beträffande all information som de erhåller vid utförandet av sina uppgifter enligt detta direktiv eller bestämmelser i nationell rätt som ger verkan åt detta direktiv, utom gentemot de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där verksamheten utförs. Åganderätten ska vara skyddad.
 17. Organ för bedömning av överensstämmelse ska delta i, eller se till att deras bedömningspersonal känner till, det relevanta standardiseringsarbetet och det arbete som utförs i samordningsgruppen för anmälda organ, som inrättats enligt detta direktiv, och det ska som generella riktlinjer användas de administrativa beslut och dokument som är resultatet av den gruppens arbete.
 18. Organ för bedömning av överensstämmelse ska uppfylla de krav som anges i standarden EN ISO/IEC 17065:2012.
 19. Organ för bedömning av överensstämmelse ska säkerställa att de provningslaboratorier som används för att bedöma överensstämmelsen uppfyller de krav som anges i standarden EN ISO/IEC 17025:2005.
-

BILAGA IV

ANMÄLNINGSFÖRFARANDE

1. Ansökan om anmälan
 - 1.1 Organet för bedömning av överensstämmelse ska lämna in en ansökan om anmälan till den anmälande myndigheten i den medlemsstat där det är etablerat.
 - 1.2 Ansökan ska åtföljas av en beskrivning av de bedömningar av överensstämmelse, den eller de moduler för bedömning av överensstämmelse och den marina utrustning som organet anser sig ha kompetens för samt ett ackrediteringsintyg, om det finns ett sådant, som utfärdats av ett nationellt ackrediteringsorgan och där det intygas att organet för bedömning av överensstämmelse uppfyller kraven i bilaga III.
 - 1.3 Om organet för bedömning av överensstämmelse inte kan uppvisa något ackrediteringsintyg ska det ge den anmälande myndigheten alla underlag som krävs för kontroll, erkännande och regelbunden tillsyn av att det uppfyller kraven i bilaga III.
 2. Anmälningsförfarande
 - 2.1 De anmälande myndigheterna får endast anmäla de organ för bedömning av överensstämmelse som har uppfyllt kraven i bilaga III.
 - 2.2 De ska anmäla detta till kommissionen och de andra medlemsstaterna med hjälp av det elektroniska anmälningsverktyg som utvecklats och förvaltas av kommissionen.
 - 2.3 Anmälan ska innehålla detaljerade uppgifter om bedömningarna av överensstämmelse, modulen eller modulerna för bedömning av överensstämmelse och den berörda marina utrustningen samt ett relevant intyg om kompetens.
 - 2.4 Om en anmälan inte grundar sig på ett sådant ackrediteringsintyg som avses i avsnitt 1 ska den anmälande myndigheten ge kommissionen och de andra medlemsstaterna de skriftliga underlag som styrker att organet för bedömning av överensstämmelse har erforderlig kompetens och att de system som behövs för att se till att organet kommer att övervakas regelbundet och fortsätta att uppfylla kraven i bilaga III har inrättats.
 - 2.5 Det berörda organet får bedriva verksamhet som anmält organ endast om kommissionen eller de andra medlemsstaterna inte har rest några invändningar inom två veckor efter anmälan, i de fall då ett ackrediteringsintyg används, eller inom två månader efter anmälan, i de fall då ingen ackreditering används.
 - 2.6 Endast ett organ som avses i led 2.5 ska anses vara ett anmält organ i enlighet med detta direktiv.
 - 2.7 Kommissionen och de andra medlemsstaterna ska hållas underrättade om alla relevanta ändringar av anmälan.
 3. Identifikationsnummer och förteckningar över anmälda organ.
 - 3.1 Kommissionen ska tilldela varje anmält organ ett identifikationsnummer.
 - 3.2 Organet ska tilldelas ett enda nummer även om det har erkänts som ett anmält organ enligt flera unionsrättsakter.
 - 3.3 Kommissionen ska offentliggöra förteckningen över de organ som anmälts i enlighet med detta direktiv, inklusive de identifikationsnummer som de har tilldelats och den verksamhet som de har anmälts för.
 - 3.4 Kommissionen ska se till att denna förteckning hålls uppdaterad.
-

BILAGA V

KRAV SOM SKA UPPFYLLAS AV ANMÄLANDE MYNDIGHETER

1. En anmälande myndighet ska vara inrättad på ett sådant sätt att det inte uppstår någon intressekonflikt med organen för bedömning av överensstämmelse.
 2. En anmälande myndighet ska vara organiserad och fungera på ett sådant sätt att dess verksamhet är objektiv och opartisk.
 3. En anmälande myndighet ska vara organiserad på ett sådant sätt att alla beslut som rör anmälan av organet för bedömning av överensstämmelse fattas av annan behörig personal än den som har gjort bedömningen.
 4. En anmälande myndighet får inte erbjuda eller utföra, på kommersiell eller konkurrensmässig grund, sådan verksamhet som utförs av organ för bedömning av överensstämmelse eller konsulttjänster.
 5. En anmälande myndighet ska skydda erhållen konfidentiell information.
 6. En anmälande myndighet ska ha tillräckligt många anställda med lämplig kompetens för att kunna utföra sina uppgifter.
-

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/91/EU**av den 23 juli 2014****om ändring av direktiv 2009/65/EG om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) när det gäller förvaringsinstitutsfunktioner, ersättningspolicy och sanktioner****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 53.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG ⁽³⁾ bör ändras för att beakta marknadsutvecklingen samt marknadsaktörers och tillsynsmyndigheters erfarenheter så här långt, framför allt i syfte att åtgärda skillnaderna mellan nationella bestämmelser när det gäller förvaringsinstitutens förpliktelser och ansvar, ersättningspolicy och sanktioner.
- (2) För att hantera de potentiellt negativa effekter som dåligt utformade ersättningsstrukturer kan få på en sund riskhantering och kontroll av enskilda personers risktagande, bör det finnas en uttrycklig skyldighet för förvaltningsbolag för fondföretag att upprätta och vidmakthålla en ersättningspolicy och praxis som är förenlig med en sund och effektiv riskhantering för sådana kategorier av anställda som i tjänsten utövar ett väsentligt inflytande på riskprofilen för de fondföretag som de förvaltar. De kategorierna av anställda bör omfatta anställda och andra i personalen på fond- eller delfonds nivå som är beslutsfattare, fondförvaltare och personer som fattar faktiska investeringsbeslut, personer som är behöriga att utöva inflytande över sådana anställda eller andra i personalen, inbegripet investeringsrådgivare och investeringsanalytiker, den verkställande ledningen och anställda vars totala ersättning är så hög att de hamnar i samma ersättningsklass som den verkställande ledningen och beslutsfattare. De reglerna bör även gälla för investeringsbolag som inte har utsett något förvaltningsbolag som auktoriserats enligt direktiv 2009/65/EG. Den ersättningspolicyn och praxisen bör, på ett proportionerligt sätt, gälla alla tredje parter som fattar investeringsbeslut som påverkar fondföretagens riskprofil till följd av funktioner som har delegerats i enlighet med artikel 13 i direktiv 2009/65/EG.
- (3) Förutsatt att förvaltningsbolag för fondföretag och investeringsbolag tillämpar alla de principer som styr ersättningspolicyn bör de kunna tillämpa den policyn på olika sätt beroende på sin storlek, storleken på de fondföretag som de förvaltar, sin interna organisation samt sin verksamhets art, omfattning och komplexitet.

⁽¹⁾ EUT C 96, 4.4.2013, s. 18.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 23 juli 2014.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

- (4) Även om vissa åtgärder ska vidtas av ledningsorganet bör det i de fall där förvaltningsbolaget eller investeringsbolaget, enligt nationell rätt, har olika organ med särskilda funktioner, säkerställas att kraven som gäller ledningsorganet eller ledningsorganet i dess tillsynsfunktion även bör eller i stället bör tillämpas på de organen, såsom bolagsstämman.
- (5) Vid tillämpning av principerna om en sund ersättningspolicy och praxis som fastställs i detta direktiv bör medlemsstaterna ta hänsyn till de principer som fastställs i kommissionens rekommendation 2009/384/EG ⁽¹⁾ till arbetet i rådet för finansiell stabilitet och G20-åtagandena att minska riskerna i finanstjänstesektorn.
- (6) Garanterad rörlig ersättning bör utgöra undantag eftersom det inte är förenligt med sund riskhantering eller principen om prestationslön, och bör begränsas till det första anställningsåret.
- (7) Principerna om en sund ersättningspolicy bör också tillämpas på betalningar som görs från fondföretag till förvaltningsbolag eller investeringsbolag.
- (8) Kommissionen uppmanas att analysera vilka de gemensamma kostnaderna och utgifterna i medlemsstaterna i samband med investeringsprodukter för icke-professionella investerare är, samt om dessa kostnader och utgifter behöver harmoniseras ytterligare, och lägga fram sina slutsatser för Europaparlamentet och rådet.
- (9) För att främja tillsynskonvergens i bedömningen av ersättningspolicy och praxis, bör Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esma), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 ⁽²⁾, se till att det finns riktlinjer för en sund ersättningspolicy och praxis inom kapitalförvaltningssektorn. Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 ⁽³⁾, bör bistå Esma när dessa riktlinjer utformas. För att undvika att bestämmelserna om ersättning kringgås bör de riktlinjerna även innehålla ytterligare vägledning om vilka personer som omfattas av ersättningspolicyn och praxisen och om anpassningen av ersättningsprinciperna till storleken på förvaltningsbolaget eller investeringsbolaget och storleken på de fondföretag som de förvaltar, deras interna organisation samt deras verksamhetens art, omfattning och komplexitet. Esmas riktlinjer för ersättningspolicy och praxis bör, i tillämpliga fall, i möjligaste mån anpassas till riktlinjerna för fonder som regleras i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU ⁽⁴⁾.
- (10) Bestämmelserna om ersättning bör inte påverka det fulla utövandet av grundläggande rättigheter som är garanterade i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget), fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*), allmänna principer i nationell avtalsrätt och arbetsrätt, tillämplig lagstiftning om aktieägarnas rättigheter och deltagande, de allmänna skyldigheter som de berörda bolagens administrativa organ och kontrollorgan har eller, i tillämpliga fall, arbetsmarknadsparternas rätt att ingå och tillämpa kollektivavtal i enlighet med nationell rätt och praxis.
- (11) För att säkerställa att de relevanta reglerna i olika medlemsstater har den harmoniseringsgrad som krävs bör ytterligare regler antas för att fastställa förvaringsinstitutens uppgifter och förpliktelser, som anger vilka juridiska personer som får utses till förvaringsinstitut och klargör förvaringsinstitutens ansvar för den händelse att fondföretagens tillgångar går förlorade när de är i depåförvar eller att förvaringsinstitutet fullgör sina övervakningsförpliktelser på ett felaktigt sätt. Ett sådant felaktigt fullgörande kan resultera i förlust av tillgångar, men också i förlust av tillgångarnas värde, om t.ex. ett förvaringsinstitut inte vidtar åtgärder när det gäller investeringar som strider mot fondbestämmelserna.

⁽¹⁾ Kommissionens rekommendation 2009/384/EG av den 30 april 2009 om ersättningspolicy inom finanstjänstesektorn (EUT L 120, 15.5.2009, s. 22).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).

- (12) Det är nödvändigt att klargöra att ett fondföretag bör utse ett enda förvaringsinstitut som utför allmän övervakning över fondföretagets tillgångar. Kravet på ett enda förvaringsinstitut bör säkerställa att förvaringsinstitutet har överblick över fondföretagets samtliga tillgångar och att såväl fondförvaltare som investerare har en enda referenspunkt om det skulle uppstå problem i samband med förvaringen av tillgångar eller utförandet av övervakningsfunktioner. Förvaring av tillgångar omfattar depåförvaring av tillgångar eller, om tillgångarna är av sådan karaktär att de inte kan depåförvaras, ägandekontroll och dokumentering av de tillgångarna.
- (13) Ett förvaringsinstitut bör handla hederligt, rättvist, professionellt, oberoende och i fondföretagets och i fondföretagets investerares intresse.
- (14) För att säkerställa att samtliga medlemsstater tillämpar ett harmoniserat synsätt på utförandet av förvaringsinstitutens uppgifter oberoende av fondföretagets rättsliga form är det nödvändigt att införa en enhetlig förteckning över de övervakningsförpliktelser som åligger förvaringsinstitut i förhållande till fondföretag i bolagsform (ett investeringsbolag) och fondföretag i kontraktsrättslig form.
- (15) Förvaringsinstitutet bör ansvara för en korrekt övervakning av fondföretagets penningflöden och särskilt för att säkerställa att investerarnas pengar och kontanter som tillhör fondföretaget bokförs korrekt på konton som öppnats i fondföretagets namn, i det förvaltningsbolags namn som agerar för fondföretagets räkning eller i det förvaringsinstitutets namn som agerar för fondföretagets räkning, hos en av de enheter som avses i artikel 18.1 a, b eller c i kommissionens direktiv 2006/73/EG⁽¹⁾. Detaljerade bestämmelser om övervakning av penningflöden bör därför antas för att säkerställa effektiva och enhetliga nivåer av investerarskydd. Vid säkerställandet av att investerarnas pengar bokförs på likvidkonton bör förvaringsinstitutet beakta principerna som fastställs i artikel 16 i det direktivet.
- (16) För att förhindra bedrägliga kontantöverföringar bör inga likvidkonton i anslutning till fondföretagets transaktioner öppnas utan att förvaringsinstitutet känner till det.
- (17) En tillgång som depåförvaras för ett fondföretags räkning bör skiljas från förvaringsinstitutets egna tillgångar och bör vid varje tidpunkt kunna identifieras som tillhörande fondföretaget i fråga. Ett sådant krav bör ge investerarna extra skydd vid händelse av utebliven betalning från förvaringsinstitutet.
- (18) Utöver den befintliga förpliktelsen att förvara tillgångar tillhörande ett fondföretag bör tillgångar som kan depåförvaras skiljas från tillgångar där detta inte är möjligt, för vilka det i stället tillämpas ett krav på dokumentation och ägandekontroll. Gruppen av tillgångar som kan depåförvaras bör vara klart åtskild, eftersom förpliktelsen att återlämna förlorade tillgångar bör tillämpas endast på den specifika kategorin av tillgångar.
- (19) De tillgångar som förvaringsinstitutet har i depåförvar bör inte återanvändas för egen räkning av förvaringsinstitutet eller av en tredje part till vilken depåförvaringsfunktionen har delegerats. Vissa villkor bör tillämpas för återanvändning av tillgångar för fondföretagets räkning.
- (20) Det är nödvändigt att fastställa villkoren för delegering av förvaringsinstitutets förvaringsuppgifter till en tredje part. Delegering och vidaredelegering bör grundas på objektiva skäl och underkastas strikta krav på att den tredje part som anförtros den delegerade funktionen är lämplig och att förvaringsinstitutet visar tillbörlig skicklighet, omsorg och aktsamhet när denna tredje part väljs, utses och granskas. För att uppnå enhetliga marknadsvillkor och ett likvärdigt investerarskydd bör dessa villkor anpassas så att de följer direktiv 2011/61/EU. Bestämmelser bör antas för att se till att tredje parter till vilka förvaringsfunktioner delegerats har de resurser som krävs för att fullgöra sina uppgifter och att de håller fondföretagets tillgångar åtskilda.

⁽¹⁾ Kommissionens direktiv 2006/73/EG av den 10 augusti 2006 om genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller organisatoriska krav och villkor för verksamheten i värdepappersföretag, och definitioner för tillämpning av det direktivet (EUT L 241, 2.9.2006, s. 26).

- (21) När en värdepapperscentral, enligt definitionen i artikel 2.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014⁽¹⁾, eller en värdepapperscentral i tredjeland erbjuder tjänster som drift av avvecklingssystem för värdepapper såväl som åtminstone antingen ursprunglig registrering av värdepapper i ett kontobaserat system genom ursprunglig kreditering eller tillhandahållande och förande av värdepapperskonton på högsta nivå, enligt avsnitt A i bilagan till den förordningen, bör inte den värdepapperscentralens tillhandahållande av de tjänsterna anses vara en delegering av depåförvaringsfunktioner, vad gäller de av fondföretagets värdepapper som ursprungligen registrerats i ett kontobaserat system genom ursprunglig kreditering av den värdepapperscentralen. Att anförtro depåförvaring av ett fondföretags värdepapper till en värdepapperscentral, eller till en värdepapperscentral i tredjeland, bör dock anses vara en delegering av depåförvaringsfunktioner.
- (22) En tredje part till vilken förvaringen av tillgångar delegeras bör kunna hålla ett samlingskonto i form av ett gemensamt konto med separat redovisning för flera fondföretag.
- (23) När depåförvaring delegeras till tredje part är det också nödvändigt att se till att denna tredje part omfattas av särskilda krav på effektiv reglering och tillsyn. För att se till att den tredje part till vilken depåförvaringen har delegerats har de finansiella instrumenten i sin besittning bör regelbunden extern granskning utföras.
- (24) För att säkerställa en enhetlig hög nivå på investerarskyddet bör det antas bestämmelser om uppträdande och om hantering av intressekonflikter och dessa bör tillämpas i samtliga situationer, inklusive när förvaringsuppgifter delegeras. De reglerna ska framför allt säkerställa en tydlig åtskillnad i fråga om uppgifter och funktioner mellan förvaringsinstitutet, fondföretaget och förvaltningsbolaget eller investeringsbolaget.
- (25) För att säkerställa en hög nivå på investerarskyddet och garantera en lämplig nivå i fråga om tillsynsregler och fortlöpande kontroll är det nödvändigt att fastställa en uttömmande förteckning över enheter som har behörighet att bedriva verksamhet som förvaringsinstitut. De enheterna bör vara begränsade till nationella centralbanker, kreditinstitut och andra juridiska personer som enligt medlemsstaternas lagstiftning är auktoriserade att bedriva förvaringsverksamhet enligt detta direktiv, omfattas av tillsyn och kapitalkrav som inte understiger de krav som beräknats utifrån den valda metoden i enlighet med artikel 315 eller 317 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013⁽²⁾, har en kapitalbas som inte understiger startkapital enligt artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁽³⁾ och har sitt säte eller en filial i fondföretagets hemmedlemsstat.
- (26) Det är nödvändigt att specificera och klargöra att fondföretagets förvaringsinstitut är ansvarigt vid förlust av ett depåförvarat finansiellt instrument. Vid förlust av ett depåförvarat finansiellt instrument ska förvaringsinstitutet vara skyldigt att återlämna ett finansiellt instrument av identisk typ eller motsvarande belopp till fondföretaget. Vid förlust av tillgångar bör inte någon ansvarsbefrielse kunna påräknas, utom om förvaringsinstitutet kan bevisa att förlusten beror på "externa händelser utanför rimlig kontroll, vilkas konsekvenser hade varit omöjliga att avvärja trots alla rimliga ansträngningar att göra så". I det sammanhanget bör ett förvaringsinstitut inte kunna åberopa interna situationer såsom bedrägeri från en anställds sida för att befrias från ansvar.
- (27) Om förvaringsinstitutet delegerar depåförvaringsuppgifter och de finansiella instrument som depåförvaras av en tredje part går förlorade bör förvaringsinstitutet hållas ansvarigt. Vid förlust av ett depåförvarat instrument bör förvaringsinstitutet återlämna ett finansiellt instrument av identisk typ eller motsvarande belopp, även om denna förlust har skett hos en tredje part till vilken depåförvaringsuppgifter delegerats. Förvaringsinstitutet bör befrias från ansvar endast om det kan bevisa att förlusten är följden av en yttre händelse utanför dess rimliga kontroll vars konsekvenser hade varit omöjliga att avvärja trots alla rimliga ansträngningar att göra så. I det sammanhanget bör ett förvaringsinstitut inte kunna åberopa interna situationer såsom bedrägeri från en anställds sida för att befrias från ansvar. Ingen ansvarsbefrielse, vare sig författningsmässig eller avtalsrättslig, bör vara möjlig vid förlust av tillgångar av förvaringsinstitutet eller en tredje part till vilken depåuppgifter delegerats.

(1) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt om ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 (se sidan 1 i detta nummer av EUT).

(2) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

(3) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

- (28) Varje investerare i ett fondföretag bör kunna inkomma med fordringar när det gäller förvaringsinstitutets ansvar, antingen direkt eller indirekt, genom förvaltningsbolaget eller investeringsbolaget. Möjligheterna till prövning gentemot förvaringsinstitutet bör inte vara avhängiga av fondföretagets rättsliga form (bolagsform eller kontraktstättlig form) eller av hur rättsförhållandet mellan förvaringsinstitutet, förvaltningsbolaget och andelsägarna är utformat. Andelsägarnas rätt att åberopa förvaringsinstitutets ansvar bör inte leda till dubbla prövningar eller olika behandling av andelsägarna.
- (29) Utan att det påverkar detta direktiv bör ett förvaringsinstitut inte hindras från att vidta åtgärder för att täcka skador och förluster till fondföretaget eller till andelsägarna i fondföretaget. Framför allt bör sådana åtgärder inte medföra någon ansvarsbefrielse för förvaringsinstitutet, leda till överföring eller någon förändring av förvaringsinstitutets ansvar och de bör inte heller inkräkta på investerarnas rättigheter, däribland rätten till prövning.
- (30) Den 12 juli 2010 föreslog kommissionen ändringar av Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG⁽¹⁾ i syfte att tillhandahålla en hög skyddsnivå för fondföretagens investerare när ett förvaringsinstitut inte kan fullgöra sina skyldigheter. Det förslaget kompletteras genom ett klagörande av förpliktelserna och ansvarsomfattningen för fondföretagens förvaringsinstitut och den tredje part till vilken förvaringsfunktioner delegerats i det här direktivet.
- (31) Kommissionen uppmanas att analysera i vilka situationer fallissemang för ett fondföretags förvaringsinstitut eller en tredje part till vilken förvaringsfunktioner tilldelats skulle kunna orsaka förluster för fondföretagens andelsägare som inte är ersättningsbara enligt detta direktiv, att vidare analysera vilka slags åtgärder som skulle kunna vara lämpliga för att säkerställa en hög nivå på investerarskyddet, oavsett vilka mellanled som finns mellan investeraren och de överlåtbara värdepapper som påverkas av fallissemang, och att lägga fram sina slutsatser för Europaparlamentet och rådet.
- (32) Det är nödvändigt att säkerställa att samma krav gäller för förvaringsinstitut oberoende av fondföretagets rättsliga form. Enhetliga krav bör höja rätts säkerheten, öka investerarskyddet samt bidra till inrättandet av enhetliga marknadsvillkor. Kommissionen har inte tagit emot någon anmälan om att ett investeringsbolag skulle ha utnyttjat undantaget från den allmänna förpliktelsen att anförtro tillgångar till ett förvaringsinstitut. Därför bör kraven i direktiv 2009/65/EG gällande ett investeringsbolags förvaringsinstitut anses vara överflödiga.
- (33) I detta direktiv anges de minimibefogenheter som behöriga myndigheter bör ha, men de befogenheterna bör utövas inom ramen för ett komplett system av nationell rätt som garanterar respekt för de grundläggande rättigheterna, däribland rätten till personlig integritet. Medlemsstaterna bör införa lämpliga och effektiva skyddsåtgärder mot alla former av missbruk vid utövandet av de befogenheterna som kan innebära allvarliga intrång i rätten till skydd för privatliv och familjeliv, bostad och kommunikationer, inbegripet genom ett förhandsgodkännande av den berörda medlemsstatens rättsliga myndigheter, när så är lämpligt. Medlemsstaterna bör göra det möjligt för behöriga myndigheter att utöva sådana inkräktande befogenheter i den utsträckning som är nödvändig för en korrekt utredning av allvarliga fall där det saknas likvärdiga medel för att nå samma resultat.
- (34) Befintliga inspelningar av telefonsamtal och uppgifter om datatrafik från fondföretag, förvaltningsbolag, investeringsbolag, förvaringsinstitut eller alla andra enheter som regleras av detta direktiv samt befintliga uppgifter om tele- och datatrafik från teleoperatörer utgör avgörande, och ibland den enda, bevisningen när det gäller att upptäcka och styrka förekomsten av överträdelse av den nationella rätten som införlivar detta direktiv samt kontrollera att fondföretag, förvaltningsbolag, investeringsbolag, förvaringsinstitut eller alla andra enheter som regleras av detta direktiv efterlever kraven på investerarskydd och andra krav som fastställs i detta direktiv och i genomförandeåtgärder som antas enligt detta. Därför bör de behöriga myndigheterna kunna begära in befintliga inspelningar av telefonsamtal, elektronisk kommunikation och uppgift om datatrafik som innehåller ett fondföretag, förvaltningsbolag, investeringsbolag, förvaringsinstitut eller alla andra enheter som regleras av detta direktiv.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (EGT L 84, 26.3.1997, s. 22).

Tillgång till utskrifter av telefonsamtal och datatrafik är nödvändig för att upptäcka och påföra sanktioner för överträdelser av kraven i detta direktiv eller i dess genomförandeåtgärder. För att införa samma villkor i hela unionen när det gäller tillgång till befintliga uppgifter om tele- och datatrafik som innehas av en teleoperatör eller befintliga inspelningar av telefonsamtal och datatrafik som innehas av fondföretag, förvaltningsbolag, investeringsbolag, förvaringsinstitut eller alla andra enheter som regleras av detta direktiv bör de behöriga myndigheterna, i enlighet med nationell rätt, kunna begära in befintliga uppgifter om tele- och datatrafik som innehas av en teleoperatör, i den mån detta tillåts enligt nationell rätt, och befintliga inspelningar av telefonsamtal och datatrafik som innehas av ett fondföretag, förvaltningsbolag, investeringsbolag, förvaringsinstitut eller alla andra enheter som regleras av detta direktiv, i de fall det finns en rimlig misstanke om att sådana uppgifter, när de rör föremålet för inspektionen eller utredningen, kan vara relevanta för att bevisa överträdelser av kraven i detta direktiv eller i dess genomförandeåtgärder. Tillgång till uppgifter om tele- och datatrafik som innehas av en teleoperatör bör inte omfatta innehållet i telefonsamtal.

- (35) Ett sunt och ansvarsfullt företagsramverk för uppföranderegler inom den finansiella sektorn bör bygga på starka tillsyns-, utrednings- och sanktionssystem. Därför bör behöriga myndigheter ha tillräckliga befogenheter att agera och de bör kunna förlita sig på likformiga, starka och avskräckande system för sanktioner vid överträdelser av detta direktiv. Kommissionens meddelande av den 8 december 2010 om att förstärka sanktionssystemen i den finansiella tjänstesektorn innehåller en översyn av befintliga befogenheter att påföra sanktioner och deras praktiska tillämpning i syfte att främja mer likformiga sanktioner på en rad tillsynsområden. Behöriga myndigheter bör få befogenhet att påföra sanktionsavgifter som är tillräckligt höga för att vara effektiva, avskräckande och proportionella, i syfte att balanserade de förväntade fördelarna till följd av beteenden som överträder kraven i detta direktiv.
- (36) Trots att inget hindrar medlemsstater från att fastställa regler för administrativa sanktioner och straffrättsliga påföljder för samma överträdelser bör medlemsstaterna inte vara skyldiga att fastställa regler för administrativa sanktioner för överträdelser av detta direktiv, när de omfattas av nationell straffrätt. Medlemsstaterna bör i enlighet med nationell rätt inte vara skyldiga att påföra såväl administrativa sanktioner som straffrättsliga påföljder för samma brott men de skulle kunna göra det om deras nationella rätt tillåter det. Bibehållandet av straffrättsliga påföljder snarare än administrativa sanktioner för överträdelser av detta direktiv bör dock inte minska eller på annat sätt påverka de behöriga myndigheternas förmåga att inom fastställd tid samarbeta eller få tillträde till eller utbyta information med de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater vid tillämpning av detta direktiv, även efter det att dessa överträdelser har överlämnats till de behöriga rättsliga myndigheterna för lagföring. Medlemsstaterna bör kunna besluta att inte fastställa regler om administrativa sanktioner vid överträdelser som omfattas av nationell straffrätt. Medlemsstaternas möjlighet att utdöma straffrättsliga påföljder snarare än eller som ett komplement till administrativa sanktioner bör inte utnyttjas för att kringgå sanktionssystemet i detta direktiv.
- (37) För att säkerställa enhetlig tillämpning i alla medlemsstater, vid fastställandet av typen av administrativa sanktioner eller åtgärder och nivån för administrativa sanktionsavgifter, bör det krävas att medlemsstaterna ser till att deras behöriga myndigheter beaktar alla relevanta omständigheter.
- (38) För att stärka den avskräckande effekten på allmänheten och informera dem om överträdelser som kan inverka negativt på investerarskyddet bör sanktionerna offentliggöras, utom under vissa väldefinierade omständigheter. För att säkerställa överensstämmelse med proportionalitetsprincipen bör sanktionerna offentliggöras på anonym grund om offentliggörandet skulle orsaka oproportionerlig skada för de berörda parterna.
- (39) För att Esma ska kunna stärka överensstämmelsen mellan resultaten av tillsynen ytterligare i enlighet med förordning (EU) nr 1095/2010 bör alla sanktioner som offentliggörs samtidigt rapporteras till Esma som även bör offentliggöra en årsrapport med information om alla sanktioner som påförts.
- (40) De behöriga myndigheterna bör anförtros nödvändiga undersökningsbefogenheter och inrätta effektiva mekanismer för att uppmuntra rapportering av potentiella eller faktiska överträdelser. Information om potentiella och faktiska överträdelser bör också bidra till att Esma kan utföra sina uppgifter effektivt i enlighet med förordning (EU)

nr 1095/2010. Esma bör därför även inrätta kommunikationskanaler för rapportering av de potentiella och faktiska överträdelserna. Esma bör endast informeras om potentiella och faktiska överträdelser för att Esma ska kunna utföra sina uppgifter i enlighet med förordning (EU) nr 1095/2010.

- (41) Detta direktiv är förenligt med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i stadgan som fastställs i EUF-fördraget.
- (42) I syfte att säkerställa att målen i detta direktiv uppnås bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen. Kommissionen bör framför allt tilldelas befogenhet att anta delegerade akter för att ange de uppgifter som ska ingå i standardavtalet mellan förvaringsinstitutet och förvaltningsbolaget eller investeringsbolaget, villkoren för att utöva förvaringsinstitutsfunktioner inklusive vilken typ av finansiella instrument som bör omfattas av förvaringsinstitutets depåförvaringsuppgifter, enligt vilka villkor förvaringsinstitutet kan utöva sina depåförvaringsuppgifter för finansiella instrument som registrerats hos en värdepapperscentral, enligt vilka villkor förvaringsinstitutet bör förvara finansiella instrument som emitterats i nominativ form och registrerats hos en emittent eller registerförvaltare, förvaringsinstitutens skyldighet att visa tillbörlig aktsamhet, skyldigheten att hålla tillgångar åtskilda, under vilka villkor och omständigheter finansiella instrument som depåförvaras ska anses ha gått förlorade samt vad som ska avses med externa händelser utanför rimlig kontroll vilkas konsekvenser hade varit omöjliga att avvärja trots alla rimliga ansträngningar att göra så. Nivån av investerarskydd som föreskrivs i de delegerade akterna bör åtminstone vara lika hög som den nivå som föreskrivs i delegerade akter som antas inom ramen för direktiv 2011/61/EU. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (43) Som en del av den övergripande översynen av hur direktiv 2009/65/EG fungerar kommer kommissionen, med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 ⁽¹⁾, att se över de begränsningar för motpartsexponeringar som är tillämpliga på derivattransaktioner och samtidigt ta hänsyn till behovet av att inrätta lämpliga kategoriseringar för dessa gränsvärden så att derivat med liknande riskegenskaper behandlas på samma sätt.
- (44) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument ⁽²⁾ har medlemsstaterna åtagit sig att i motiverade fall låta anmälan om införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera förklarande dokument om förhållandet mellan de olika delarna i ett direktiv och motsvarande delar i nationella instrument för införlivande. När det gäller detta direktiv anser lagstiftaren att översändande av sådana dokument är motiverat.
- (45) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att öka investerarnas förtroende för fondföretag, genom att höja kraven i fråga om förvaringsinstitutens förpliktelser och ansvar samt förvaltningsbolagens och investeringsbolagens ersättningspolicy och genom att införa gemensamma sanktionsstandarder för de viktigaste överträdelserna av detta direktiv, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, utan snarare, på grund av deras omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå kan unionen vidta åtgärder, i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (46) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽³⁾ och avgav ett yttrande den 23 november 2012 ⁽⁴⁾.
- (47) Direktiv 2009/65/EG bör därför ändras i enlighet med detta.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

⁽²⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽⁴⁾ EUT C 100, 6.4.2013, s. 12.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Direktiv 2009/65/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 2.1 ska följande led läggas till:

- ”s) *ledningsorgan*: det organ som har den yttersta rätten att fatta beslut hos ett förvaltningsbolag, investeringsbolag eller förvaringsinstitut, vilket innefattar tillsyns- och ledningsfunktion, eller enbart ledningsfunktionen om de två funktionerna är åtskilda. Om ett förvaltningsbolag, investeringsbolag eller förvaringsinstitut enligt nationell rätt har olika organ med särskilda funktioner ska kraven i detta direktiv avseende ledningsorganet eller ledningsorganet i dess tillsynsfunktion även, eller i stället, gälla de ledamöter i förvaltningsbolagets, investeringsbolagets eller förvaringsinstitutets andra organ som enligt tillämplig nationell rätt tilldelas respektive ansvar.
- t) *finansiellt instrument*: ett finansiellt instrument enligt definitionen i avsnitt C i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).”

2. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 14a

1. Medlemsstaterna ska kräva att förvaltningsbolagen upprättar och tillämpar en ersättningspolicy och praxis som är förenlig med och främjar en sund och effektiv riskhantering och vare sig uppmuntrar till risktagande som strider mot riskprofilen, fondbestämmelserna eller bolagsordningarna för de fondföretag som de förvaltar eller hindrar förvaltningsbolaget från att uppfylla sin skyldighet att agera i fondföretagens intresse.

2. Ersättningspolicy och praxis ska inbegripa fasta och rörliga delar av löner och diskretionära pensionsförmåner.

3. Ersättningspolicy och praxis ska gälla för de kategorier av anställda, inklusive den verkställande ledningen, risktagare och kontrollfunktioner samt anställda vars totala ersättning är så hög att de hamnar i samma ersättningsklass som den verkställande ledningen och risktagare som i tjänsten utövar ett väsentligt inflytande på riskprofilen för förvaltningsbolaget eller de fondföretag som de förvaltar.

4. I enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010 ska Esma utfärda riktlinjer riktade till behöriga myndigheter eller finansmarknadsaktörer vad gäller de personer som avses i punkt 3 i den här artikeln och tillämpningen av de principer som avses i artikel 14b. De riktlinjerna ska beakta de principer om sund ersättningspolicy som fastställs i kommissionens rekommendation 2009/384/EG (*), storleken på förvaltningsbolagen och storleken på de fondföretag som de förvaltar, deras interna organisation samt deras verksamhetens art, omfattning och komplexitet. När de riktlinjerna utarbetas ska Esma samarbeta nära med den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA) som inrättas genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 (**), för att säkerställa överensstämmelse med de krav som har utvecklats för andra finansiella tjänstesektorer, särskilt kreditinstitut och värdepappersföretag.

Artikel 14b

1. När den ersättningspolicy som avses i artikel 14a upprättas och tillämpas ska förvaltningsbolagen iaktta följande principer på ett sätt och i den utsträckning som är lämpligt med hänsyn till deras storlek och interna organisation samt verksamheternas art, omfattning och komplexitet:

- a) Ersättningspolicyen ska vara förenlig med och främja en sund och effektiv riskhantering och inte uppmuntra till risktagande som strider mot riskprofilen, fondbestämmelser eller bolagsordningarna för de fondföretag som de förvaltar.
- b) Ersättningspolicyen ska överensstämma med affärsstrategi, mål, värderingar och intressen för förvaltningsbolaget och de fondföretag det förvaltar och investerarna i fondföretagen och innehålla åtgärder för att undvika intressekonflikter.
- c) Ersättningspolicyen antas av förvaltningsbolagets ledningsorgan i dess tillsynsfunktion och det organet antar och ser över de allmänna principerna för ersättningspolicyen minst årligen och ansvarar för och övervakar deras genomförande. De uppgifter som avses i detta led ska endast utföras av ledamöter i ledningsorganet som inte innehar några verkställande uppgifter i det berörda förvaltningsbolaget och som har sakkunskaper i riskhantering och ersättningsfrågor.
- d) Genomförandet av ersättningspolicyen ska minst årligen bli föremål för en oberoende intern granskning på central nivå av dess överensstämmelse med de riktlinjer och metoder för ersättningen som antagits av ledningsorganet i dess tillsynsfunktion.
- e) Anställda som utövar kontrollfunktioner ska erhålla ersättning i enlighet med uppnåendet av de mål som sammanhänger med deras funktion, oberoende av resultatet för de affärsområden de kontrollerar.
- f) Ersättningen till ledande personer som utför risk- och regelefterlevnadsfunktioner ska direkt övervakas av ersättningskommittén, om det finns en sådan kommitté.
- g) Om ersättningen är resultatbaserad ska dess totalbelopp baseras på en kombinerad bedömning av det resultat som uppnåtts av individen och den berörda affärsenheten eller det berörda fondföretaget samt av deras risker och av förvaltningsbolagets totala resultat, när individuella resultat bedöms, med beaktande av finansiella och icke-finansiella kriterier.
- h) Resultatbedömningen ska göras i ett flerårigt perspektiv som är lämpligt i förhållande till den innehavsperiod som rekommenderas för investerarna i det fondföretag som förvaltas av förvaltningsbolaget för att säkerställa att bedömningen baseras på fondföretagets långsiktiga resultat och dess investeringsrisker och att den faktiska utbetalningen av de resultatbaserade delarna av ersättningen fördelas över samma tidsperiod.
- i) Garanterad rörlig ersättning ska utgöra undantag och endast förekomma i samband med nyanställning och vara begränsad till det första anställningsåret.
- j) Fasta och rörliga delar av den totala ersättningen ska vara lämpligt avvägda och fasta delar ska stå för en tillräckligt stor del av den totala ersättningen för att det ska vara möjligt att genomföra en fullt flexibel policy för rörliga ersättningsdelar, inklusive möjligheten att ingen rörlig ersättningsdel betalas ut.

- k) Betalningar vid förtida avslutande av ett avtal ska stå i relation till prestationerna under tidsperioden och beräknas så att de inte premierar misslyckanden.
- l) I den metod för resultatbedömning som används för att beräkna rörliga ersättningsdelar eller pooler av rörliga ersättningsdelar ska det ingå en övergripande korrigeringsmekanism som ska innefatta alla relevanta typer av löpande och framtida risker.
- m) Med förbehåll för den rättsliga strukturen hos fondföretaget och dess fondbestämmelser eller bolagsordning ska en betydande andel som utgör åtminstone 50 % av den rörliga ersättningsdelen bestå av andelar eller aktier i det berörda fondföretaget, motsvarande ägarintressen, eller aktierelaterade instrument eller motsvarande icke-kontanta instrument med lika effektiva incitament som något av de instrument som avses i detta led, såvida inte förvaltningen av fondföretag står för mindre än 50 % av den totala portfölj som förvaltaren förvaltar varvid minimikravet på 50 % inte ska gälla.

De instrument som avses i detta led ska bli föremål för en lämplig kvarhållandepolicy som syftar till att få incitamenten att sammanfalla med intressena för förvaltningsbolaget och de fondföretag som det förvaltar och fondföretagens investerare. Medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter får införa begränsningar för typen och utformningen av de instrumenten eller förbjuda vissa instrument om så anses vara lämpligt. Detta led ska tillämpas på både den del av den rörliga ersättningsdelen som skjutits upp i enlighet med led n och den del av den rörliga ersättningsdelen som inte skjutits upp.

- n) En betydande del som utgör minst 40 % av den rörliga ersättningsdelen ska skjutas upp under en tidsperiod som är lämplig med tanke på den innehavsperiod som rekommenderas det berörda fondföretagets investerare och som är korrekt anpassad till arten av det berörda fondföretagets risker.

Den period som avses i detta led ska vara minst tre år, ersättning som betalas ut enligt ett förfarande för uppskjuten ersättning får inte erhållas snabbare än pro rata, för en rörlig ersättningsdelen på ett särskilt högt belopp ska minst 60 % av beloppet skjutas upp.

- o) Den rörliga ersättningen, inbegripet den uppskjutna delen, ska endast betalas eller erhållas om den är hållbar i enlighet med förvaltningsbolagets finansiella situation som helhet, och motiverad enligt affärsenhetens, fondföretagets och den berörda individens resultat.

Den totala rörliga ersättningen ska i allmänhet minska avsevärt när förvaltningsbolagets eller fondföretagets finansiella resultat är svagt eller negativt, med beaktande av både nuvarande ersättning och minskningar av utbetalningarna av belopp som tidigare intjänats, inbegripet genom malus- och återkravsförfaranden.

- p) Pensionspolicyn ska överensstämma med förvaltningsbolagets och det förvaltade fondföretagets affärsstrategi, mål, värderingar och långsiktiga intressen.

Om den anställda lämnar förvaltningsbolaget före pensionering ska de diskretionära pensionsförmånerna finnas kvar hos förvaltningsbolaget under en period på fem år i form av instrument enligt definitionen i led m. I det fall då en anställd går i pension ska diskretionära pensionsförmåner betalas ut till den anställda i form av instrument enligt definitionen i led m men först efter en period på fem år.

- q) Anställda ska vara skyldig att förbinda sig att inte använda personliga risksäkringsstrategier eller försäkringar som är kopplade till ersättning och ansvar för att urholka de riskanpassningseffekter som ingår i deras ersättnings-system.

r) Rörlig ersättning ska inte betalas genom instrument eller metoder som gör det enklare att kringgå kraven i detta direktiv.

2. I enlighet med artikel 35 i förordning (EU) nr 1095/2010 får Esma begära uppgifter från behöriga myndigheter om den ersättningspolicy och praxis som avses i artikel 14a i det här direktivet.

Esma ska, i nära samarbete med EBA, i sina riktlinjer om ersättningspolicy ange hur olika sektoriella ersättningsprinciper, såsom de som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU (***) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU (****), ska tillämpas när anställda eller andra kategorier av personal utför tjänster som omfattas av olika sektoriella ersättningsprinciper.

3. De principer som fastställs i punkt 1 ska tillämpas på alla typer av förmåner som utbetalas av förvaltningsbolaget, för alla belopp som betalas direkt av fondföretaget, inbegripet resultatrelaterade avgifter, och för alla överföringar av andelar eller aktier i fondföretaget till förmån för de kategorierna av anställda, inbegripet den verkställande ledningen, risktagare, kontrollfunktioner samt anställda vars totala ersättning är så hög att de hamnar i samma ersättningsklass som den verkställande ledningen och risktagare, som i tjänsten utövar ett väsentligt inflytande på sin riskprofil eller riskprofilen för de fondföretag de förvaltar.

4. Förvaltningsbolag som är betydande i fråga om sin storlek eller storleken på det fondföretag de förvaltar, sin interna organisation samt verksamheternas art, omfattning och komplexitet ska inrätta en ersättningskommitté. Ersättningskommittén ska inrättas på ett sätt som gör det möjligt för den att utöva en kompetent och oberoende bedömning av ersättningspolicy och praxis samt de incitament som skapats för att hantera risker.

Ersättningskommittén, som, om så är lämpligt, inrättas i enlighet med Esmas riktlinjer som avses i artikel 14a.4, ska ansvara för förberedelserna inför beslut om ersättning som ska fattas av ledningsorganet i dess tillsynsfunktion, inbegripet beslut som får konsekvenser för det berörda förvaltningsbolagets eller det berörda fondföretagets risker och riskhantering. Ordföranden i ersättningskommittén ska vara en ledamot i ledningsorganet som inte innehar någon verkställande uppgift i det berörda förvaltningsbolaget. Ledamöterna i ersättningskommittén ska vara personer från ledningsorganet som inte innehar någon verkställande funktion i det berörda förvaltningsbolaget.

Om arbetstagarna enligt nationell rätt måste vara representerande i ledningsorganet rätt ska ersättningskommittén innehålla en eller flera arbetstagarrepresentanter. När ersättningskommittén bereder sina beslut ska den ta hänsyn till de långsiktiga intressen som gäller för investerare och övriga intressenter samt till allmänhetens intresse.

(*) Kommissionens rekommendation 2009/384/EG av den 30 april 2009 om ersättningspolicy inom finanstjänstesektorn (EUT L 120, 15.5.2009, s. 22).

(**) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

(***) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).

(****) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338)."

3. I artikel 20.1 ska a ersättas med följande:

"a) Det skriftliga avtal med förvaringsinstitutet som avses i artikel 22.2."

4. Artikel 22 ska ersättas med följande:

”Artikel 22

1. Ett investeringsbolag och, för varje värdepappersfond som det förvaltar, ett förvaltningsbolag ska se till att ett enda förvaringsinstitut utses i enlighet med detta kapitel.

2. När ett förvaringsinstitut utses ska detta dokumenteras i ett skriftligt avtal.

Det avtalet ska bland annat reglera det informationsutbyte som anses vara nödvändigt för att förvaringsinstitutet ska kunna utföra sina uppgifter för det fondföretag för vilket det utsetts som förvaringsinstitut, som fastställs i detta direktiv och andra relevanta lagar och andra författningar.

3. Förvaringsinstitutet ska

a) se till att försäljning, emission, återköp, inlösen och makulering av andelar i fondföretaget genomförs i enlighet med tillämplig nationell rätt och fondbestämmelser eller bolagsordning,

b) se till att värdet av andelar i fondföretaget beräknas i enlighet med tillämplig nationell rätt och fondbestämmelser eller bolagsordning,

c) genomföra förvaltningsbolagets eller ett investeringsbolags instruktioner, såvida inte dessa strider mot tillämplig nationell rätt eller mot fondbestämmelserna eller bolagsordningen,

d) se till att ersättningar för transaktioner som berör ett fondföretags tillgångar inbetalas till företaget inom sedvanlig tid,

e) se till att fondföretagets intäkter används i enlighet med tillämplig nationell rätt och fondbestämmelserna eller bolagsordningen.

4. Förvaringsinstitutet ska se till att fondföretagets penningflöden övervakas korrekt, och särskilt att alla betalningar från investerare eller för investerares räkning i samband med teckning av andelar i fondföretaget har mottagits, och att alla likvida medel i fondföretaget har bokförts på likvidkonton som:

a) öppnats i fondföretagets namn, i förvaltningsbolaget för fondföretagets räkning, eller i förvaringsinstitutets för fondföretagets räkning,

b) öppnats hos en av de enheter som avses i artikel 18.1 a, b och c i kommissionens direktiv 2006/73/EG (*), och

c) föras i enlighet med de principer som anges i artikel 16 i direktiv 2006/73/EG.

Om likvidkonton öppnas i förvaringsinstitutets namn för fondföretagets räkning, ska inga likvida medel från den enhet som avses i första stycket b och inga av förvaringsinstitutets egna likvida medel bokföras på sådana konton.

5. Fondföretagets tillgångar ska anförtros förvaringsinstitutet för förvaring enligt följande:
- a) För finansiella instrument som kan depåförvaras ska förvaringsinstitutet
- i) depåförvara alla finansiella instrument som får registreras på ett konto för finansiella instrument som öppnats hos förvaringsinstitutet och alla finansiella instrument som kan levereras fysiskt till förvaringsinstitutet,
 - ii) se till att alla finansiella instrument som kan registreras på konton för finansiella instrument som öppnats hos förvaringsinstitutet, registreras på separata konton hos förvaringsinstitutet i enlighet med de principer som fastställs i artikel 16 i direktiv 2006/73/EG, öppnade i fondföretagets namn eller i förvaltningsbolagets namn för fondföretagets räkning, så att de vid varje tidpunkt tydligt kan identifieras som tillhörande fondföretaget i enlighet med tillämplig rätt.
- b) För övriga tillgångar ska förvaringsinstitutet
- i) kontrollera att fondföretaget eller det förvaltningsbolag som agerar för fondföretagets räkning äger dessa tillgångar genom att bedöma om fondföretaget eller det förvaltningsbolag som agerar för fondföretagets räkning innehar äganderätten baserat på uppgifter eller handlingar från fondföretaget eller förvaltningsbolaget och externa bevis, om sådana finns,
 - ii) föra ett register över de tillgångar i fråga om vilka det förvissat sig om att fondföretaget, eller förvaltningsbolaget som agerar för fondföretagets räkning, innehar äganderätten och hålla detta register uppdaterat.
6. Förvaringsinstitutet ska regelbundet ge förvaltningsbolaget eller investeringsbolaget en fullständig förteckning över fondföretagets samtliga tillgångar.

7. De tillgångar som förvaringsinstitutet har i depåförvar ska inte återanvändas för egen räkning av förvaringsinstitutet eller av någon tredje part till vilken depåförvaringsfunktionen har delegerats. Med återanvändning avses alla överföringar av tillgångar i depåförvaring inklusive, men inte uteslutande, överföring, pantsättning, försäljning och utlåning.

De tillgångar som förvaringsinstitutet har i depåförvar får återanvändas endast om

- a) återanvändningen av tillgångarna sker för fondföretagets räkning,
- b) förvaringsinstitutet följer förvaltningsbolagets instruktioner på fondföretagets vägnar,
- c) återanvändningen gagnar fondföretaget och andelsägarnas intressen och
- d) transaktionen omfattas av en likvid säkerhet av hög kvalitet som mottagits av fondföretaget inom ramen för ett avtal om äganderättsöverföring.

Säkerhetens marknadsvärde ska vid varje tidpunkt minst uppgå till marknadsvärdet för de återanvända tillgångarna plus en premie.

8. Medlemsstaterna ska se till att ett fondföretags depåförvarade tillgångar, om förvaringsinstitutet och/eller någon i unionen belägen tredje part till vilken depåförvaring av fondföretagets tillgångar har delegerats blir insolvent, inte är tillgängliga för utdelning eller realisering till detta förvaringsinstituts och/eller denna tredje parts fordringsägare.

(*) Kommissionens direktiv 2006/73/EG av den 10 augusti 2006 om genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller organisatoriska krav och villkor för verksamheten i värdepappersföretag, och definitioner för tillämpning av det direktivet (EUT L 241, 2.9.2006, s. 26)."

5. Följande artikel ska införas:

"Artikel 22a

1. Förvaringsinstitutet får inte delegera de funktioner som avses i artikel 22.3 och 22.4 till tredje part.
2. Förvaringsinstitutet får delegera de funktioner som avses i artikel 22.5 till tredje part endast om
 - a) uppgifterna inte delegeras i avsikt att kringgå kraven i detta direktiv,
 - b) förvaringsinstitutet kan visa att det finns ett objektiva skäl till delegeringen,
 - c) förvaringsinstitutet har handlat med all tillbörlig skicklighet, omsorg och aktsamhet vid valet och utnämningen av en tredje part till vilken det avser delegera en del av sina uppgifter, och fortsätter att handla med all tillbörlig skicklighet, omsorg och aktsamhet vid den regelbundna översynen och fortlöpande kontrollen av varje tredje part till vilken en del av uppgifterna delegerats samt denna parts arrangemang avseende de uppgifter som delegerats till den.
3. Förvaringsinstitutet får delegera de funktioner som avses i artikel 22.5 till en tredje part endast om den tredje parten vid varje tidpunkt under utförandet av de uppgifter som delegerats till den uppfyller följande villkor:
 - a) Den tredje parten har strukturer och sakkunskap som är tillfredsställande och står i proportion till arten av och komplexiteten hos de tillgångar som innehas av fondföretaget eller av förvaltningsbolaget för fondföretagets räkning och som anförtrots den tredje parten.
 - b) När det gäller depåförvaringsuppgifter som avses i artikel 22.5 a omfattas den tredje parten av
 - i) effektiv reglering, inklusive minimikapitalkrav, och tillsyn över verksamheten i den berörda jurisdiktionen,
 - ii) en regelbunden extern granskning för att säkerställa att denna har de finansiella instrumenten i sin besittning.
 - c) Den tredje parten håller tillgångar som innehas av förvaringsinstitutets kunder åtskilda från sina egna tillgångar och från förvaringsinstitutets tillgångar så att de vid varje tidpunkt tydligt kan identifieras som tillgångar som tillhör ett visst förvaringsinstituts kunder.
 - d) Den tredje parten vidtar alla nödvändiga åtgärder för att ett fondföretags tillgångar som depåförvaras av tredje part, om denna tredje part blir insolvent, inte ska vara tillgängliga för utdelning eller realisering till den tredje partens fordringsägare.
 - e) Den tredje parten uppfyller de allmänna skyldigheter och respekterar de förbud som fastställs i artiklarna 22.2, 22.5 och 22.7 samt 25.

Utan hinder av första stycket b i får förvaringsinstitutet, om ett tredjelands rätt kräver att vissa finansiella instrument depåförvaras av en lokal enhet och det inte finns några lokala enheter som uppfyller delegeringskraven enligt den punkten, delegera sina funktioner till en sådan lokal enhet endast i den omfattning som krävs i det tredjelands rätt, och endast så länge det inte finns några lokala enheter som uppfyller delegeringskraven, och under förutsättning att följande krav är uppfyllda:

- a) Det relevanta fondföretagets investerare ska, före deras investering, vederbörligen ha informerats om att denna delegering krävs enligt tredjelands rätt, om omständigheterna som motiverar delegeringen och om de risker som är förknippade med en sådan delegering.
- b) Investeringsbolaget eller det förvaltningsbolag som agerar för fondföretagets räkning ska ha gett instruktioner till förvaringsinstitutet att delegera depåförvaringen av sådana finansiella instrument till en lokal enhet.

Den tredje parten får i sin tur vidaredelegera dessa funktioner, förutsatt att samma krav är uppfyllda. Artikel 24.2 ska i så fall gälla i tillämpliga delar för de berörda parterna.

4. Vid tillämpning av denna artikel ska tillhandahållande av tjänster i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG (*) genom värdepappersavvecklingssystem som utsetts med avseende på tillämpningen av det direktivet eller tillhandahållande av liknande tjänster från värdepappersavvecklingssystem i tredjeland inte anses vara en delegering av depåförvaringsfunktioner.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45)."

6. Artikel 23 ska ändras på följande sätt:

a) Punkterna 2–4 ska ersättas med följande:

”2. Förvaringsinstitutet ska vara

- a) en nationell centralbank,
- b) ett kreditinstitut som auktoriserats i enlighet med direktiv 2013/36/EU, eller
- c) en annan juridisk person som enligt medlemsstatens lagstiftning är auktoriserad av den behöriga myndigheten att bedriva förvaringsverksamhet enligt detta direktiv, omfattas av kapitalkrav som inte understiger de krav som beräknats utifrån den valda metoden i enlighet med artikel 315 eller 317 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 (*) och har en kapitalbas som inte understiger det startkapital som anges i artikel 28.2 i direktiv 2013/36/EU.

En juridisk person som avses i första stycket c ska omfattas av reglering och fortlöpande tillsyn och ska uppfylla följande minimikrav:

- a) Den ska ha den infrastruktur som krävs för att depåförvara finansiella instrument som kan registreras på ett konto för finansiella instrument som öppnats hos förvaringsinstitutet.
- b) Den ska fastställa lämplig policy och förfaranden för att säkerställa att den juridiska personen och dess chefer och anställda uppfyller sina skyldigheter enligt detta direktiv.

- c) Den ska ha sunda förfaranden för administration och redovisning, interna kontrollmekanismer, effektiva riskbedömningsmetoder samt effektiva kontroll- och skyddssystem för sina informationsbehandlingssystem.
 - d) Den ska upprätthålla och tillämpa effektiva organisatoriska och administrativa system så att alla rimliga åtgärder för att undvika intressekonflikter kan vidtas.
 - e) Den ska se till att alla tjänster, verksamheter och transaktioner som den genomför dokumenteras på ett sådant sätt att den behöriga myndigheten kan utföra sina tillsynsuppgifter och vidta åtgärder för efterlevnad som föreskrivs i detta direktiv.
 - f) Den ska vidta rimliga åtgärder för att sörja för kontinuitet och regelbundenhet i utövandet av sina förvaringsuppgifter genom att använda lämpliga och proportionerliga system, resurser och förfaranden, bland annat för att utöva sin förvaringsverksamhet.
 - g) Alla ledamöter i dess ledningsorgan och verkställande ledning ska alltid ha erforderligt gott anseende, tillräckliga kunskaper och färdigheter samt tillräcklig erfarenhet.
 - h) Dess ledningsorganet som kollektivt ska ha tillräckliga kunskaper, färdigheter och erfarenheter för att kunna förstå förvaringsinstitutets verksamhet, inklusive de främsta riskerna,
 - i) Varje ledamot i dess ledningsorgan och den verkställande ledningen ska agera med ärlighet och integritet.
3. Medlemsstaterna ska bestämma vilka av de kategorier av institut som avses i första stycket i punkt 2 som ska kunna utses till förvaringsinstitut.
4. Investeringsbolag eller förvaltningsbolag som agerar för det fondföretag de förvaltar och som före den 18 mars 2016 till förvaringsinstitut har utsett ett institut som inte uppfyller de fastställda kraven i punkt 2 ska utse ett förvaringsinstitut som uppfyller de kraven före den 18 mars 2018.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1)."

b) Punkt 5 och 6 ska utgå.

7. Artikel 24 ska ersättas med följande:

"Artikel 24

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att förvaringsinstitutet är ansvarigt gentemot fondföretaget och fondföretagets andelsägare om förvaringsinstitutet, eller en tredje part till vilken depåförvaringen delegerats, förlorat finansiella instrument som depåförvaras i enlighet med artikel 22.5 a.

Vid sådan förlust av ett finansiellt instrument som depåförvaras ska medlemsstaterna säkerställa att förvaringsinstitutet utan onödigt dröjsmål återlämnar ett finansiellt instrument av identisk typ eller motsvarande belopp till fondföretaget eller till det förvaltningsbolag som agerar för fondföretagets räkning. Förvaringsinstitutet ska inte hållas ansvarigt om det kan bevisa att förlusten är följden av en yttre händelse utanför dess rimliga kontroll, vars konsekvenser hade varit omöjliga att avvärja trots alla rimliga ansträngningar att göra så.

Medlemsstaterna ska säkerställa att förvaringsinstitutet gentemot fondföretaget och fondföretagets investerare är ansvarigt för övriga förluster som dessa åsamkas till följd av att förvaringsinstitutet uppsåtligt eller till följd av oaktsamhet brustit i fullgörandet av sina skyldigheter enligt detta direktiv.

2. Den delegering som avses i artikel 22a ska inte påverka det ansvar för förvaringsinstitutet som avses i punkt 1.
 3. Förvaringsinstitutets ansvar som avses i punkt 1 får inte uteslutas eller begränsas genom avtal.
 4. Varje avtal som strider mot punkt 3 ska vara ogiltigt.
 5. Andelsägare i fondföretaget får åberopa förvaringsinstitutets ansvar direkt eller indirekt genom förvaltningsbolaget eller investeringsbolaget förutsatt att detta inte leder till dubbla prövningar eller olika behandling av andelsägarna.”
8. Artikel 25 ska ersättas med följande:

”Artikel 25

1. Ett företag får inte samtidigt vara förvaltningsbolag och förvaringsinstitut. Ett företag får inte samtidigt vara investeringsbolag och förvaringsinstitut.

2. Förvaltningsbolaget och förvaringsinstitutet ska handla hederligt, rättvist, professionellt, oberoende och utslutande i fondföretagets och dess investerares intresse när de utför sina respektive uppgifter. Investeringsbolaget och förvaringsinstitutet ska handla hederligt, rättvist, professionellt, oberoende och utslutande i fondföretagets investerares intresse när de utför sina respektive uppgifter.

Ett förvaringsinstitut får inte utföra verksamhet avseende fondföretaget, eller det förvaltningsbolag som agerar för fondföretagets räkning, som kan skapa intressekonflikter mellan fondföretaget, fondföretagets investerare, förvaltningsbolaget och förvaringsinstitutet, såvida inte förvaringsinstitutet håller utförandet av sina förvaringsinstitutsuppgifter funktionellt och hierarkiskt åtskilt från övriga eventuellt oförenliga uppgifter, samtidigt som eventuella intressekonflikter korrekt identifieras, hanteras, övervakas och redovisas för fondföretagets investerare.”

9. Artikel 26 ska ersättas med följande:

”Artikel 26

1. Villkoren för att byta förvaltningsbolag och förvaringsinstitut ska, liksom regler till skydd för andelsägarna vid sådana förändringar, föreskrivas i lag eller anges i fondbestämmelserna.

2. Villkoren för att byta förvaltningsbolag och förvaringsinstitut ska, liksom regler till skydd för andelsägarna vid sådana förändringar, föreskrivas i lag eller anges i investeringsbolagets bolagsordning.”

10. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 26a

Förvaringsinstitutet ska på begäran ge sina behöriga myndigheter all information som det fått vid utförandet av sina uppgifter och som dess behöriga myndigheter eller de behöriga myndigheterna för fondföretaget eller förvaltningsbolaget kan komma att behöva.

Om de behöriga myndigheterna för fondföretaget eller för förvaltningsbolaget inte är desamma som för förvaringsinstitutet, ska de behöriga myndigheterna för förvaringsinstitutet utan dröjsmål dela informationen med de behöriga myndigheterna för fondföretaget och för dess förvaltningsbolag.

Artikel 26b

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 112a för att fastställa följande:

- a) De uppgifter som ska ingå i det skriftliga avtal som avses i artikel 22.2.
- b) Villkoren för att utöva förvaringsinstitutsfunktioner enligt artikel 22.3, 22.4 och 22.5, inbegripet
 - i) vilka kategorier av finansiella instrument som ska omfattas av förvaringsinstitutets depåförvaringsuppgifter i enlighet med artikel 22.5 a,
 - ii) de villkor enligt vilka förvaringsinstitutet kan utöva sina depåförvaringsuppgifter för finansiella instrument som registrerats hos ett centralt förvaringsinstitut,
 - iii) de villkor enligt vilka förvaringsinstitutet ska förvara finansiella instrument som emitterats i nominativ form och registrerats hos en emittent eller registerförvaltare, i enlighet med artikel 22.5 b.
- c) Förvaringsinstitutens skyldighet att visa tillbörlig aktsamhet enligt artikel 22a.2 c.
- d) Skyldigheten att hålla tillgångar åtskilda enligt artikel 22a.3 c.
- e) De åtgärder som ska vidtas av tredje part enligt artikel 22a.3 d.
- f) Under vilka villkor och omständigheter finansiella instrument som depåförvaras ska anses ha gått förlorade enligt artikel 24.
- g) Vad som ska avses med yttre händelser utanför rimlig kontroll, vilkas konsekvenser hade varit omöjliga att avvärja trots alla rimliga ansträngningar att göra så, enligt artikel 24.1.
- h) Villkoren för att uppfylla det krav på oberoende som avses i artikel 25.2.”

11. I artikel 30 ska första stycket ersättas med följande:

”Artiklarna 13–14b ska gälla i tillämpliga delar för investeringsbolag som inte har utsett ett förvaltningsbolag med auktorisation enligt detta direktiv.”

12. Avsnitt 3 i kapitel V ska utgå.

13. Artikel 69 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska följande stycke läggas till:

”Prospektet ska antingen innehålla

- a) uppgifter om den aktuella ersättningspolicyn, bland annat, men inte uteslutande, en beskrivning av hur ersättning och förmåner beräknas och vilka personer som är ansvariga för att bevilja ersättning och förmåner, inbegripet ersättningskommitténs sammansättning, när det finns någon sådan, eller
- b) en sammanfattning av ersättningspolicyn samt en förklaring om att uppgifterna om den aktuella ersättningspolicyn, bland annat, men inte uteslutande, en beskrivning av hur ersättning och förmåner beräknas och vilka personer som är ansvariga för att bevilja ersättning och förmåner, inbegripet ersättningskommitténs sammansättning, när det finns någon sådan, är tillgängliga på en webbplats med en hänvisning till webbplatsen och att en papperskopia kan fås kostnadsfritt på begäran.”

b) I punkt 3 ska följande stycke läggas till:

”Årsrapporten ska också innehålla

- a) det sammanlagda ersättningsbeloppet för räkenskapsåret, fördelat på fasta och rörliga ersättningar som förvaltningsbolaget och investeringsbolaget betalat ut till sin personal, och antalet betalningsmottagare samt, i förekommande fall, alla eventuella belopp som betalats ut direkt av själva fondföretaget, inbegripet alla resultatrelaterade avgifter,
- b) det aggregerade ersättningsbeloppet, fördelat på kategorier av anställda eller annan personal enligt artikel 14a.3,
- c) en beskrivning av hur ersättningen och förmånerna har beräknats,
- d) resultatet av de granskningar som avses i artikel 14b.1 c och 14b.1 d, inbegripet alla eventuella oegentligheter som har förekommit,
- e) väsentliga ändringar av den antagna ersättningspolicyn.”

14. Artikel 78 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 3 ska led a ersättas med följande:

”a) Identifiering av fondföretaget och dess behöriga myndighet.”

b) I punkt 4 ska följande stycke läggas till:

”Basfakta för investerare ska också innehålla en förklaring om att uppgifterna om den aktuella ersättningspolicyn, bland annat, men inte uteslutande, en beskrivning av hur ersättning och förmåner beräknas och vilka personer som är ansvariga för att bevilja ersättning och förmåner, inbegripet ersättningskommitténs sammansättning, när det finns någon sådan, finns tillgängliga på en webbplats med en hänvisning till den webbplatsen och att en papperskopia kan fås kostnadsfritt på begäran.”

15. I artikel 98.2 ska led d ersättas med följande:

”d) Begära

- i) i den mån det är tillåtet enligt nationell rätt befintliga uppgifter om datatrafik som innehas av en teleoperatör om det föreligger en rimlig misstanke om överträdelse och om dessa uppgifter kan vara relevanta för en utredning av överträdelser av detta direktiv,
- ii) befintliga inspelningar av telefonsamtal eller elektronisk kommunikation eller annan datatrafik som innehas av fondföretag, förvaltningsbolag, investeringsbolag, förvaringsinstitut eller alla andra enheter som regleras av detta direktiv.”

16. Artikel 99 ska ersättas med följande:

”Artikel 99

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar de behöriga myndigheternas tillsynsbefogenheter enligt artikel 98 och medlemsstaternas rätt att föreskriva och ålägga straffrättsliga påföljder, fastställa regler för administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som vidtas mot företag och personer vid överträdelser av nationella bestämmelser för införlivandet av detta direktiv och vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att de genomförs.

Om medlemsstaterna beslutar att inte fastställa regler för administrativa sanktioner vid överträdelser som omfattas av nationell straffrätt, ska de informera kommissionen om de relevanta straffrättsliga bestämmelserna.

Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Medlemsstaterna ska senast den 18 mars 2016 underrätta kommissionen och Esma om de lagar och andra författningar som införlivar denna artikel, inbegripet alla relevanta straffrättsliga bestämmelser. Medlemsstaterna ska utan onödigt dröjsmål underrätta kommissionen och Esma om alla senare ändringar av reglerna.

2. Om medlemsstaterna i enlighet med punkt 1 har valt att fastställa straffrättsliga påföljder för överträdelser av de bestämmelser som avses i den punkten, ska de se till att lämpliga åtgärder har vidtagits så att de behöriga myndigheterna har alla befogenheter som krävs för att samarbeta med de rättsliga myndigheterna inom sin jurisdiktion och få särskild information om de brottsutredningar eller förfaranden som inletts för eventuella överträdelser av detta direktiv samt tillhandahålla information till andra behöriga myndigheter och Esma så att de kan uppfylla sin skyldighet att samarbeta med varandra och Esma i enlighet med detta direktiv.

Behöriga myndigheter kan också samarbeta med behöriga myndigheter i andra medlemsstater för att underlätta indrivning av sanktionsavgifter.

3. Som en del av den övergripande översynen av hur detta direktiv fungerar ska kommissionen senast den 18 september 2017 se över tillämpningen av administrativa sanktioner och straffrättsliga påföljder och framför allt behovet av att ytterligare harmonisera de administrativa sanktioner som påförs vid överträdelse av de krav som fastställs i detta direktiv.

4. En behörig myndighet får endast vägra att tillmötesgå en begäran om uppgifter eller en begäran om samarbete i samband med en utredning under följande exceptionella omständigheter:

- a) Utlämnandet av relevanta uppgifter skulle kunna få negativa effekter för den berörda medlemsstatens säkerhet, framför allt för bekämpning av terrorism och andra allvarliga brott.

- b) Tillmötesgåendet av begäran kommer sannolikt att få negativa effekter för dess egen utredning, tillsynsverksamhet eller, i tillämpliga fall, en brottsutredning.
- c) Rättsliga förfaranden i fråga om samma gärningar och personer har redan inletts inför myndigheterna i den berörda medlemsstaten.
- d) Ett slutligt avgörande har redan meddelats beträffande samma gärningar och personer i den berörda medlemsstaten.

5. Om fondföretag, förvaltningsbolag, investeringsbolag eller förvaringsinstitut omfattas av skyldigheter ska medlemsstaterna, vid en överträdelse av nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv, se till att administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder, i enlighet med nationell rätt, får tillämpas på ledamöter i ledningsorganet och andra fysiska personer som är ansvariga enligt nationell rätt för överträdelsen.

6. I enlighet med nationell rätt ska medlemsstaterna se till att de administrativa sanktioner och de andra administrativa åtgärder, i samtliga fall som avses i punkt 1, som kan tillämpas inbegriper åtminstone följande:

- a) En offentlig förklaring med uppgift om ansvarig person och om typen av överträdelse.
- b) Ett föreläggande enligt vilket det krävs att den ansvariga personen upphör med sitt agerande och inte upprepar det agerandet.
- c) För ett fondföretag eller förvaltningsbolag, tillfälligt indragande eller återkallelse av fondföretagets eller förvaltningsbolagets auktorisation,
- d) Ett tillfälligt eller, vid upprepade allvarliga överträdelser, permanent förbud för en ledamot av förvaltningsbolagets eller investeringsbolagets ledningsorgan eller för annan fysisk person som hålls ansvarig att utöva ledningsfunktioner i de bolagen eller andra sådana bolag.
- e) För en juridisk person, maximala administrativa sanktionsavgifter på åtminstone 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater vars valuta inte är euro, det motsvarande beloppet i den nationella valutan den 17 september 2014, eller 10 % av den juridiska personens totala årsomsättning enligt den senaste tillgängliga redovisning som har godkänts av ledningsorganet, när den juridiska personen är ett moderföretag eller ett dotterföretag till moderföretaget som måste upprätta sammanställd redovisning i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU (*), ska den relevanta totala årsomsättningen vara den totala årsomsättningen eller motsvarande typ av inkomst i enlighet med relevant unionsrätt inom redovisningsområdet enligt den senaste tillgängliga sammanställda redovisning som har godkänts av ledningsorganet för det yttersta moderföretaget.
- f) För en fysisk person, maximala administrativa sanktionsavgifter på åtminstone 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater vars valuta inte är euro, motsvarande värde i nationell valuta den 17 september 2014.
- g) Som alternativ till led e och f, maximala administrativa sanktionsavgifter på åtminstone två gånger beloppet för den fördel som erhållits genom överträdelsen, när denna fördel kan fastställas, även om det beloppet överstiger maxbeloppen i leden e och f.

7. Medlemsstaterna får ge behöriga myndigheter enligt nationell rätt befogenhet att påföra andra sanktioner än de som avses i punkt 6 eller påföra sanktionsavgifter som överstiger de belopp som avses i punkt 6 leden e, f och g.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19)."

17. Följande artiklar ska införas:

"Artikel 99a

Medlemsstaterna ska se till att det i deras lagar eller andra författningar för införlivandet av detta direktiv föreskrivs sanktioner, framför allt i följande fall:

- a) Verksamhet i fondföretag bedrivs utan auktorisation, i strid med artikel 5.
- b) Förvaltningsbolag drivs utan på förhand meddelad auktorisation, i strid med artikel 6.
- c) Investeringsbolag drivs utan på förhand meddelad auktorisation, i strid med artikel 27.
- d) Förvärv av kvalificerat innehav i ett förvaltningsbolag, direkt eller indirekt, eller en ytterligare ökning av ett sådant kvalificerat innehav i ett förvaltningsbolag så att andelen rösträtter eller andelen kapitalinnehav når eller överskrider 20, 30 eller 50 % eller så att förvaltningsbolaget blir ett dotterföretag (nedan kallat *det föreslagna förvärvet*), utan att skriftligen underrätta de behöriga myndigheterna för det förvaltningsbolag där förvärv eller ökning av kvalificerat innehav planeras, i strid med artikel 11.1.
- e) Avyttring, direkt eller indirekt, av kvalificerat innehav i ett förvaltningsbolag eller minskning av kvalificerat innehav så att andelen av rösträtterna eller kapitalinnehavet faller under 20, 30 eller 50 % eller så att förvaltningsbolaget upphör att vara dotterföretag, utan att skriftligen underrätta de behöriga myndigheterna, i strid med artikel 11.1.
- f) Ett förvaltningsbolag har fått auktorisation på grundval av oriktiga uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt, i strid med artikel 7.5 b.
- g) Ett investeringsbolag har fått auktorisation på grundval av oriktiga uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt, i strid med artikel 29.4 b.
- h) Ett förvaltningsbolag som har fått kännedom om förvärv eller avyttringar av innehav i bolagets kapital som leder till att innehaven överstiger eller understiger något av de gränsvärden som anges i artikel 11.1 i direktiv 2014/65/EU underlåter att underrätta de behöriga myndigheterna om detta, i strid med artikel 11.1 i det här direktivet.
- i) Ett förvaltningsbolag underlåter att minst en gång per år informera den behöriga myndigheten om namnen på aktieägare och medlemmar som innehar kvalificerade innehav och storleken på sådana innehav, i strid med artikel 11.1.

- j) Ett förvaltningsbolag underlåter att följa förfaranden och arrangemang som föreskrivs i enlighet med de nationella bestämmelser varigenom artikel 12.1 a införlivas.
- k) Ett förvaltningsbolag underlåter att följa strukturella och organisatoriska krav som föreskrivs i enlighet med de nationella bestämmelser varigenom artikel 12.1 b införlivas.
- l) Ett investeringsbolag underlåter att följa förfaranden och arrangemang som föreskrivs i enlighet med de nationella bestämmelser varigenom artikel 31 införlivas.
- m) Ett förvaltningsbolag eller ett investeringsbolag underlåter att följa de krav gällande delegering av bolagets uppgifter till tredje part som föreskrivs i de nationella bestämmelser varigenom artiklarna 13 och 30 införlivas.
- n) Ett förvaltningsbolag eller ett investeringsbolag underlåter att följa de uppföranderegler som föreskrivs i enlighet med de nationella bestämmelser varigenom artiklarna 14 och 30 införlivas.
- o) Ett förvaringsinstitut underlåter att utföra sina uppgifter i enlighet med de nationella bestämmelser varigenom artikel 22.3–22.7 införlivas.
- p) Ett investeringsbolag eller, för varje värdepappersfond det förvaltar, ett förvaltningsbolag underlåter upprepade gånger att uppfylla kraven gällande fondföretagets placeringsinriktning som fastställs i de nationella bestämmelser varigenom kapitel VII införlivas.
- q) Ett förvaltningsbolag eller investeringsbolag underlåter att använda ett förfarande för riskhantering eller ett förfarande som möjliggör en exakt och oberoende bedömning av värdet på OTC-derivat som fastställs i de nationella bestämmelser varigenom artikel 51.1 införlivas.
- r) Ett investeringsbolag eller, för varje värdepappersfond som den förvaltar, ett förvaltningsbolag underlåter upprepade gånger att uppfylla kraven gällande den information som ska lämnas till investerarna i enlighet med de nationella bestämmelser varigenom artiklarna 68–82 införlivas.
- s) Ett förvaltningsbolag eller investeringsbolag som marknadsför andelar för ett fondföretag som det förvaltar i en annan medlemsstat än fondföretagets hemmedlemsstat underlåter att uppfylla det krav på anmälan som fastställs i artikel 93.1.

Artikel 99b

1. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna på sin officiella webbplats offentliggör alla beslut som inte kan överklagas om påförande av administrativa sanktioner eller åtgärder för överträdelser av nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv, utan otillbörligt dröjsmål efter det att den person som har påförts sanktionen eller åtgärden vidtagits emot har underrättats om beslutet. Offentliggörandet ska åtminstone innehålla information om vilken typ av överträdelse det rör sig om och vilka personer som är ansvariga. Den skyldigheten tillämpas inte på beslut om påförande av åtgärder av utredningskaraktär.

Om emellertid ett offentliggörande av de juridiska personernas identitet eller av de fysiska personernas personuppgifter efter en bedömning från fall till fall av proportionaliteten i offentliggörandet av sådana uppgifter av den behöriga myndigheten anses som oproportionerligt eller om offentliggörandet äventyrar finansmarknadernas stabilitet eller en pågående utredning, ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna gör något av följande:

- a) Senarelägger offentliggörandet av beslutet om påförande av sanktionen eller åtgärden till skälen till att inte offentliggöra den upphör att föreligga.

- b) Offentliggör beslutet om påförande av sanktionen eller åtgärden på anonym grund på ett sätt som följer nationell rätt, om ett sådant anonymt offentliggörande säkerställer ett effektivt skydd av de berörda personuppgifterna.
- c) Inte offentliggör beslutet om påförande av en sanktion eller åtgärd om de alternativ som fastställs i leden a och b inte anses tillräckliga för att säkerställa
- i) att finansmarknadernas stabilitet inte äventyras,
 - ii) att offentliggörandet av sådana beslut är proportionerligt, när det gäller åtgärder som bedöms vara av mindre vikt.

Vid ett beslut om att offentliggöra en sanktion eller åtgärd på anonym grund får offentliggörandet av de relevanta uppgifterna skjutas upp under en rimlig tidsperiod, om det antas att anledningen till det anonyma offentliggörandet kommer att upphöra att gälla under denna tidsperiod.

2. De behöriga myndigheterna ska informera Esma om alla administrativa sanktioner som påförts men som inte offentliggjorts i enlighet med punkt 1 andra stycket c, däribland eventuella överklaganden av dessa och resultatet av det överklagandet. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna får information och den slutliga domen när straffrättsliga påföljder har ålagts och att de lämnar detta till Esma. Esma ska upprätthålla en central databas över sanktioner som rapporterats till Esma med informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna som enda syfte. Den databasen ska endast vara tillgänglig för de behöriga myndigheterna och den ska uppdateras på grundval av uppgifter som lämnats av de behöriga myndigheterna.

3. Om beslutet om påförande av en sanktion eller åtgärd överklagas inför de relevanta rättsliga eller andra myndigheterna, ska de behöriga myndigheterna på sin officiella webbplats omedelbart även offentliggöra information om detta och all senare information om resultatet av ett sådant överklagande. Vidare ska varje beslut som ogiltigförklarar ett tidigare beslut om påförande av en sanktion eller en åtgärd också offentliggöras.

4. De behöriga myndigheterna ska se till att alla offentliggöranden som görs i enlighet med denna artikel ligger kvar på deras officiella webbplats i minst fem år efter offentliggörandet. Personuppgifter i offentliggörandet ska finnas på den behöriga myndighetens officiella webbplats endast under den tidsperiod som är nödvändig i enlighet med tillämpliga regler om uppgiftsskydd.

Artikel 99c

1. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna vid fastställandet av de administrativa sanktionernas eller åtgärdernas typ och nivån på de administrativa sanktionsavgifterna säkerställer att de är effektiva, proportionerliga och avskräckande samt beaktar alla relevanta omständigheter, inbegripet följande, där så är lämpligt:

- a) Överträdelsens allvarlighetsgrad och varaktighet.
- b) Den grad av ansvar hos den person som gjort sig skyldig till överträdelsen.
- c) Den finansiella ställningen hos den person som är ansvarig för överträdelsen, som den indikeras genom exempelvis, i fråga om en juridisk person, dess totala omsättning eller, i fråga om en fysisk person, dennes årsinkomst.
- d) Omfattningen av erhållna vinst eller undvikande av förluster för den för överträdelsen ansvariga personen, den skada som orsakats andra personer och, i tillämpliga fall, skadan avseende hur marknaderna eller ekonomin i allmänhet fungerar, i den mån de kan bestämmas.

- e) Den för överträdelsen ansvariga personens vilja att samarbeta med den behöriga myndigheten.
- f) Tidigare överträdelser som den för överträdelsen ansvariga personen har gjort sig skyldig till.
- g) Åtgärder som har vidtagits av den för överträdelsen ansvariga personen efter överträdelsen för att förhindra att den upprepas.

2. Vid utövandet av sina befogenheter att påföra sanktioner enligt artikel 99 ska de behöriga myndigheterna samarbeta nära för att se till att tillsyns- och utredningsbefogenheterna och de administrativa sanktionerna leder till de resultat som eftersträvas av detta direktiv. De ska också samordna sina insatser för att undvika eventuellt dubbelarbete och överlappningar när de tillämpar tillsyns- och utredningsbefogenheter och administrativa sanktioner och åtgärder på gränsöverskridande ärenden i enlighet med artikel 101.

Artikel 99d

1. Medlemsstaterna ska inrätta effektiva och tillförlitliga mekanismer för att uppmuntra rapportering till de behöriga myndigheterna av potentiella eller faktiska överträdelser av nationella bestämmelser för införlivandet av detta direktiv, inbegripet säkra kommunikationskanaler för att rapportera om sådana överträdelser.

2. Bland de mekanismer som avses i punkt 1 ska minst följande ingå:

- a) Särskilda förfaranden för mottagande av rapporter om överträdelser och uppföljning av dem.
- b) Lämpligt skydd för anställda vid investeringsbolag, förvaltningsbolag och förvaringsinstitut som rapporterar om överträdelser som har begåtts inom de enheterna, mot åtminstone repressalier, diskriminering och andra former av missgynnande behandling.
- c) Skydd av personuppgifter både för den person som anmäler överträdelser och den fysiska person som påstås vara ansvarig för en överträdelse, i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG (*).
- d) Tydliga regler som sörjer för att konfidentialiteten för den person som rapporterar om en överträdelse garanteras under alla omständigheter, såvida inte offentliggörande krävs enligt nationell rätt i samband med ytterligare utredningar eller efterföljande rättsliga förfaranden.

3. Esma ska tillhandahålla en eller flera säkra kommunikationskanaler för rapportering av överträdelser av de nationella bestämmelserna för införlivandet av detta direktiv. Esma ska se till att de kommunikationskanalerna följer punkt 2 a–d.

4. Medlemsstaterna ska se till att rapportering från anställda vid investeringsbolag, förvaltningsbolag och förvaringsinstitut enligt punkterna 1 och 3 inte ska anses utgöra en överträdelse av de restriktioner avseende utlämnande av information som följer av avtal, lagar eller andra författningar och inte ska medföra att den person som rapporterar ådras sig ansvar av något slag med anledning av sådan rapportering.

5. Medlemsstaterna ska kräva att förvaltningsbolagen, investeringsbolagen och förvaringsinstituten har lämpliga rutiner för att deras anställda ska kunna anmäla överträdelser internt genom en särskild oberoende och självständig kanal.

Artikel 99e

1. De behöriga myndigheterna ska årligen förse Esma med samlad information om alla sanktioner och åtgärder som påförts i enlighet med artikel 99. Esma ska offentliggöra den informationen i en årsrapport.

2. Om den behöriga myndigheten har offentliggjort administrativa sanktioner eller åtgärder ska den samtidigt informera Esma om det. Om en offentliggjord sanktion eller åtgärd avser ett förvaltningsbolag eller investeringsbolag ska Esma införa en hänvisning till den offentliggjorda sanktionen eller åtgärden i den förteckning över förvaltningsbolag som offentliggörs enligt artikel 6.1.

3. Esma ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att fastställa förfarandena och formerna för överlämnande av information enligt denna artikel.

Esma ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 september 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket, i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31)."

18. Följande artikel ska införas:

"Artikel 104a

1. Medlemsstaterna ska tillämpa direktiv 95/46/EG på behandling av personuppgifter som utförs i medlemsstaterna enligt det här direktivet.

2. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 (*) ska tillämpas på Esmas behandling av personuppgifter enligt detta direktiv.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1)."

19. I artiklarna 12.3, 14.2, 43.5, 51.4, 60.6, 61.3, 62.4, 64.4, 75.4, 78.7, 81.2, 95.1, och 111 ska orden "i enlighet med artikel 112.2, 112.3 och 112.4 och med förbehåll för de villkor som anges i artiklarna 112a och 112b" ersättas med orden "i enlighet med artikel 112a."

20. I artikel 50a ska orden "i enlighet med artikel 112a och med förbehåll för de villkor som anges i artiklarna 112b och 112c" ersättas med orden "i enlighet med artikel 112a".

21. I artikel 52.4 tredje stycket ska hänvisningen till artikel 112.1 ersättas med en hänvisning till artikel 112.

22. Artikel 112 ska ersättas med följande:

"Artikel 112

Kommissionen ska bistås av europeiska värdepapperskommittén som inrättats genom kommissionens beslut 2001/528/EG (*).

(*) Kommissionens beslut 2001/528/EG av den 6 juni 2001 om inrättande av en europeisk värdepapperskommitté (EGT L 191, 13.7.2001, s. 45)."

23. Artikel 112a ska ersättas med följande:

”Artikel 112a

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 12, 14, 43, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 och 111 ska ges till kommissionen för en period av fyra år från och med den 4 januari 2011.

Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 26b ska ges till kommissionen för en period av fyra år från och med den 17 september 2014.

Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 50a ska ges till kommissionen för en period av fyra år från och med den 21 juli 2011.

Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 51 ges till kommissionen för en period av fyra år från och med den 20 juni 2013.

Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast sex månader före utgången av perioderna av fyra år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 12, 14, 26b, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 och 111 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 12, 14, 26b, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 och 111 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.”

24. Artikel 112b ska utgå.

25. I Modul A i bilaga I ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. Information om förvaringsinstitutet:

2.1 Vilket är fondföretagets förvaringsinstitut samt en beskrivning av dess uppgifter och de intressekonflikter som kan uppstå.

2.2 En beskrivning av eventuella förvaringsfunktioner som förvaringsinstitutet har delegerat, en förteckning över dem som delegerats funktioner och över dem som vidaredelegerats funktioner samt eventuella intressekonflikter som kan uppstå till följd av denna delegering.

2.3 En förklaring om att aktuell information angående punkterna 2.1 och 2.2 kommer att göras tillgänglig för investerare på begäran.”

Artikel 2

1. Medlemsstaterna ska senast den 18 mars 2016 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

De ska tillämpa de lagar och andra författningar som avses i första stycket från och med den 18 mars 2016. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningarna ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 23 juli 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

S. GOZI

Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/92/EU**av den 23 juli 2014****om jämförbarhet för avgifter som avser betalkonto, byte av betalkonto och tillgång till betalkonto med grundläggande funktioner****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Enligt artikel 26.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ska den inre marknaden omfatta ett område utan inre gränser där den fria rörligheten för varor, personer, tjänster och kapital säkerställs. En fragmenterad inre marknad skadar konkurrenskraften, tillväxten och skapandet av sysselsättning inom unionen. Att undanröja direkta och indirekta hinder för den inre marknads funktion är avgörande för att fullborda den. Unionsåtgärder när det gäller den inre marknaden för den finansiella tjänstesektorn för privatpersoner har redan i hög grad bidragit till att utveckla betaltjänstleverantörernas gränsöverskridande verksamhet, öka konsumenternas valmöjligheter och förbättra kvaliteten på och insynen i erbjudandena.
- (2) I detta avseende fastställs genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG ⁽⁴⁾ grundläggande krav på insyn när det gäller de avgifter som betaltjänstleverantörer tar ut för tjänster i samband med betalkonton. Detta har underlättat betaltjänstleverantörernas verksamhet avsevärt genom enhetliga regler för tillhandahållandet av betaltjänster och den information som ska lämnas, minskad administrativ börda och sänkta kostnader för betaltjänstleverantörerna.
- (3) En välfungerande inre marknad och utvecklingen av en modern, socialt integrerad ekonomi är i allt högre grad beroende av att betaltjänster är tillgängliga för alla. Ny lagstiftning måste i detta avseende vara en del av en smart ekonomisk strategi för unionen, som måste ta faktisk hänsyn till mer utsatta konsumenters behov.

⁽¹⁾ EUT C 51, 22.2.2014, s. 3.

⁽²⁾ EUT C 341, 21.11.2013, s. 40.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 23 juli 2014.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG och 2006/48/EG samt upphävande av direktiv 97/5/EG (EUT L 319, 5.12.2007, s. 1).

- (4) Som Europaparlamentet påpekade i sin resolution av den 4 juli 2012 med rekommendationer till kommissionen om tillgång till grundläggande banktjänster måste det dock göras mer för att förbättra och utveckla den inre marknaden för banktjänster till privatkunder. För närvarande hämmar bristen på insyn i och jämförbarhet hos avgifter samt svårigheterna med att byta betalkonton fortfarande utvecklingen av en fullständigt integrerad marknad och bidrar till en låg nivå av konkurrens inom banksektorn för privatkunder. Dessa problem måste åtgärdas och höga kvalitetsstandarder måste uppnås.
- (5) Dagens förhållanden på den inre marknaden kan avskräcka betaltjänstleverantörer från att utöva sin frihet att etablera sig eller erbjuda tjänster inom unionen på grund av svårigheten att få kunder på en ny marknad. Det krävs ofta en stor investering för att gå in på en ny marknad. En sådan investering kan endast motiveras om leverantören förväntar sig tillräckliga möjligheter och en motsvarande efterfrågan hos konsumenterna. Konsumenternas låga rörlighet när det gäller finansiella tjänster för privatpersoner beror till stor del på bristen på insyn och jämförbarhet när det gäller de avgifter och tjänster som erbjuds och på svårigheter i samband med byte av betalkonton. Dessa faktorer dämpar också efterfrågan. Detta gäller särskilt i gränsöverskridande sammanhang.
- (6) Dessutom kan betydande hinder för fullbordandet av den inre marknaden för betalkonton också uppstå genom fragmenteringen av de befintliga nationella regelverken. De nuvarande bestämmelserna på nationell nivå om betalkonton och i synnerhet om jämförbarhet hos avgifter samt byte av betalkonton varierar. När det gäller byten har bristen på enhetliga bindande bestämmelser på unionsnivå lett till varierande praxis och bestämmelser på nationell nivå. Dessa skillnader är ännu mer framträdande när det gäller jämförbarhet hos avgifter där det inte finns några bestämmelser, inte ens självregleringsbestämmelser, på unionsnivå. Om dessa skillnader skulle bli ännu mer betydande i framtiden, eftersom betaltjänstleverantörerna tenderar att anpassa sin praxis efter de nationella marknaderna, skulle detta öka kostnaderna för att bedriva gränsöverskridande verksamhet jämfört med inhemska leverantörers kostnader och på så sätt göra det mindre lockande att bedriva verksamhet på gränsöverskridande basis. Den gränsöverskridande verksamheten på den inre marknaden försvåras också av hindren för att öppna ett betalkonto utomlands. De nuvarande restriktiva kriterierna för rätten att öppna betalkonton kan hindra unionsmedborgare från att röra sig fritt inom unionen. Om alla konsumenter får tillgång till ett betalkonto kommer de att kunna delta på den inre marknaden och ta del av fördelarna med den inre marknaden.
- (7) Eftersom vissa potentiella kunder inte öppnar betalkonton, antingen för att de inte får eller för att inte erbjuds lämpliga produkter, utnyttjas den potentiella efterfrågan på betalkontotjänster i unionen inte fullt ut i dag. Om fler konsumenter deltog på den inre marknaden skulle detta vara en ytterligare motivation för betaltjänstleverantörer att gå in på nya marknader. Att skapa förutsättningar för att ge alla konsumenter tillgång till ett betalkonto är också nödvändigt för att främja deras deltagande på den inre marknaden och ge dem möjlighet att ta del av de fördelar som den inre marknaden har medfört.
- (8) Insyn i och jämförbarhet hos avgifter har behandlats på unionsnivå i ett självregleringsinitiativ som bankindustrin lanserat. Det gick dock aldrig att nå en slutlig överenskommelse om det initiativet. När det gäller byten innehåller de gemensamma principer som infördes 2008 av EBIC (European Banking Industry Committee) en mallmekanism för byten mellan betalkonton som erbjuds av banker i samma medlemsstat. Eftersom de inte är bindande har dessa gemensamma principer emellertid inte tillämpats enhetligt inom unionen, och de har inte gett tillfredsställande resultat. Vidare gäller de gemensamma principerna endast byte av betalkonto på nationell nivå och berör inte gränsöverskridande byten. När det slutligen gäller tillgång till ett grundläggande betalkonto uppmanades medlemsstaterna i kommissionens rekommendation 2011/442/EU ⁽¹⁾ att vidta de åtgärder som var nödvändiga för att se till att den tillämpades senast sex månader efter offentliggörandet. Hittills är det endast ett fåtal medlemsstater som följer de viktigaste principerna i den rekommendationen.

⁽¹⁾ Kommissionens rekommendation 2011/442/EU av den 18 juli 2011 om tillgång till ett grundläggande betalkonto (EUT L 190, 21.7.2011, s. 87).

- (9) För att stödja en effektiv och problemfri finansiell rörlighet på lång sikt är det mycket viktigt att införa en enhetlig uppsättning regler för att hantera problemet med låg konsumentrörlighet, och i synnerhet att förbättra möjligheterna att jämföra betalkontotjänster och betalkontoavgifter, och att öka viljan att byta betalkonto, samt undvika diskriminering på grund av bosättningsort av konsumenter som vill öppna och använda ett betalkonto på gränsöverskridande basis. Vidare är det mycket viktigt att anta lämpliga åtgärder för att främja kundernas deltagande på marknaden för betalkonton. Dessa åtgärder kommer att göra det mer attraktivt för betaltjänstleverantörer att gå in på den inre marknaden och skapa rättvisa villkor, vilket kommer att leda till ökad konkurrens och effektiv fördelning av resurser på unionens finansiella marknad för privatpersoner, till gagn för såväl företag som konsumenter. Information som ger insyn i avgifter och bytesmöjligheter kommer tillsammans med rätten till tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner också att göra det lättare för unionsmedborgarna att söka leverantörer i hela unionen, och därmed dra nytta av en fullt fungerande inre marknad för finansiella tjänster till privatpersoner och bidra till den fortsatta utvecklingen av den inre marknaden.
- (10) Det är också av avgörande betydelse att se till att detta direktiv inte hämmar innovation på området för finansiella tjänster till privatpersoner. Varje år blir ny teknik tillgänglig, vilket kan göra den nuvarande typen av betalkonton föråldrad, så som mobila banktjänster och värdekort.
- (11) Detta direktiv bör inte hindra medlemsstaterna från att behålla eller anta strängare bestämmelser för att skydda konsumenterna, förutsatt att sådana bestämmelser står i överensstämmelse med deras förpliktelser enligt unionsrätten och detta direktiv.
- (12) Bestämmelserna i det här direktivet om jämförbarhet hos avgifter och byte av betalkonto bör tillämpas på samtliga betaltjänstleverantörer, enligt definitionen i direktiv 2007/64/EG. Bestämmelserna i det här direktivet om tillgång till betalkonton med grundläggande funktioner bör tillämpas endast på kreditinstitut. Samtliga bestämmelser i det här direktivet bör gälla betalkonton genom vilka konsumenter kan genomföra följande transaktioner: placera medel, ta ut pengar samt genomföra och ta emot betalningstransaktioner till och från tredje parter, inbegripet genomförandet av betalningar. Till följd av detta bör konton med mer begränsade funktioner exkluderas. Konton som exempelvis sparkonton, kreditkortskonton dit medel vanligtvis betalas in med återbetalningen av en kreditkortsskuld som enda syfte, bolånekonton och konton för elektroniska pengar bör i princip vara uteslutna från tillämpningsområdet för i det här direktivet. Om sådana konton används för dagliga betalningstransaktioner och innehåller alla de funktioner som förtecknas ovan kommer de däremot att omfattas av tillämpningsområdet för det här direktivet. Konton som innehas av företag, även små företag och mikroföretag, ligger utanför direktivets räckvidd, såvida det inte är fråga om ett personligt innehav. Medlemsstater bör kunna välja att utvidga det här direktivets tillämpningsområde till andra betaltjänstleverantörer och andra betalkonton, t.ex. sådana som erbjuder mer begränsade betalningsfunktioner.
- (13) Eftersom ett betalkonto med grundläggande funktioner är ett sådant betalkonto som omfattas av detta direktiv, bör bestämmelserna om insyn och byte också tillämpas på sådana konton.
- (14) De definitioner som används i detta direktiv bör i största möjliga utsträckning anpassas efter dem som finns i andra unionslagstiftningsakter, särskilt de som ingår i direktiv 2007/64/EG och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012⁽¹⁾.
- (15) Det är mycket viktigt att konsumenter kan förstå avgifterna, så att de kan jämföra erbjudanden från olika betaltjänstleverantörer och fatta välgrundade beslut om vilket betalkonto som är lämpligast för deras behov. Det går inte att jämföra avgifter om betaltjänstleverantörerna använder olika terminologi för samma tjänster och lämnar informationen i olika format. En standardiserad terminologi, tillsammans med riktad avgiftsinformation som presenteras i ett enhetligt format och täcker de mest representativa tjänsterna som är knutna till betalkonton, kan hjälpa konsumenterna att förstå och jämföra avgifter.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (EUT L 94, 30.3.2012, s. 22).

- (16) Konsumenterna skulle ha störst nytta av information som är kortfattad, standardiserad och lätt att jämföra mellan olika betaltjänstleverantörer. De verktyg som konsumenterna erbjuds för att jämföra betalkontoerbjudanden skulle inte vara till någon nytta om det tar så lång tid att gå igenom långa listor över avgifter för olika erbjudanden att detta oomintetgör fördelen med att kunna välja det bästa erbjudandet. Dessa verktyg bör vara av många olika slag och konsumentundersökningar bör genomföras. I detta skede bör avgiftsterminologin endast vara standardiserad när det gäller de mest representativa begreppen och definitionerna inom medlemsstaterna för att undvika risken för alltför mycket information och underlätta ett snabbt genomförande.
- (17) Medlemsstaterna bör fastställa avgiftsterminologin och därvid ta hänsyn till de lokala marknadernas särskilda egenskaper. För att betraktas som representativa bör tjänsterna omfattas av avgifter hos minst ett kreditinstitut i en medlemsstat. När tjänsterna är gemensamma för en majoritet av medlemsstaterna bör även den terminologi som används för att definiera dessa tjänster standardiseras på unionsnivå för att möjliggöra bättre jämförelser av betalkontoerbjudanden i hela unionen. För att säkerställa en tillräcklig grad av överensstämmelse mellan de nationella förteckningarna bör Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA) inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 ⁽¹⁾ utfärda riktlinjer för att hjälpa medlemsstaterna att identifiera de tjänster som oftast används och som medför de högsta kostnaderna för konsumenterna på nationell nivå. Därför bör medlemsstaterna senast den 18 december 2014 för kommissionen och EBA ange vilka myndigheter de riktlinjerna bör riktas till.
- (18) När medlemsstaterna har upprättat en preliminär förteckning över de mest representativa tjänster som omfattas av en avgift på nationell nivå, tillsammans med begrepp och definitioner, bör EBA granska dem för att med hjälp av förslag till tekniska standarder för tillsyn fastställa vilka tjänster som är gemensamma för majoriteten av medlemsstaterna och föreslå begrepp och definitioner på unionsnivå för dessa på unionens institutioners samtliga officiella språk. EBA bör se till att det inte används mer än en term för varje tjänst på något av medlemsstaternas officiella språk som också är ett av unionens institutioners officiella språk. Detta innebär att olika medlemsstater, som har ett av unionens institutioners officiella språk gemensamt, kan använda olika termer för samma tjänst, och därmed beakta nationella variationer. Medlemsstaterna bör därefter införliva tillämpliga unionstermer i sina preliminära förteckningar och offentliggöra sina slutliga förteckningar baserade på detta.
- (19) För att hjälpa konsumenterna att enkelt jämföra betalkontoavgifter på hela den inre marknaden bör betaltjänstleverantörer ge konsumenterna ett dokument med avgiftsinformation som anger avgifterna för alla tjänster i förteckningen över de mest representativa betalkontotjänsterna på nationell nivå. I dokumentet med avgiftsinformation bör, när detta är tillämpligt, endast de standardiserade begrepp och definitioner som fastställts på unionsnivå användas. Detta skulle också bidra till att skapa rättvisa villkor mellan betaltjänstleverantörer som konkurrerar på marknaden för betalkonton. Dokumentet med avgiftsinformation bör inte omfatta några andra avgifter. Om en betaltjänstleverantör inte erbjuder en tjänst som ingår i förteckningen över de mest representativa betalkontotjänsterna bör detta anges exempelvis genom att tjänsten markeras med "erbjuds inte" eller "ej tillämplig". Medlemsstaterna bör kunna kräva att väsentliga indikatorer som t.ex. en heltäckande kostnadsindikator där den övergripande årliga kostnaden för betalkontot summeras för konsumenterna ska tillhandahållas tillsammans med dokumentet med avgiftsinformation. För att göra det lättare för konsumenterna att förstå vilka avgifter de måste betala för sitt betalkonto ska de ges tillgång till en tydlig, icke-teknisk och otvetydig ordlista som åtminstone innehåller förklaringar av de avgifter och tjänster som ingår i dokumentet med avgiftsinformation. Ordlistan bör bli ett användbart verktyg för att främja en bättre förståelse av vad avgifterna innebär, vilket i sin tur ger konsumenterna makt att öka sin rörlighet och bredda urvalet av betalkontoerbjudanden. Det bör också införas en skyldighet som kräver att betaltjänstleverantörer informerar konsumenterna avgiftsfritt och minst en gång om året om samtliga avgifter som har tagits ut för deras betalkonto, i tillämpliga fall inbegripet kontokreditsräntan och inlåningsräntan.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

Detta ska inte påverka tillämpningen av de bestämmelser om kontokrediter som framgår av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG⁽¹⁾. Efterhandsinformation bör lämnas i ett särskilt dokument benämnt *avgiftsredovisning*. Det bör ge en överblick över upplupen ränta och samtliga avgifter som har tagits ut i samband med användning av betalkontot så att konsumenten kan förstå vad de avser och bedöma behovet av att ändra konsumtionsmönster eller byta leverantör. Denna fördel skulle maximeras genom information i efterhand om avgifterna där de mest representativa tjänsterna presenteras i samma ordning som i förhandsinformationen om avgifterna.

- (20) För att tillgodose konsumenternas behov måste det ses till att informationen om avgifter för betalkonton är korrekt, tydlig och jämförbar. EBA bör därför, efter samråd med nationella myndigheter och efter det att en konsumentundersökning har utförts, utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa ett standardiserat presentationsformat för dokumentet med avgiftsinformation och avgiftsredovisningen och de gemensamma symbolerna, för att säkerställa att dessa är begripliga och jämförbara för konsumenterna. Alla dokument med avgiftsinformation och avgiftsredovisning bör upprättas i samma format och med samma disposition i varje medlemsstat, så att konsumenterna kan jämföra de båda dokumenten och så att informationen blir så begriplig och användbar som möjligt. Dokumentet med avgiftsinformation och avgiftsredovisning bör vara lätta att särskilja från andra meddelanden. När de formaten utarbetas bör EBA också beakta att medlemsstaterna kan välja att tillhandahålla dokumentet med avgiftsinformation och avgiftsredovisningen tillsammans med sådan information som krävs enligt andra unionslagstiftningsakter eller nationella lagstiftningsakter om betalkonton och tillhörande tjänster.
- (21) För att se till att gällande unionsterminologi används konsekvent i hela unionen bör medlemsstaterna införa en skyldighet för betaltjänstleverantörer att i sin kommunikation med konsumenterna, däribland i dokumentet med avgiftsinformation och i avgiftsredovisningen, använda den gällande unionsterminologin tillsammans med den övriga nationella standardiserade terminologi som fastställs i den slutliga förteckningen. Betaltjänstleverantörer bör få använda namn på varumärken i avtalsinformation, kommersiell information och marknadsföringsinformation till konsumenter, förutsatt att de tydligt anger det motsvarande standardiserade begrepp som är tillämpligt. Om de väljer att använda namn på varumärken i dokumentet med avgiftsinformation eller i avgiftsredovisningen bör detta ske utöver användningen av de standardiserade termerna vilka fungerar som en sekundär beteckning, genom att t.ex. vara skrivet inom parentes eller med mindre bokstäver.
- (22) Jämförelsewebbplatser som är fristående är ett effektivt verktyg för konsumenterna när det gäller att bedöma olika betalkontoerbjudandens fördelar på ett enda ställe. Sådana webbplatser kan erbjuda en bra avvägning mellan behovet av tydlig och kortfattad information och behovet av att den är fullständig och uttömmande genom att ge användarna möjlighet att få mer detaljerad information när detta är av intresse för dem. För att ge en representativ översikt bör de syfta till att omfatta så många olika sorters erbjudanden som möjligt, samtidigt som de också täcker en betydande del av marknaden. De kan också minska sökningskostnaderna, eftersom konsumenterna inte behöver samla in information separat från de olika betaltjänstleverantörerna. Det är mycket viktigt att den information som lämnas på dessa webbplatser är tillförlitlig, objektiv och transparent samt att konsumenterna informeras om att dessa webbplatser finns tillgängliga. Medlemsstaterna bör i detta avseende informera allmänheten om dessa webbplatser.
- (23) För att få opartisk information om avgifter och räntesatser som tillämpas gällande betalkonton bör konsumenterna kunna gå in på för allmänheten tillgängliga jämförelsewebbplatser vars verksamhet är fristående från betaltjänstleverantörer, vilket betyder att ingen betaltjänstleverantör får gynnas på andras bekostnad i sökresultaten. Därför bör medlemsstaterna se till att konsumenterna har fri tillgång till minst en sådan webbplats inom deras respektive territorier. Dessa webbplatser får drivas av de behöriga myndigheterna eller för deras räkning, av andra offentliga myndigheter och/eller av privata aktörer. Behovet av en funktion för jämförelse av avgifter knutna till betalkonton kan också tillgodoses genom befintliga webbplatser där en omfattande uppsättning finansiella eller icke-finansiella produkter jämförs. Sådana webbplatser bör fungera i enlighet med specificerade kvalitetskriterier inbegripet kravet att de bör tillhandahålla uppgifter om deras ägare och korrekt och aktuell information, ange tidpunkten för den senaste uppdateringen, ange tydliga och objektiva kriterier som jämförelserna ska grundas på samt omfatta ett brett

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG (EUT L 133, 22.5.2008, s. 66).

urval av betalkonton som täcker en betydande del av marknaden. Medlemsstaterna bör kunna bestämma hur ofta den information som konsumenterna ges på jämförelsewebbplatser ska revideras och uppdateras, med beaktande av hur ofta betaltjänstleverantörer vanligtvis uppdaterar sin avgiftsinformation. Medlemsstaterna bör också fastställa vad som utgör ett brett urval av betalkonton som täcker en betydande del av marknaden genom att bedöma t.ex. hur många betaltjänstleverantörer det finns och därmed huruvida en enkel majoritet eller mindre skulle vara tillräckligt och/eller marknadsandel och/eller geografisk belägenhet. På en jämförelsewebbplats bör avgifterna för tjänster som ingår i förteckningen över de mest representativa betalkontotjänsterna jämföras, med användande av integrerad unionsterminologi.

Det är lämpligt att medlemsstaterna bör kunna kräva att sådana webbplatser innehåller jämförelser av annan information, t.ex. information om bestämningsfaktorer för nivån på de tjänster betaltjänstleverantörer tillhandahåller, så som antalet filialer eller uttagsautomater och deras belägenhet. Om det bara finns en webbplats i en medlemsstat och den webbplatsen slutar att fungera eller inte längre uppfyller kvalitetskriterierna bör medlemsstaten se till att konsumenterna inom rimlig tid får tillgång till en annan jämförelsewebbplats på nationell nivå.

- (24) Betaltjänstleverantörer brukar erbjuda ett betalkonto inom ramen för ett paket med andra produkter eller tjänster än de som är knutna till ett betalkonto, så som försäkringsprodukter eller finansiell rådgivning. Det kan vara ett sätt för betaltjänstleverantörerna att diversifiera sitt utbud och konkurrera med varandra och kan i slutändan främja konsumenterna. Kommissionens undersökning av kopplingsförbehåll i den finansiella sektorn från 2009, samt åtföljande samråd och klagomål från konsumenter, har visat att betaltjänstleverantörer kan erbjuda betalkonton i paket med produkter som konsumenterna inte har efterfrågat som inte är nödvändiga för betalkonton, såsom hemförsäkring. Det har också konstaterats att de förfarandena kan minska insynen i och jämförbarheten hos priserna, begränsa konsumenternas köpalternativ och hämma deras rörlighet. Därför bör medlemsstaterna se till att konsumenterna, när betaltjänstleverantörer erbjuder betalkonton i paket, får information om huruvida det är möjligt att köpa betalkontot separat och att de i så fall tillhandahålls separat information om de gällande kostnader och avgifter som är knutna till var och en av de övriga produkter eller tjänster som kan köpas separat.
- (25) Processen för byte av betalkonton bör harmoniseras i hela unionen. Befintliga åtgärder på nationell nivå är extremt varierade för närvarande och ger inga garantier för att nivån av konsumentskydd är tillräcklig i alla medlemsstater. Införandet av lagstiftningsåtgärder i varje medlemsstat för fastställande av de viktigaste principer betaltjänstleverantörer som tillhandahåller en sådan tjänst måste följa skulle förbättra den inre marknads funktion för både konsumenter och betaltjänstleverantörer. Å ena sidan skulle det garantera lika villkor för konsumenter som kanske är intresserade av att öppna ett betalkonto i en annan medlemsstat, eftersom det skulle säkerställa att en motsvarande nivå av skydd erbjuds. Å andra sidan skulle det minska skillnaderna mellan de lagstiftningsåtgärder som redan har införts på nationell nivå och skulle därför begränsa den administrativa bördan för betaltjänstleverantörer som avser att erbjuda sina tjänster på gränsöverskridande basis. Som följd skulle åtgärderna för byte underlätta tillhandahållandet av tjänster med anknytning till betalkonton inom den inre marknaden.
- (26) Byte bör inte inbegripa något avtalsbyte från den överförande betaltjänstleverantören till den mottagande betaltjänstleverantören.
- (27) Konsumenterna kommer att ha ett incitament att byta betalkonto endast om processen inte är alltför administrativt och finansiellt betungande. Därför bör betaltjänstleverantörer erbjuda konsumenterna ett tydligt, snabbt och säkert förfarande för byte av betalkonto, inbegripet betalkonton med grundläggande funktioner. Ett sådant förfarande bör garanteras när konsumenter vill byta från en betaltjänstleverantör till en annan och också när konsumenter vill byta mellan olika betalkonton hos samma betaltjänstleverantör. Detta skulle göra att konsumenterna kan dra nytta av de mest fördelaktiga erbjudandena på marknaden och lätt byta från sitt befintliga betalkonto till andra, som eventuellt passar bättre, oavsett om detta sker hos samma betaltjänstleverantör eller mellan olika betaltjänstleverantörer. Om betaltjänstleverantörer tar ut avgifter i samband med bytestjänsten bör dessa vara rimliga samt anpassade efter betaltjänstleverantörens faktiska kostnader.

- (28) Medlemsstaterna bör, när det gäller byten där båda betaltjänstleverantörerna är etablerade på deras territorium, kunna fastställa eller bibehålla arrangemang som avviker från dem som fastställs i detta direktiv om detta klart och tydligt ligger i konsumentens intresse.
- (29) Bytesprocessen bör vara så okomplicerad som möjligt för konsumenten. Därför bör medlemsstaterna se till att det är den mottagande betaltjänstleverantören som har ansvar för att inleda och förvalta processen för konsumentens räkning. Medlemsstaterna bör kunna använda ytterligare medel, t.ex. en teknisk lösning, när bytestjänsten fastställs. Sådana ytterligare medel får överskrida kraven i detta direktiv, t.ex. får bytestjänsten tillhandahållas inom en kortare tidsram eller betaltjänstleverantörer kan bli tvungna att på konsumentens begäran säkerställa en automatisk eller manuell översändning av betalningar som mottagits på det tidigare betalkontot till det nya betalkontot under en fastställd begränsad period från och med erhållandet av tillståndet att byta. Sådana ytterligare medel får också användas av betaltjänstleverantörer på frivillig grund även om det inte krävs av någon medlemsstat.
- (30) Konsumenterna bör kunna be den mottagande betaltjänstleverantören att genomföra bytet för alla eller delar av inkommande betalningar, stående överföringar och autogireringsmedgivanden, helst vid ett enda möte med den mottagande betaltjänstleverantören. Därför bör konsumenterna kunna underteckna ett tillstånd där de samtycker till vart och ett av de ovannämnda uppdragen. Medlemsstaterna kan kräva att konsumentens tillstånd avges skriftligt, men kan också välja att godta likvärdiga medel när detta är lämpligt, t.ex. när ett automatiskt system för byte har införts. Innan konsumenten ger sitt tillstånd bör denne informeras om alla steg i det förfarande som krävs för att genomföra bytet. Tillståndet kan t.ex. inbegripa alla uppdrag som utgör en del av bytestjänsten och göra det möjligt för konsumenten att välja bara några av dessa uppdrag.
- (31) Den överförande betaltjänstleverantören måste samarbeta för att bytet ska kunna genomföras. Den överförande betaltjänstleverantören bör ge den mottagande betaltjänstleverantören all information som är nödvändig för att lägga in betalningarna i det andra betalkontot. Informationen bör dock inte överskrida vad som krävs för att genomföra bytet.
- (32) För att underlätta öppnandet av gränsöverskridande konton bör konsumenterna kunna begära att den nya betaltjänstleverantören för det nya betalkontot upprättat alla eller delar av stående överföringar, godkänner autogireringar från och med den dag som konsumenten har angivit samt ger konsumenten information med närmare uppgifter om det nya betalkontot, helst vid ett enda möte med den nya betaltjänstleverantören.
- (33) Konsumenterna bör inte bli föremål för ekonomiska förluster, inbegripet avgifter och ränta, orsakade av misstag som begåtts av någon av de betaltjänstleverantörer som är inblandade i bytet. Framför allt ska konsumenterna inte behöva bära någon ekonomisk förlust som härstammar från betalningen av extraavgifter, ränta eller andra avgifter, böter, straffavgifter eller någon annan typ av finansiell skada orsakad av försening i utförandet av betalningen.
- (34) Medlemsstaterna bör garantera att konsumenter som har för avsikt att öppna ett betalkonto inte diskrimineras på grund av sin nationalitet eller bosättningsort. Samtidigt som det är viktigt att kreditinstitut förvissar sig om att deras kunder inte utnyttjar det finansiella systemet för olagliga ändamål som bedrägeri, penningtvätt eller finansiering av terrorism, bör de inte införa hinder för konsumenter som vill ta del av fördelarna med den inre marknaden genom att öppna och använda betalkonton på gränsöverskridande basis. Därför bör inte bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG ⁽¹⁾ användas som en förevändning för att avvisa kunder som är kommersiellt mindre attraktiva.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism (EUT L 309, 25.11.2005, s. 15).

- (35) Konsumenter som är lagligen bosatta i unionen bör inte diskrimineras på grund av sin nationalitet eller bosättningsort eller av något annat av de skäl som anges i artikel 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*), när de ansöker om eller använder ett betalkonto i unionen. Medlemsstaterna bör dessutom säkerställa tillgång till betalkonton med grundläggande funktioner, oavsett konsumentens ekonomiska omständigheter, så som deras anställning, inkomstnivå, kredithistoria eller personliga konkurs.
- (36) Konsumenter som är lagligen bosatta i unionen, och som inte har ett betalkonto i en viss medlemsstat, bör ha rätt att öppna och nyttja ett betalkonto med grundläggande funktioner i den medlemsstaten. Begreppet "lagligen bosatt i unionen" bör omfatta såväl unionsmedborgare som tredjelandsmedborgare som redan har vissa rättigheter genom olika unionsakter, t.ex. rådets förordning (EEG) nr 1408/71 ⁽¹⁾, rådets direktiv 2003/109/EG ⁽²⁾, rådets förordning (EG) nr 859/2003 ⁽³⁾ samt Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG ⁽⁴⁾. Det bör även omfatta personer som söker asyl inom ramen för Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 angående flyktingars rättsliga ställning och protokollet av den 31 januari 1967 och andra relevanta internationella fördrag. Dessutom bör medlemsstaterna kunna låta begreppet "lagligen bosatt i unionen" omfatta även andra tredjelandsmedborgare inom det egna territoriet.
- (37) Medlemsstaterna bör, med full respekt för de grundläggande friheter som garanteras genom fördragen, kunna kräva att konsumenter som vill öppna ett betalkonto med grundläggande funktioner på deras territorium visar att de har ett genuint intresse av att göra detta. Utan att det påverkar tillämpningen av de krav som antagits i enlighet med direktiv 2005/60/EG för att förhindra penningtvätt, bör fysisk närvaro i kreditinstitutens lokaler inte krävas för att ett sådant genuint intresse ska ha visats.
- (38) Medlemsstaterna bör se till att antalet kreditinstitut som erbjuder betalkonton med grundläggande funktioner är tillräckligt högt för att säkerställa att alla konsumenter kan omfattas, för att undvika all slags diskriminering av dem och för att undvika snedvridning av konkurrensen. Vid fastställandet av det antal kreditinstitut som är tillräckligt högt bör de faktorer som ska tas i beaktande omfatta täckningen för nätverket av kreditinstitut, storleken på medlemsstatens territorium, spridningen av konsumenter över territoriet, kreditinstitutens marknadsandelar och huruvida betalkonton med grundläggande funktioner endast utgör en liten del av de betalkonton som tillhandahålls av ett kreditinstitut. Betalkonton med grundläggande funktioner bör i princip erbjudas av så många kreditinstitut som möjligt, i syfte att garantera att konsumenterna kan öppna sådana konton i ett kreditinstituts lokaler som ligger inom nära räckhåll från deras bostad, att konsumenter inte på något sätt diskrimineras när de använder sådana konton samt att de kan använda dem på ett effektivt sätt. Medlemsstaterna bör framför allt se till att det inte förekommer någon synlig diskriminering genom t.ex. ett kort som ser annorlunda ut eller genom ett annorlunda konto- eller kortnummer. Det bör dock vara möjligt för en medlemsstat att förutse att betalkonton med grundläggande funktioner erbjuds av ett lägre antal kreditinstitut men detta bör motiveras på grundval av att dessa kreditinstitut t.ex. är representerade med så stor spridning över denna medlemsstats territorium att de kan betjäna samtliga konsumenter utan att dessa tvingas resa alltför långt från sina hem för att nå dem. Dessutom bör konsumenter som använder betalkonton med grundläggande funktioner inte stigmatiseras på något sätt, och det målet kan lättare nås om ett högre antal kreditinstitut utses.
- (39) Medlemsstaterna bör kunna införa mekanismer för att konsumenter utan fast adress, asylsökande och konsumenter som inte beviljas uppehållstillstånd men vilkas avvisning av juridiska eller faktiska skäl inte är möjlig ska få hjälp att till fullo dra nytta av detta direktiv.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen (EGT L 149, 5.7.1971, s. 2).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning (EUT L 16, 23.1.2004, s. 44).

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 859/2003 av den 14 maj 2003 om utvidgning av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1408/71 och förordning (EEG) nr 574/72 till att gälla de medborgare i tredje land som enbart på grund av sitt medborgarskap inte omfattas av dessa bestämmelser (EUT L 124, 20.5.2003, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG (EUT L 158, 30.4.2004, s. 77).

- (40) Medlemsstaterna bör, om de tillåter kreditinstitut att på konsumentens begäran tillhandahålla en kontokredit kopplad till ett betalkonto med grundläggande funktioner, kunna fastställa ett högsta belopp och en längsta varaktighet för alla sådana kontokrediter. Medlemsstaterna bör också se till att konsumenterna informeras om alla sådana avgifter på ett öppet sätt. Slutligen bör kreditinstituten följa direktiv 2008/48/EG när de erbjuder kontokredit i samband med ett betalkonto med grundläggande funktioner.
- (41) För att användare av betalkonton med grundläggande funktioner ska få lämplig service bör medlemsstaterna kräva att kreditinstitut ser till att den berörda personalen har lämplig utbildning och att eventuella intressekonflikter inte påverkar kunderna negativt.
- (42) Medlemsstaterna bör ha rätt att tillåta att kreditinstitut vägrar att öppna ett betalkonto med grundläggande funktioner för konsumenter som redan har ett aktivt och minst likvärdigt betalkonto i samma medlemsstat. För att kontrollera om en konsument redan har ett betalkonto eller ej bör kreditinstitut kunna förlita sig på en försäkran på heder och samvete från konsumenten.
- (43) Medlemsstaterna bör se till att kreditinstituten behandlar ansökningar om ett betalkonto med grundläggande funktioner inom de tidsfrister som fastställs i detta direktiv, och att kreditinstituten vid avslag informerar konsumenten om de särskilda skälen till att ansökan har avslagits, såvida inte detta skulle skada nationell säkerhet, allmän ordning eller direktiv 2005/60/EG.
- (44) Konsumenterna bör garanteras tillgång till en rad grundläggande betaltjänster. Bland de tjänster som är knutna till ett betalkonto med grundläggande funktioner bör det ingå en möjlighet att placera medel och ta ut kontanter. Konsumenterna bör kunna göra viktiga betalningstransaktioner som att ta emot lön eller förmåner, betala räkningar eller skatt och köpa varor eller tjänster, även genom autogirering, betalningar och debetkort. Dessa tjänster bör göra det möjligt att köpa varor och tjänster online och bör ge konsumenterna möjlighet att lägga upp betalningsuppdrag via kreditinstitutets tjänster online, om sådana finns. Ett betalkonto med grundläggande funktioner bör dock inte vara begränsat till användning online, eftersom detta skulle innebära ett hinder för konsumenter som saknar tillgång till internet. Medlemsstaterna bör se till att det för tjänster i samband med öppnande, användande och avslutande av ett betalkonto, liksom placering av medel och uttag av kontanter samt utförande av betalningstransaktioner med debetkort, med undantag för kreditkort, inte finns några gränser för antalet operationer som kommer att göras tillgängliga för konsumenten inom ramen för de särskilda prissättningsreglerna i detta direktiv. När det gäller genomförandet av betalningar och autogireringar, samt transaktioner som görs genom ett kreditkort som är kopplat till det betalkontot med grundläggande funktioner, bör medlemsstaterna ha möjlighet att fastställa ett minsta antal operationer som konsumenten kommer att tillhandahållas inom ramen för de särskilda prissättningsreglerna i detta direktiv, förutsatt att de tjänster som operationerna hänger samman med är för konsumentens personliga bruk. När medlemsstaterna fastställer vad som ska betraktas som personligt bruk bör de ta hänsyn till befintligt konsumentbeteende och gängse kommersiell praxis. De avgifter som tas ut för operationer utöver det minsta antalet operationer bör aldrig vara högre än kreditinstitutets gängse prissättning.
- (45) Vid identifieringen av de tjänster som ska erbjudas tillsammans med ett betalkonto med grundläggande funktioner samt det minsta antal operationer som ska ingå, bör nationella särdrag beaktas. Framför allt får vissa tjänster anses väsentliga för att säkerställa att ett betalkonto utnyttjas i full utsträckning i en viss medlemsstat, på grund den utbredda användningen av dessa tjänster på nationell nivå. Det är till exempel fortfarande mycket vanligt att konsumenterna använder checkar i vissa medlemsstater, medan det betalningssättet används mycket sällan i andra medlemsstater. Detta direktiv bör därför låta medlemsstaterna fastställa vilka tilläggstjänster som anses väsentliga på nationell nivå och bör tillhandahållas tillsammans med ett betalkonto med grundläggande funktioner i den berörda medlemsstaten. Medlemsstaterna bör också se till att de avgifter som tas ut av kreditinstitut för sådana tilläggstjänster i samband med ett betalkonto med grundläggande funktioner är rimliga.

- (46) För att se till att så många konsumenter som möjligt har tillgång till betalkonton med grundläggande funktioner bör dessa konton erbjudas kostnadsfritt eller till en rimlig avgift. För att uppmuntra utsatta konsumenter utan bankkonto att delta på bankmarknaden för privatpersoner bör medlemsstaterna kunna föreskriva att dessa konsumenter ska erbjudas betalkonton med grundläggande funktioner till särskilt förmånliga villkor, t.ex. avgiftsfritt. Det bör stå medlemsstaterna fritt att ange vilken mekanism som ska användas för att identifiera konsumenter som kan gynnas av betalkonton med grundläggande funktioner till förmånligare villkor, förutsatt att mekanismen säkerställer att utsatta konsumenter kan få tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner. Under alla omständigheter bör en sådan strategi aldrig påverka rätten för alla konsumenter, inbegripet icke-utsatta sådana, att få tillgång till betalkonton med grundläggande funktioner åtminstone mot en rimlig avgift. Om konsumenten bryter mot något av villkoren i avtalet bör alla extraavgifter för detta vara rimliga. Medlemsstaterna bör fastställa vad en rimlig avgift är med hänsyn till nationella förhållanden.
- (47) Kreditinstitut bör endast under särskilda omständigheter vägra att öppna eller häva ett avtal om betalkonto med grundläggande funktioner, t.ex. bristande efterlevnad av lagstiftning om penningtvätt och finansiering av terrorism eller om förebyggande och utredning av brott. Även i dessa fall är ett avslag endast motiverat om konsumenten inte uppfyller den lagstiftningen och inte för att förfarandet för att kontrollera att lagstiftningen följs är alltför betungande eller dyrt. Det kan dock finnas fall då en konsument missbrukar sin rätt att öppna och använda ett betalkonto med grundläggande funktioner. En medlemsstat bör exempelvis kunna tillåta att kreditinstitut vidtar åtgärder mot en konsument som har begått ett brott, såsom omfattande bedrägeri mot ett kreditinstitut, i syfte att undvika att sådana händelser inträffar igen. Sådana åtgärder får omfatta t.ex. begränsning av tillgången för den konsumenten till ett betalkonto med grundläggande funktioner under en viss tidsperiod. Därutöver kan det förekomma fall där ett tidigare avslag på ansökan om betalkonto kan vara nödvändigt för att identifiera konsumenter som kan gynnas av ett betalkonto med grundläggande funktioner på förmånligare villkor. I ett sådant fall bör kreditinstitutet informera konsumenten om att han eller hon kan utnyttja en särskild mekanism ifall denne får avslag på en ansökan om ett betalkonto för vilken en avgift tas ut i enlighet med detta direktiv för att få tillgång till ett avgiftsfritt betalkonto med grundläggande funktioner. Fall av båda dessa slag bör emellertid vara begränsade, tydligt angivna och baserade på exakt fastställda bestämmelser i nationell rätt. Medlemsstaterna bör, när de identifierar ytterligare fall där kreditinstitut kan vägra att erbjuda betalkonton till konsumenter, även bland annat kunna inkludera skäl som avser allmän ordning eller säkerhet.
- (48) Medlemsstaterna och kreditinstitutet bör ge konsumenterna tydlig och begriplig information om rätten till att öppna och använda ett betalkonto med grundläggande funktioner. Medlemsstaterna bör se till att kommunikationsåtgärderna är välriktade och framför allt att de når ut till utsatta och rörliga konsumenter och konsumenter utan bankkonto. Kreditinstitutet bör aktivt ge konsumenterna tillgång till lättillgänglig information och lämplig hjälp rörande de särskilda funktioner som är knutna till det betalkonto med grundläggande funktioner som erbjuds, åtföljande avgifter och nyttjandevillkoren för det, samt vilka steg konsumenten bör ta för att utöva sin rätt att öppna ett betalkonto med grundläggande funktioner. Konsumenterna bör särskilt informeras om att det inte är obligatoriskt att köpa tilläggstjänster för att få tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner.
- (49) Medlemsstaterna bör främja stöd till utbildning av de mest utsatta konsumenterna genom att ge dem vägledning och hjälp till en ansvarsfull förvaltning av deras ekonomi. Information bör även ges om den vägledning som konsumentorganisationer och nationella myndigheter kan ge konsumenter. Dessutom bör medlemsstaterna främja initiativ hos kreditinstitutet som syftar till att kombinera tillhandahållandet av betalkonton med grundläggande funktioner med en oberoende finansiell utbildning.
- (50) För att underlätta för betaltjänstleverantörer att tillhandahålla sina tjänster över nationsgränser bör med hänsyn till samarbete, informationsutbyte och tvistlösning mellan behöriga myndigheter de behöriga myndigheter som svarar för verkställandet av detta direktiv vara de myndigheter som agerar under överinseende av EBA enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 eller andra nationella myndigheter under förutsättning att de samarbetar med de myndigheter som agerar under överinseende av EBA vid utförandet av sina uppgifter enligt detta direktiv.

- (51) Medlemsstaterna bör utse behöriga myndigheter med befogenhet att se till att detta direktiv verkställs och säkerställa att de har utredningsbefogenheter och befogenheter för kontroll av efterlevnad samt tillräckliga resurser så att de kan fullgöra sitt uppdrag. Behöriga myndigheter skulle, när det gäller vissa aspekter av detta direktiv, kunna agera genom ansökan till domstolar som är behöriga att fatta ett rättsligt beslut, inbegripet, när så är lämpligt, genom överklagande. Detta skulle kunna möjliggöra för medlemsstaterna att, särskilt om detta direktivs bestämmelser införlivas med civilrätten, överlåta verkställandet av de bestämmelserna på relevanta organ och domstolarna. Medlemsstaterna bör kunna utnämna olika behöriga myndigheter för att verkställa de många olika skyldigheter som fastställs i detta direktiv. Till exempel skulle medlemsstaterna för vissa bestämmelser kunna utse behöriga myndigheter med ansvar för kontrollen av efterlevnad av konsumentskyddsbestämmelser och för andra besluta att utse tillsynsmyndigheter. Möjligheten att utse olika behöriga myndigheter bör inte påverka kraven på löpande tillsyn och samarbete mellan de behöriga myndigheterna, enligt detta direktiv.
- (52) Konsumenterna bör ha tillgång till ändamålsenliga och effektiva förfaranden för alternativ tvistlösning för tvister som kan uppstå till följd av de rättigheter och skyldigheter som införs genom detta direktiv. Denna tillgång säkerställs redan genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU ⁽¹⁾ i fråga om berörda avtalstvister. Konsumenterna bör emellertid också ha tillgång till förfaranden för alternativ tvistlösning för tvister som uppstår innan ett avtal ingås i fråga om de rättigheter och skyldigheter som införs genom det här direktivet, t.ex. när de vägras tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner. I det här direktivet föreskrivs därför att konsumenterna bör ha tillgång till förfaranden för alternativ tvistlösning för tvister i fråga om rättigheter och skyldigheter som införs genom det här direktivet, utan att åtskillnad görs mellan avtalstvister och tvister som uppstår innan ett avtal ingås. Sådana förfaranden för alternativ tvistlösning och de enheter som erbjuder dessa bör uppfylla de kvalitetskrav som fastställs genom direktiv 2013/11/EU. För att det här direktivet ska kunna följas krävs behandling av konsumenternas personuppgifter. Denna behandling regleras av Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG ⁽²⁾. Det här direktivet bör alltså följa de bestämmelser som fastställs i direktiv 95/46/EG.
- (53) Medlemsstaterna bör en gång vartannat år och för första gången inom fyra år från och med ikraftträdandet av detta direktiv samla in tillförlitlig årlig statistik över hur de åtgärder som införs genom detta direktiv fungerar. De bör använda alla relevanta informationskällor och överlämna den informationen till kommissionen. Kommissionen bör lämna en rapport på grundval av den information som mottagits från medlemsstaterna, första gången efter fyra år från ikraftträdandet av detta direktiv och därefter vartannat år.
- (54) En översyn av detta direktiv bör göras fem år efter dess ikraftträdande för att ta hänsyn till utvecklingen på marknaden, t.ex. utveckling av nya typer av betalkonton och betaltjänster, och till utvecklingen inom andra områden av unionsrätten och medlemsstaternas erfarenheter. Rapporten som grundas på översynen bör innehålla en förteckning över de överträdelseförfaranden som kommissionen har inlett gällande detta direktiv. Den bör också innehålla en bedömning av de genomsnittliga avgiftsnivåerna i medlemsstaterna för betalkonton som omfattas av detta direktiv, huruvida de införda åtgärderna har förbättrat konsumenternas förståelse av avgifter för betalkonton, jämförbarhet hos betalkonton och hur lätt det är att byta betalkonton samt antalet kontoinnehavare som har bytt betalkonto efter införlivandet av detta direktiv.

Den bör också innehålla en analys av antalet leverantörer som erbjuder betalkonton med grundläggande funktioner och antalet sådana konton som har öppnats, däribland av konsumenter som tidigare inte hade något bankkonto, exempel på bästa praxis i medlemsstaterna när det gäller att minska antalet konsumenter som inte får tillgång till betaltjänster samt de genomsnittliga årsavgifter som tas ut för betalkonton med grundläggande funktioner. Den bör också innehålla en bedömning av kostnader och fördelar med unionsomfattande portabilitet för betalkonton och möjligheten att skapa ramar för att säkerställa automatisk omdirigering av betalningar från ett betalkonto till ett annat inom samma medlemsstat i kombination med automatiska meddelanden till betalningsmottagare eller betalare när deras överföringar omdirigeras och av en utvidgning av bytestjänsterna till fall där de mottagande och

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU av den 21 maj 2013 om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG (direktivet om alternativ tvistlösning) (EUT L 165, 18.6.2013, s. 63).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

överförande betaltjänstleverantörerna är etablerade i olika medlemsstater. Den bör också innehålla en bedömning av befintliga åtgärders effektivitet och behovet av ytterligare åtgärder för att öka den ekonomiska integrationen och för att bistå utsatta samhällsmedlemmar i samband med överskuldssättning. Vid översynen bör det också göras en bedömning av huruvida bestämmelserna om den information som ska lämnas av betaltjänstleverantörerna när de erbjuder produktpaket är tillräcklig eller om det krävs ytterligare åtgärder. Den bör också innehålla en bedömning av behovet av ytterligare åtgärder när det gäller jämförelsewebbplatser och behovet av ackreditering av jämförelsewebbplatser. Kommissionen bör överlämna den rapporten till Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljt av lagstiftningsförslag.

- (55) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i stadgan i enlighet med artikel 6.1 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget).
- (56) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att förbättra insyn i och jämförbarhet hos avgifter som avser betalkonton, byte av betalkonto och tillgång till betalkonton med grundläggande funktioner, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, utan snarare, på grund av behovet av att övervinna marknadsfragmentering och säkerställa rättvisa villkor i unionen, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (57) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument av den 28 september 2011 ⁽¹⁾ har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- (58) Europeiska datatillsynsmannen har hörts.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE, TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs bestämmelser om insyn i och jämförbarhet hos de avgifter som tas ut av konsumenterna för betalkonton som de innehar i unionen, regler för byte av betalkonto inom en medlemsstat och regler för att förenkla öppnande av betalkonton över nationsgränserna för konsumenterna.
2. I detta direktiv fastställs också en ram för de regler och villkor som medlemsstaterna ska använda för att garantera konsumenternas rätt att öppna och använda betalkonton med grundläggande funktioner i unionen.
3. Kapitel II och III gäller betaltjänstleverantörer.
4. Kapitel IV gäller kreditinstitut.

Medlemsstaterna får besluta att kapitel IV ska tillämpas på andra betaltjänstleverantörer än kreditinstitut.

⁽¹⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

5. Medlemsstaterna får besluta att de enheter som avses i artikel 2.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁽¹⁾ inte ska omfattas av tillämpningen av hela eller delar av detta direktiv.

6. Detta direktiv tillämpas på betalkonton där konsumenter åtminstone ska kunna

a) placera medel på ett betalkonto,

b) ta ut kontanter från ett betalkonto,

c) utföra och ta emot betalningstransaktioner, inklusive betalningar till och från tredje part.

Medlemsstaterna får besluta att tillämpningen av hela eller delar av detta direktiv ska omfatta andra betalkonton än de som avses i första stycket.

7. Öppnande och nyttjande av ett betalkonto med grundläggande funktioner enligt detta direktiv ska ske i överensstämmelse med direktiv 2005/60/EG.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

1. *konsument*: en fysisk person som handlar för ändamål som faller utanför hans eller hennes näringsverksamhet, affärsverksamhet, hantverk eller yrke,
2. *lagligen bosatt i unionen*: en fysisk person som har rätt att vistas i en medlemsstat i enlighet med unionsrätten eller nationell rätt, inbegripet personer utan fast adress och personer som söker asyl inom ramen för Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 angående flyktingars rättsliga ställning, protokollet till denna av den 31 januari 1967 och andra relevanta internationella fördrag,
3. *betalkonto*: ett konto i en eller flera konsumenters namn och som används för att utföra betalningstransaktioner,
4. *betaltjänst*: en betaltjänst enligt definitionen i artikel 4.3 i direktiv 2007/64/EG,
5. *betalningstransaktion*: en åtgärd som initieras av betalaren eller betalningsmottagaren vid överföring av medel mellan betalkonton i unionen, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren,
6. *tjänster som är knutna till betalkontot*: alla tjänster med anknytning till öppnandet, användandet och avslutandet av ett betalkonto, däribland betaltjänster och betalningstransaktioner som omfattas av artikel 3 g i direktiv 2007/64/EG samt kontokrediter och överskridande,
7. *betaltjänstleverantör*: en betaltjänstleverantör enligt definitionen i artikel 4.9 i direktiv 2007/64/EG,

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

8. *kreditinstitut*: ett kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ⁽¹⁾,
9. *betalningsinstrument*: ett betalningsinstrument enligt definitionen i artikel 4.23 i direktiv 2007/64/EG,
10. *överförande betaltjänstleverantör*: den betaltjänstleverantör från vilken den information som krävs för att utföra bytet överförs,
11. *mottagande betaltjänstleverantör*: den betaltjänstleverantör till vilken den information som krävs för att utföra bytet överförs,
12. *betalningsorder*: varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras,
13. *betalare*: en fysisk eller juridisk person som är innehavare av ett betalkonto och som godkänner ett betalningsuppdrag från detta betalkonto eller, om det inte finns något sådant betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder till en betalningsmottagares betalkonto,
14. *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion,
15. *avgifter*: alla eventuella avgifter och sanktionsavgifter som konsumenten ska betala till betaltjänstleverantören för, eller med avseende på, tjänster som är knutna till ett betalkonto,
16. *inlåningsränta*: räntesats till vilken ränta betalas till kunden avseende ineståndemedel på ett betalkonto,
17. *varaktigt medium*: varje medel som gör det möjligt för konsumenten att bevara information, som riktas till den konsumenten personligen, på ett sätt som är tillgängligt för användning i framtiden under en tidsperiod som är lämplig med hänsyn till vad som är avsikten med informationen och som tillåter oförändrad återgivning av den bevarade informationen,
18. *byte eller bytestjänst*: överföring på en konsuments begäran från en betaltjänstleverantör till en annan antingen av information om alla eller vissa stående överföringar, återkommande autogireringar och återkommande inbetalningar som utförs för ett betalkonto, eller ett positivt betalsaldo från ett betalkonto till ett annat, eller både och, med eller utan avslutande av det tidigare betalkontot,
19. *autogirering*: en nationell eller gränsöverskridande betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren med betalarens medgivande,
20. *betalning*: en nationell eller gränsöverskridande betaltjänst för kreditering av en betalningsmottagares betalkonto genom en betalningstransaktion eller en rad betalningstransaktioner från en betalares betalkonto och som utförs av den betaltjänstleverantör hos vilken betalarens betalkonto finns, på grundval av en instruktion som lämnats av betalaren,

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

21. *stående överföring*: en instruktion som betalaren lämnat till den betaltjänstleverantör hos vilken betalarens betalkonto finns i syfte att utföra regelbundna betalningar eller betalningar vid förutbestämda tidpunkter,
22. *medel*: sedlar och mynt, kontotillgodohavanden samt elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG ⁽¹⁾,
23. *ramavtal*: ett betaltjänstavtal som reglerar det kommande genomförandet av enskilda och successiva betalningstransaktioner och som kan innehålla skyldigheter och villkor för att öppna ett betalkonto,
24. *bankdag*: en dag då den berörda betaltjänstleverantören har öppet för verksamhet i den utsträckning som krävs för att genomföra en betalningstransaktion,
25. *kontokredit*: ett uttryckligt kreditavtal varigenom en betaltjänstleverantör ger en konsument tillgång till medel som överskrider det aktuella saldot på konsumentens betalkonto,
26. *överskridande*: en underförstått accepterad kontokredit varigenom en betaltjänstleverantör tillåter en konsument att utnyttja medel som överskrider det aktuella saldot på konsumentens betalkonto eller den överenskomna kontokrediten,
27. *behörig myndighet*: en myndighet som utsetts som behörig av en medlemsstat i enlighet med artikel 21.

KAPITEL II

JÄMFÖRBARHET HOS AVGIFTER I SAMBAND MED BETALKONTON

Artikel 3

Förteckning över de mest representativa betalkontotjänster som omfattas av en avgift på nationell nivå samt standardiserad terminologi

1. Medlemsstaterna ska upprätta en preliminär förteckning över som minst 10 och högst 20 av de mest representativa tjänster som är knutna till ett betalkonto och som omfattas av en avgift på nationell nivå som erbjuds av minst en betaltjänstleverantör. Förteckningen ska innehålla standardiserade termer och definitioner för var och en av de identifierade tjänsterna. Endast en term ska användas för varje tjänst på vart och ett av medlemsstatens officiella språk.
2. Vid tillämpning av punkt 1 ska medlemsstaterna ta hänsyn till de tjänster som
 - a) konsumenterna oftast använder i samband med sina betalkonton,
 - b) medför de högsta sammanlagda kostnaderna för konsumenterna, både sammanlagt och per enhet.

För att säkerställa en korrekt tillämpning av de kriterier som fastställs i första stycket i denna punkt ska EBA utfärda riktlinjer enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 senast den 18 mars 2015.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7).

3. Medlemsstaterna ska översända de preliminära förteckningar som avses i punkt 1 till kommissionen och EBA senast den 18 september 2015. Medlemsstaterna ska på begäran tillhandahålla kommissionen kompletterande information om de uppgifter som ligger till grund för upprättandet av dessa förteckningar när det gäller de kriterier som fastställs i punkt 2.

4. På grundval av de preliminära förteckningar som översänts i enlighet med punkt 3 ska EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn där den standardiserade unionsterminologin anges för de tjänster som är gemensamma för åtminstone en majoritet av medlemsstaterna. Den standardiserade unionsterminologin ska omfatta gemensamma termer för och definitioner av de gemensamma tjänsterna och ska göras tillgänglig på unionens institutioners officiella språk. På vart och ett av en medlemsstats officiella språk ska endast en term användas för varje tjänst.

EBA ska lämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 september 2016.

Kommissionen ska delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med det förfarande som fastställs i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Medlemsstaterna ska integrera den standardiserade unionsterminologi som fastställts enligt punkt 4 i den preliminära förteckning som avses i punkt 1 och offentliggöra den resulterande slutliga förteckningen över de mest representativa bankkontotjänsterna utan dröjsmål och senast inom tre månader efter ikraftträdandet av den delegerade akt som avses i punkt 4.

6. Medlemsstaterna ska vart fjärde år, efter offentliggörande av den slutliga förteckning som avses i punkt 5, genomföra en bedömning och när så krävs en uppdatering av förteckningen över mest representativa tjänster som fastställts enligt punkterna 1 och 2. De ska underrätta kommissionen och EBA om resultatet av bedömningen och i förekommande fall om den uppdaterade förteckningen över mest representativa tjänster. EBA ska se över och vid behov uppdatera den standardiserade unionsterminologin, i enlighet med den process som anges i punkt 4. Vid en uppdatering av den standardiserade unionsterminologin ska medlemsstaterna uppdatera och offentliggöra den slutliga förteckning som avses i punkt 5 och se till att betaltjänstleverantörerna använder de uppdaterade termerna och definitionerna.

Artikel 4

Dokument med avgiftsinformation och ordlista

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 42.3 i direktiv 2007/64/EG och kapitel II i direktiv 2008/48/EG ska medlemsstaterna se till att betaltjänstleverantörer, innan de ingår avtal om ett betalkonto med en konsument, i god tid ger konsumenten ett dokument på papper eller på eller annat varaktigt medium, med de standardiserade termerna i den slutliga förteckningen över de mest representativa tjänsterna som är knutna till ett betalkonto och som avses i artikel 3.5 i det här direktivet och, om dessa tjänster erbjuds av betaltjänstleverantören, motsvarande avgifter för varje tjänst.

2. Dokumentet med avgiftsinformation ska

a) vara en kortfattad och separat handling,

b) vara presenterat och utformat så att det är tydligt och lättläst, med tillräckligt stora tecken,

c) inte vara svårare att läsa om originalet är utformat i färg om det är utskrivet eller kopierat i svartvitt,

d) vara skrivet på det officiella språket i det land där betalkontot erbjuds eller på ett annat språk om konsumenten och betaltjänstleverantören har avtalat om detta,

- e) vara korrekt, inte vilseledande och anges i betalkontots valuta eller i annan unionsvaluta om konsumenten och betaltjänstleverantören har avtalat om detta,
- f) innehålla rubriken "dokument med avgiftsinformation" högst upp på första sidan bredvid en gemensam symbol som särskiljer dokumentet från övrig dokumentation, och
- g) innehålla en förklaring om att det innehåller avgifter för betalkontots mest representativa tjänster och att den fullständiga förhands- och avtalsinformationen för alla tjänster finns i andra dokument.

Medlemsstater får besluta att dokumentet med avgiftsinformation vid tillämpning av punkt 1 ska tillhandahållas tillsammans med den information som krävs enligt andra unionslagstiftningsakter eller nationella lagstiftningsakter om betalkonton och tillhörande tjänster på villkor att alla krav i första stycket i denna punkt uppfylls.

3. Om en eller flera tjänster erbjuds som en del av ett paket med tjänster som rör ett betalkonto ska dokumentet med avgiftsinformation innehålla uppgifter om avgiften för paketet i sin helhet, vilka och hur många tjänster som ingår i paketet samt om extraavgiften för eventuella tjänster som går utöver det antal tjänster som omfattas av paketavgiften.

4. Medlemsstaterna ska införa en skyldighet för betaltjänstleverantörer att för konsumenterna tillgängliggöra en ordlista som minst omfattar de standardiserade begrepp som fastställs i den slutliga förteckning som avses i artikel 3.5 och tillhörande definitioner.

Medlemsstaterna ska se till att den ordlista som tillhandahålls i enlighet med första stycket, inbegripet eventuella tillhörande definitioner, formuleras på ett klart, otvetydigt och icke-tekniskt sätt och att den inte är vilseledande.

5. Betaltjänstleverantörerna ska se till att dokumentet med avgiftsinformation och ordlistan alltid är tillgängliga för konsumenten. De ska tillhandahållas så att de är lätt tillgängliga, även för personer som inte är kunder, i elektronisk form på kreditinstitutens webbplatser om möjligt och, i betaltjänstleverantörens lokaler som är tillgängliga för konsumenten. De ska också på begäran av en konsument tillhandahållas kostnadsfritt på papper eller på ett annat varaktigt medium.

6. EBA ska, efter samråd med nationella myndigheter och efter det att konsumentundersökningar gjorts, utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för ett standardiserat presentationsformat för dokumentet med avgiftsinformation och dess gemensamma symbol.

EBA ska lämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 18 september 2016.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. Efter uppdateringen av den standardiserade unionsterminologin enligt artikel 3.6 ska EBA, vid behov, granska och uppdatera det standardiserade presentationsformatet för dokumentet med avgiftsinformation och dess gemensamma symbol med hjälp av det förfarande som anges i punkt 6 i den här artikeln.

Artikel 5

Redovisning av avgifter

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 47 och 48 i direktiv 2007/64/EG och artikel 12 i direktiv 2008/48/EG ska medlemsstaterna se till att betaltjänstleverantörer minst en gång per år utan kostnad förser konsumenter med en redovisning av alla de avgifter och, i förekommande fall, information om de räntesatser som avses i punkt 2 c och d i den här artikeln, som är förbundna med tjänster som rör betalkonton. I tillämpliga fall ska betaltjänstleverantörerna använda de standardiserade begreppen i den slutliga förteckning som avses i artikel 3.5 i det här direktivet.

En överenskommelse ska träffas med konsumenten om vilken kommunikationskanal som ska användas för redovisning av avgifter. Redovisningen av avgifter ska åtminstone på konsumentens begäran tillhandahållas på papper.

2. Redovisningen av avgifter ska åtminstone omfatta följande information:

- a) Den enhetsavgift som tas ut för varje tjänst och det antal tillfällen tjänsten nyttjades under den aktuella perioden, och när tjänsterna kombineras i ett paket, den avgift som tas ut för paketet som helhet samt antalet gånger paketavgiften tas ut under den aktuella perioden och den extraavgift som tas ut för eventuella tjänster som går utöver det antal tjänster som omfattas av paketavgiften.
- b) Det sammanlagda beloppet för de avgifter som under den aktuella perioden tagits ut för varje tjänst, varje paket med tjänster och för tjänster som går utöver det antal tjänster som omfattas av paketavgiften.
- c) I förekommande fall, den kontokreditsränta som tillämpas på betalkontot och det sammanlagda räntebelopp som tagits ut i samband med kontokrediten under den aktuella perioden.
- d) I förekommande fall, den inlåningsränta som tillämpas på betalkontot och det sammanlagda beloppet för upplupen ränta under den aktuella perioden.
- e) Det sammanlagda beloppet för de avgifter som har tagits ut för alla tillhandahållna tjänster under den aktuella perioden.

3. Redovisningen av avgifter ska

- a) vara presenterad och utformad så att den är tydlig och lättläst, med tillräckligt stora tecken,
- b) vara korrekt, inte vilseledande och anges i betalkontots valuta eller i annan valuta om konsumenten och betaltjänstleverantören har avtalat om detta,
- c) innehålla rubriken "redovisning av avgifter" högst upp på första sidan av redovisningen, bredvid en gemensam symbol som särskiljer dokumentet från övrig dokumentation, och
- d) vara skriven på det officiella språket i det land där betalkontot erbjuds eller på ett annat språk om konsumenten och betaltjänstleverantören har avtalat om detta.

Medlemsstaterna får besluta att redovisningen av avgifter ska tillhandahållas tillsammans med den information som krävs enligt andra unionslagstiftningsakter eller nationella lagstiftningsakter om betalkonton och tillhörande tjänster så länge som alla krav i första stycket uppfylls.

4. EBA ska, efter samråd med nationella myndigheter och efter det att konsumentundersökningar gjorts, utarbeta tekniska standarder för genomförande för ett standardiserat presentationsformat för redovisningen av avgifter och dess gemensamma symbol.

EBA ska lämna dessa förslag till de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket till kommissionen senast den 18 september 2016.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Efter uppdateringen av den standardiserade unionsterminologin enligt artikel 3.6 ska EBA, vid behov, granska och uppdatera det standardiserade presentationsformatet för redovisningen av avgifter och dess gemensamma symbol med hjälp av det förfarande som anges i punkt 4 i den här artikeln.

Artikel 6

Information till konsumenter

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer i sin avtalsinformation, kommersiella information och information i marknadsföring till konsumenter, i tillämpliga fall, använder de standardiserade begreppen i den slutliga förteckning som avses i artikel 3.5. Betaltjänstleverantörer får använda namn på varumärken i dokumentet med avgiftsinformation och i redovisningen av avgifter, förutsatt att sådana namn på varumärken används som tillägg till de standardiserade termerna i den slutliga förteckning som avses i artikel 3.5 och fungerar som en sekundär beteckning på de tjänsterna.

2. Betaltjänstleverantörer får använda namn på varumärken för att beteckna sina tjänster i sin avtalsinformation, kommersiella information och information i marknadsföring till konsumenter, förutsatt att de i förekommande fall tydligt anger de motsvarande standardiserade termerna som fastställs i den slutliga förteckning som avses i artikel 3.5.

Artikel 7

Jämförelsewebbplatser

1. Medlemsstaterna ska se till att konsumenterna har kostnadsfri tillgång till minst en webbplats med jämförelser av de avgifter som betaltjänstleverantörer tar ut för åtminstone tjänsterna i den slutliga förteckning som avses i artikel 3.5 på nationell nivå.

En jämförelsewebbplats kan drivas antingen av en privat aktör eller en offentlig myndighet.

2. Medlemsstaterna får kräva att de jämförelsewebbplatser som avses i punkt 1 innehåller ytterligare faktorer för jämförelse av den servicenivå som betaltjänstleverantören erbjuder.

3. De jämförelsewebbplatser som upprättas i enlighet med punkt 1 ska

a) vara fristående genom att säkerställa att alla betaltjänstleverantörer behandlas på samma sätt i sökresultaten,

b) innehålla tydlig information om ägarna,

c) ange tydliga och objektiva kriterier som grund för jämförelserna,

d) använda klarspråk och otvetydigt språk samt i tillämpliga fall använda de standardiserade begreppen i den slutliga förteckning som avses i artikel 3.5,

e) erbjuda korrekt och aktuell information samt ange tidpunkten för den senaste uppdateringen,

f) innefatta ett brett urval av betalkontoerbjudanden som täcker en betydande del av marknaden och, när den presenterade informationen inte utgör en fullständig bild av marknaden, en tydlig angivelse av detta innan resultaten visas, och

g) erbjuda effektiva rutiner för rapportering av felaktig avgiftsinformation.

4. Medlemsstaterna ska se till att information om tillgängligheten av webbplatser som uppfyller kraven i denna artikel är tillgänglig online.

*Artikel 8***Betalkonton i paket med en annan produkt eller tjänst**

Medlemsstaterna ska se till att en betaltjänstleverantör som erbjuder ett betalkonto som en del av ett paket tillsammans med en annan produkt eller tjänst som inte hör ihop med ett betalkonto informerar konsumenten om huruvida det går att köpa betalkontot separat, och i så fall tillhandahåller separat information om kostnaderna och avgifterna för var och en av de andra produkterna och tjänsterna som erbjuds i det paketet och som kan köpas separat.

KAPITEL III

BYTE*Artikel 9***Tillhandahållande av bytestjänsten**

Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer erbjuder en bytestjänst enligt beskrivningen i artikel 10 mellan betalkonton i samma valuta till alla konsumenter som öppnar eller innehar ett betalkonto hos en betaltjänstleverantör som är etablerad inom den berörda medlemsstatens territorium.

*Artikel 10***Bytestjänsten**

1. Medlemsstaterna ska se till att bytestjänsten inleds av den mottagande betaltjänstleverantören på konsumentens begäran. Bytestjänsten ska åtminstone efterleva punkterna 2–6.

Medlemsstaterna får fastställa eller bibehålla åtgärder som alternativ till dem som avses i punkterna 2–6, under förutsättning att

- a) det tydligt främjar konsumenten,
- b) det inte innebär någon ytterligare belastning för konsumenten och
- c) bytet slutförs inom högst samma övergripande tidsram som den som anges i punkterna 2–6.

2. Den mottagande betaltjänstleverantören ska genomföra bytestjänsten när den har mottagit konsumentens tillstånd. Om kontot har fler än två innehavare ska tillstånd inhämtas från var och en av dem.

Tillståndet ska upprättas på ett av de officiella språken i den medlemsstat där bytestjänsten initieras eller på ett annat språk som parterna kommit överens om.

I tillståndet ska konsumenten kunna ge sitt specifika samtycke till att den överförande betaltjänstleverantören utför var och en av de uppgifter som avses i punkt 3 och sitt specifika samtycke till att den mottagande betaltjänstleverantören utför var och en av de uppgifter som avses i punkt 5.

I tillståndet ska konsumenten särskilt kunna precisera de inkommande betalningar, stående överföringar och autogireningsmedgivanden som ska bytas. I tillståndet ska konsumenten även kunna ange det datum från och med vilket stående överföringar och autogireringar ska utföras från det betalkonto som öppnas eller innehas hos den mottagande betaltjänstleverantören. Det datumet ska vara minst sex bankdagar efter den dag då den mottagande betaltjänstleverantören tar emot de handlingar som överförs från den överförande betaltjänstleverantören enligt punkt 4. Medlemsstaterna får kräva att konsumentens tillstånd ska vara skriftligt och att konsumenten får en kopia av tillståndet.

3. Den mottagande betaltjänstleverantören ska, inom två dagar från mottagandet av det tillstånd som avses i punkt 2, begära att den överförande betaltjänstleverantören utför följande uppgifter om detta anges i konsumentens tillstånd:

- a) Överlämna en förteckning över samtliga stående överföringar och tillgänglig information om autogireringsmedgivanden som ska bytas till den mottagande betaltjänstleverantören och, om konsumenten specifikt begär detta, till konsumenten.
- b) Överlämna tillgänglig information om återkommande inkommande betalningar och autogireringar begärda av borgenärer som har utförts på konsumentens betalkonto under de föregående 13 månaderna till den mottagande betaltjänstleverantören och, på särskild begäran av konsumenten, till konsumenten.
- c) I fall då den överförande betaltjänstleverantören inte tillhandahåller ett system för automatisk omdirigering av inkommande betalningar och autogireringar till det betalkonto som konsumenten innehar hos den mottagande betaltjänstleverantörer, upphöra att godkänna autogireringar och inkommande betalningar med verkan från och med den dag som anges i tillståndet.
- d) Annullera stående överföringar med verkan från och med den dag som anges i tillståndet.
- e) Överföra eventuellt återstående positivt saldo till det betalkonto som öppnats eller innehas hos den mottagande betaltjänstleverantören på den dag som konsumenten anger.
- f) Avsluta det betalkonto som innehas hos det överförande kreditinstitutet på den dag som konsumenten anger.

4. Från och med mottagandet av en begäran från den mottagande betaltjänstleverantören ska den överförande betaltjänstleverantören, om detta framgår av konsumentens tillstånd, göra följande:

- a) Inom fem bankdagar till den mottagande betaltjänstleverantören översända den information som avses i punkt 3 a och b.
- b) I de fall då den överförande betaltjänstleverantören inte tillhandahåller ett system för automatisk omdirigering av inkommande betalningar och autogireringar till det betalkonto som konsumenten innehar eller öppnar hos den mottagande betaltjänstleverantören, upphöra att godkänna inkommande betalningar och autogireringar för betalkontot med verkan från och med den dag som anges i tillståndet. Medlemsstaterna får kräva att den överförande betaltjänstleverantören informerar betalaren eller betalningsmottagaren om skälet till att betalningstransaktionen inte godkänns.
- c) Annullera stående överföringar med verkan från och med den dag som anges i tillståndet.
- d) Överföra det eventuella återstående positiva saldot från betalkontot till det betalkonto som öppnas eller innehas hos den mottagande betaltjänstleverantören på den dag som anges i tillståndet.
- e) Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 45.1 och 45.6 i direktiv 2007/64/EG, avsluta betalkontot på den dag som anges i tillståndet om konsumenten inte har några utestående skyldigheter i fråga om det betalkontot och förutsatt att de åtgärder som förtecknas i leden a, b och d i denna punkt har fullföljts. Betaltjänstleverantören ska omedelbart informera konsumenten om sådana utestående skyldigheter förhindrar att konsumentens betalkonto avslutas.

5. Inom fem bankdagar från och med att den mottagande betaltjänstleverantören tagit emot den information som begärts från den överförande betaltjänstleverantör som anges i punkt 3 ska den mottagande betaltjänstleverantören i enlighet med vad som anges i tillståndet och i den mån som den information som den överförande betaltjänstleverantören eller konsumenten tillhandahåller gör det möjligt för den mottagande betaltjänstleverantören att göra detta, utföra följande uppgifter:

- a) Upprätta de stående överföringar som konsumenten har begärt och utföra dem med verkan från och med den dag som anges i tillståndet.
- b) Göra eventuella förberedelser som är nödvändiga för att ta emot autogireringar och ta emot dem med verkan från och med den dag som anges i tillståndet.
- c) I förekommande fall informera konsumenterna om deras rättigheter enligt artikel 5.3 d i förordning (EU) nr 260/2012.
- d) Informera de betalare som anges i tillståndet och som gör återkommande inkommande betalningar till en konsuments betalkonto om konsumentens betalkontouppgifter hos den mottagande betaltjänstleverantören samt överföra en kopia av konsumentens tillstånd till betalarna. Om den mottagande betaltjänstleverantören inte har all information som krävs för att informera betalningsmottagarna ska den uppmana konsumenten eller den överförande betaltjänstleverantören att lämna den information som saknas.
- e) Informera de betalningsmottagare som anges i tillståndet, och som använder en autogirering för att inkassera medel från en konsuments betalkonto, om konsumentens betalkontouppgifter hos den mottagande betaltjänstleverantören och från vilket datum autogireringar ska inkasseras från det betalkontot samt överföra en kopia av konsumentens tillstånd till betalningsmottagarna. Om den mottagande betaltjänstleverantören inte har all information som krävs för att informera betalningsmottagaren ska den uppmana konsumenten eller den överförande betaltjänstleverantören att lämna den information som saknas.

Om konsumenten väljer att personligen lämna den information som avses i leden d och e i första stycket i denna punkt till betalarna eller betalningsmottagarna, snarare än att ge sitt specifika samtycke i enlighet med punkt 2 till att den mottagande betaltjänstleverantören gör detta, ska den mottagande betaltjänstleverantören ge konsumenten standardbrev med uppgifter om betalkontot och det startdatum som anges i tillståndet inom den tidsfrist som avses i första stycket i denna punkt.

6. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 55.2 i direktiv 2007/64/EG ska den överförande betaltjänstleverantören inte blockera betalningsinstrument före den dag som anges i konsumentens tillstånd, så att tillhandahållandet av betaltjänster till konsumenten inte avbryts under tillhandahållandet av bytestjänsten.

Artikel 11

Underlätta för konsumenter att öppna konton över nationsgränserna

1. Medlemsstaterna ska se till att den betaltjänstleverantör hos vilken en konsument innehar ett betalkonto, om konsumenten meddelar betaltjänstleverantören att han önskar öppna ett betalkonto hos en betaltjänstleverantör som är etablerad i en annan medlemsstat, efter mottagandet av en sådan begäran bistår konsumenten på följande sätt:

- a) Kostnadsfritt tillhandahålla konsumenten en förteckning över alla de stående överföringar och galdenärdrivna autogireringsmedgivanden, när sådana är tillgängliga, som för närvarande är aktiva samt tillgänglig information om de återkommande inkommande betalningar och borgenärdrivna autogireringar som utförts på konsumentens betalkonto under de senaste 13 månaderna. Den förteckningen ska inte medföra någon skyldighet för den nya betaltjänstleverantören att införa tjänster som den inte tillhandahåller.

- b) Överföra det eventuella återstående positiva saldot från det betalkonto som konsumenten innehar till det betalkonto som konsumenten öppnat eller innehar hos den nya betaltjänstleverantören, förutsatt att begäran innehåller fullständiga uppgifter för identifiering av den nya betaltjänstleverantören och konsumentens betalkonto.
- c) Stänga konsumentens betalkonto.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 45.1 och 45.6 i direktiv 2007/64/EG, och om konsumenten inte har några utestående skyldigheter i fråga om ett betalkonto, ska den betaltjänstleverantör hos vilken konsumenten innehar det betalkontot vidta de åtgärder som anges i leden a, b och c i punkt 1 i den här artikeln den dag som anges av konsumenten och som ska vara minst sex bankdagar efter den dag då den betaltjänstleverantören mottar konsumentens begäran, såvida inget annat överenskommit mellan parterna. Betaltjänstleverantören ska omedelbart informera konsumenten om utestående skyldigheter förhindrar att konsumentens betalkonto avslutas.

Artikel 12

Avgifter i samband med bytestjänsten

1. Medlemsstaterna ska se till att konsumenterna kostnadsfritt kan få tillgång till sina personuppgifter i fråga om befintliga stående överföringar och autogireringar som finns hos den överförande eller mottagande betaltjänstleverantören.
2. Medlemsstaterna ska se till att den överförande betaltjänstleverantören tillhandahåller den information som begärs av den mottagande betaltjänstleverantören enligt artikel 10.4 a utan att ta ut några avgifter av konsumenten eller den mottagande betaltjänstleverantören.
3. Medlemsstaterna ska se till att eventuella avgifter som den överförande betaltjänstleverantören tar ut av konsumenten för att avsluta det betalkonto som konsumenten innehar hos den leverantören fastställs enligt artikel 45.2, 45.4 och 45.6 i direktiv 2007/64/EG.
4. Medlemsstaterna ska se till att de eventuella avgifter som den överförande eller mottagande betaltjänstleverantören tar ut av konsumenten för andra tjänster som erbjuds enligt artikel 10 än de som avses i punkterna 1, 2 och 3 i den här artikeln är rimliga och i linje med betaltjänstleverantörens faktiska kostnader.

Artikel 13

Finansiell förlust för konsumenter

1. Medlemsstaterna ska se till att eventuella finansiella förluster, inbegripet avgifter och räntor, som uppstår för konsumenten och som är en direkt följd av att en betaltjänstleverantör som deltar i bytesförfarandet inte uppfyller sina skyldigheter enligt artikel 10, utan dröjsmål ersätts av den betaltjänstleverantören.
2. Ansvar enligt punkt 1 ska inte vara tillämpligt i fall av osedvanliga eller oförutsägbara omständigheter som den betaltjänstleverantör som åberopar dessa omständigheter inte har något inflytande över och vars konsekvenser hade varit omöjliga att avvärja trots alla ansträngningar att göra så eller då en betaltjänstleverantör är bunden av andra rättsliga krav som omfattas av unionslagstiftningsakter eller nationella lagstiftningsakter.
3. Medlemsstaterna ska se till att ansvar enligt punkterna 1 och 2 fastställs i enlighet med de rättsliga krav som gäller på nationell nivå.

*Artikel 14***Information om bytestjänsten**

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer ger konsumenterna tillgång till följande information om bytestjänsten:

- a) Den överförande respektive mottagande betaltjänstleverantörens roll under varje steg i bytesprocessen, enligt artikel 10.
- b) Tidsplanen för att slutföra de olika stegen.
- c) Eventuella avgifter för bytet.
- d) All information som konsumenten kommer att uppmanas att lämna.
- e) Det förfarande för alternativ tvistlösning som avses i artikel 24.

Medlemsstaterna får kräva att betaltjänstleverantörer även ger tillgång till annan information, inbegripet i tillämpliga fall information som är nödvändig för att avgöra vilket insättningsgarantisystem inom unionen betaltjänstleverantören är ansluten till.

2. Den information som avses i punkt 1 ska göras tillgänglig kostnadsfritt på papper eller på ett annat varaktigt medium i alla de av betaltjänstleverantörens lokaler som är tillgängliga för konsumenter och ska alltid finnas tillgänglig i elektronisk form på dess webbplats och ska på begäran lämnas till konsumenterna.

KAPITEL IV

TILLGÅNG TILL BETALKONTON*Artikel 15***Icke-diskriminering**

Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitut inte diskriminerar konsumenter som är lagligen bosatta i unionen på grund av deras nationalitet eller bosättningsort eller på någon annan av de grunder som avses i artikel 21 i stadgan när de konsumenterna ansöker om eller använder ett betalkonto i unionen. De villkor som gäller för innehav av ett betalkonto med grundläggande funktioner får under inga omständigheter vara diskriminerande.

*Artikel 16***Rätt till tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner**

1. Medlemsstaterna ska se till att alla kreditinstitut eller ett tillräckligt antal kreditinstitut erbjuder konsumenter betalkonton med grundläggande funktioner, i syfte att garantera att samtliga konsumenter på deras territorium har tillgång till sådana konton och för att förhindra snedvridning av konkurrensen. Medlemsstaterna ska se till att betalkonton med grundläggande funktioner inte enbart erbjuds av kreditinstitut som endast tillhandahåller betalkonton med tjänster online.

2. Medlemsstaterna ska se till att konsumenter som är lagligen bosatta i unionen, inbegripet konsumenter som saknar fast adress och asylsökande samt konsumenter som inte beviljas uppehållstillstånd men som av rättsliga eller faktiska skäl inte kan utvisas, har rätt att öppna och nyttja ett betalkonto med grundläggande funktioner hos kreditinstitut som är etablerade inom deras territorium. Denna rätt ska gälla oberoende av konsumentens bosättningsort.

Medlemsstaterna får, med full respekt för de grundläggande friheter som garanteras genom fördragen, kräva att konsumenter som önskar öppna ett betalkonto med grundläggande funktioner på deras territorium visar att de har ett genuint intresse av att göra detta.

Medlemsstaterna ska se till att det inte är alltför svårt eller betungande för konsumenten att utöva sin rätt.

3. Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitut som erbjuder betalkonton med grundläggande funktioner öppnar betalkontot med grundläggande funktioner eller avslår en konsuments ansökan om ett betalkonto med grundläggande funktioner i varje fall utan onödigt dröjsmål och senast tio bankdagar efter det att en fullständig ansökan har mottagits.

4. Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitut avslår en ansökan om ett betalkonto med grundläggande funktioner, om öppnandet av ett sådant konto skulle innebära en överträdelse av bestämmelserna om förebyggande av penningtvätt och bekämpning av finansiering av terrorism fastställda i direktiv 2005/60/EG.

5. Medlemsstaterna får tillåta kreditinstitut som erbjuder betalkonton med grundläggande funktioner att avslå en ansökan om ett sådant konto, om en konsument redan har ett betalkonto hos ett kreditinstitut som är etablerat inom deras territorium, vilket gör det möjligt för konsumenten att utnyttja de tjänster som förtecknas i artikel 17.1, utom när konsumenten uppger att han har underrättats om att betalkontot ska avslutas.

I sådana fall får kreditinstitutet, innan det öppnar ett betalkonto med grundläggande funktioner, kontrollera huruvida konsumenten redan har ett betalkonto hos ett kreditinstitut etablerat i samma medlemsstat som gör det möjligt för konsumenten att utnyttja de tjänster som förtecknas i artikel 17.1. Kreditinstitut får i det syftet förlita sig på en av konsumenterna undertecknad försäkran på heder och samvete.

6. Medlemsstaterna får fastställa avgränsade och specifika ytterligare fall, när kreditinstitut kan vara tvungna eller kan välja att avslå en ansökan om ett betalkonto med grundläggande funktioner. Sådana fall ska baseras på bestämmelser i nationell rätt som är tillämpliga på landets territorium och antingen syfta till att underlätta kostnadsfri tillgång för konsumenten till ett betalkonto med grundläggande funktioner enligt mekanismen i artikel 25 eller till att undvika att konsumenter missbrukar sin rätt till tillgång till betalkonton med grundläggande funktioner.

7. Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitutet i de fall som avses i punkterna 4, 5 och 6 efter sitt beslut skriftligen och kostnadsfritt omedelbart underrättar konsumenten om att ansökan har avslagits och om den specifika anledningen till det, såvida inte en sådan underrättelse skulle skada den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen eller strida mot direktiv 2005/60/EG. Vid avslag ska kreditinstitutet informera konsumenten om förfarandet för att lämna in ett klagomål mot avslaget och om rätten för konsumenten att kontakta den relevanta behöriga myndigheten och det utsedda alternativa organet för tvistlösning samt tillhandahålla relevanta kontaktppgifter.

8. Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitutet i de fall som avses i punkt 4 vidtar lämpliga åtgärder i enlighet med kapitel III i direktiv 2005/60/EG.

9. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillgången till ett betalkonto med grundläggande funktioner inte villkoras av köpet av ytterligare tjänster eller av aktier i kreditinstitutet, såvida inte det sistnämnda är ett villkor för alla kunder i kreditinstitutet.

10. Medlemsstaterna ska anses uppfylla de skyldigheter som fastställs i kapitel IV, om befintliga och bindande ramar säkerställer dess fullständiga tillämpning på ett tillräckligt klart och tydligt sätt, så att de berörda personerna kan ta reda på den fulla vidden av sina rättigheter och förlita sig på dem inför nationella domstolar.

*Artikel 17***Egenskaper hos ett betalkonto med grundläggande funktioner**

1. Medlemsstaterna ska se till att ett betalkonto med grundläggande funktioner innefattar följande tjänster:
 - a) Tjänster som möjliggör alla operationer som krävs för att öppna, inneha och avsluta ett betalkonto.
 - b) Tjänster som möjliggör insättning av medel på ett betalkonto.
 - c) Tjänster som möjliggör uttag av kontanter inom unionen från ett betalkonto över disk eller i uttagsautomater under eller utanför kreditinstitutets öppettider.
 - d) Utförande av följande betalningstransaktioner inom unionen:
 - i) Autogirering.
 - ii) Betalningstransaktioner genom ett debetkort, inbegripet betalningar online.
 - iii) Betalningar, inbegripet stående överföringar, vid terminaler och över disk och via kreditinstitutets onlinetjänster, i den mån dessa är tillgängliga.
- Kreditinstitut ska erbjuda de tjänster som förtecknas i första stycket leden a–d i samma utsträckning som de redan erbjuder dem till konsumenter med andra betalkonton än betalkonton med grundläggande funktioner.
2. Medlemsstaterna får fastställa en skyldighet för kreditinstitut som är etablerade på deras territorium att tillsammans med ett betalkonto med grundläggande funktioner tillhandahålla ytterligare tjänster som anses vara väsentliga för konsumenter, baserat på allmän praxis på nationell nivå.
3. Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitut som är etablerade på deras territorium erbjuder betalkonton med grundläggande funktioner åtminstone i den berörda medlemsstatens nationella valuta.
4. Medlemsstaterna ska se till att konsumenter med ett betalkonto med grundläggande funktioner kan utföra ett obegränsat antal operationer i förhållande till de tjänster som avses i punkt 1.
5. När det gäller de tjänster som avses i punkterna 1 a, b, c och d ii i den här artikeln, med undantag av betalningstransaktioner genom ett kreditkort, ska medlemsstaterna se till att kreditinstituten inte tar ut några avgifter utöver de eventuella rimliga avgifter som avses i artikel 18, oberoende av antalet operationer som utförs på betalkontot.
6. I samband med de tjänster som avses i punkterna 1 d i och d ii i den här artikeln endast avseende betalningstransaktioner genom ett kreditkort och punkt 1 d iii i den här artikeln får medlemsstaterna fastställa ett minsta antal operationer för vilka kreditinstituten endast kan ta ut de eventuella rimliga avgifter som avses i artikel 18. Medlemsstaterna ska se till att detta minsta antal operationer är tillräckligt för att täcka konsumenters personliga bruk, med beaktande av befintligt konsumentbeteende och gängse kommersiell praxis. De avgifter som tas ut för operationer utöver det minsta antalet operationer ska aldrig vara högre än kreditinstitutets gängse prissättning.

7. Medlemsstaterna ska se till att konsumenten kan sköta och initiera betalningstransaktioner från sitt betalkonto med grundläggande funktioner i kreditinstitutets lokaler och/eller genom onlinetjänster, när sådana är tillgängliga.

8. Utan att det påverkar tillämpningen av de krav som fastställs i direktiv 2008/48/EG får medlemsstaterna tillåta kreditinstitut att på konsumentens begäran tillhandahålla en kontokredit kopplad till ett betalkonto med grundläggande funktioner. Medlemsstaterna får fastställa ett högsta belopp och en längsta varaktighet för alla sådana kontokrediter. Tillgången till eller användningen av betalkontot med grundläggande funktioner ska inte begränsas eller vara villkorat av ett köp av sådana kredittjänster.

Artikel 18

Avgifter

1. Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitut kostnadsfritt eller till en rimlig avgift erbjuder de tjänster som avses i artikel 17.

2. Medlemsstaterna ska se till att de avgifter som tas ut av konsumenten för att konsumenten inte fullgör sina åtaganden enligt ramavtalet är rimliga.

3. Medlemsstaterna ska se till att de rimliga avgifter som avses i punkterna 1 och 2 fastställs, med beaktande av minst följande kriterier:

a) Nationella inkomstnivåer.

b) De genomsnittliga avgifter som kreditinstitut i den berörda medlemsstaten tar ut för tjänster som tillhandahålls genom betalkonton.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av den rätt som avses i artikel 16.2 och den skyldighet som anges i punkt 1 i den här artikeln får medlemsstaterna kräva att kreditinstitutet tillämpar olika prissättningsystem beroende på i vilken utsträckning konsumenten är ansluten till banken, något som särskilt möjliggör mer fördelaktiga villkor för utsatta konsumenter utan bankkonto. I sådana fall ska medlemsstaterna se till att konsumenterna ges vägledning och adekvat information om tillgängliga alternativ.

Artikel 19

Ramavtal och hävande av avtal

1. Ramavtal om tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner ska omfattas av direktiv 2007/64/EG, såvida inte annat anges i punkterna 2 och 4 i denna artikel.

2. Kreditinstitutet får endast ensidigt häva ett ramavtal, om minst ett av följande villkor är uppfyllt:

a) Konsumenten har avsiktligt använt betalkontot för olagliga ändamål.

b) Det har inte förekommit några transaktioner på betalkontot under mer än 24 på varandra följande månader.

c) Konsumenten har lämnat felaktiga uppgifter för att få öppna betalkontot med grundläggande funktioner, om korrekta uppgifter skulle ha lett till att konsumenten hade nekats att öppna ett sådant konto.

d) Konsumenten är inte längre lagligen bosatt i unionen.

e) Konsumenten har senare öppnat ett andra betalkonto, vilket gör det möjligt för konsumenten att utnyttja de tjänster som förtecknas i artikel 17.1, i den medlemsstat där konsumenten redan innehar ett betalkonto med grundläggande funktioner.

3. Medlemsstaterna får fastställa ytterligare avgränsade och specifika fall när ett ramavtal om ett betalkonto med grundläggande funktioner ensidigt får hävas av kreditinstitutet. Sådana fall ska baseras på bestämmelser i nationell rätt som är tillämpliga på deras territorium och syfta till att förhindra att konsumenter missbrukar rätten till tillgång till betalkonto med grundläggande funktioner.

4. Medlemsstaterna ska se till att ett kreditinstitut som häver ett avtal om ett betalkonto med grundläggande funktioner på en eller fler av de grunder som anges i punkterna 2 b, d och e och punkt 3 skriftligen och kostnadsfritt underrättar konsumenten om grunderna och motiveringen till hävandet minst två månader innan hävandet träder i kraft, såvida inte en sådan underrättelse skulle skada den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen. Om kreditinstitutet häver kontraktet i enlighet med punkt 2 a eller c, ska hävandet omedelbart få verkan.

5. I underrättelsen om hävande ska konsumenterna informeras om förfarandet för att lämna in ett klagomål mot ett eventuellt hävande och om rätten för konsumenten att kontakta den behöriga myndigheten och det utsedda organet för alternativ tvistlösning samt tillhandahållas relevanta kontaktuppgifter.

Artikel 20

Allmän information om betalkonton med grundläggande funktioner

1. Medlemsstaterna ska se till att det vidtas adekvata åtgärder för att öka medvetenheten hos allmänheten om att det finns betalkonton med grundläggande funktioner, deras allmänna prisvillkor, förfarandena för att få tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner samt tillvägagångssätten för att få tillgång till förfaranden för alternativ tvistlösning. Medlemsstaterna ska se till att dessa åtgärder är tillräckliga och välriktade och framför allt att de når ut till utsatta och rörliga konsumenter och konsumenter utan bankkonto.

2. Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitut kostnadsfritt ger konsumenter tillgång till åtkomlig information om och hjälp med de särskilda funktionerna hos det betalkonto med grundläggande funktioner som erbjuds, tillhörande avgifter och nyttjandevillkor. Medlemsstaterna ska också se till att det av informationen tydligt framgår att det inte är obligatoriskt att köpa ytterligare tjänster för att få tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner.

KAPITEL V

BEHÖRIGA MYNDIGHETER OCH ALTERNATIV TVISTLÖSNING

Artikel 21

Behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska utse nationella behöriga myndigheter med befogenhet att se till att detta direktiv tillämpas och verkställs och ska säkerställa att dessa myndigheter har utrednings- och verkställighetsbefogenheter och tillräckliga resurser så att de kan fullgöra sitt uppdrag på ett effektivt och ändamålsenligt sätt.

De behöriga myndigheterna ska vara antingen offentliga myndigheter eller organ som erkänts enligt nationell rätt eller av enligt nationell rätt för ändamålet uttryckligen bemyndigade offentliga myndigheter. De ska inte vara betaltjänstleverantörer, med undantag för nationella centralbanker.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna och alla personer som arbetar eller har arbetat för behöriga myndigheter samt revisorer och experter som arbetar på deras uppdrag är bundna av tystnadsplikt. Ingen förtrolig information som erhålls i tjänsten får röjas till någon person eller myndighet utom i sammanfattad eller aggregerad form, dock med förbehåll för fall som omfattas av straffrätt eller av detta direktiv. Detta ska emellertid inte hindra de behöriga myndigheterna från att utbyta eller överföra förtrolig information i enlighet med unionsrätten och nationell rätt.

3. Medlemsstaterna ska se till att de myndigheter som utsetts till behöriga att säkerställa tillämpningen och verkställandet av detta direktiv är någon, eller båda, av följande:

- a) Behöriga myndigheter enligt definitionen i artikel 4.2 i förordning (EU) nr 1093/2010.
- b) Andra myndigheter än de behöriga myndigheter som avses i led a, under förutsättning att nationella lagar eller andra författningar kräver att dessa myndigheter samarbetar med de behöriga myndigheter som avses i led a närhelst så krävs för att utföra sitt uppdrag enligt detta direktiv, även när det gäller att samarbeta med EBA enligt vad som krävs i detta direktiv.

4. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och EBA om de behöriga myndigheterna och om eventuella ändringar vad gäller detta. Den första underrättelsen av detta slag ska ske snarast möjligt och senast den 18 september 2016.

5. De behöriga myndigheterna ska utöva sina befogenheter i enlighet med nationell rätt antingen

- a) direkt enligt sina egna befogenheter eller under tillsyn av de rättsliga myndigheterna, eller
- b) genom ansökan till domstolar som är behöriga att fatta det beslut som krävs, inbegripet, när så är lämpligt, genom överklagande, om ansökan om att fatta det nödvändiga beslutet avslås.

6. Om en medlemsstat har mer än en behörig myndighet på sitt territorium, ska medlemsstaten se till att deras respektive uppdrag är tydligt definierade och att det råder ett nära samarbete dem emellan, så att de kan fullgöra sina respektive uppdrag på ett effektivt sätt.

7. Kommissionen ska minst en gång om året i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra en förteckning över de behöriga myndigheterna och kontinuerligt uppdatera den på sin webbplats.

Artikel 22

Skyldighet att samarbeta

1. Behöriga myndigheter i olika medlemsstater ska vid behov samarbeta med varandra för att de vid utövandet av sina befogenheter enligt detta direktiv ska kunna fullgöra sina uppdrag enligt detta direktiv eller nationell rätt.

De behöriga myndigheterna ska bistå behöriga myndigheter i övriga medlemsstater. De ska särskilt utbyta information och samarbeta vid all utrednings- eller tillsynsverksamhet.

För att underlätta och påskynda samarbetet, särskilt informationsutbytet, ska varje medlemsstat utse en behörig myndighet till kontaktpunkt för frågor som gäller detta direktiv. Medlemsstaten ska meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna namnen på de myndigheter som har utsetts att motta förfrågningar om utbyte av information eller samarbete enligt denna punkt.

2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga administrativa och organisatoriska åtgärder för att underlätta det bistånd som föreskrivs i punkt 1.

3. De behöriga myndigheter som i överensstämmelse med punkt 1 har utsetts till kontaktpunkter inom ramen för detta direktiv ska utan onödigt dröjsmål förse varandra med de upplysningar som erfordras för att de, i egenskap av behöriga myndigheter, ska kunna utföra sina uppgifter i överensstämmelse med de bestämmelser som antas med stöd av detta direktiv.

De behöriga myndigheter som utbyter information med andra behöriga myndigheter enligt detta direktiv får samtidigt med meddelandet ange att sådan information inte får överlämnas utan deras uttryckliga samtycke och sådan information får då endast utbytas för det ändamål för vilket dessa myndigheter gav sitt samtycke.

Den behöriga myndighet som har utsetts till kontaktpunkt får översända den information som den har erhållit till de andra behöriga myndigheterna, men de får däremot inte vidarebefordra informationen till andra organ eller fysiska eller juridiska personer utan uttryckligt samtycke från de behöriga myndigheter som överlämnade informationen och endast för de ändamål för vilka dessa myndigheter gav sitt samtycke, med undantag för vederbörligen motiverade fall, då den omedelbart ska underrätta den kontaktpunkt som tillhandahöll informationen.

4. En behörig myndighet får endast vägra att tillmötesgå en begäran om samarbete vid genomförandet av utrednings- eller tillsynsverksamhet eller informationsutbyte enligt punkt 3, om

- a) en sådan utredning, kontroll på plats, tillsynsverksamhet eller ett sådant informationsutbyte negativt kan påverka den tillfrågade medlemsstatens suveränitet, säkerhet eller allmänna ordning,
- b) rättsliga förfaranden i fråga om samma gärningar och personer redan har inletts inför myndigheterna i den tillfrågade medlemsstaten,
- c) ett slutligt avgörande redan har meddelats beträffande samma gärningar och personer i den tillfrågade medlemsstaten.

Vid en sådan vägran ska den behöriga myndigheten underrätta den behöriga myndighet som lämnade begäran om avslaget och tillhandahålla så ingående upplysningar som möjligt.

Artikel 23

Lösande av tvister mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater

De behöriga myndigheterna får hänskjuta frågor till EBA, om en begäran om samarbete, särskilt om informationsutbyte, har avslagits eller inte besvarats inom rimlig tid, och får begära dess hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010. I detta fall får EBA agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelas genom samma artikel och varje bindande beslut av bankmyndigheten i enlighet med den artikeln ska vara bindande för de berörda behöriga myndigheterna, oavsett om dessa behöriga myndigheter är medlemmar i EBA eller inte.

Artikel 24

Alternativ tvistlösning

Medlemsstaterna ska se till att konsumenterna har tillgång till effektiva förfaranden för alternativ tvistlösning av tvister som kan uppstå till följd av de rättigheter och skyldigheter som införs genom detta direktiv. Sådana förfaranden för alternativ tvistlösning och de enheter som erbjuder dem ska uppfylla de kvalitetskrav som fastställs i direktiv 2013/11/EU.

*Artikel 25***Mekanism vid avslag av ansökan om ett betalkonto för vilket en avgift tas ut**

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 16 får medlemsstaterna inrätta en särskild mekanism för att säkerställa att konsumenter som inte har ett betalkonto på deras territorium och som har vägrats tillgång till ett betalkonto för vilket kreditinstituten tar ut en avgift kostnadsfritt får faktisk tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner.

KAPITEL VI

SANKTIONER*Artikel 26***Sanktioner**

1. Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om sanktioner för överträdelse av nationell lagstiftning som införlivar detta direktiv och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att de genomförs. Sådana sanktioner ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.
2. Medlemsstaterna ska föreskriva att den behöriga myndigheten får offentliggöra administrativa sanktioner som påförs för överträdelse av de bestämmelser som antas för införlivande av detta direktiv, om inte offentliggörandet allvarligt äventyrar finansmarknaderna eller åsamkar de berörda parterna oproportionell skada.

KAPITEL VII

SLUTBESTÄMMELSER*Artikel 27***Utvärdering**

1. Medlemsstaterna ska ge kommissionen information om följande första gången senast den 18 september 2018 och därefter vartannat år:
 - a) Betaltjänstleverantörernas efterlevnad av artiklarna 4, 5 och 6.
 - b) Medlemsstaternas efterlevnad av kraven på att se till att jämförelsewebbplatser enligt artikel 7 existerar.
 - c) Antal byten av betalkonto som har genomförts och andelen ansökningar om byte som har fått avslag.
 - d) Antal kreditinstitut som erbjuder betalkonton med grundläggande funktioner, antal sådana konton som har öppnats och andelen ansökningar om betalkonton med grundläggande funktioner som har fått avslag.
2. Kommissionen ska utarbeta en rapport första gången senast den 18 september 2018 och därefter vartannat år på grundval av information från medlemsstaterna.

*Artikel 28***Översyn**

1. Senast den 18 september 2019 ska kommissionen överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta direktiv, vid behov åtföljd av ett lagstiftningsförslag.

Rapporten ska innehålla följande:

- a) En förteckning över alla överträdelseförfaranden som kommissionen har inlett rörande detta direktiv.
- b) En bedömning av de genomsnittliga avgiftsnivåerna i medlemsstaterna för betalkonton som faller inom tillämpningsområdet för detta direktiv.
- c) En bedömning av möjligheten att utarbeta ramar för att säkerställa automatisk omdirigering av betalningar från ett betalkonto till ett annat inom samma medlemsstat i kombination med automatiska meddelanden till betalningsmottagare eller betalare när deras överföringar omdirigeras.
- d) En bedömning av möjligheten att utvidga den bytestjänst som avses i artikel 10 till fall där den mottagande och den överförande betaltjänstleverantören är belägna i olika medlemsstater samt av möjligheten att öppna gränsöverskridande konton enligt artikel 11.
- e) En bedömning av antalet kontoinnehavare som har bytt betalkonto sedan detta direktivs införlivande på grundval av information från medlemsstaterna enligt artikel 27.
- f) En bedömning av lönsamheten i ett genomförande av en fullständig unionsomfattande portabilitet för betalkontonummer.
- g) En bedömning av antalet kreditinstitut som erbjuder betalkonton med grundläggande tjänster.
- h) En bedömning av antalet och, om anonymiserad information görs tillgänglig, kännetecknen för konsumenter som har öppnat betalkonton med grundläggande funktioner sedan detta direktivs införlivande.
- i) En bedömning av de genomsnittliga årsavgifter som tas ut för betalkonton med grundläggande funktioner på medlemsstatsnivå.
- j) En bedömning av befintliga åtgärders effektivitet och behovet av ytterligare åtgärder för att öka den ekonomiska integreringen och bistå utsatta samhällsmedlemmar vad avser överskultsättning.
- k) Exempel på bästa praxis i medlemsstaterna för att minska antalet konsumenter som är utestängda från betaltjänster.

2. I rapporten ska det, även utifrån den information som har lämnats av medlemsstaterna enligt artikel 27, bedömas huruvida det krävs en ändring och uppdatering av förteckningen över de tjänster som ska ingå i ett betalkonto med grundläggande funktioner, med hänsyn till utvecklingen av betalningsmetoder och teknik.

3. I rapporten ska det även göras en bedömning av huruvida det krävs ytterligare åtgärder utöver dem som antas enligt artiklarna 7 och 8 i fråga om jämförelsewebbplatser och paketerbjudanden, och särskilt behovet av ackreditering av jämförelsewebbplatser.

Artikel 29

Införlivande

1. Senast den 18 september 2016 ska medlemsstaterna anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

2. De ska tillämpa de bestämmelser som avses i punkt 1 från och med den 18 september 2016.

Genom undantag från första stycket gäller följande:

- a) Artikel 3 ska tillämpas från och med den 17 september 2014.
 - b) Medlemsstaterna ska tillämpa de åtgärder som är nödvändiga för att efterleva artiklarna 4.1–4.5, 5.1, 5.2 och 5.3, 6.1 och 6.2 samt 7 senast nio månader efter ikraftträdandet av den delegerade akt som avses i artikel 3.4.
 - c) De medlemsstater där det på nationell nivå redan finns en motsvarighet till ett dokument med avgiftsinformation får välja att integrera det gemensamma formatet och dess gemensamma symbol senast 18 månader efter ikraftträdandet av den delegerade akt som avses i artikel 3.4.
 - d) De medlemsstater där det på nationell nivå redan finns en motsvarighet till en redovisning av avgifter får välja att integrera det gemensamma formatet och dess gemensamma symbol senast 18 månader efter ikraftträdandet av den delegerade akt som avses i artikel 3.4.
3. När en medlemsstat antar de bestämmelser som avses i punkt 1 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
4. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 30

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 31

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Bryssel den 23 juli 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

S. GOZI

Ordförande

ISSN 1977-0820 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2628 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV